COPLEȘITOR DE FRUMOASĂ ȘI PROFUND TULBURĂTOARE — MARIE LU

NEW YORK TIMES BESTSELLER

MAGIA FETELOR BELLES

DHONIELLE CLAYTON

TEEN FICTION
HERG BENET

MAGIA FETELOR BELLES

DHONIELLE CLAYTON

Traducere din limba engleză de
LAURA NURELDIN

TEEN FICTION
HERG BENET
2018

THE BELLES
Copyright © 2018
by Dhonielle Clayton
All rights reserved

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Reproducerea textului este interzisă fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare folosite în recenzii sau în mediile de promovare.

Cărțile Arven: un trademark
EDITURA HERG BENET
Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Ilustrație copertă: wacomka | Adobe®
Concept grafic: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CLAYTON, DHONIELLE
Magia fetelor Belles / Dhonielle Clayton ; trad. din lb. engleză de Laura Nureldin. - București : Editura Herg Benet, 2018
ISBN 978-606-763-190-6

I. Nureldin, Laura (trad.)

821.111

Tipărit la ArtPrint

Pentru Unchiul Kenny, Unchiul Charles și pentru Nanoo
– lumea e un loc mai gri fără voi.

„Frumusețea este o floare muribundă."

— proverb din Orléans —

„După facerea lumii, Zeul Cerului s-a îndrăgostit de Zeița Frumuseții. Cerul a copleșit Frumusețea cu daruri minunate – soarele, luna, norii, stelele. Ea a primit să-i fie soție și, împreună, au făcut copiii din Orléans. Dar Frumusețea își iubea copiii atât de mult, încât își petrecea tot timpul cu ei. După ce a refuzat să mai vină acasă, Cerul a trimis ploaia, fulgerul și vântul, ca să-i înece pe primii oameni. Când Frumusețea i-a apărat pe oameni, Cerul i-a blestemat ca pielea lor să aibă culoarea văzduhului lipsit de soare, ochii să le fie sângerii, părul să semene la atingere cu paiele putrezite și să fie cuprinși de o tristețe adâncă, una ce avea să se transforme iute în nebunie. În schimb, Frumusețea le-a trimis pe fetele Belles, să fie trandafiri crescuți din țărâna neagră și răscolită, meniți să aducă frumusețea înapoi în lumea blestemată, așa cum soarele aduce lumină."

— Din „Istoria Orléans-ului" —

1

TOATE AM ÎMPLINIT ȘAISPREZECE ANI astăzi și, pentru orice fată obișnuită, asta ar însemna macarons cu zmeură și lămâie, baloane în culori pastelate, șampanie roz și jocuri de cărți. Poate chiar un elefant pitic.

Dar nu și pentru noi. Azi debutăm. Și, anul ăsta, suntem șase cu toate.

Vârfurile degetelor mele lasă lacrimi de ceață pe pereții din sticlă subțire. Caleașca e frumoasă și transparentă și are forma unei sfere. Sunt o păpușă delicată, așezată într-un glob. Caleașca e înconjurată de mulțimea extaziată, nerăbdătoare să vadă cum arăt și ce știu să fac.

O plasă împletită din florile care mă reprezintă, roz, se întinde peste rotunjimile sticlei, ca să le spună tuturor cum mă cheamă – Camellia – și să mă ascundă până când voi fi dezvăluită curții regale.

Sunt ultima la rând.

Inima mi-o ia la goană de teamă și nerăbdare în vreme ce ne strecurăm prin mulțimea din Piața Regală, pentru Carnavalul *Beauté*. Festivalul are loc odată la trei ani. Cu un binoclu strecurat prin spațiile mici dintre petale, încerc să zăresc primele imagini furate ale lumii; aș vrea

s-o pot împături pe fiecare și s-o ascund între faldurile *cerise* ale rochiei mele.

E un tărâm de basm – palate cu turnuri aurite și arcade sclipitoare, fântâni pline de pești stacojii și palizi, pâlcuri de copaci, tufișuri tunse în toate formele geometrice cu putință. Canalele imperiale înconjoară piața, găzduind bărci împodobite, care strălucesc precum giuvaierele, de forma unor semiluni zâmbitoare pe apa întunecată ca miezul nopții. Dau pe-afară de pasageri nerăbdători să ne privească. În monumentala clepsidră regală, cea care măsoară lungimea zilei și a nopții, se scurge nisipul de culoarea diamantelor albe.

Cerul și norii săi sunt din cireșe topite, portocale în flăcări și grape-fruit care arde și el în timp ce soarele se scufundă în mare. Lumina muribundă a soarelui îmi imprimă propria reflexie în geam. Pielea pudrată mă face să semăn cu o felie de tort caramel prea glazurată.

N-am mai văzut așa ceva. Este prima oară când vizitez insula imperială, prima oară când plec de acasă.

Arhipelagul Orléans este un șirag de insule care se întind în forma unui trandafir cu tija strâmbă prin marea caldă. Cele mai multe sunt legate între ele prin poduri aurite, dar se poate ajunge aici și cu calești luxoase marine. Noi venim tocmai de sus – de la floare – și am făcut o lungă călătorie până la mijlocul tulpinii, ca să ne demonstrăm talentele.

Briza își face loc prin micile guri de aerisire ale caleștii de sticlă și aduce cu ea mireasma cerului. Ploaie sărată, nori înțepători și o boare de dulceață de la stele. Totul pare un vis de care te agăți ca să-l păstrezi și dincolo de zori. Nu vreau să se termine niciodată. Nu vreau să

mă întorc acasă nicicând. Un minut aici înseamnă mai multă bogăție decât o mie de momente acolo.

Sfârșitul lunilor calde aduce schimbarea, așa spunea mereu Maman. Iar viața mea se va schimba în seara asta.

Caii ne trag înainte, iar copitele tropăie pe pavajul pieței. Precupeții vând dulciuri dedicate nouă: mici munți alcătuiți din fulgi de gheață ce poartă în vârf căpșune colorate ca buzele noastre; biscuiți pentru ceai extrem de elaborați, în forma florilor care ne reprezintă; bezele modelate după cocurile noastre Belle; panglici de zahăr colorat, răsucite pe bețe, imitându-ne brâurile tradiționale și rochiile.

O mână îmi lovește ușor caleașca și zăresc în goană un chip. Piața e plină de oameni. Sunt așa de mulți... Sute, mii, poate chiar milioane. Gărzile imperiale împing în spate mulțimea ca să facă loc procesiunii noastre. Toți oamenii par să fie frumoși, au pielea de nuanțe diferite – de la culoarea mierii până la ciocolatiu; părul le cade în valuri blonde, bucle castanii sau inele negre ca pana corbului; trupurile le sunt mignone, rotunjite, sau o combinație între cele două. Cu toții au plătit ca să arate așa.

Bărbații poartă sacouri și jobene și au eșarfe de toate culorile. Unii dintre ei au bărbi și mustăți tunse și aranjate cu grijă. Stau în picioare, lângă femei împodobite cu bijuterii și îmbrăcate în rochii luxoase, pastelate, cu crinoline și tul. Părul femeilor este acoperit cu pălării complicate; unele țin în mâini umbrele de soare, făcute din hârtie pictată, iar altele se răcoresc cu evantaie brodate. Sunt sigură că, văzută din baloanele cu aer cald care plutesc peste piață, mulțimea arată ca o cutie de bomboane.

Recunosc cele mai populare *look*-uri de prin teancurile de tabloide rămase în cufărul de poştă de cu o zi în urmă, sau din frumoscoapele săptămânale pe care Elisabeth, fiica lui Du Barry, le mai scapă printre pernele de catifea ale canapelei din salon.

Orléans Press zicea că părul blond-strawberry şi ochii în culoarea jadului sunt noua tendinţă pentru sezonul vântos. Titlurile sunau aşa:

TREZEŞTE IUBIREA... FII IREZISTIBILĂ CU STRAWBERRY ŞI JAD

UMPLE-ŢI TRUSA DE TOALETĂ CU PUDRA DE RUBARBĂ APROBATĂ DE FETELE BELLES

TEN DE CRIN ŞI BUZE ROZ-BELLE; CULORILE FRUMUSEŢII ÎN ACEST SEZON

Ştiriştii spuneau că toată lumea o să-şi dorească aşa ceva în lunile următoare.

Se aud monede zornăind. Văd mâini care agită în aer pungi de catifea. *Spintria* dinăuntru alcătuiesc o melodie impregnată de clinchete. Cât o fi în fiecare pungă? Câte tratamente îşi permit să cumpere? Şi în ce fel sunt dispuşi să plătească?

Potrivesc lentila ocheanului aşa încât să focalizez pe privitorii încântaţi, şi observ că pielea unora a pălit, ca un tablou lăsat prea mult la soare; că părul le albeşte la rădăcini şi că între sprâncene apar riduri.

Asta îmi aminteşte de ce sunt aici.

Sunt o fată Belle.

Controlez frumuseţea.

2

Caleștile se opresc în fața pavilionului regal. Crizanteme alcătuiesc o broderie ce-i îmbracă vârfurile. Sună trompete. Cântă clopote. Ajustez iar lentila ocheanului și strâng din pleoapă ca să mă uit la rege, la regină și la fiica lor. Cu toții îmi amintesc de păpușile de porțelan cu care eu și surorile mele obișnuiam să ne jucăm când eram mici. Fața ciobită a micului rege cu mantia purpurie, regina cu coroana strâmbă prinsă cu un bold în părul negru; amândoi, într-un palat în miniatură, făcut din așchii de chiparos și așezat în camera de joacă.

Și aici arată la fel, deși, firește, nu atât de uzați. Regina strălucește ca o stea îndepărtată, iar pielea ei de culoarea cernelii atrage ultimele raze de soare; barba arămie a regelui îi ajunge la brâu; părul blond al fiicei lor este ridicat într-un coc de forma unui cuib de albine. Obișnuiam să vopsesc brațele și picioarele păpușii-prințesă ori de câte ori adevărata prințesă își schimba culoarea pielii, ca să fiu la zi cu foile de scandal pe care Maman reușea să le strecoare pe sub nasul lui Du Barry.

Pe ecranele plutitoare apare imaginea ei. Astă seară este albă ca zăpada, la fel ca tatăl ei, dar cu pistrui rozalii

presărați cu talent pe nas. Vreau să fiu eu cea care îi face pe toți atât de frumoși. Vreau să fiu aleasa reginei. Vreau puterea care vine odată cu statutul de favorită a Majestății Sale. Și, dacă mă descurc mai bine decât Amber, voi fi aleasă. Și celelalte surori ale mele sunt bune, dar, în adâncul inimii, știu că lupta se va da între mine și ea.

Madame Du Barry vorbește într-o goarnă:

— Majestățile Voastre, Alteța Voastră, doamnelor și domnilor miniștri, conți și contese, baroni și baronese, doamnelor și domnilor membri ai Curții, locuitori ai Orléans-ului, bine ați venit la cea mai notabilă tradiție a regatului nostru, Carnavalul *Beauté*.

Vocea ei emană autoritate. Zgomotul îmi face caleașca să se clatine. Deși nu o pot vedea, știu că poartă o pălărie plină de pene de păun și că și-a strecurat formele voluptuoase într-una dintre rochiile ei negre. Maman mi-a spus că lui Madame Du Barry îi place să aibă o siluetă masivă și impunătoare.

— Sunt Madame Ana Maria Lange Du Barry, Gardian Regal al Belle-Rose.

Își spune cu mândrie titulatura oficială. Cu siguranță, oamenii din Orléans s-ar sufoca de indignare dacă ar ști că noi, acasă, îi spunem „Du Barry".

Ropote de aplauze. Fluierături. Zgomotul îmi vibrează în piept. Toată viața mi-am dorit exact asta, să fiu aici, în fața întregului regat.

— Această tradiție datează de la începuturile insulelor noastre, de la întemeierea civilizației noastre. De generații întregi, strămoșii mei au avut privilegiul de a fi gardienii celor mai de preț giuvaiere ale noastre.

Se întoarce spre stânga și arată spre generația precedentă de fete Belle. Opt la număr, stau pe scaune cu spătar înalt și țin în mâini trandafiri Belle. Fețele le sunt ascunse de dantelă neagră. Favorita – Ivy – poartă pe cap o coroană strălucitoare. Pentru ele, timpul petrecut la curte se sfârșește aici. Se vor întoarce acasă după ce ne vor fi pregătit pe noi.

Îmi amintesc că, atunci când eram mică, fetele se jucau cu noi între lecțiile lor cu Du Barry. Dar, într-o zi, servitorii au strâns lucrurile fetelor mai mari.

Aș fi vrut să mă bag în cufere și cutii, să mă ascund printre rochiile lor de mătase, blănurile moi și tulul umflat, să stau acolo, nemișcată, în timpul călătoriei și să zăresc frânturi de lume prin gaura cheii unui cufăr. Îmi amintesc cum citeam în ziare despre fetele Belles mai mari după ce plecau. Am pe perete, în dormitor, ilustratele lor Belle oficiale.

Vreau să fiu Ivy. Mereu mi-am dorit să fiu ea.

Trebuie să fii favorita – exact ca mine, mi-a spus Maman înainte să moară. *Oamenii din Orléans se urăsc pe ei înșiși. Trebuie să schimbi asta.* Amintirea cuvintelor ei mă încălzește din interior, în vreme ce dorul de ea îmi cuprinde pieptul. *Favorita arată lumii ce este frumos. Le amintește oamenilor ce este esențial.* Aș fi vrut ca ea să fi trăit destul cât să fie aici și să mă privească de pe scenă.

Mă închipui locuind la palat, în calitate de fata Belle a familiei regale, ca mână stângă a doamnei Ministru al Frumuseții pe care s-o ajut să întocmească legi ale frumuseții, delectându-mă cu minunățiile Orașului Imperial Trianon și ale cartierelor sale, înotând în La Mer du Roi, navigând pe vase regale, vizitând fiecare

insulă și rătăcind prin fiecare cătun ca să gust tot ce-mi poate oferi lumea.

Surorile mele vor fi plasate la una din cele cinci ceainării imperiale sau vor sta acasă, unde vor avea grijă de cetățenii nou-născuți ai Orléans-ului.

Voi fi un receptacul pentru Zeița Frumuseții.

Păstrez acest vis undeva, adânc în piept, ca pe o răsuflare căreia nu vreau să-i dau drumul niciodată.

— Și, acum, am plăcerea să vă prezint cea mai nouă generație de fete Belle, anunță Du Barry.

Un fior de nerăbdare aproape că-mi face inima să explodeze. Îmi tremură mâinile și îmi cade ocheanul.

Mulțimea ovaționează. Vizitiul trage împletitura de flori de pe caleașca mea.

Sunt dezvăluită mulțimii. Îmi iau evantaiele din poală. Se desfac și li se vede desenul cu floricele mici, roz. Îmi acopăr fața cu ele, apoi le întorc și le răsucesc, făcându-le să palpite ca aripile unui fluture. Le arunc peste cap și le prind cu ușurință. Acesta e momentul în care orele întregi de lecții își dovedesc utilitatea. Mulțimea fluieră și strigă.

Mă uit în stânga, la caleștile surorilor mele. Suntem aliniate ca ouăle într-un carton și ne mișcăm simultan. Ne zâmbim una alteia. Prin venele noastre curge același sânge: cel al stelelor, sângele Zeiței Frumuseții.

Lampioane stacojii se ridică în aer. Pe cerul tot mai întunecat, hârtia lor subțire arde strălucitor, scriindu-ne numele: Edelweiss, Ambrosia, Padma, Valeria, Hana și Camellia. Peștii țâșnesc din fântâni și, în mijlocul saltului, își schimbă culoarea din rubiniu în vernil, jucându-se cu privitorii. Salturile lor sunt promisiunea

puterilor noastre. Piața explodează în ovații. Fetițele își ridică păpușile Belles.

Unii bărbați și unele femei au monocluri, ca să ne poată vedea mai bine. Zâmbesc și fac cu mâna pentru că vreau să-i impresionez, vreau să fiu îndeajuns de bună ca să fiu ținută minte.

Du Barry o prezintă prima pe Valerie. Caleașca ei înaintează.

Închid ochii.

Nu te uita la ele, spusese Maman. *Niciodată să nu râvnești la iscusința lor de a folosi harul. Invidia poate crește în tine ca o buruiană. Fii cea mai bună fără a te strădui să fii mai bună decât celelalte.*

Nu am avut voie să discutăm despre instrucțiunile noastre în săptămânile de dinaintea carnavalului, dar Amber și cu mine am făcut schimb de dosare. Modelul ei trebuia să primească o piele de culoarea nucilor coapte, păr cu bucle mari, cilindrice, și o față rotundă, angelică; al meu trebuia să aibă pielea ca alabastrul din Insulele de Foc, păr atât de întunecat, încât să se confunde cu noaptea și o gură perfectă și atât de roșie, încât să nu poată fi deosebită de un trandafir. Am exersat *look*-urile pe servitoarele din casă, perfecționându-le în încăperi izolate, sub stricta supraveghere a lui Du Barry. *Exercițiul aduce perfecțiune*, asta striga la noi ore-n șir.

Mă foiesc în caleașcă în vreme ce demonstrațiile continuă cu Hana, apoi cu Valerie. Picioarele, ținute încrucișate prea mult timp, îmi amorțesc, iar pleoapele mi se zbat, împotrivindu-se dorinței mele de a le ține închise. Gemete de durere străbat piața gălăgioasă, când fetele trec prin toate transformările pe care trebuie să le

îndure. Mă strâmb când țipetele devin tot mai ascuțite, apoi se sting, iar privitorii ovaționează când ele cresc în intensitate.

Unele dintre surorile mele primesc reacții mai zgomotoase decât altele. În cazul unora, se aude *oh!* și *ah!*. Din când în când, vuietul îmi pare asurzitor.

Îmi iubesc surorile, mai ales pe Amber. Pe ea am iubit-o mereu cel mai mult. Toate merităm să devenim favorita. Am muncit din greu să deprindem arta frumuseții. Dar îmi doresc asta atât de mult, încât nu mai rămâne loc pentru nimic altceva în mine.

Am senzația că a trecut o veșnicie de când stau cu ochii închiși, când, în fine, caleașca mea pornește din nou. Aghiotanții imperiali se apropie, iar uniformele lor aurii sclipesc în lumina lampionului. Se așază la cele patru colțuri în jurul meu, desfac hamurile, apucă mânerele laterale ale bilei mele de sticlă, apoi mă ridică de pe osie cu totul, ca și cum aș fi doar un balon de săpun. Subțire și ușoară.

Îmi proptesc bine picioarele și mă străduiesc să-mi țin echilibrul. Bărbații mă poartă până la platforma centrală. Du Barry a recreat tot acest moment la noi acasă, inclusiv cilindrul de aur unde platforma mea urmează să se oprească, în cele din urmă. Mă pregătesc pentru această zi de când am împlinit treisprezece ani; cu toate lecțiile, prelegerile, exercițiile. Știu exact ce am de făcut. Am trecut prin repetiții, dar, cu toate astea, nu-mi pot opri degetele și corpul din tremurat, de parcă în interiorul globului meu de sticlă ar avea loc un mic cutremur.

Îmi șoptesc „O să am cea mai bună prezentare. O să primesc cele mai zgomotoase aplauze. O să devin

favorita, exact ca Maman. O să trăiesc la curte. O să văd lumea. N-o să fac nicio greșeală. O să fac oamenii frumoși." Îmi spun asta iar și iar, ca pe o rugăciune, până când ritmul cuvintelor îmi șterge teama.

Bărbații răsucesc un mâner. Roțile unui mecanism zdrăngăne, troncăne și șuieră. Platforma de sub mine se ridică deasupra mulțimii. Loje regale din pluș sunt sprijinite sus, pe tije înalte. Din ele, se apleacă oameni cu ocheane și telescoape la ochi, și cu cornete care le ies din urechi ca niște trompe de elefant. Diverse figuri mă privesc cu mirare și nerăbdare, ca și cum aș fi o stea prinsă într-o vază, gata să explodeze.

Platforma se oprește. Răsucesc un mic mâner de pe podeaua caleștii. Plafonul de sticlă de deasupra mea se deschide precum coaja unui ou. Aerul cald al nopții îmi mângâie pielea ca niște degete fine, iar aici, sus, gustul lui e și mai dulce. Dacă aș putea prinde într-o sticlă adierile, s-ar transforma în pulbere de zahăr.

Stelele clipesc. Simt că sunt îndeajuns de aproape cât s-o apuc pe una din ele și s-o bag în trusa mea de frumusețe.

Piața tace, iar sunetele oceanului se aud tot mai tare. Oamenii din Orléans se uită în sus, la mine, ultima fată Belle care trebuie să-și demonstreze talentul. Du Barry nu m-a pregătit și pentru momentul în care toată lumea se holbează la mine. Sunt atâtea perechi de ochi, de toate formele și culorile, încât inima mi-o ia la goană.

Du Barry îmi face cu ochiul, apoi își atinge buzele pline – îmi amintește să zâmbesc. Mulțimea crede că m-am născut cu știința de a-i face frumoși. Niciunul din ei nu știe cât de mult am muncit ca să perfecționez tradițiile

și să stăpânesc harul. Cât m-am străduit să învăț toate regulile.

— Acum, am plăcerea de a v-o prezenta pe ultima noastră fată Belle, Camellia Beauregard!

Îmi rostește numele cu mândrie, triumf și magie. Încerc să mă agăț de asta ca să-mi alung îngrijorarea.

E lumină peste tot: lampioane, ecrane plutitoare, lumânări suspendate și o lună strălucitoare, abia răsărită. Aproape că îi pot simți gustul; moale, efervescent și dulce, ca un strop de șampanie roz pe vârful limbii.

Stau cu fața spre un semicerc de platforme mai mici. Trei în stânga mea și două în dreapta. Pe ele stau fete de șapte ani, așezate ca niște nestemate pe perne de catifea. Sunt atât de diferite între ele pe cât sunt perlele de rubine și smaralde, iar asta arată modul unic în care ne folosim harul ca să înfrumusețăm.

Recunosc munca surorilor mele: modelul Padmei are brațele de culoarea bogată a pâinii cu miere; Edel aproape că a ras-o în cap pe fata ei; ochii modelului lui Valerie sclipesc ca două stele de ametist; fata Hanei are trup de dansatoare, picioare și brațe lungi și un gât suplu; subiectul lui Amber are o față rotundă și veselă, întocmai ca a ei.

Celelalte fete Belles au creat mici capodopere.

E rândul meu să transform o fată.

Regele și regina dau din cap spre Du Barry. Aceasta din urmă îmi face semn cu mâna să mă pregătesc.

Ridic privirea spre ceruri, pentru putere și curaj. Fetele Belles sunt descendentele Zeiței Frumuseții, binecuvântate cu harul de a îmbunătăți lumea și de a salva oamenii din Orléans. Baloanele se intersectează

deasupra mea și acoperă stelele cu formele lor rotunde și bannerele pe care le poartă.

Ultima platformă se ridică exact față-n față cu a mea. Întregește setul de șase și creează o semilună perfectă. Fata poartă o cămașă lungă, biată înlocuitoare a unei rochii; poalele zdrențuite îi sărută picioarele. Părul și pielea îi sunt cenușii ca văzduhul pe furtună, și e sfrijită ca o stafidă. Ochii ei roșii îi fixează pe ai mei ca niște tăciuni aprinși în întuneric.

Ar trebui să fiu obișnuită cu felul în care arată oamenii în starea lor naturală. Dar lumina îi exagerează trăsăturile. Îmi amintește de un monstru din cărțile cu povești pe care ni le citeau dădacele.

Fata este o *Gris*. Toți cei din Orléans se nasc așa – cu pielea palidă, șterasă și scorojită, cu ochii roșu-aprins și cu părul ca paiele – de parcă toată culoarea s-a fi scurs din ei, lăsând în urmă doar nuanța oaselor descărnate și a cenușii. Dar dacă reușesc să câștige destui *spintria*, putem să ridicăm întunecimea, să găsim frumusețea de sub gri și să îi transformăm permanent. Îi putem salva de la o viață petrecută într-o uniformitate de neîndurat.

Ne cer să le reașezăm oasele spălăcite. Ne cer să ne folosim instrumentele aurite ca să le redefinim fiecare linie a feței. Ne cer să netezim, să modelăm și să sculptăm fiecare curbă a trupurilor lor, ca și cum ar fi lumânări calde, proaspăt turnate. Ne cer să ștergem semnele vieții. Ne cer să le dăm talente. Deși durerea le crește în valuri până-ntr-acolo încât le smulge urlete de agonie, sau costul amenință să-i arunce în ruină, bărbații și femeile din Orléans vor mereu mai mult. Iar eu sunt fericită să le ofer. Sunt fericită că e nevoie de mine.

Fata frământă între degete camelia pe care o ține în mâini. Petalele roz tremură în strânsoarea ei. Îi ofer un zâmbet. Ea nu mi-l întoarce. Se târăște încet spre marginea platformei și se uită în jos, de parcă s-ar pregăti să sară. Celelalte fete îi fac semn să treacă înapoi, iar mulțimea strigă. Îmi țin respirația. Dacă ar fi să cadă, s-ar prăbuși cel puțin patruzeci de pași până la pământ. Se mută înapoi, în centru.

Expir, iar pe frunte îmi apar broboane de sudoare. Sper să câștige câteva *lea* pentru stresul de a participa la această demonstrație. Destul cât să-și cumpere o pâine și o bucată de brânză pentru luna asta. Sper s-o fac suficient de frumoasă ca să primească zâmbete din partea oamenilor, nu șoapte înspăimântate și priviri temătoare. Nu-mi amintesc să fi fost vreodată atât de mică, de vulnerabilă, de îngrozită.

Deschid trusa de frumusețe de lângă mine. Du Barry ne-a dat fiecăreia câte o casetă diferită, gravată cu inițialele noastre și cu florile ale căror nume le purtăm. Îmi plimb degetele peste încrustațiile aurite înainte să ridic capacul care dezvăluie un amestec de instrumente, ascunse în nesfârșite sertare și compartimente. De fapt, aceste obiecte îmi maschează darurile. Instrucțiunile pe care Du Barry ni le-a dat dimineață îmi răsună în cap: *Demonstrați doar cel de-al doilea har și ceea ce vi s-a cerut. Faceți-i să vrea mai mult. Arătați-le ceea ce sunteți cu adevărat – artiste divine.*

Trei baloane de transport stacojii, fiecare cărând câte o tavă, plutesc spre platforma fetiței. Unul presară fulgi mici și albi – pudră *bei* – peste ea, iar fata se ferește de fulgii care o acoperă ca zăpada. Celălalt răstoarnă o

ceașcă de porțelan plină cu ceai de trandafiri Belle, o băutură anestezică făcută din trandafirii care cresc pe insula noastră. Lichidul plutește și dansează în jurul gurii ei. Fata refuză să ia fie și o sorbitură. Încearcă să alunge cana cu mâna, de parcă ar fi o muscă sâcâitoare.

Mulțimea țipă când fetița se apropie iar de marginea platformei. Ultimul balon de transport o fugărește cu o pensulă mânjită cu o pastă de culoarea cremei de prăjituri. În stânga și-n dreapta ei, celelalte fetițe strigă la ea să nu se teamă. Mulțimea vuiește. Spectatorii încearcă s-o convingă să bea ceaiul și să-și dea cu pensula pe obraz.

Mi se înnoadă stomacul. Zbaterea ei continuă mi-ar putea strica demonstrația. Simt cum mă cuprinde panica. Niciodată, când mi-am imaginat această noapte, nu m-am gândit că subiectul meu mi s-ar putea opune.

— Te rog, nu te mai mișca, strig eu.

Suspinul lui Du Barry se aude cu ecou prin trâmbița ei.

Mulțimea amuțește. Fata îngheață. Inspir adânc.

— Nu vrei să fii frumoasă?

Ochii ei îi sfredelesc pe ai mei.

— Nu-mi pasă, țipă ea, iar vocea îi e purtată de vânt.

Mulțimea izbucnește într-o exclamație de oroare.

— O, ba sigur că-ți pasă. Tuturor le pasă, spun eu, cu voce stăpânită.

Poate că a-nceput să-și piardă mințile pentru că a fost cenușie atâta timp.

— Poate că n-ar trebui să le pese, zice fata, și își strânge pumnii.

Cuvintele ei mă înfioară. Îmi desenez un zâmbet.

— Și dacă-ți promit că totul va fi bine?

Clipește.

— ...chiar mai bine decât te aștepți? Va fi ceva care va face ca toate astea – spun eu arătând spre tot ce ne-nconjoară – să merite.

Își mușcă buza. Un balon de transport revine la ea cu ceaiul. Îl refuză în continuare.

— Nu-ți fie teamă, îi spun, și mă privește iar în ochi. Bea ceaiul!

Balonul se întoarce.

— Haide. Îți promit că o să-ți placă enorm ce-o să fac. O să te simți mai bine.

Se întinde spre balon, apoi își trage mâna ca arsă. Se uită la mine. Îi zâmbesc și îi fac semn să-l tragă spre ea. Apucă panglicile aurii, apoi ridică ceașca și soarbe.

O studiez și iau seama la silueta ei mică, subnutrită. Frica sclipește în irișii ei roșii. Corpul îi tremură și mai tare.

— Acum ia și pensula, o îndemn blând.

Și-o trece peste obraz, lăsând în urmă o dungă lăptoasă, ca ghid cromatic pentru mine.

Un dirijabil ține o lumânare suspendată deasupra caleștilor și îmi zăresc din nou reflexia în geam. Un zâmbet mi se strecoară în colțul gurii când mă văd. Abandonez instrucțiunile lui Du Barry: pielea albă ca zăpada, părul negru, buzele ca un boboc de trandafir. Ideea care mi-a venit mă umple de căldura entuziasmului.

Riscul pe care mi-l asum s-ar putea să mă coste și s-o înfurie și mai rău pe Du Barry, dar dacă mă va face să mă deosebesc de surorile mele, atunci merită.

Va fi de neuitat. Trebuie să fie.

Închid ochii și mi-o închipui pe fată ca pe o statuie.

Când eram mici, ne exersam al doilea har manevrând vopsea pe o pânză, modelând lut pe o roată de olărit și sculptând lumânări proaspete, până când le transformam în comori. După ce am împlinit treisprezece ani, am trecut de la câinii casei și pisicile vagabonde la servitorii noștri, pe care îi foloseam pentru munca de înfrumusețare. Îi făceam cameristei mele, Madeleine, ochi de un verde sticlos, ca apa mării, atunci când roșul se strecura înapoi în ei. La paisprezece ani, am schimbat bebelușii din creșă; am dat culoare piciorușelor dolofane și pufului care le acoperea căpșorul. Chiar înainte să împlinim șaisprezece ani, regina le-a oferit gratuit săracilor jetoane de frumusețe, ca să ne ajute să ne antrenăm și să ne perfecționăm aptitudinile.

Sunt pregătită.

Invoc harul. Îmi crește tensiunea. Pielea mi se încălzește. Mă încing ca un foc proaspăt aprins în vatră. Venele mi se umflă pe sub pielea brațelor și mâinilor ca niște mici șerpi verzi.

Manipulez camelia din mâinile fetiței. O schimb, așa cum voi face și cu fetița, modelând fibrele, nervurile și petalele florii.

Mulțimea răsuflă. Tulpina se lungește, până când vârful lovește platforma, precum coada unui zmeu. Fata aruncă floarea și se retrage. Floarea se mărește cam de patru ori, iar petalele se alungesc ca s-o prindă. Se înfășoară în jurul trupului ei mic și agitat, până când e încolăcită înăuntrul crisalidei roz, ca un vierme ce se zbate să scape.

Mulțimea explodează în aplauze, fluierături, bat cu toții din picioare. Zgomotul devine o fierbere tot mai

intensă, așteptând ca eu s-o dezvălui.

O să fiu cea mai bună.

O să fie perfect.

Îmi place la nebunie să fiu o fată Belle.

Aud cum vuiește sângele fetiței în timp ce-i aleargă prin trup, iar ritmul pulsului ei îmi inundă auzul. Rostesc mantra fetelor Belle:

Frumusețea este în sânge.

3

Copilăria mea este o succesiune rapidă de imagini neclare, ca un vârtej de clișee. Nu mi-o pot aminti pe de-a-ntregul. Nici măcar primul meu cuvânt, prima imagine sau primul miros. Doar primul lucru pe care l-am schimbat. Amintirea asta îmi apare ca o rază strălucitoare. Du Barry ne-a dus în sera din aripa de nord a casei, pentru o lecție. Îmbătate de mirosul nectarului de flori, surorile mele și cu mine ne-am așezat în jurul unei mese.

Servitorii din grădină roiau pe acolo, tundeau, udau și extrăgeau parfumuri care să fie folosite în produsele Belle. Soarele strălucea prin geamul boltit de deasupra mea și îmi încălzea rochia de zi, transformându-mă într-o brioșă coaptă. Du Barry ne-a dat fiecăreia câte o floare în ghiveci, pusă în câte o colivie de sârmă, și ne-a spus să îi schimbăm culoarea și forma. Am fost atât de încântată, încât floarea mea a explodat, iar petalele i-au țâșnit printre sârme ca niște tentacule, dărâmând coliviile surorilor mele la pământ și întinzându-se între noi ca o caracatiță.

Acum mă controlez mai bine și fac mai puține greșeli, dar încă mai simt acel fior gâdilându-mi pielea. Când se

întâmplă așa, știu că harul a făcut exact ce voiam să facă.

Deschid ochii. Petalele cameliei se dezlipesc de trupul fetei *Gris* ca niște pojghițe de ceară, expunând-o mulțimii. Se aud suspine și strigăte de încântare.

— Bravo!

— Magnific!

— Imposibil!

— Genial!

Ovațiile fac sticla să vibreze. Tensiunea îmi scade. Inima revine la un ritm normal. Transpirația îmi piere de pe frunte, iar roșeața din obraji mi se estompează.

Fata poartă o copie mai mică a rochiei mele roz, făcută din petalele cameliei. Pielea ei are exact nuanța mea – de prăjitură proaspăt rumenită, pudrată cu zahăr și încă strălucind de la uleiul în care a fost preparată, sub lumina lampionului. I-am pus și o gropiță în obrazul stâng, ca s-o oglindească pe a mea. Buclele brunete îi sunt ridicate într-un coc Belle, așa cum numai noi purtăm.

Este geamăna mea. Singura diferență: ochii îi strălucesc albastru clar, ca apa din portul regal, în vreme ce ai mei sunt căprui chihlimbariu, ca ai surorilor mele.

Celelalte fete o privesc cu gura căscată și și-o arată una alteia, uluite. Îmi botez micul model Holly, ca floarea care poate supraviețui și în cele mai reci zăpezi ale Orléans-ului, fără să-și piardă din farmec. Mulțimea se cutremură de aplauze. Iar fiorul de încântare îmi cuprinde fiecare colțișor al ființei.

Fetița își privește reflexia și rămâne, la rându-i, cu gura căscată. Se învârte ca un titirez, privindu-și brațele și picioarele. Își atinge fața și părul. Pe ecranele plutitoare apare imaginea ei. Look-ul acesta va dura doar o lună,

apoi va deveni tot mai ștearsă, până când va fi din nou cenușie. Dar acum nimeni nu se gândește la asta.

După ce imaginea lui Holly va apărea în ziar și în rețelele de știri, sper că o doamnă fără copii o va adopta. Îmi doresc ca viața să i se schimbe așa de mult, încât nici măcar ea să nu și-o mai recunoască. Oamenii din Orléans iubesc lucrurile frumoase. Iar acum ea este una de-a lor, gata să fie culeasă.

Ochii ei îi reîntâlnesc pe ai mei. Din ei se revarsă uimire și încântare. Face o reverență.

Mă uit spre surorile mele. Luna clipește luminos peste calești. Ele ridică își ridică spre mine ochii grei și obosiți, dar aplaudă și îmi fac cu mâna. Nu semănăm deloc între noi: Edel este palidă ca bobocii albi care o înconjoară, cocul Belle negru al Padmei strălucește în lumină, ochii Hanei sunt luminoși și migdalați, cu o tăietură minunată, părul arămiu al lui Amber pare făcut din flăcări unduitoare, trupul lui Valerie seamănă cu clepsidrele de alamă pe care Du Barry le întoarce ca să ne măsoare timpul în care exersăm harul. Suntem singurele din Orléans născute unice și pline de culoare.

Mulțimea strigă o binecuvântare Belle: *„La beauté est la vie."*

Regina ridică un ochean aurit și, prin el, ne studiază pe mine și pe Holly de parcă am fi gângănii prinse într-un borcan.

Lumea tace.

Răsuflarea mi se oprește în gât. Îmi împreunez strâns mâinile.

Regina își așază ocheanul în poală și aplaudă. Inelele ei cu pietre prețioase sclipesc asemeni unor mici stele

prinse între degetele elegante.

Inima îmi bate în ritmul aplauzelor ei. Parcă stă să-mi pocnească de entuziasm.

Se înclină spre dreapta și-i șoptește ceva la ureche Ministrului Frumuseții. Curtenii își îndreaptă spre ea cornetele, dornici să prindă orice frântură de cuvânt. Tare aș vrea să pot face și eu la fel.

Ministrul Frumuseții se ridică și merge lângă Du Barry, cu care începe să discute. Sunt prea departe să le citesc pe buze. Evantaiul prințesei îngheață în aer. Îmi aruncă o privire atât de grea, încât îi simt arsura adânc în piept.

Du Barry îmi face semn să fac o plecăciune. Mă las până la podeaua caleștii ca să mulțumesc reginei, Ministrului Frumuseții și mulțimii pentru că mi-au urmărit demonstrația. Gâfâi tot minutul în care stau plecată – atât se obișnuiește să stai plecat ca să arăți cel mai profund respect. Probabil că regina a șoptit lucruri bune despre mine. Așa îmi spun.

— Din nou aplauze pentru Camellia Beauregard! spune Du Barry. Și pentru noile fete Belles. Înainte ca mâine să răsară Steaua Serii, așa cum cere tradiția, cu toții veți cunoaște numele favoritei. Până atunci, distrați-vă ghicind și punând pariuri.

Femeile și bărbații își flutură în aer jetoanele de pariuri. Loteriile regatului încearcă să profite de pe urma faptului că află primele numele favoritei, încurajându-le pe femei să folosească jetoanele regale primite de la suverană pentru ocazia de a merge la cină, de a socializa sau chiar de a beneficia de un serviciu complet oferit la palat de fata Belle favorită.

Baloanele din aer aruncă mici ilustrate Belle cu portretele noastre. Curg din ceruri precum ploaia. Simt cum tot trupul îmi zâmbește. Îmi caut chipul printre ele, dar nu pot distinge detaliile în acea vijelie plutitoare.

Platforma mea coboară. Fetițele îmi urmăresc traseul. Țopăie și fac cu mâna. Aghiotanții imperiali mă așază, cu tot cu caleașca de sticlă, înapoi pe osiile cu roți. Mulțimea fluieră și mai tare. Artificii brăzdează cerul nopții, alcătuind emblema fetelor Belle – un crin regal auriu, cu un trandafir roșu răsucit în mijloc ca o panglică de sânge.

Pe sus apar alte bannere, care să le reamintească viitorilor clienți numele și fețele noastre. Pentru o clipă, mă văd și pe mine acolo – o față supradimensionată și luminată puternic. Ochii îmi par isteți. Zâmbetul, șmecheresc. *Bravo, vulpițo*, asta mi-ar fi spus Maman dacă m-ar fi văzut acum. Mă simt ca una dintre faimoasele doamne de la Curte prezentate în frumoscoape sau pictate pe panourile de pe promenadele și bulevardele Trianonului.

Generația anterioară de fete Belle se ridică în picioare pe scenă. Își aruncă trandafirii Belle spre caleștile noastre. Trandafirii înfloresc pe loc, cu petale cât farfuriile de porțelan. Salut mulțimea.

Aș vrea să stau acolo o veșnicie.

4

Obișnuiam să cred că surorile mele și cu mine suntem prințese și locuim într-un palat, la *Maison Rouge de la Beauté*. Îmi plăceau la nebunie acoperișul ascuțit, cele patru aripi ale casei, balcoanele nesfârșite cu balustradele lor aurite și țepușele argintii, plafoanele înalte pline de lampioane de interior, încăperile de culoarea coralului, iatacurile rubinii ca vinul și saloanele în nuanța șampaniei, armatele de servitori și bone.

Dar nimic nu se compară cu palatul regal din Orléans.

Caleștile stau în fața porții sudice ca un șir de rodii înmuiate în miere și aliniate cuminți pe o tavă. Cuverturi de catifea roșie acoperă sticla. Mânere de alamă și roți lustruite strălucesc în lumina lampioanelor de noapte. Îmi lipesc fața de poartă. Conturul palatului sclipește în depărtare, întinzându-se în atât de multe direcții, încât pare să nu aibă început sau sfârșit.

Încă nu mă alătur surorilor mele. Du Barry se foiește pe lângă Edel. Zăbovesc lângă caleașca mea, la coada procesiunii, dorindu-mi o clipă doar a mea. Rămășițele agitației pricinuite de carnaval mă înconjoară ca două brațe. Brațele lui Maman.

O gardă imperială patrulează la doar câțiva pași de mine. Merge înainte și înapoi în mișcări circulare, ca unul dintre soldații de jucărie din camera de joacă a copilăriei noastre. Mâinile și picioarele îmi tremură. S-ar putea să fiu epuizată, sau încă euforică. Poate ambele.

Vuietul mulțimii din Piața Regală se stinge, ca vântul unei furtuni ce se retrage spre largul mării. Baloanele și lampioanele de festival lasă dâre luminoase în noapte. Ca promisiunea unei schimbări.

Vom dormi aici. Regina va anunța mâine după amiază cine e favorita. Totul se va schimba.

— Ai fost mai bună decât mă așteptam, spune o voce.

Un băiat stă sprijinit de exteriorul porților. Nuanța sacoului și a pantalonilor se pierde în întuneric, dar eșarfa lui de un portocaliu țipător arde ca o flacără în noapte. Nu poartă vreo emblemă a casei lui, după care să poată fi identificat. Se scarpină în creștet și își eliberează părul, răsucit într-un fel de coc mic. Zâmbetul îi strălucește ca razele lunii, iar lumina blândă a lampioanelor de noapte îndulcește trăsăturile cioplite aspru pe fața lui palidă, aproape albă.

Mă uit după gardă. A dispărut.

— Nu-ți face griji, o să revină imediat. N-am de gând să-ți fac vreun rău.

— *Tu* ar trebui să te temi, nu eu, îi spun.

Ar putea fi arestat și aruncat pentru ani buni în temnițele palatului fiindcă e singur cu mine. Acum două luni, regina a pus ca un bărbat să fie pus în butuci în Piața Regală pentru că încercase s-o sărute pe Daisy, fata Belle de la Ceainăria Focului. Portretul lui a circulat prin toate ziarele. După ce a murit, gărzile i-au lăsat

acolo trupul, iar vulturii de mare l-au făcut bucăți.

— Eu nu mă tem niciodată, spune el.

E straniu să aud o voce nefamiliară. O voce de băiat. O senzație neobișnuită mi se strecoară pe sub piele. Singurul băiat cu care am mai vorbit în afara unui salon de tratament a fost fiul lui Madame Alain, din Casa Glaston, pe care l-am prins în magazia Belle când își pudra nasul și își mâzgălea buzele cu ruj, în timp ce aștepta ca mama lui să-și termine tratamentele. Voia și el să fie Belle. Aveam unsprezece ani și am râs mai mult decât am vorbit.

Băiatul ăsta e mai degrabă un tânăr bărbat. Du Barry ne-a învățat să ne temem de bărbați și de băieți, când îi întâlnim în afara zidurilor unui salon de tratament. Dar eu nu sunt speriată.

— Cine ești? Nu porți nicio emblemă, îi zic.

— Nu sunt nimeni.

Colțurile buzelor i se ridică. Pășește în față și se apropie de mine. Miroase a ocean și mă privește cu atâta interes, încât am senzația că mă atinge.

— ...dar, dacă vrei așa de mult să știi, poți să te uiți la numele meu. Chiar o să-mi deschei cămașa ca să vezi mai bine tușul.

Obrajii îmi ard de jenă. La naștere, cetățenii din Orléans sunt însemnați cu tuș imperial permanent de identificare, pe care nici măcar fetele Belles nu-l pot acoperi sau șterge. Chiar dacă tai pielea, tușul va ieși din nou la suprafață, din sânge. Cei mai mulți își poartă emblemele pe haine, în dreptul locului unde au fost însemnați.

Îl privesc cu o curiozitate proaspătă: felul în care își

dă pe după ureche o șuviță rebelă, cei câțiva pistrui de pe nas, modul în care își aranjează sacoul.

— De unde vii?

— De pe *Lynx*.

— N-am auzit niciodată de un astfel de loc.

— Nu prea vă-nvață mare lucru.

Pufnesc:

— Am primit o educație excelentă. Este cumva în sud?

Rânjește:

— E în port. Barca mea.

Deci încearcă dinadins să mă facă să mă simt prost.

— Ești nepoliticos.

Încep să mă îndepărtez de el. Cearta dintre Du Barry și Edel se aude tot mai slab.

— Așteaptă! Voiam doar să văd dacă presa avea dreptate.

Ochii lui căprui au nuanța lemnului de cedru, precum copacii care cresc în apele din Bayou-ul Trandafirului, acasă. Embleme navale aruncă sclipiri pe sacoul lui, ca niște monede *lea* proaspăt bătute de Banca Imperială.

— Dreptate despre ce?

— Spuneau că puteți crea o persoană din lut cu harul vostru, ca o magie.

Râd:

— Ca un magician de curte, plătit să amuze copiii regali cu artificii și trucuri?

Presa mereu numește „magie" ce facem noi, dar Maman spunea că e un cuvânt prea simplist ca să cuprindă semnificația harului.

— Deci, puteți?

Își face de lucru cu eșarfa până când se desface și mătasea îi alunecă pe piept ca un mic val de șampanie portocalie.

— Nu funcționează așa.

— Dar cum?

În ochii lui ard întrebări și mai face un pas în față.

Inima mi-o ia la goană.

— Nu te apropia.

Ridică o sprânceană:

— Ai de gând să mă omori?

— Există legi, îi amintesc. Și poate că ar trebui s-o fac.

— Le respecți?

— Uneori, răspund și-mi fac de lucru cu volanele rochiei. Bărbaților le este interzis să se afle singuri cu o fată Belle în afara programărilor pentru înfrumusețare, sau să le vorbească despre subiecte care nu au legătură cu munca de înfrumusețare.

— Și femeile? Și ele pot fi la fel periculoase, dacă nu și mai și.

— Se aplică aceeași regulă. Nu avem voie să fraternizăm cu persoane non-Belle.

— De ce atâta zarvă? Mi se pare o prostie, dacă mă-ntrebi pe mine.

Zâmbește ca și cum ar ști deja răspunsul.

— S-au întâmplat lucruri rele în trecut.

— Dar nu e obligatoriu să se întâmple mereu, spune în timp ce mă studiază, frecându-și bărbia. Nu pari genul care respectă regulile.

Simt că roșesc.

— Ai ochi ageri.

— Sunt marinar. Trebuie să...

— Camellia! strigă Du Barry. Ce faci acolo?

Tresar când îmi aud numele.

— Vin acum! strig.

Garda revine.

Mă întorc:

— Cine ești?

Dar băiatul a dispărut. Garda îmi aruncă o privire mustrătoare, dar cu toate astea mă reped la porțile palatului și privesc în toate părțile.

Nimic.

— Camellia! strigă din nou Du Barry.

Mă duc în cealaltă parte a caleștii.

Nimic.

Deja, băiatul îmi pare ca un vis pe care încerci să ți-l aduci aminte imediat ce te trezești. Neclar, încețoșat și de neatins.

5

MINISTRUL FRUMUSEȚII DESCHIDE poarta de sud și pășește țanțoș în față, îmbrăcată într-o haină lungă de nurcă. Unghiile ei cu vârful roșu mângâie blana; în părul brunet are împletite pene de păun. Arată cu degetul în sus. Un balon de transport auriu cu alb dansează deasupra capului ei. Pe lateral, poartă emblema Casei de Orléans. Este poșta personală a reginei.

—Bine ați venit, frumoasele mele, eu sunt Rose Bertain, din Casa Orléans, Ministrul Regal al Frumuseții în mărețul nostru regat. Am un mesaj de la Majestatea Sa.

Taie partea din spate a balonului cu un coupe-papier curbat. Din el țâșnesc scântei. Scoate de acolo un mic pergament ce poartă sigiliul reginei.

Rupe sigiliul de ceară și desface pergamentul, apoi citește:

„Dragile mele fete Belles,

Bine ați venit în casa mea și, totodată, capitala iubitului vostru regat. Fiecare dintre voi a fost foarte frumoasă astă seară. Cred că Zeița Frumuseții v-a privit cu mândrie din ceruri. Sunt nerăbdătoare să găsesc cele mai potrivite

locuri pentru voi. Vă mulțumesc pentru felul divin în care slujiți acest pământ.

– MJR Regina Celeste Elisabeth a Treia prin Grație Divină a Regatului Orléans și a celorlalte Tărâmuri și Teritorii, Apărătoare a Frumuseții și a Hotarelor."

Îmi țin respirația până când Ministrul Frumuseții termină de citit titlurile reginei.

— Intrăm? întreabă.

— Da, răspunde Valerie, puțin cam prea tare.

Toate râdem. Pielea ei cafeniu-deschis se face roz.

Du Barry și Ministrul Frumuseții ne conduc pe domeniile imperiale. Suntem flancate de gărzi. Mergem pe o promenadă în pantă și de-a lungul unor alei șerpuitoare, îndreptându-ne spre palat.

Lampioane de noapte plutesc pe deasupra, lăsând dâre luminoase în fața noastră. Trec pe lângă pajiști colorate în verde viu și copaci decorativi, tunși în forme plăcute zeilor, răsaduri de flori din care izbucnesc trandafiri Belle stacojii și crini ninși, ce strălucesc ca niște cuverturi din praf de stele roș-albastru. Animale regale defilează pe iarbă – păuni azurii, păsări flamingo pitice, cu penajul roz, phoenicși roșii ca focul.

Amber se întoarce spre mine. Scot limba și alerg spre ea.

— Ce bine te-ai descurcat, îmi șoptește.

Încerc să smulg o gânganie zburătoare din brâul ei portocaliu închis. Fata ridică țesătura și eliberează vietatea.

— Și tu te-ai descurcat bine.

Își încrețește nasul palid. Fața ei are o formă perfectă de inimă. Tenul îi este delicat și neted ca porțelanurile

fine din salonul oficial de acasă. Machiajul ei Belle face ca pielea să-i pară și mai albă. O adiere de vânt îi deranjează părul roșcat. Cocul ei înalt arată acum ca o piersică despicată, din cauza culorii.

— Am zbârcit-o cu pielea. Mi-a ieșit prea deschisă.

În ochi îi joacă lacrimi.

— A fost bine.

Mă împiedic de jupoane, dar mă prinde ea. Mă simt tare ușoară și tare obosită după ce mi-am folosit harul.

— Eram cu nervii la pământ. Am făcut tot ce Maman...

Vocea i se frânge.

Îmi împletesc degetele cu ale ei, iar rezultatul seamănă cu niște batoane răsucite de caramel și vanilie. Lui Amber, tristețea i se citește pe toată ființa. Eu mi-o îngrop adânc pe a mea. Amândouă am făcut ce ne-au spus mamele noastre să facem.

— Te-ai descurcat de minune. Părul fetei tale s-a inelat perfect. Maman Iris ar fi fost tare mândră.

Acasă, Amber locuia chiar lângă mine, la etajul șapte. Maman a ei organiza ceaiuri cu prăjituri glazurate și marțipan cu cremă de trandafiri doar pentru noi. În ciuda faptului că aveam treisprezece ani și eram deja puțin cam mari pentru asta, mie îmi plăceau la nebunie. N-o să uit niciodată cum ne-a învățat Maman Iris să folosim săculeții cu pudră *bei*, sau felul în care pulberea de cretă albă îi făcea pielea să semene cu țărâna uscată.

În cuferele noastre Belle, avem mici tăbliță mortuare din piatră, puse printre rochii, în memoria mamelor noastre.

— Amber, ai fost minunată.

— Mincinoaso, spune Amber. Nici nu te-ai uitat. Te-am văzut. Aveai ochii închiși, zice ea și-mi dă un cot.

Niciodată n-am putut s-o păcălesc.

— Am văzut-o după ce ai terminat.

O să mă fofilez cumva mai târziu, să caut știrea și să mă uit la tot evenimentul.

Puținele mele amintiri din copilărie sunt legate de Amber: cum intram tiptil în iatacul lui Du Barry ca să vedem ce mărime poartă la sutien, cum ne ascundeam în creșa unde oamenii își aduceau copiii pentru primele lor transformări, cum puneam pudră *bei* în ceaiul supraveghetoarei noastre din camera de joacă, doar ca s-o vedem scuipându-l, cum apăsam pe toate butoanele liftului ca să ajungem la etajele interzise, cum intram fără voie în magazia cu produse Belle ca să testăm cele mai noi invenții. Suntem prietene de atâta timp, încât nu pot spune când a început prietenia noastră.

— Uită-te la cer, spun și arăt în sus. Aici arată altfel decât acasă.

Nu sunt chiparoși care să acopere stelele. Nu se aude zumzetul greierilor din bayou sau orăcăitul broaștelor. Nu există barele subțiri și curbate la ferestrele caselor. Nu-s nici norii groși din nord; doar o întindere senină, până la capătul lumii.

— Regina trebuia să se ridice în picioare după prezentarea mea, Camellia. Ca să știu. Ca să știe toată lumea. Maman mi-a spus că eu trebuie să fiu favorita. N-are rost să fii altceva.

Îmi simt pieptul strâns într-o gheară. Ni s-a spus același lucru. Mă simt egoistă pentru că îmi doresc să fiu mai bună decât ea, mai bună decât toate surorile mele.

— Nici pentru mine nu s-a ridicat, îi amintesc și mi-o amintesc și mie. Știu că te-ai descurcat bine, chiar dacă nu am văzut.

— Da, dar tu ai fost senzațională, exclamă și ridică brațele. Nu te-am văzut niciodată făcând așa ceva.

— Tu ai fost la fel de bună, așa că încetează.

— Toate am făcut ce ni s-a spus să facem. Ce aveam în dosare. În afară de tine. S-o transformi pe fetiță în imaginea ta oglindită – foarte isteț din partea ta. Iar eu nici nu m-am gândit să-mi folosesc floarea de ambrozie pe post de cocon. Asta a ridicat mult nivelul. A făcut ca dezvăluirea să fie ceva ieșit din comun. Nimic din toate astea nu mi-a trecut prin minte. Tocmai asta e problema mea. N-am făcut nimic neașteptat. Tu privești regulile ca pe niște sugestii și treci dincolo de ele.

Își strânge pumnii și imită vocea nazală a lui Du Barry:

— *Schimbați-le doar culoarea părului și a pielii. Nimic mai mult. Orice altceva este o pierdere de vreme...*

Își acoperă fața cu mâinile.

— A fost un spectacol, iar tu ai înțeles asta.

— Am făcut coconul ca să nu se mai zbată, spun eu.

Nu vreau să știe că m-am gândit mult cum să fac să fiu mai bună decât ea, mai bună decât oricine. Întind mâna s-o apuc pe a ei, dar chiar atunci și-o retrage ca să-și aranjeze o floare ce stă să-i cadă din coc. Îi amintesc faptul că folosește atât de ușor harul, de fiecare dată. Primește punctaje mari la fiecare temă dată de Du Barry. După notele de la lecții, Amber este vârful generației noastre; mereu ia calificative maxime de la Du Barry. Dacă decizia ar fi luată după acest criteriu, ar fi aleasă cu ușurință.

— Dacă am fi putut să arătăm primul har, știu sigur că toți ar fi văzut mai mult din iscusințele tale, spun eu.

Amber este excepțională la Stil. Reușește să îndulcească până și vocea unei maimuțe pitice, să o facă șarmantă chiar și pe cea mai grosolană persoană și să-i dea fiecăruia orice talent pe care și l-ar dori – să gătească, să danseze, să cânte la lăută sau la vreun alt instrument. Și le face pe toate cu ușurința cu care își schimbă rochia.

— Trebuia să fiu cea mai bună. Trebuia să fiu numită favorită.

— Toate vrem să fim favorita, răspund.

Își îngustează ochii:

— Crezi că nu știu asta?

Vocea îi sună ca o palmă. Nu mi-a mai vorbit niciodată așa.

— Ambrosia! Camellia! Știți regulile, spune Du Barry, cu sprânceana ridicată. Sunteți prea mari ca să vi le mai amintesc.

Amber se îndepărtează doi pași, iar acel mic spațiu îmi pare de lățimea unui ocean. Nu ne sunt permise favoritismele. Toate suntem surori. Toate trebuie să fim la fel de apropiate între noi. Dar mereu am iubit-o pe Amber puțin mai mult decât pe celelalte. Și ea, pe mine.

Amber îmi aruncă o privire iritată. Nu-i înțeleg furia. Suntem, toate, în aceeași situație în momentul ăsta. N-ar trebui să ne susținem între noi?

Odată ce Du Barry se întoarce cu spatele, mă apropii din nou de ea și îi ating mâna, încercând să repar ceea ce tocmai s-a stricat între noi. Se ferește și se duce tocmai în fruntea grupului, lângă Du Barry. Mă dezumflu ca un balon de transport care tocmai a rămas fără aer, dar nu

o urmăresc.

Traversăm niște podețe aurite care brăzdează Râul Regal de Aur. Știriștii se apleacă peste bărcile de știri, negre ca smoala, ținându-și în mâini casetele luminoase, în încercarea de a surprinde imaginea noastră. Tocurile lor animate zgârie tabletele de pergament cu viteza fulgerului. Ne strigă pe nume și ne întreabă cine credem că va fi aleasă favorită.

— Ați cam întârziat cu pariurile, domnilor. Aici nu primiți niciun pont, le strigă Ministrul Frumuseții.

Trecem ultimul pod și ajungem în fața palatului regal. Clădirea din marmură roz se întinde spre văzduh cu turnuri atât de înalte, încât, dacă te-ai urca într-unul din ele, poate că ai putea șopti chiar în urechea Zeului Cerului. Fiecare e acoperit cu fâșii albe ca zahărul și aurii. Surorile mele și cu mine ne uităm în sus și parcă ne-am ține toate aceeași răsuflare.

Îmi ridic fustele și urmez grupul, în susul unor trepte masive, cărora le pierd șirul după ce număr o sută. Sunetul pașilor noștri îmi face inima să bată mai repede. Sus, în capăt, ușa principală se deschide ca o gură uriașă și ne înghite marele hol de la intrare. Lampioane-candelabru împodobite cu pietre prețioase coboară din plafon, ca niște păianjeni cu trupurile luminate pe dinăuntru de lumânări. Pe pereți sunt minunate sculpturi în marmură, înfățișând stelele. Aș vrea să-mi trec degetele peste ele, să le simt fiecare linie, dar nu ajung la ele din cauza celor două șiruri de gărzi care merg pe lângă noi, de-o parte și de alta.

Intrăm în alt hol. Picturile de pe plafon se schimbă pe măsură ce înaintăm. Fresce animate se aranjează iar

și iar în diferite peisaje celeste: zeii și zeițele, regii și reginele de demult, insulele din Orléans, cerurile. Sunt cât pe ce să cad din cauza felului în care îmi sucesc mereu gâtul ca să mă uit în sus.

—Apartamentele Belle sunt în aripa de nord, ne anunță Du Barry.

—Cu fața spre Zeița Frumuseții, completează Ministrul.

Pornim spre acea aripă a palatului pe pasarele poleite, care seamănă cu niște poduri uriașe. Privesc peste balustradă, la etajele de jos. Arbori de crizantemă regală cresc până aproape de plafon, dar nici măcar crengile lor nu ne ajung. Un șir de calești plutește de-a lungul unei rețele de cabluri strălucitoare, transportând de la un balcon la altul oameni frumos îmbrăcați.

Trecem pe lângă un punct de control al gărzilor imperiale. Ne salută. Ne oprim în fața unor uși masive sculptate cu trandafiri Belle.

Îmi mușc buza.

Slujitoare imperiale sunt aliniate de-o parte și de alta a intrării, cu capetele plecate și cu mâinile adunate în față; au fețe ascuțite, buze de culoarea piersicii, obraji roz, ochi căprui și piele albă ca laptele. Ministrul Frumuseții le obligă să arate așa. Tot ea le-a îmbrăcat în rochii de lucru colorate, strânse pe talie; în jurul gâtului își poartă cu mândrie emblemele servitorilor.

Ministrul Frumuseții deschide ușile.

6

ACASĂ, ÎMPĂRȚEAM CAMERA cu Maman. Patul ei cu baldachin și al meu, mai mic, erau cuibărite într-un colț al apartamentelor noastre de la etajul șapte al *Maison Rouge de la Beauté*.

Sub patul meu erau munți tainici de tabloide furate din cufărul poștal, iar ilustrate Belle subtilizate din biroul lui Du Barry împodobeau paravanul de culoarea fildeșului care separa partea mea de cameră de cea a lui Maman. Pe rafturi erau tot felul de mărunțișuri: petale uscate, pietricele din *bayou*, perle-curcubeu – toate erau ca niște altare ale aventurilor noastre împreună, alături de cărți de folclor și basme despre phoenix-ul Zeului Norocului sau vulpița argintie a Zeiței Amăgirii. Mai erau acolo o măsuță de toaletă, pe care stătea un lavoar, și un șemineu din care izbucnea necontenit lumină. Amintirea îmi face inima să tresalte.

Dar nu știu cum de a putut Maman să părăsească aceste apartamente Belle ca să se întoarcă acolo.

Mă răsucesc în toate direcțiile. Pereții se înalță, brăzdați de dungi auriu-strălucitoare, spre un plafon decorat cu trandafiri Belle răsuciți. Petalele lor clipesc și se

întind pe măsură ce mă mișc pe sub ei. În cameră sunt sofale cu picioare de leu și perne împodobite cu giuvaiere; un perete întreg este înghițit de o tapiserie brodată cu harta marelui regat al Orléans-ului; într-un colț e cuibărit un birou mare, alb, pe care stă un abac cu mărgele albe, ca niște perle, și niște seifuri de fontă pentru *spintria*.

Slujitoarele regale aprind lampioane de noapte și le dau drumul să plutească. Strălucirea lor palidă luminează și mai multe minuni adăpostite în această încăpere. Sunt acolo vitrine cu frumoscoape – niște caleidoscoape mici, de alamă, aranjate pe anotimpuri și ani – care conțin imagini cu cei mai buni și mai de seamă curteni, surprinse de Grupul de Presă Imperial. Padma îndreaptă capătul mai îngust al unui frumoscop spre lampioanele de noapte plutitoare. Cilindrul prinde lumina și proiectează pe perete un grup elegant de bărbați și femei, care arată ca niște minunate mărgele colorate. Nu există sumă care să-ți asigure intrarea în aceste colecții. Nici măcar prințesa nu are un loc. Fiecare bărbat, femeie și copil vrea să apară acolo.

Du Barry nu ne-a lăsat niciodată să ne uităm la frumoscoape sau să citim reviste, tabloide ori ziare. Nu aveam voie să fim pângărite de lumea exterioară.

— Lăsați-vă îmbibate de tot ce-i aici, fetelor, ne îndeamnă Ministrul.

— Da, bucurați-vă de „pradă", adaugă Du Barry.

Teancuri întregi de reviste de frumusețe, inclusiv *Dulce*, *Mignon*, *Beauté*, *Sucré* și *Dame's Journal de la Mode* acoperă măsuțele sculptate, aranjate la perete. Edel și Valerie le răsfoiesc și ni le arată. Revistele descriu

look-uri create de fetele Belles, prezintă sondaje care estimează – sau, mai bine zis, încearcă să ghicească – ce fată Belle ar putea să propulseze pe cineva în frumoscop și oferă detalii despre fiecare fată Belle din generația noastră și profunzimile presupusului nostru har, comparându-ne cu generația de mai-nainte, care părăsește acum Curtea.

Ziarele sunt răsfirate în evantai pe câteva măsuțe de cafea. Îmi trec degetele peste ele. Titlurile se adună și ies în evidență pe pergament, anunțând iminenta logodnă a Prințesei Sophia, precum și cele mai noi legi imperiale ale frumuseții care urmează să fie promulgate de regină și de Ministrul Frumuseții.

ORICE RESTRUCTURARE SAU MANIPULARE A OASELOR MENITĂ SĂ MODIFICE ÎN PROFUNZIME FORMA CORPULUI SAU A FEȚEI UNEI PERSOANE ESTE INTERZISĂ.

CIRCUMFERINȚA TALIEI NU TREBUIE SĂ SCADĂ NICIODATĂ SUB PATRUZECI DE CENTIMETRI PENTRU A PĂSTRA FORMA UMANĂ A CORPULUI.

NUANȚELE PIELII TREBUIE SĂ RĂMÂNĂ ÎN LIMITELE PIGMENTAȚIEI NATURALE AȘA CUM SE SPECIFICĂ ÎN ARTICOLUL IIA, SECȚIUNEA IV.

NASURILE NU VOR FI ÎNTR-ATÂT DE SUBȚIRI ÎNCÂT SĂ ÎMPIEDICE ACTUL NATURAL DE A RESPIRA.

CETĂȚENII ÎN VÂRSTĂ DE PESTE ȘAPTEZECI DE ANI NU VOR PRIMI TRATAMENTE CARE SĂ-I FACĂ SĂ ARATE SUB VÂRSTA MENȚIONATĂ PENTRU A MENȚINE CALEA NATURALĂ A DEZVOLTĂRII CORPULUI.

Amber se uită peste umărul meu; s-a calmat după

cearta de mai devreme:

— Când o să fiu numită favorită, o să mai adaug câteva.

— De ce? Deja sunt așa de multe. Sau ai uitat listele nesfârșite de legi pe care a trebuit să le învățăm pe dinafară?

Mereu avem discuția asta.

— Nu vreau să scap de toate. Doar de unele, adaug eu.

— Ca de obicei, spune ea și-mi face cu ochiul, apoi se îndepărtează.

Ridic ziarul și rânjesc când văd o poză cu femeile din familia regală blocate în traficul de calești în ziua de dinaintea Carnavalului *Beauté*. Găsesc titlul despre care vorbea băiatul de la poartă:

CAMELLIA BEAUREGARD AR FI CREAT O PERSOANĂ DIN LUT.

Ating cu vârful degetelor literele curbate.

Pe un taburet, tabloidele stau puse în teancuri, ca niște clătite calde și dulci. Paginile lor sunt pline de potențiali pretendenți la mâna prințesei. O publicație o acuză pe prințesă că ar fi avut mai multe aventuri toride, inclusiv cu domnișoarele ei de onoare. O alta înșiră despărțirile din familia regală și din rândul curtenilor, punându-le pe seama schimbărilor de înfățișare sau a neglijenței în menținerea frumuseții, iar o a treia vorbește despre o serie de produse de înfrumusețare de pe piața neagră, despre care se zice că ar reuși să ofere aceleași rezultate ca fetele Belles în persoană. Când văd titlul ăsta ridicol, râd. Niciun tonic nu poate înlocui ce facem noi.

Mici dirijabile cu parfum plutesc pe lângă noi, lăsând dâre aromate.

— Acest spațiu va fi rearanjat pe placul favoritei, spune Ministrul Frumuseții. Aici, una dintre voi își va întâlni clienții înainte de începerea tratamentelor.

Ne dă ocol, atingând mobilele de un lux amețitor, apoi le face un semn slujitoarelor. Acestea trag o înșiruire de draperii, dezvelind un perete de sticlă și o grădină minunată, însuflețită de trandafiri de toate culorile, flori de toate formele și plante de toate felurile.

— Aceasta este curtea-seră menită să vă inspire harul. Mereu le încurajez pe favorite să se plimbe pe aici zilnic. Efectul e terapeutic.

Dacă Maman ar fi cu mine, mi-ar spune să smulg petale de flori ca să mă ajute să creez nuanțe perfect naturale și să ignor ghidurile cromatice extinse ale lui Du Barry. Hanna vine în grabă lângă mine:

— Poți să crezi așa ceva?

— Nu, îi răspund.

Alergăm de colo-colo chicotind de încântare, răspândite în toate direcțiile, ca niște frumoase bile de sticlă colorată. Mă iau după unul dintre dirijabilele cu parfum, pe un hol. Pe pereți atârnă portrete cu rame aurite ale favoritelor trecute. Mă opresc în fața portretului mamei. Ochii ei strălucitori mă fixează. Mi-o imaginez plutind prin încăperi. Mi-o imaginez creând persoane frumoase, una după cealaltă. Îmi imaginez fața mea lângă a ei.

Intru într-o cameră. După cum arată, pare să fie un salon de tratament: dulapurile se întind până sus, la tavan, iar sertarele poartă etichete pe care scrie CREMĂ DE TRANDAFIR, APLICATOARE DE PUDRĂ DIN PUF DE LEBĂDĂ, ULEIURI, POMADE; portrete și pânze neatinse stau pe

șevalete; în stânga și-n dreapta clincăne scări mobile, pe care se urcă slujitoarele ca să refacă stocurile; văd cutii pline cu borcane de pastă cu pigment, în toate nuanțele pe care le-ar putea avea pielea; coșuri cu snopuri de lumânări, bucăți de ceară brută, bureței și instrumente metalice; într-un colț, pândește o sobă pântecoasă, pe care stau tăvi întregi de droturi și ondulatoare cu abur; mai e acolo o masă mare, plină de perne și prosoape pufoase.

Hana își ițește capul înăuntru:

— Camellia, hai! Îmi spune și mă târăște după ea.

Ministrul Frumuseții conduce grupul prin alte uși masive.

— Pe aici, fetele mele. Aici este dormitorul.

Acolo sunt șase paturi cu baldachin, acoperite cu țesături grele, fiecare în culoarea florii care ne reprezintă. Podeaua este acoperită de covoare din pluș. Un șemineu radiază lumină și căldură.

— Paturile suplimentare vor fi scoase, firește, după numirea favoritei.

Mai face câțiva pași în față și se deschid alte două uși, care dau spre o terasă. Dedesubt se vede plaja regală; *La Mer du Roi* își zdrobește valurile de țărm, iar navele imperiale plutesc de-a lungul coastei. Câteva sunt ancorate la Docul Palatului – însuflețite de lumină, precupeți și piețe nocturne. Du Barry nu ne scapă din ochi.

E mai bine decât îmi imaginam, mai bine decât visam. În spatele nostru, copertinele aurii ale celor trei pavilioane de la palat reflectă lumina lunii.

— Aș zice că asta este una dintre cele mai frumoase priveliști din tot palatul, spune Ministrul Frumuseții,

înainte să ne conducă înapoi, înăuntru.

Apoi arată spre un hol:

— Bazinele de baie sunt în capătul acelui coridor, laolaltă cu saloanele de tratament și camerele de recuperare.

— Câte sunt în total? întreabă Padma.

— Opt apartamente mari, care comunică între ele. În urmă cu opt ani, regina obișnuia să invite aici fetele Belles de la ceainării, pentru petreceri cu tratamente. Le oferea servicii de înfrumusețare curtenilor favoriți, ocazie cu care testau tendințe noi și făceau tot felul de experimente. Era o mare comedie.

O urmăm înapoi în salonul principal.

— Fiecare favorită a stat aici. Acesta chiar că e pământ sfânt, spune ea.

Mă înfior când mă gândesc cum străbătea Maman aceste încăperi.

Îmi imaginez cum îmi voi însuși aceste apartamente: voi înlocui lumânările albe cu unele din ceară de albine, care să răspândească o aromă de miere; voi schimba draperiile grele cu perdele mai subțiri, care să lase soarele să pătrundă; voi pune ca patul să-mi fie mutat mai aproape de ușa balconului, pentru ca sunetul oceanului să mă ajute să adorm; voi aduce biroul în dormitor ca să am priveliștea terasei în timp ce scriu baloane poștale.

Dau ocol mobilei și ating pernele de catifea cu vârful degetelor. Mă opresc în fața unui leagăn agățat de tavan cu lanțuri delicate.

— Favorita va trebui să modifice și bebeluși?

— Foarte rar, o femeie din familia regală își folosește jetoanele de înfrumusețare pentru copilul ei, ocolind

creșa de la *La Maison*. E destul de rar, dar se mai întâmplă.

Ministrul Frumuseții pocnește din degete în direcția unei slujitoare, iar femeia se activează imediat.

—...cât despre jetoanele de înfrumusețare, cele din acest sezon au fost realizate cu multă măiestrie. Chiar eu am ales artistul din Casa Meșteșugarilor. Adevărate chei ale frumuseții, spune Ministrul, împreunându-și mâinile.

Două slujitoare prezintă cheile grațioase așezate pe un suport de catifea. Strălucesc ca două stele căzătoare.

—Foarte inspirat, Doamnă Ministru, spune Du Barry.

—Știriștilor le-au plăcut la nebunie. Poți primi așa ceva de la bărbați sau femei de la curte. Valorează mai mult decât *spintria*. Dar numai oferite de regină, prințesă sau, uneori, de însăși favorită. Echipa mea le urmărește traseul cu mare atenție.

Ministrul Frumuseții le face semn slujitoarelor să se îndepărteze.

—Mie mi-au plăcut și jetoanele în formă de mână, cele de acum două sezoane, spune Valerie.

—Ele au fost și preferatele mele, înainte de chei, spune Ministrul Frumuseții, apoi bate în peretele din spatele ei. Mai e un lucru important: pe lângă Ivy, fosta noastră favorită care va sta aici timp de o lună ca să înlesnească tranziția favoritei...

Se deschide o ușă secretă și, dincolo de ea, se zărește o mică încăpere de lucru, sufocată de circuite telefonice care seamănă cu șiruri nesfârșite de candelabre. De peste tot se aude țârâitul lor metalic. O scară mobilă se deplasează tracasat de-a lungul peretelui. Receptoarele

atârnă din baze ca niște clopote de templu.

Pe neașteptate, apare Elisabeth Du Barry, fiica lui Madame. Du Barry o privește cu vădită mândrie. Fața îi este lungă și ascuțită ca un bob de orez, iar părul și-l poartă tuns în forma unei pălării de ciupercă. Nu există destule tehnici de înfrumusețare care să-i șteargă expresia acră care nu o părăsește niciodată.

Ministrul Frumuseții studiază trăsăturile lui Elisabeth și strâmbă din nas:

— Domnișoara Du Barry va sta, de asemenea, la curte, spune ea, lipsită de entuziasm.

— O să fiu în centrală, zice Elisabeth, trăgându-și nasul. Răspund la telefoane și fac programări de înfrumusețare pentru fetele Belles de la ceainării, dar și pentru favorită. Iau comenzi de produse Belle și organizez baloanele de livrări de la curte.

Se oprește și pocnește din limbă:

— ...telefoanele sună non-stop.

Acasă, când vorbea Elisabeth, nu-i acordam mai multă atenție decât pisicilor vagabonde. Mereu spunea tot felul de minciuni despre celelalte insule, ca să ne sperie; în plus, ar fi făcut orice ca să ne facă să ne simțim inferioare.

Edel geme:

— Credeam că am scăpat de ea.

Padma o ciupește. Eu mă străduiesc să nu izbucnesc în râs.

— Cât lipsesc, trebuie s-o ascultați pe Elisabeth. Eu voi face naveta între acasă și curtea regală, spune Du Barry. M-ați înțeles?

— Da, Madame Du Barry, răspundem la unison, ca și

cum am fi redevenit fetițele din clasa ei.

Ministrul Frumuseții se plimbă pe sub o tapiserie ce reprezintă o străveche hartă a Orléans-ului:

— Ei, bine, fetelor. Uite ce departe ați ajuns.

Ne arată colțul cel mai de sus al hărții, locul unde broderia cu fir de aur alcătuiește insula noastră și vechiul ei nume – Hana.

— Mă bucur enorm că sunteți aici, în sfârșit. Bucurați-vă de noaptea asta, pentru că lumea – a voastră, a mea, a regatului – se va schimba mâine.

Du Barry o aplaudă, iar noi o imităm.

— Ne vedem dimineață, spune Ministrul și pleacă țanțoșă, cu trena de nurcă fluturându-i pe urme.

Du Barry își oprește privirea asupra fiecăreia dintre noi:

— Domnișoarelor, astă seară ați făcut o minunată demonstrație de talent. Până și surorile voastre mai mari au fost extrem de impresionate. Abia așteaptă să vă ajute cu tranziția, după ce vă aflați repartizarea mâine. Câteva chiar au spus că unele dintre voi nu vor avea nevoie de o lună întreagă în preajma lor ca să vă acomodați cu viața la curte și la ceainărie.

Mă înroșesc de nerăbdare, entuziasm și puțină teamă.

— Astă seară a fost unul dintre cele mai spectaculoase debuturi pe care le-am văzut de pe vremea când trăia maman.

Își sărută două degete și le pune duce în dreptul inimii. Facem la fel, ca să arătăm respectul cuvenit celor morți. Scoate un rozariu din buzunarul rochiei și și-l înfășoară în jurul mâinilor.

— Nivelul vostru de har va fi măsurat și re-echilibrat.

Apoi veți fi îmbrăcate de culcare.

Du Barry își pune mâna caldă pe obrajii fiecăreia dintre noi:

— Trebuie să vă odihniți suficient. Astă seară a fost prima oară când ați trecut printr-un asemenea nivel de stimulare. Trebuie să vă eliberați de ea și să vă redobândiți echilibrul. Să nu uitați niciodată că emoțiile sunt legate de sânge, iar sângele este cel care vă găzduiește darurile. Orice exces pasional poate duce la contaminare și tensiune excesivă. Iar asta poate afecta harul. Nu știu cum să vă mai explic cât e de important.

În săptămâna de dinaintea zilei noastre de naștere și a Carnavalului *Beauté*, am auzit vorbele astea iar și iar, ca un disc fonograf pe care a rămas înțepenit acul. De la mamele noastre, de la îngrijitoare, dar mai ales de la Du Barry, de parcă aș fi putut uita ce am învățat toată viața despre har.

Frumusețea este în sânge.

Surorile mele și cu mine intonam mantra asta chiar și în timp ce învățam literele și cifrele.

Trage de un cordon de pe zid, apoi se întoarce spre mine:

— Camellia și Edelweiss, voi veți fi trezite mai devreme.

Tonul ei nu prevestește nimic bun:

— Trebuie să vorbim.

7

Obrajii îmi iau foc, iar surorile se holbează la mine. O sudoare rece îmi face machiajul să strălucească. Elisabeth îmi rânjește.

— De ce? întreb eu.

Du Barry se burzuluiește.

— Da, și eu vreau să știu, spune Edel și vine lângă mine.

— Camellia și Edelweiss, când vă cer ceva, nu e nevoie să vă dau explicații. Nici acasă, nici aici. Să țineți minte asta, toate.

Se răsucește pe călcâie și iese furtunos din încăpere, cu fustele învolburate în urmă-i.

— Noapte bună, fetelor.

Elisabeth ne trimite o bezea, apoi își urmează mama.

— O să fie bine, șoptește Amber și mă ia de mână.

Edel începe să râdă.

— Nu e nimic amuzant, Edel, sare Amber.

Slujitoarele năpădesc încăperea. Ne mână spre bazinele de baie, unde ne hrănesc cu piersici înmuiate în miere, ca să ne ajute să ne refacem harul, ne desfac cocurile Belle, ne dezbracă de rochiile scumpe, ne spală

părul și ne îmbăiază până când suntem moi ca niște pandișpanuri.

Îngrijitoarele ne așteaptă la ieșirea din baie. Rochiile lor albe – uniforme – foșnesc aspru. Emblemele strălucitoare de la Infirmeria Palatului le radiază la gât. Văd acolo câteva cărucioare pline ochi cu ciocolată, vase cu ceaiuri aromate, felii de portocală, afine zaharisite, frigărui cu somon afumat și carne de vită presărată cu usturoi și ghimbir. Alte îngrijitoare țin instrumente de măsurat harul.

Mă trântesc în fotoliu, întrebându-mă despre ce o vrea Du Barry să vorbim. Prin minte îmi aleargă tot felul de lucruri pe care mi le-ar putea zice. Sper să-mi spună ce mult i-a plăcut prezentarea mea. Sper să-mi spună că pe mine m-a aplaudat cel mai tare. Sper să-mi spună că mi-am folosit al doilea har într-o manieră unică.

Dar o voce din adâncul meu îmi șoptește: *nu i-a plăcut.*

Surorile mele intră și ele, pe rând, în încăpere și se așază.

Slujitoarele pleacă.

— Uită-te la astea, spune Padma și îmi trântește un ziar în poală.

Titlurile se împrăștie, apoi se aranjează la loc:

— Nu mă mai satur să le citesc, zice ea.

LADY FRANCESCA CARNIGAN, DIN CASA HELIE, AR FI DEPENDENTĂ DE FRUMUSEȚE

REGINA AR PUTEA RIDICA RESTRICȚIILE DE NAVIGAȚIE, DESCHIZÂND REGATUL PENTRU SCHIMBURI COMERCIALE

ANUMITE TEXTURI ALE PĂRULUI NU PRIND LUMINA

LAMPIOANELOR DE ÎNFRUMUSEȚARE

O SLUJNICĂ DIN CASA CANNEN, ARESTATĂ PENTRU PROCEDURI DE ÎNFRUMUSEȚARE ILEGALE ȘI PENTRU CĂ S-A DAT DREPT DUCESA DE CANNEN

Edel îmi ia ziarele din mână și se trântește pe șezlongul de lângă mine.

— Am dat de belea, vulpițo.

Arată ca un spectru; cămașa ei de noapte are aceeași nuanță cu pielea și părul.

— Edel, tu mereu dai de belea, spune Valerie și își vâră nasul într-un cărucior cu dulciuri, murdărindu-și cu glazură părul ud.

— Ei, Camellia, și tu la fel – măcar un pic. Nu respecți mereu instrucțiunile, adaugă Padma, zâmbind.

— Voiam să mă țină minte, spun eu. Iar fata mea se tot zvârcolea.

— Aha, și de-asta ai transformat-o în geamăna ta? mă tachinează Valerie, făcându-mă să râd.

— Nu chiar.

— Fata ta a ieșit minunat, Camellia, spune Hana în mijlocul unui căscat.

Părul ei negru și drept îi coboară de pe umeri ca niște tentacule. Se luptă să-și țină ochii deschiși, iar când totuși se închid, fac la colțuri niște pliuri mici și netede, ca niște cute fine pe hârtie.

— Nu mi-am propus să încalc regulile, zic eu.

— Ba sigur că asta ai făcut, Camellia, spune Edel, iar colțurile gurii i se ridică a zâmbet. Du Barry părea super nervoasă. Avea obrajii roșii ca cireșele. Am fost așa de mândră! Ar fi trebuit să refuz să mai fac orice fel de

muncă de înfrumusețare. Trebuia să-i las să mă urce pe platforma aia, s-o ridice până sus și să nu fac nimic. Îți închipui? Atunci, fața lui Du Barry ar fi fost cea mai urâtă din tot regatul. M-am gândit serios la asta, dar mi-am dat seama că m-ar fi lăsat fără sânge dacă aș fi făcut-o. Jur că mie îmi dă cele mai afurisite lipitori. Pe bune.

— Modelul pe care i l-ai făcut în păr acelei fete a fost obraznic, spune Padma, apoi chicotește.

— Așa de obraznic, încât te-a făcut să râzi.

Edel rânjește cu toți dinții.

— Eu n-am văzut, spune Hana. Ce-ai făcut?

— Am pus acolo literele B-A-L-E-G-Ă. De asta vrea să discute cu mine, spune Edel.

Izbucnim toate în râs, imaginându-ne cum circulă ediția de noapte a ziarelor prin tot regatul, iar în ele tronează poza fetiței lui Edel cu acest cuvânt scris în păr, iar alături de ea e o poză cu excremente de vacă. Atunci când eram mici și voiam să ne strecurăm afară din camerele noastre noaptea târziu, ne lăsam una alteia bilețele cu acel cuvânt scris pe ele și localizarea exactă a lui Du Barry.

Amber intră în încăpere:

— Cred că niciuna dintre voi nu trebuia să facă ceați făcut. Am auzit și niște slujnice șușotind. Complet lipsit de respect.

Edel oftează:

— Normal că asta crezi. Tu faci mereu exact ce ți se spune. Și, dacă vrei să știi, am pus o gardă să-i strecoare fetei mele un jeton de înfrumusețare de la Du Barry, ca să poată veni la mine, indiferent unde voi ajunge, și s-o repar. M-am distrat și eu puțin.

Amber se întoarce spre mine:

— Iar tu? Ce scuză ai?

— Pur și simplu m-am simțit inspirată. Asta o să-i zic lui Du Barry.

Amber strânge din buze exact cum face Du Barry și îmi aruncă o privire care spune *ți-am-zis-să-respecți-regulile.*

— Cui îi pasă, Amber? Amândouă am oferit publicului un spectacol, iar știriștilor le-am dat ceva cu care să umple ziarele. Despre asta e vorba, sare Edel.

Amber strânge pumnii ca și cum s-ar pregăti pentru o confruntare. Revine și durerea conversației noastre de mai devreme. Ochii îi lucesc de lacrimi.

— Poate că favorită va fi desemnată Camellia. Sau poate eu, mai spune Edel și o privește pe Amber cu ochi ce aruncă flăcări.

— Încă nu a fost luată o decizie. N-ar trebui să...

Chiar atunci intră o slujnică să aducă o carafă cu ulei cald și amuțim. Tăcută ca o pană purtată de curent, slujitoarea îi pieptănă părul Padmei cu acel ulei, făcându-l să strălucească precum onixul în lumina blândă. Apoi femeia trece la mine, netezindu-mi fiecare buclă și prinzând-o apoi cu o agrafă. O altă slujnică o învelește cu o pătură pe Valerie, care deja sforăie; apoi pleacă amândouă.

— Du Barry a spus că n-ar trebui să facem speculații, zice Amber.

Hana și Edel se uită la mine, agasate. E aceeași privire pe care mi-a aruncat-o și Valerie mai devreme, când coafezele ne făceau cocurile Belle, iar Amber se lăuda că doar ea știe să creeze buclele perfecte. Pe la spate, fetele mereu au poreclit-o „ciripitoarea" lui Du Barry.

— Ți-e teamă că pierzi, Amber?

Cuvintele lui Edel pun gaz pe focul furiei lui Amber.

— Nu e un joc, spun și-mi dau seama că acum eu vorbesc ca Du Barry. Calmați-vă, haide.

Încerc să-i zâmbesc lui Amber, s-o conving s-o lase baltă. Îi tremură mâinile și e roșie din cap până-n picioare.

— Ție ce-ți pasă, Edel? Oricum nu-ți place să fii o fată Belle, spune Amber.

Tensiunea se întinde ca o pătură groasă, gata să ne sufoce pe toate. Pe măsură ce am crescut, am început să ne ciondănim așa din tot felul de prostii: cine pe ce scaun stă pe verandă, la micul dejun, cine are notele cele mai mari, cine cunoaște cel mai bine istoria fetelor Belle, ne-am certat chiar și pe laudele lui Du Barry. Focul scandalurilor durează săptămâni întregi, ca dogoarea soarelui în sezonul cald.

Hana dă din mână:

— Gata! Suntem prea mari ca să ne purtăm așa.

— Și e și ziua noastră de naștere, ne amintește Padma.

— A, nu mă interesează, spune Edel, ridicându-se de pe scaun. Dar nu cred că ar trebui să fii *tu*, Amber, doar pentru că faci mereu ce ți se spune.

Ochii lui Amber aruncă pumnale:

— A fi o fată Belle este o onoare...

— Era un băiat lângă caleștile noastre, le întrerup eu.

Edel, Hana, Padma și Amber se întorc și se holbează la mine. Sunt sigură că obrajii îmi ard.

— Stătea în picioare, lângă poartă.

— Un băiat? întreabă Padma, bătând din palme.

— Ce s-a întâmplat? Ce voia? Și cum a trecut de gărzi? aruncă Amber o avalanșă de întrebări.

— Ce-a zis? întreabă Hana.

— M-a întrebat dacă pot să fac pe cineva din lut, așa cum scria în ziar...

— Știriștii nu au habar... începe Amber.

— Da, Amber, știm. Las-o să termine, o pune la punct Edel.

— Eram doar noi doi, spun eu. Nu știu unde plecase garda.

— Ți-a fost frică? întreabă Padma. Eu aș fi tremurat.

— Nu.

Îmi aduc aminte că băiatul m-a făcut chiar să râd. E o amintire pe care o simt fizic.

— Ei, ar fi trebuit să-ți fie. E interzis, spune Amber.

Hana se strâmbă de parcă ar fi mâncat o lămâie întreagă.

— Taci, Amber. Cum arăta? întreabă Edel, aplecându-se spre mine. Și treziți-o careva pe Valerie. Musai să audă povestea asta.

Padma se apropie de fotoliul lui Valerie și o scutură de umăr, făcând-o doar să se întoarcă pe partea cealaltă și să sforăie în continuare.

— O să se smiorcăie după aia că a ratat momentul.

Amber își pune mâinile-n sân. Roșeața din obraji e aproape la fel de intensă ca stacojiul părului ei:

— De ce contează cum arăta? N-ar fi trebuit să stea de vorbă cu el. Trebuia să cheme garda sau să vină la noi. E periculos.

— Era drăguț, spun eu. Chiar foarte.

Padma, Edel și Hana izbucnesc în râs.

Edel face ochii mari:

— A vrut să te sărute.

Amber pufnește.

— Nu, n-a vrut, răspund.

— Am mai auzit despre asta. Unii băieți și bărbați cred că le poartă noroc să sărute o fată Belle. Și că norocul ăsta se va revărsa și asupra casei lor. O fiică a zeiței Frumuseții este cea mai norocoasă persoană din regatul Orléans. Probabil că asta urmărea, spune Hana.

— Nu fi ridicolă, spune Amber.

— Un sărut n-ar fi ceva teribil, nu? spune Hana, apoi sare în picioare, prefăcându-se că sărută pe cineva și că dansează cu el prin cameră.

Edel i se alătură, într-un vârtej de brațe și picioare palide. Toată lumea râde, în afară de Amber.

— Ar fi o catastrofă, izbucnește Amber, cu mâinile ridicate și cu ochii plini de lacrimi de furie. Suntem fete Belles, nu curtezane. Deja e plin la curte de astfel de fete – care abia așteaptă să fie sărutate – care se calcă în picioare și se-mpiedică de propriii pantofi cu platforme ca să ajungă la bărbați cu titluri nobiliare, din case cât mai importante.

Încerc să-i ating brațul lui Amber ca s-o calmez, dar se ferește.

Edel se lasă pe spate în scaunul ei și ridică, visătoare, privirea spre tavan:

— Poate că s-a îndrăgostit de tine. Aș da orice să simt altceva, să văd altceva.

Curiozitatea legată de iubire și de a fi sărutată stârnește în mine un val de căldură, iar pe sprâncene îmi apar broboane de sudoare. E incitant, dar nu știu dacă vreau să încerc.

— Nu fiți proaste. Nu le puteți avea pe amândouă.

Cine vrea iubire când poți avea putere? spune Amber.

— N-am făcut decât să vorbesc cu el. Atât. A fost o seară extraordinară. Hai să vorbim despre asta, mai bine.

— Mai știți ce a pățit Rose Marie? Fata Belle din generația de dinaintea noastră, cea care a încercat să se mărite?

Amber vorbește de parcă ar fi vreo specialistă în istoria fetelor Belle, când, de fapt, toate știm lucrurile astea. Du Barry ne-a avertizat că Rose Marie a luat o boală care îi afectează pe oamenii *Gris*. Când Rose Marie s-a întors de la curte, tocmai împliniserăm paisprezece ani. Abia dacă mai ieșea din cameră. Ne provocam una pe alta să mergem să ne uităm la ea, să vedem cum arată pe sub văl. Prima care reușea ar fi câștigat toate deserturile celorlalte fete la cină. Nimeni n-a izbândit vreodată.

— Era fiul lui Madame Bontemps, din Casa Reims, una dintre doamnele de onoare ale reginei. I-au prins împreună...

— Știm, Amber, spune Edel.

— L-au pus în butuci, adaugă ea.

Padma își bagă degetele în urechi:

— Nu vreau să aud. Știi că nu rezist la așa ceva.

— Amber, n-am spus că *vreau* să mă îndrăgostesc...

Amber țipă, exasperată, și iese din încăpere.

— Ce-i cu ea? întreabă Hana.

— Se implică prea mult, zice Edel.

— E din cauza stresului din seara de azi. Asta trebuie să fie.

Mă uit în spate, încercând să-i zăresc silueta pe coridor. Mă ridic să plec după ea, dar îngrijitoarele se

înghesuie pe ușă înainte să apuc să ies.

— Ia loc, te rog, îmi spune una dintre ele.

De frică, simt o gheară în stomac. Deși am fost înțepată de nu știu câte ori, nu reușesc să mă obișnuiesc cu asta. Aș vrea să fie aici camerista mea, Madeleine, și s-o facă ea, pentru că măcar mi-ar povesti toate bârfele din casă – cum s-au certat vizitatorii de la curte pe culorile alese, sau cum s-au insultat reciproc după ședințele de înfrumusețare – și, până termina de vorbit, era gata și verificarea nivelurilor.

Fiecare îngrijitoare are întipărită pe față aceeași lipsă de entuziasm. Cea care se ocupă de mine îmi ia brațul stâng, ridică mâneca largă a cămășii de noapte și îmi leagă un șnur roșu în jurul bicepsului. Inventez o poveste despre ea și mă prefac că i-o spun lui Madeleine. O cheamă Jacalyn și are două fetițe în Golful Mătăsii, care beau limonadă de trandafiri și stau în hamace pe plaja lor privată. Soțul lui Jacalyn e un ticălos care le-a părăsit și a fugit în Insulele de Foc.

Îngrijitoarea mă apasă cu două degete în îndoitura brațului și îmi inspectează venele. Ia un ac de pe o tavă de argint și mi-l arată înainte să mă înțepe. Și acum mă enervează că îmi intră atât de ușor prin piele, ca și cum ar trece printr-o mătase subțire.

Mă strâmb și strâng pumnul. Mă bate ușor pe mână, ca s-o relaxez. Sângele șerpuiește printr-un tub lung. Ia trei eprubete. Câte una pentru fiecare har. Desface șnurul roșu. Acul se retrage. Bucățica de vată pe care o presează pe înțepătură e ca un norișor. Când o îndepărtează, rana se vindecă de parcă nici n-ar fi fost.

— Măsurătorul de har, spune ea.

Iau micul aparat de pe tavă și îl țin, în vreme ce ea potrivește fiecare eprubetă în câte un lăcaș. Sângele meu se răsucește prin compartimentele aparatului, se agită, se separă proteinele aferente fiecărui har, ca să indice care din ele are nevoie de re-echilibrare. Îmi plimb degetele peste mașinăria de alamă; simt vibrația zumzăitoare a rotițelor care se învârt și striațiile numerelor care, în scurtă vreme, se vor lumina ca să indice valorile din sângele meu.

Deasupra primului lăcaș, cuvântul STIL pare aprins de o lumânare din interior. E perfect echilibrat, așa cum ar fi și normal pentru un dar pe care nu l-am folosit. Repetă operațiunea cu a doua eprubetă. Cuvântul AURĂ strălucește. Ating literele. E darul meu preferat. Apare numărul trei.

Îngrijitoarea face ochii mari de mirare. Mă uit la ea. Apasă din nou. Se aprinde același număr. Femeia țipă ușor, surprinsă, și notează într-un catastif. La lecții, Du Barry ne-a spus că trupurile noastre se adaptează diferit la modul în care folosim harul. Ne-a prevenit că, dacă valorile scad până aproape de zero, o fată Belle poate să leșine, să intre în stare de șoc sau chiar să moară. Trebuie să avem grijă să nu abuzăm de darurile noastre. *Ceea ce Zeița Frumuseții a dăruit, Zeița Frumuseții poate să ia înapoi.*

Edel trage cu coada ochiului la aparatul meu:

— E cam jos. Du Barry zicea că o să scadă doar până la patru și jumătate, după carnaval.

— Tu cât...

— Șșșt, spune îngrijitoarea mea și mă bate încet pe braț. Nu trebuie să discutați despre valorile pe care le aveți.

— Nu ne spune tu ce să facem, se ridică Edel.

— Calmează-te, zice Padma.

— Chestia asta mai durează un minut, spune Hana.

Mă întind s-o ating pe Edel.

Îmi dă mâna la o parte:

— Nu te-ai săturat să primești tot timpul ordine?

Cuvântul *da* răsună în mine.

— Nu ești îngrijitoare, îi spune femeia.

Se ciondănesc până când cheamă slujitoarele ca s-o scoată pe Edel din încăpere.

— Ascultă și gata, îi spun eu.

— M-am săturat să ascult.

Le lovește cu palmele pe slujnice, dar acestea o leagă și o târăsc afară, urlând și zbătându-se. Când eram mai mici, Edel exploda ca un set de artificii dacă nu voia să citească broșurile și cărțile pe care ni le dădea Du Barry, dacă n-avea chef să meargă la culcare înainte să apară prima stea pe cer sau să mănânce felurile pe care ni le pregătea bucătarul ca să ne întărească sângele.

Îngrijitoarea mea n-are nicio reacție. Pe față nu i se vede nicio urmă a celor tocmai întâmplate. Apasă pe ultimul buton al aparatului de măsurat harul. Cuvântul VÂRSTĂ strălucește și apare numărul cinci. Amber se năpustește înapoi în încăpere, cu propriul aparat în mână. Mă întreb dacă și nivelurile ei sunt la fel. Mă întreb dacă s-a mai calmat.

Câteva slujitoare intră cu cărucioare pe care stau borcane de porțelan cu capacele perforate. Le desfac și, cu niște pensete lungi, de argint, scot din apa proaspătă lipitori negre. Vietățile se zbat, iar gurile lor ca niște ventuze se deschid, lăsând să li se vadă dinții mici și

ascuțiți, în vreme ce sunt aranjate ordonat pe tava fiecăreia dintre îngrijitoarele noastre. Pe spate au niște băsicuțe goale, în formă de romb. Mi se întoarce stomacul pe dos. Ar trebui să mă fi obișnuit cu ele de-acum. Când eram copii, aveam grijă de ele, le împerecheam, învățam cât de importantă este specia lor pentru fetele Belles, descopeream cum ne ajută să ne păstrăm sângele curat.

— Astea arată altfel. Sunt mai mari. Și ce-i cu romburile?

Îngrijitoarea îmi ține o creatură deasupra încheieturii mâinii:

— Sunt aceleași. Doar că au fost încrucișate în așa fel încât să sugă mai mult sânge.

Mi-o apropie și mai mult de piele:

— Băsicuțele le ajută pe lipitori să filtreze și să-ți dea o cantitate mai mare din secrețiile lor purificatoare.

Lipitoarea se bălăngăne în pensetă.

— Nu, o pun eu, îi zic.

Femeia îmi dă instrumentul de argint.

— Doar două, adaug.

Ea dă din cap și îmi arată patru degete:

— Astea sunt ordinele lui Madame Du Barry. Ai încălcat regulile și nivelul harului tău e scăzut.

Mă zvârcolesc exact ca lipitoarea prinsă în pensetă. Îmi mușc buzele. Cu cât fac asta mai repede, cu atât o să mă pot culca mai curând. Apoi va veni dimineața și momentul în care va fi anunțată favorita va fi și mai aproape.

— E nevoie să-ți leg brațele? mă întreabă.

— Nu.

Îmi țin respirația și îmi pun creatura pe încheietura

mâinii stângi. Se întinde și se încolăcește pe mâna mea ca o brățară din perle negre. Mușcătura ei e ca o înțepătură de ac. Micile ei ventuze trag de piele și de vena de sub ea. Sub corpul ei negru și subțire înflorește o mică pată roșie. Romburile se umplu cu sângele meu. Îmi mai pun una pe gât; lasă în urmă o dâră lipicioasă, ca o dungă de vopsea, în timp ce caută vena groasă de sub mandibulă.

— Atât, îi spun femeii, și las penseta să cadă pe cea mai apropiată masă.

Padma se plânge de mușcături. Hana începe să gâfâie când trei lipitori i se fixează în îndoitura brațului. Valerie doarme în continuare, în timp ce vietățile i se târăsc pe coapsă.

Îngrijitoarea scutură din cap și mai scoate o pereche de lipitori din borcanul de porțelan. Îmi pune una pe încheietura mâinii drepte și alta pe frunte. Închid ochii, inspir adânc pe nas și încerc să mă relaxez în timp ce micile creaturi se umplu cu sângele meu și mă injectează cu proteine care-mi îmbunătățesc circulația, îmi refac nivelul harului și înlătură agitația de peste zi.

8

TOATĂ NOAPTEA PLUTESC prin vise în care sunt iar copil și Maman îmi spune povești despre Zeița Frumuseții. Aud vocea lui Maman și sunt transportată înapoi, în vechea noastră cameră. Lampioanele roșii de pervaz pâlpâie la ferestre și scaldă pereții în lumină rubinie. Maman și cu mine, așa cum arătam cu ani în urmă, stăm cuibărite ca spiralele de acadea în pat.

— Îmi mai spui despre ea? întreb eu, mică.

Părul lung al lui Maman cade în valuri pe pernă. Mă trage mai aproape, cât pe ce să mă înfășoare în el cu totul. Nu părem mamă și fiică. În povești, mamele și fiicele seamănă ca două picături de apă, dar noi suntem complet diferite. Pielea ei e ca alabastrul, a mea e de un cafeniu-auriu. Părul îi e roșu ca cireșele și drept; al meu ciocolatiu și creț. Buzele-i sunt subțiri, ale mele pline. Ori de câte ori o întreb de ce suntem atât de diferite, îmi spune că „ne potrivim ca piesele de puzzle" și îmi amintește că ochii îi avem la fel: auriu întunecat. Singura parte care contează.

— De ce le-a creat Frumusețea pe fetele Belles?

— La începuturile lumii, Zeul Cerului s-a îndrăgostit

de Zeița Frumuseții, ceea ce nici nu era greu. Să spui că era frumoasă ar fi prea puțin.

— Cum arăta?

— Se schimba mereu. Într-o zi putea să arate ca tine, iar în alta, ca mine. Asta l-a vrăjit pe Cer. Îi plăceau toate întrupările ei. Îl făcea să simtă că e cu altă femeie în fiecare noapte. O voia doar pentru el, așa că o copleșea cu promisiuni, complimente și sărutări, tot ce-i dorea inima.

— Și ce-și dorea?

Maman îmi freacă ușor obrazul:

— Lucruri frumoase. Nori, un soare, o lună. Iar el i-a spus Zeului Pământului să creeze fructe delicioase în onoarea ei.

— Rodiile, spun eu.

— Da, zice Maman și își răsucește pe deget una din buclele mele zbârlite. Cu iubirea lui, Frumusețea a născut toți copiii din Orléans și și-a petrecut zilele făcându-i să arate perfect și să fie unici. Dar a început să petreacă mai mult timp cu ei și să-l lase singur pe iubitul ei din ceruri tot mai multă vreme. El o chema acasă, dar ea era prea ocupată să se îngrijească de copii. Mereu îi spunea „voi veni curând". A pierdut noțiunea timpului. Așa că, în cele din urmă, el s-a înfuriat și a trimis furtuni, ploi și trăsnete. Pământul s-a inundat. Au murit mulți.

— Ar fi trebuit să rămână sus, în cer, cu el.

— Iubirea nu e o cușcă, *petite*. E, mai degrabă, ca un balon poștal. Îi poate fi stabilită destinația, dar i se permite să-și creeze propriul traseu.

— Un balon poștal roșu, spun eu.

— Firește, vulpiţo, zice ea şi mă pupă pe nas. Să-ţi mai spun?

— Da, te rog.

— Frumuseţea s-a întors îndurerată la soţul ei, dar a văzut că el nu era trist. A descoperit că el tulburase cerurile de deasupra Orléans-ului ca s-o ademenească înapoi, aşa că l-a părăsit.

Maman face o pauză, trăgând de cuvinte ca de un aluat pentru prăjituri, iar ochii mi se măresc de uimire.

— Zeiţa i-a spus că unica şi adevărata ei iubire este frumuseţea. Orbit de mânie, el i-a blestemat toţi copiii. A dat pielii lor culoarea cerului lipsit de soare, ochii i-a colorat în nuanţa sângelui, i-a făcut să aibă părul aspru precum paiele şi, pe lângă toate astea, a sădit în ei o tristeţe adâncă, una ce avea să se transforme în nebunie. Ea trebuia să muncească din greu ca să-i facă la loc, cum erau.

— A încercat?

Maman îmi face semn să tac:

— Vrei să termin povestea?

— Da, şoptesc cu buzele aproape lipite de umărul ei. Te rog, spune-mi.

— Orele pe care le petrecea încercând să-şi repare fiinţele iubite s-au transformat în veşnicii întregi, până când...

Focul şuieră în vatră. Tresar:

— E ea, ne ascultă, şoptesc.

— Aşa-i; mereu ne ascultă, răspunde Maman.

— Ce s-a întâmplat?

— Ne-a creat pe noi, spune Maman, trecându-şi vârful unghiei de-a lungul venei care pulsează la încheietura

mâinii mele. Prin tine curge sângele ei. Harul ei este în noi. Ea este în noi. Suntem binecuvântate. Menirea noastră este să desăvârșim lucrarea pe care ea nu a putut-o face. Suntem întruchipările ei.

Mă sărută pe frunte.

— Camellia.

Mă frec la ochi, să alung somnul, iar gestul îmi șterge visele și amintirile despre Maman. Fața palidă a lui Amber e aproape lipită de a mea. Mă strânge de mână pe sub pătură.

— Te-ai trezit?

— Da, ce e? șoptesc.

— Voiam să-mi cer scuze pentru ce s-a întâmplat mai devreme.

În păr i-a rămas mirosul tratamentului cu flori de portocal pe care și-l aplică, să-i accentueze arămiul bogat.

— ...pur și simplu nu... nu pricep ce s-a întâmplat, de ce devin așa de...

— Agitată?

Îmi lovește umărul în joacă, apoi mă atinge pe frunte cu vârfurile degetelor.

— Da.

— Nici eu nu știu ce s-a întâmplat, spun.

— Ești prietena mea cea mai bună.

Se trage mai aproape și își pune un braț peste mine. În clipa asta nu e fata care face atâta caz despre reguli, har și Curte. Nu e fata aflată mereu în competiție cu mine. E doar sora mea.

— Și tu ești prietena mea cea mai bună.

—Pur și simplu mă îngrijorez; nu vreau ca toată povestea asta să ne schimbe.

Am senzația că îmi ascultă inima, pentru că și eu simt același lucru.

—Viețile noastre vor fi complet diferite de mâine.

—Dar tot va trebui să fim *tu* și *eu*.

Picioarele ni se împletesc pe sub pături.

—...promite-mi că o să fim bine.

Buzele încep să-i tremure și tot corpul i se zguduie. Plânge în hohote.

—Suntem surori. Ești prietena mea cea mai bună. Nimic n-o să schimbe asta vreodată. Respiră, îi zic și o strâng de mână.

Iau o batistă de pe noptieră și încerc să-i șterg lacrimile. Inspirăm adânc, amândouă, iar roșeața i se duce din obraji.

—De unde știu eu dacă o să ne mai vedem vreodată? întreabă ea.

—N-am cum să trăiesc fără să mai vorbesc cu tine pentru tot restul vieții. Am nevoie de tine.

Zâmbește:

—Și eu am nevoie de tine. Dar... dar... am senzația că asta este...

—Toate o să fim bine.

—Dar toate vrem să fim favorita. Mă rog, în afară de Edel.

Chicotim amândouă.

—Maman a ta a fost favorita din generația mamelor noastre, spune ea.

—Și dacă n-o să fiu eu aleasă favorită, sper să fii aleasă tu, izbucnesc eu.

— Serios?

— Sigur că da. Mamele noastre au fost cele mai bune prietene. De asta suntem și noi la fel. Și așa trebuie să rămânem.

Alung lacrimile care îmi însoțesc mereu gândurile despre Maman. Ea n-ar vrea ca eu să plâng. Ar vrea să fiu fericită că prezentarea mea a mers bine. Ar vrea să mă concentrez pe cele ce vor urma.

Amber oftează:

— Doar că nu știu dacă pot să trec peste.

— Peste ce?

— Dacă pierd.

— Și dacă pierzi în fața mea?

Strânge pătura în pumni:

— Trebuie să fiu favorita.

— Și eu vreau să fiu favorita.

Tăcerea se încolăcește între noi.

Roșeața se întoarce pe obrajii lui Amber:

— Nu-nțelegi.

Încearcă să se dea jos din pat, dar o prind de braț și o trag spre mine:

— Ba da. Rămâi, nu pleca.

Se trântește înapoi, lângă mine. Pielea încă îi dogorește de furie. Mă întorc pe partea cealaltă și îmi îngrop fața în pernă. Mă îmbrățișează din spate și își răsucește pe degete câteva dintre buclele mele, așa cum ar răsuci niște panglici pe un băț:

— Îmi pare rău, șoptește ea, și redevenim fetițele care se strecurau una în patul celeilalte, pline de îndoieli și dorințe, până când ne lăsam în voia visurilor despre viitor.

Mă trezesc în sunet de apă fierbinte turnată într-un vas de porțelan. Aroma de lavandă amestecată cu trandafiri se strecoară pe sub pătură. Pleoapele îmi flutură. Draperia e trasă puțin.

— Bună dimineața, Lady Camellia, șoptește o slujitoare.

Arată exact ca celelalte – piele palidă, ochi căprui, obraji roz – doar că are pistrui.

Mă ajută să mă dau jos din pat, cu grijă să n-o trezesc pe Amber, care s-a lăbărțat peste cuverturi. Mă uit prin cameră, la celelalte cinci paturi. Draperiile din jurul lor sunt închise.

— După ce vă spălați, vă voi duce la Madame. Vă așteaptă în salonul principal.

Îmi spăl de pe față urmele somnului, apoi mă strecor în rochia turcoaz pe care mi-a pregătit-o. Femeia se întoarce și îmi ridică părul într-un coc Belle simplu, neîmpodobit, și îmi leagă în talie un brâu crem.

Dacă am fi fost acasă, ne-ar fi trezit difuzorul. Micul dejun ar fi fost servit pe verandă. Hana ar fi fost ultima care să iasă din cameră și prima care să se plângă de checul care s-a răcit și de cele mai bune fructe care au fost mâncate. Am face baie, ne-am îmbrăca, apoi ne-am grăbi la cursuri, în Sălile Harului, unde Du Barry ne-ar aștepta deja cu teme.

Dar asta e prima zi din noua mea viață.

Pe coridorul spre care dau apartamentele Belle e agitație. Ghirlande de flori atârnă din plafon ca niște minunate pânze de păianjen. Lampioane matinale plutesc peste capetele noastre. Ceainicele șuieră. Oameni intră și ies, cărând pachete, țesături și tăvi.

— Cum te cheamă? o întreb.

— Nu are importanță.

Continuă să meargă, cu privirea în jos.

— Ba are. Spune-mi, te rog.

— Bree, Milady.

— Mă bucur să te cunosc.

— Și eu, Milady.

Ne oprim la ușile salonului principal. Mă înfior.

— Vă așteaptă, șoptește ea.

Îmi mut greutatea de pe un picior pe celălalt, în timp ce ea îmi face semn să avansez:

— Cât de furioasă e?

— A mâncat o tavă întreagă de tarte cu lămâie.

Îmi deschide ușile. Du Barry stă pe un scaun cu spătar înalt, cu fața spre șemineu. Strânge între vârfurile degetelor un port țigaret de jad. Capătul țigării arde la fel de intens ca focul din vatră. Mormăie inspectând o tavă cu vase și rujuri Belle și îi dictează instrucțiuni lui Elisabeth.

Bree mă conduce mai departe, spre scaunul de lângă Madame. Mă bate ușor pe umăr, apoi iese din cameră.

— Testerele sunt gata. Culorile sezonului vântos sunt stabilite: cobalt strălucitor, mov fanat, cognac, roșu-rubiniu, orhidee radiantă, verde-chiparos și gri-furtună. Madame Pompadour și-a trimis fiicele cu bile aromatice noi, ca să le analizăm pentru sezonul rece. Aromele vor fi minunate. Fructe de ienupăr, lavandă și pepene galben. Au folosit perle celeste din Insulele de Sticlă ca să păstreze parfumul. Fiecare femeie din Orléans își va dori să aibă lucrurile astea în caseta ei de toaletă. Nu-i așa că-s splendide, Elisabeth?

— Da, maman. Vor aduce mulți *leas*, spune Elisabeth.

Mă strecor în conversația lor:

— Când va face regina anunțul oficial cu privire la alocările pentru casetele de toaletă?

— În curând, iar noi vom fi pregătite când se va întâmpla asta.

Le face semn slujnicelor să ia tava de pe măsuță. Apoi se întoarce spre mine și mă privește dezamăgită:

— Nu ai respectat protocolul aseară, Camellia.

Elisabeth ia o înghițitură mare de ceai și începe să tușească, apoi își cere scuze. Înghit în sec și îmi impun să nu-mi dezlipesc privirea de cea a lui Du Barry. Ochii ei albastru-oțeliu îi sfredelesc pe ai mei. Încerc să nu redevin fetița care tresare de îndată ce femeia asta intră într-o încăpere. Încerc să fiu fata care nu se teme de nimic. Și de nimeni. Dar, în ciuda a ceea ce-mi spun, un mic fior de teamă crește în mine.

— Deși prezentarea a fost chiar fermecătoare și isteață, sunt îngrijorată. Și am discutat cu Ministrul Frumuseții.

Slujitoarele îi așază în față un platou cu dulciuri. Își îndeasă în gură un fursec cu cremă de zmeură, apoi ia trei brioșe.

— ...ți s-a spus să folosești cel de-al doilea har ca să obții look-ul pe care îl aveai descris în mapa de carnaval. Mici schimbări care să indice că ești pregătită să slujești marele ținut al Orléans-ului. Nici mai mult, nici mai puțin. Felul în care ai nesocotit regulile, Camellia, în fața tuturor locuitorilor din Orléans, ne-a pus într-o situație compromițătoare – te descalificăm din rândul candidatelor la titlul de favorită sau te luăm, totuși, în

considerare? Ca să fii o fată Belle de succes, trebuie să poți urma instrucțiunile. Ce ai făcut a fost necugetat și mi-a amintit de toate notele mici pe care le-ai primit în timpul pregătirii tale, pentru că pur și simplu ignorai regulile. Nu ai cum să...

— Mulțimea a fost extaziată.

Cuvintele mi se înghesuie pe buze. Elisabeth își acoperă gura cu palma. Bree mă servește cu ceai și e cât pe ce să-mi scape ceașca în poală. O iau cu grijă din mâinile ei. Am muncit din greu ca să obțin acea reacție din partea publicului. N-am de gând să-i permit să șteargă asta cu buretele.

Umerii lui Du Barry se prăbușesc de parcă aș fi lovit-o. Ochii ei pătrunzători se îngustează și e clar că se așteaptă ca eu să-mi cobor privirea, dar nu o fac. Simt cum în mine crește mânia. Credeam că e încântată de reacția mulțimii.

— Nu putem tolera lipsa de respect, spune ea. Încălcarea regulilor va fi pedepsită.

Ceașca de ceai din mâna mea se clatină. Las ochii în jos:

— Nu încercam să...

— Ăsta nu este un joc pe care să-l câștigi, spune Du Barry. Aceste tradiții există de sute de ani. Au trecut toate probele – inclusiv pe cea a timpului – și s-a dovedit că ele ne apără. Crezi că ai arătat lumii întregi ce știi tu să faci? Crezi că oamenii au fost amuzați? Serios, tot ce ai reușit a fost să-i arăți reginei că nu ești capabilă să respecți niște instrucțiuni. Că te interesează mai mult ce-ți dorești *tu* decât ce și-ar putea dori clientul tău.

Posibilitatea de a deveni favorita se ofilește ca o floare

muribundă. Cuvintele lui Du Barry usucă pe rând petalele, apoi îi frâng tulpina.

— I-ai arătat Majestății Sale că nu-ți poate încredința munca fetelor Belles, așa cum ar trebui ea făcută – că, deși ești îndeajuns de talentată ca să fii numită favorită, poate că nu ești suficient de disciplinată pentru un asemenea titlu. E prea riscant să te aleagă. Iar toată acea extravaganță ți-a redus considerabil nivelul Aurei.

Cuvintele ei se leagă între ele, alcătuind un lanț care îmi sapă pe sub piele, până-n inimă. Mă gândesc la fetiță, la Holly, și la felul în care stătea pe platformă. Mă gândesc la crisalida-floare și la bannerele care îi iluminau noua față. Mă gândesc la mulțimea zâmbitoare și îmi amintesc uralele. Succesul acelui moment se estompează. Totul e înlocuit de conștientizarea propriei prostii.

— Folosirea puterilor tale pentru a manipula materiale și plante împinge harul dincolo de rostul său. Îl slăbește.

Scoate cel mai lung și adânc oftat pe care i l-am auzit vreodată, apoi continuă, scuipând fiecare cuvânt:

— Mereu ai avut un apetit exagerat – un suflet ambițios. Dar, Camellia, ambiția duce la sminteală. Zeul Nebuniei se hrănește cu ea.

— Credeam că trebuie să arăt ce pot să fac. Nu ăsta e rostul carnavalului? întreb, precaută.

Du Barry se îndreaptă în scaun:

— Chiar n-ai fost deloc atentă în timpul lecțiilor? Toate au fost o pierdere de vreme?

— Sigur că nu, spun eu cu pumnii strânși. Doar că nu înțel...

— Chiar așa. Nu înțelegi. Pentru că, dacă ai fi înțeles,

n-ai fi făcut ceva atât de prostesc. Ideea este să arăți că ești suficient de puternică încât să-ți îndeplinești rolul. Că ești capabilă, încrezătoare și că stăpânești harul cu măiestrie. Că poți sluji această lume măreață.

Du Barry își pune jos ceașca de ceai:

— Mica ta demonstrație se prea poate să ne fi dat înapoi. A fost o vreme când toată lumea voia să fie la fel. Îți amintești lecțiile de istorie? Domnia Reginei Ann-Marie a II-a din Dinastia Verdun. Oamenii nu se deosebeau între ei. Închipuie-ți cum ar fi ca toată lumea să vrea să arate ca *tine*. Dacă oamenii ar ajunge să plătească doar ca să obțină trăsăturile tale: ar bântui peste tot milioane de copii ale tale. Ne-ar fi mai bine dacă am redeveni cu toții cenușii. Frumusețea înseamnă varietate. Frumusețea înseamnă schimbare.

N-aș vrea ca lumea să arate ca mine. N-aș vrea ca toți să arate la fel. Mă scutură fiori adânci de rușine, iar stomacul amenință să mi se revolte. Încerc să nu mă uit la imaginea mea reflectată în oglinda de deasupra șemineului.

— Să nu mai văd astfel de demonstrații. Vei respecta regulile și vei urma calea stabilită. Ne-am înțeles?

Încuviințez tăcut.

— ...Și, dacă nu poți face asta, va trebui să luăm măsuri drastice. Faptul că te-ai născut o fată Belle nu-nseamnă că ai dreptul să fii una, spune Du Barry.

Cuvintele ei mă lovesc ca o palmă. Scap ceașca din mână. Bree se repede să mă ajute. Împreună, ștergem dârele maronii de pe rochia mea de zi. Încheietura îmi e roșie și umflată de la arsura lăsată de lichidul fierbinte. Dar nimic nu mă șochează mai mult decât vorbele lui

Du Barry. Ce vrea să spună, cum adică nu am dreptul să fiu o Belle? Suntem doar șase, iar eu sunt una dintre ele. Ce altceva aș putea fi? Unde aș locui? Ce-aș face? Oare Zeița Frumuseții mi-ar lua binecuvântarea pe care chiar ea mi-a dat-o, harul? Aș deveni o *Gris*? Întrebările astea par să-mi izbească fruntea pe dinăuntru.

— Sunt sigură că, ocupată cu atâtea uneltiri, n-ai auzit de Heather Beauregard.

— Am încercat să-i povestesc despre ea odată, dar Camelliei nu-i place să asculte, Mamă, spune Elisabeth, zâmbindu-mi.

Pe față nu mi se citește nimic, deși tare mi-ar plăcea să-i șterg rânjetul cu un dos de palmă. Nu vreau ca Du Barry să știe ce îndoieli și întrebări mă bântuie acum. Și nu vreau ca Elisabeth să știe că a reușit să mă enerveze.

— A fost cu trei generații înaintea mamei tale. O fată Belle foarte talentată, desemnată favorită. Dar nu mi-a urmat instrucțiunile și nici n-a respectat onoarea făcută de Zeița Frumuseții. Așa că am luat-o de la Curte și am ținut-o la *La Maison Rouge*. N-am mai lăsat-o să revină la Curte. Sunt gata să fac asta din nou dacă nu te supui regulilor. E prea multă pasiune în sângele tău, Camellia.

Îi face semn lui Bree și asta înseamnă că trebuie să plec. Mă ridic și pornesc spre ușă, cu slujitoarea lângă mine. Fiecare bătaie a inimii îmi bubuie în urechi.

— Indiferent dacă ești aleasă pentru a rămâne aici sau ești trimisă la una dintre ceainării, pot să te aduc acasă oricând, spune Du Barry. Elisabeth te va urmări. Acum trimite-o pe Edel.

Ușile se închid în urma mea.

9

În timpul mic-dejunului și al băii din bazinul special, cuvintele lui Du Barry vibrează în interiorul meu, ca o undă de șoc pe care nu o pot opri. Plutesc peste tot ce mă înconjoară și nu mă pot concentra. După prânz, mă urc pe un podium de croitorie din Salonul Regal de Rochii, îmbrăcată doar în lenjerie și într-un jupon cu inele de sârmă. Mai multe slujitoare întind panglici de măsurat de-a lungul brațelor și picioarelor noastre și mâzgălesc niște cifre pe foi de pergament.

Elisabeth se uită la noi. Amintirea discuției din acea dimineață mi se strecoară înapoi în minte.

— Ce-a fost cu Du Barry? mă întreabă Padma. Ești bine?

— Da, încerc eu să-i zâmbesc.

Totul va fi bine.

— Nu prea pari, zice Hana și se întinde să mă mângâie pe umăr.

— Pe mine m-a amenințat, se laudă Edel.

Elisabeth își drege glasul, iar Edel vorbește și mai tare:

— S-a enervat așa de tare, încât am crezut că o să-i pocnească o venă la gât.

— Tu iei ceva în serios vreodată? întreabă Amber.

— Faci tu asta cât pentru noi toate, îi răspunde Edel. Du Barry mi-a spus că o să-i ceară Ministrului Frumuseții să discute cu mine. De parcă ar trebui să-mi fie frică sau ceva.

Ea râde, dar mie tot mi-e frică. Nu vreau să ratez șansa asta.

— Nu-mi dau seama dacă doamna Ministru al Sănătății e rea sau bună, spune Hana. Încă nu m-am hotărât cum mi se pare.

— Cui îi pasă dacă e bună? întreabă Edel în timp ce se vânzolește cu slujitoarea care încearcă să-i măsoare brațele. N-am de gând să discut cu ea despre *comportamentul* meu.

— A fost aleasă de două ori, spune Valerie, apoi își atinge burta. De ce nu poate una dintre voi să-mi facă o talie mai mică? Măsurile mele sunt mai mari decât ale voastre.

— Ni s-ar face rău, Valerie, sare Amber.

— Știu, voiam doar să...

Valerie se încruntă și pielea arămie i se înroșește.

— Tot supărată ești, Amber? întreabă Edel, cu una dintre sprâncenele ei palide ridicată. Fiindcă nu există scuză pentru halul în care te porți, după așa un prânz delicios.

Padma pocnește din limbă exact ca Du Barry.

Hana scutură din cap.

— Nu fac decât să spun adevărul, zice Amber.

— Ei bine, tu arăți ca un stâlp de telegraf, spune Edel. Nimeni nu te-ar vrea pe tine, nici măcar dacă tu ai fi dispusă.

— Nu e nevoie să fii așa de grosolană. Ești cea mai needucată dintre noi toate, jur, spune Amber. N-am vrut să te jignesc, Valerie. Zeița Frumuseții te-a făcut exact așa cum te-a dorit. Măcar tu ai sâni.

— Da, iar tu ești plată ca o clătită, Amber.

Edel o împinge pe una dintre slujitoare și sare de pe podiumul ei. O înhață pe Valerie și o trage și pe ea jos. Își încolăcește brațele pe talia ei și se bagă cu nasul în gâtul fetei:

— Aș da orice să am formele tale.

Valerie chicotește. Edel se întinde după mine și mă târăște după ele. Ne face să ne învârtim fără oprire. Râdem și chițăim și ne ferim de slujnicele care încearcă să ne prindă.

— Nu fi așa de tristă și n-o lăsa pe Du Barry să te afecteze, vulpițo, îmi șoptește Edel. Cui îi pasă ce zice ea?

Elisabeth trage de noi:

— Treceți înapoi la locurile voastre.

— Nu, spune Edel și îi trimite o bezea.

Aș vrea să pot fi ca Edel – să nu-mi doresc cu atâta disperare viața asta.

— Întoarceți-vă pe podiumurile voastre, spun slujitoarele.

Continuăm să ne învârtim.

— Fetelor! strigă Elisabeth.

Ne învârtim iar și iar. Nu ne oprim. Hana ni se alătură. Amber oftează. Padma râde isteric.

— Încetați odată! zbiară Elisabeth.

— *Încetați odată*, o imită Edel, făcându-ne pe toate să râdem.

— Doamnelor, vă rog. Trebuie să continuăm, spune

una dintre croitorese.

Ușile se deschid brusc.

Edel, Valerie, Hana și cu mine înghețăm. Amber și Padma țipă și încearcă să se acopere.

— Ministrul Regal al Modei, Gustave du Polignac, anunță un aghiotant.

— O, bună ziua!

Un bărbat în costum mov intră țanțoș, urmat de un șir de bărbați pudrați și aranjați care cară caiete, iar în urma lor vin croitori și cusătorese care împing războaie de țesut uriașe, pe roți.

— Văd că e o adevărată petrecere aici. Și nu vă faceți griji, fetelor, nu e nimic ce n-am mai văzut.

Bărbatul are trăsături frumoase, iar fața lui de culoarea cafelei este pistruiată ca un fursec de ciocolată. Își pune o palmă pe piept și bate darabana cu degetele pline de inele.

Ministrul Frumuseții intră în urma lui. Părul ei brunet este aranjat ca un cuib de pasăre, în care chiar stau două gaițe albastre ce ciripesc. Femeia îmi zâmbește arătându-și dinții albi precum clapele unui pian.

— Sunt pline de viață fetele astea, îi spune bărbatul.

O pupă pe ambii obraji, cu grijă să nu o mânjească de rujul mov aprins pe care îl are pe buze.

Du Barry intră ultima, stârnind un ropot de aplauze. Ne alăturăm și noi.

Ministrul Modei face o plecăciune, apoi ne zâmbește. L-am văzut prin ziare, explicând felul corect în care trebuie purtat un corset, potrivit legilor imperiale ale frumuseții – suficient de strâmt cât să se încadreze în măsurătorile acceptabile pentru un cetățean decent al

Orléans-ului, dar suficient de la modă pentru a crea silueta perfectă, aceea de clepsidră. El este creatorul gustului în materie de modă pentru tot regatul și se ocupă de întreaga producție de haine.

— La dispoziția dumneavoastră.

— Domnul se află aici ca să-și facă vrăjile împreună cu echipa sa, spune Ministrul Frumuseții.

Ceilalți bărbați, și ei bine îmbrăcați, îi zâmbesc, iar câțiva dintre ei chiar roșesc.

— Da, filfizonii mei și cu mine suntem aici să vă salvăm. O fată Belle are nevoie de o garderobă elegantă, în aceeași măsură în care un artist are nevoie de o bogăție de tușuri și vopsele.

Bărbatul flutură prin aer un baston cu mâner de aur. Tocurile i se aud pe podea în timp ce ne dă ocol și ne privește cu ochi ca niște reflectoare. Se apleacă spre noi și șoptește:

— Bine ați venit la curte.

Tresărim, apoi izbucnim în râs.

— Nu le mai speria, Gustave. Știi că nu-s obișnuite cu bărbați care să le dea târcoale, spune Ministrul Frumuseții.

— Nu trebuie să vă temeți de mine, păpușelelor. Nu mă interesează deloc alinarea pe care o poate oferi o femeie. Mă aflu aici ca să mă asigur că veți avea mereu la dispoziție rochia potrivită. Îndrăznesc să spun – cu riscul de a fi condamnat la moarte pentru asta – că moda este cel mai important element al frumuseții.

Ministrul Frumuseții îl împinge ușor. Se pupă din nou pe obraji.

— Arăți bine, gângurește el.

Unul dintre aghiotanții Ministrului Modei îi ia de pe umeri mantia tivită cu hermină, lăsând să se vadă un medalion de aur cu emblema regală a ministerului. Un altul îi tapează părul cu un pieptăn cu dinții rari.

O studiază pe Elisabeth:

— Să fie aceasta micuța Du Barry, venită la Curte să învețe mersul lucrurilor?

Fata face o reverență:

— Sunt Elisabeth Amie Lange Du Barry, fiica celei care este *Gardien de la Belle-Rose*, și știu multe despre Curte.

— Dar știi vreo iotă despre frumusețe? întreabă el. După cum arăți, n-aș zice.

Edel râde, însă privirea aruncată de Du Barry o amuțește.

— Sigur că știe, Gustave, doar e fiica mea, spune Du Barry, mândră.

Bărbatul îi dă roată lui Elisabeth, apoi revine lângă Du Barry:

— Mai e mult de lucru, Ana, până când va ajunge la nivelul tău.

Sărută obrazul oferit fără entuziasm de Du Barry, apoi continuă:

— ...dar, deocamdată, e vremea să le îmbrăcăm pe fetele Belles și să afle toată lumea cine este aleasa.

Slujitoarele ridică paravane și încep să despacheteze cufere. O armată de oameni întinde pe niște mese lungi mătăsuri, țesături de lână, crinoline, bumbacuri, satinuri, taftale, tuluri și catifele. Pe tăvi etajate stau nasturi, dantelă, panglici, pietre prețioase, bijuterii și sute de alte zorzoane. O slujitoare mă împinge grăbită

în spatele unui paravan și mă ajută să urc pe un podium de croitorie. Îmi dezleagă brâul, desface panglicile juponului și îmi scoate crinolina. Ni se alătură o cusătoreasă cu trusa ei.

— Ce fel de rochie vei face? o întreb.

— Aceea pe care mi-a spus Ministrul Modei să o fac. A ales culorile în funcție de tenul dumneavoastră.

Se așază în fața unei mașinării imense, cu trei fuse și două războaie de țesut. Mâinile ei mari trec o bandă printr-o serie de inele și cârlige. Apasă cu piciorul pe o pedală. Mașinăria se trezește zgomotos la viață, scârțâind ca o căruță descentrată pe o stradă pavată cu piatră. Fire roșii, negre și albe se întretaie prin suveici.

Deși am mai fost îmbrăcată, măsurată și aranjată de nenumărate ori, tot detest senzația pe care o am în astfel de momente: aceea că trupul meu nu-mi aparține. Devin o păpușă – un obiect de înfrumusețat. Mă întreb dacă și femeile care stau pe mesele noastre de tratament se simt la fel. Mi-aș fi dorit să-mi pot alege singură rochia. Aș fi preferat ceva mai simplu – o nuanță de roșu care să-mi amintească de părul lui Maman, o talie înaltă cu un brâu crem și o fustă cu trenă care să curgă în urma mea ca un râu de mătase.

Altă slujitoare mă ajută să pun pe mine un halat și mă conduce în camera de baie, pentru a doua îmbăiere a zilei. Lampioane de frumusețe aruncă o lumină caldă pe pereții cu dale roz și oglinzi cu ramă poleită. Lângă un perete sunt aliniate mai multe căzi cu picioare de leu.

Amber stă în fața unei oglinzi, cu trusa ei de înfrumusețare. Valerie și Hana sunt mânate rapid în căzi. Trei oameni îi usucă lui Edel părul.

Picioarele mi se afundă în covorașe de pluș. Mă cufund în cadă, dar sunt scoasă de acolo înainte să simt de-a binelea cum apa îmi înmoaie pielea. O băiețiță mă conduce la o măsuță de toaletă. Cu mișcări fluide, îmi șterge brațele, picioarele și fața cu un prosop îmbibat în apă de trandafiri, îmi taie și pilește unghiile, apoi mi le colorează și le usucă. Mă încalță cu o pereche de pantofiori roșii. O altă femeie îmi atinge pleoapele, așa că le închid. Le aud cum îmi desfac trusa de înfrumusețare. Acum eu sunt cea care va fi făcută frumoasă. Cineva îmi pudrează fața și îmi trece un ruj peste buze.

Se aude clinchetul creioanelor Belle. Îmi conturează ochii cu două batoane de kohl diferite. Pe obraji și ochi îmi sunt aplicate strat după strat de pudră Belle și ruj. Mă freacă în spatele urechilor și pe încheieturi cu un baton de ceară parfumată. Pudrele, creioanele și cremele calde mă relaxează. Ar fi mai ușor dacă mi-aș putea folosi harurile pe mine însămi, dar Du Barry spune că asta e imposibil. Harurile sunt pentru a-i sluji pe alții.

Îmi imaginez cum ar arăta viața mea de acum înainte: să fiu aleasă, să locuiesc la palat, bucurându-mă de tot ce are Curtea de oferit și creând oameni frumoși. Inspir adânc de câteva ori. Dar cuvintele lui Du Barry plutesc în jurul meu ca lampioanele de frumusețe.

— Urmează coafura.

Slujitoarea îmi împarte părul în șuvițe și-l pieptănă. Aburul din droturi formează un nor în jurul meu, iar căldura lui îmi pătrunde în scalp în timp ce femeia îmi face buclele. Onduleuri mari îmi cad pe umeri, doar ca să fie imediat ridicate și prinse într-un coc Belle tipic, cu petale de trandafir Belle care ajută coafura să reziste.

Femeile mă zoresc din această încăpere în cabinele de îmbrăcat. Acolo mă aşteaptă Bree. Mă ajută să intru într-o rochie cu model, cu mâneci lungi, colorată în alb şi negru. N-am purtat niciodată vreo altă culoare în afară de rozul închis despre care Du Barry susţine că scoate la iveală nuanţele de miere ale pielii mele de culoarea cafelei. Degetele pricepute ale lui Bree îmi închid la spate nişte butoniere şi găici. În talie îmi este legat un brâu roşu-sângeriu, care adună fustele în forma unui clopot perfect.

— Sunteţi frumoasă, milady, spune ea.

— Mulţumesc, îi răspund.

— Sunteţi nerăbdătoare să vedeţi familia regală şi Curtea? întreabă Bree.

— Da, sunt.

Ochii ni se întâlnesc în oglindă. Conversaţia asta e binevenită.

— Cum este regina?

— Graţioasă, milady, şopteşte ea.

— Şi prinţesa?

— Graţioasă, milady, spune din nou, dar cu voce tremurată. Trăiască regina şi prinţesa.

Repet şi eu binecuvântarea.

— A venit vremea, păpuşelelor, strigă Ministrul Modei.

Ieşim de după paravane. Ministrul Frumuseţii suspină şi începe să aplaude. Nu mai conteneşte să ne laude pe noi, rochiile pe care le purtăm şi noile noastre look-uri. Ministrul Modei străluceşte de încântare şi ne ia, pe rând, să ne plimbe prin încăpere.

Padma e îmbrăcată într-o rochie mov aprins cu talie

empire care cade drept pe podea. Mătasea se unduiește în urma ei, iar pe brațe i se încolăcesc bijuterii ca niște șerpi care îi urcă spre umeri. De pe rochia lui Edel se revarsă o bogăție de rubine și flori de colț. Mișcările i se aud în toată încăperea. Rochia crem, fără bretele, îmbrățișează strâns formele lui Valerie, pentru ca apoi să se deschidă brusc într-o coadă de sirenă. Rochia lungă, de mătase pe care o poartă Hana este pictată manual cu imagini de pe insula noastră, inclusiv chiparoșii care cresc acolo, iar mânecile îi coboară până la pământ. Silueta suplă a lui Amber e înfășurată în mătase de un auriu stins, iar din cocul ei Belle izbucnesc, precum razele soarelui, panglici galbene. E mai frumoasă ca oricând.

Este adusă o oglindă. Inima îmi bubuie în piept. Privesc reflexia unei străine. Sunt machiată ca femeile de la Curte care apar în frumoscoape – ochii puternic conturați, cu accente aurii, sprâncenele îmi sunt marcate cu giuvaiere roșii, am fața pudrată și buzele colorate. Din cocul meu Belle se revarsă trandafiri Belle, iar rochia este atât de mulată, încât trupul meu are o formă cum n-am mai văzut nicicând să aibă. Forma mamei mele.

Du Barry trece pe lângă noi și ne sărută pe fiecare pe obraz. Când ajunge la mine, șoptește:

— Arăți bine. Mama ta ar fi spus la fel.

Atinge desenul în relief de pe rochia mea. Îmi închipui fața mamei și simt în adâncul meu zâmbetul ei plin de mândrie și admirație.

— Ce ziceți? ne întreabă Ministrul Modei.

— Îmi place la nebunie, șoptesc eu, în vreme ce surorile mele chițăie, încântate.

— M-am gândit să nu vă îmbrac tradițional. E momentul să le modernizăm pe fetele Belles, după umila mea părere. Du Barry s-a arătat tare învechită în pregătirile ei, spune bărbatul, abia auzit.

— Ce-ai zis, Gustave? întreabă Du Barry.

— A, nimic, răspunde el și ne face cu ochiul.

Ministrul Frumuseții îl bate pe umăr cu un evantai, apoi se uită la mine și la surorile mele:

— A venit clipa să mergeți să vă aflați soarta.

10

Un covor de catifea roșie străbate centrul Sălii de Recepții, ca un râu de sânge. De-o parte și de alta sunt scaune cu spătar înalt, pe care stau femei extrem de elegante, îmbrăcate în mătăsuri, taftale, satinuri și țesături de crep, care mai de care mai colorate. Bărbații stau în picioare de jur împrejur, ca o mare de jobene ce se înalță deasupra pălăriilor, evantaielor și coafurilor voluminoase ale femeilor. Oamenii își ridică ocheanele și lornioanele, ca să se holbeze la noi. Deasupra mea, lumina primelor stele ale serii trece prin plafonul de sticlă gravat cu emblema regală a Orléans-ului.

—Privirea înainte, șoptește Ministrul Frumuseții înainte să pășim înăuntru.

Gărzile imperiale poartă uniforme purpurii. Culoarea divină a reginei. Simt că mă scufund sub greutatea nenumăraților ochi ațintiți asupra mea. Aici sunt adunați cei mai importanți oameni din tot regatul.

Ministrul Frumuseții merge înaintea noastră, cu pași lenți și egali, iar noi o urmăm, apropiindu-ne de tronul ce are forma unei crizanteme din aur curat. Pe măsură ce avansez, simt cum încep să-mi tremure genunchii. Mă

străduiesc să mă liniștesc. Sunt chiar în spatele Padmei. Florile de lotus din părul ei se deschid și se închid la loc, salutându-i pe privitori.

În urma mea, se stârnește rumoare. Femeile se apleacă una spre cealaltă și murmură în spatele evantaielor de dantelă. Se uită la mine de parcă aș fi o felie de tort numai bună de mâncat. Știriștii schițează portretele noastre, iar baloanele poștale negre ale tabloidelor intră și ies din mulțime cu cozile agitându-li-se în toate direcțiile, în încercarea de a prinde vreo bârfă pe undeva.

În capătul sălii, câteva chioșcuri aurii sunt aranjate de-o parte și de alta a platformei pe care se află tronul, protejate de o copertină din flori și ghirlande. Un aghiotant regal mă ajută să intru în cel marcat cu numele meu și cu camelii. Surorile mele își ocupă locurile în cele care le corespund.

O piramidă de trepte duce la cele patru tronuri. Strălucesc în lumina lampioanelor de apus și sunt ocupate de cei mai importanți trei oameni din întreaga lume: Regele Francis, Regina Celeste și Prințesa Sophia. Antepenultimul scaun este gol și o reprezintă pe invalida Prințesă Charlotte. N-a mai fost văzută de ani întregi. Știriștii speculează că e ținută în viață doar pentru ca monarhia să nu trebuiască să-i cedeze coroana Prințesei Sophia. Ziarele spun că Prințesa Sophia va fi o regină îngrozitoare. Că este cheltuitoare, că-i plac jocurile de noroc și petrecerile extravagante. Dar, dacă poveștile astea sunt adevărate, atunci sunt mai mult decât curioasă în privința ei. Pare să fie impulsivă, amatoare de senzații tari, explozivă și, mai ales, fascinantă.

Regina coboară de pe tronul ei. Gărzile se desfășoară

în spatele ei ca niște insecte cu carapace. Dungi de vopsea aurie strălucesc și se împletesc în desene minunate pe pielea ei. Arcadele ochilor ei strălucitori sunt împodobite cu safire. Părul negru are o buclă gri în față, ca o tușă de vanilie într-o vafă de ciocolată. Ziarele spun că o păstrează așa ca să onoreze rădăcinile Orléans-ului, oamenii *Gris*.

Prințesa i se alătură. Azi se potrivește cu mama ei. Aceeași superbă piele cafenie și același oval dulce al feței. Cele mai multe familii își doresc să se potrivească. Mamele determină trăsăturile familiei și hotărăsc aspectul copiilor, mai ales în familiile din case importante. Dar Prințesa Sophia și-a schimbat mereu înfățișarea, cu aceeași lejeritate cu care și-ar schimba rochia. O maimuță pitică îi stă cocoțată pe umăr.

Îmi țin răsuflarea până când regina începe să vorbească. Orice șoaptă, murmur și zumzet dispar.

— Bine ați venit, sfătuitorii mei de încredere, dragele mele doamne și mereu credincioasa mea Curte – salută cu un gest – la cea mai importantă zi a regatului nostru. Desemnarea celei mai de seamă comori a noastre.

Se întoarce spre noi:

— Frumoase fete Belles, bine ați venit la curtea mea și la începuturile misiunii voastre divine de a servi lumea noastră. Fără voi și fără zei, noi nu am fi nimic.

Sala se cutremură de aplauze. Ecoul lor îmi face pieptul să vibreze.

— Delectați-vă ochii cu noua noastră generație de fete Belles!

Îmi împletesc degetele în poală când toată audiența își îndreaptă atenția spre noi. Slujitorii deschid una

dintre ferestrele uriașe de pe peretele de est și pe acolo zboară în încăpere baloane poștale stacojii. Plutesc pe deasupra noastră, răsucindu-se și plonjând în toate direcțiile. Din micile dirijabile atârnă ilustrate Belle, legate de șnururi aurii. Atractive, animate, lucioase. Se joacă mereu cu mâinile care se întind să le apuce, apropiindu-se destul cât să fie atinse, dar nu prinse.

Îmi văd fața pe o ilustrată, dar tușul se topește și pălește prea rapid ca să apuc să citesc ce scrie și să-mi aflu soarta.

— Aceste ilustrate Belle regale vor fi trimise fiecărui cetățean al regatului: în cele cinci insule principale și în celelalte, mai mici, mărginașe. Dacă cineva a uitat numele voastre după carnavalul *Beauté*, și le va aminti în câteva clipe, spune regina.

Spectatorii aplaudă.

— Acum, iubiți membri ai Curții, încheiați-vă pariurile înainte să dezvălui numele favoritei. Să vedem dacă am ales aceeași fată Belle.

Femeile, bărbații și chiar câțiva copii se reped din scaunele lor ca un roi de albine. Zumzăie în jurul chioșcurilor, punând monede în coșurile ținute de slujitori care stau îngenunchеați lângă ele. Își duc iar la ochi lornioanele și ocheanele și se zgâiesc la fețele noastre. Ne flutură evantaiele sub nas. Își pun la urechi cornetele, ca să audă eventualele noastre răspunsuri la întrebările lor:

— Ce crezi despre ochii corai?

— Pielea palidă devine gri mai repede, poți rezolva asta?

— Mi-ai putea face o față nouă?

— Crezi că legile ar trebui modificate ca să permită o

talie mai îngustă?

— Pielea mea îmbătrânește și nu mai absoarbe cum ar trebui culoarea, poți să repari asta?

— Ce părere ai despre sânii mici care se poartă sezonul ăsta, față cei mai mari?

— Mi-a plăcut trend-ul cu piele închisă și ochi deschiși la culoare; va reveni la modă?

— Ai idee ce se poate face pentru ca tratamentele de înfrumusețare să dureze mai mult?

N-apuc să răspund la o întrebare, că apare alta. Fețele și vocile se contopesc într-un vârtej înceţoşat.

O figură se desprinde din gloata care s-a strâns în jurul meu.

Băiatul de la poartă.

Îi simt prezența ca pe a unui dragon. Zgomotos, impunător, înfocat. Fetele de la Curte se uită la el; unele își ascund chicoteala cu mâini înmănușate și evantaie pictate, altele îi pun întrebări pe care el le ignoră. Trece țanțoș în fața șirului de oameni, iar aceștia se dau la o parte. Ochii îmi alunecă de la eșarfa lui albastru-safir, la emblema regală de pe ea. Două nave, plutind în jurul unei tulpini de crizantemă. Este unul dintre fiii Ministrului Mărilor.

În mine pare să bată o tobă. Încerc să nu mă holbez la el. Încerc să mă prefac că el nu se uită la mine. Încerc să mă port ca și cum nu mi l-aș aminti.

Începe gestul de a-și pune moneda în coșul meu, apoi își retrage mâna. Privirea lui îmi pârjolește pielea. O căldură nouă îmi urcă din stomac până în obraji.

— Ai o întrebare? zic eu.

— Ah, iată că vorbește.

Timbrul lui e mai onctuos decât cea mai neagră ciocolată. Își ascunde zâmbetul cu mâna.

— Nu sunt o păpușă.

— Nici nu credeam asta.

Se întinde să-mi apuce mâna. Îi simt căldura prin dantela mănușii.

Mă feresc.

O gardă face un pas în față:

— Fără atingeri.

Băiatul ridică mâinile:

— N-am vrut să fac niciun rău. Sunt Auguste Fabry, fiul Ministrului Mărilor, un marinar inofensiv. Voiam doar să-i ofer lui Lady – își înclină capul ca să citească pe plăcuța sclipitoare numele meu – Camellia cele mai sincere scuze. E supărată pe mine.

Îmi mușc buzele ca să nu zâmbesc și mă străduiesc să-mi stăpânesc colțurile gurii.

— Ce este? Sunt foarte ocupată, așteaptă mulți oameni, îl tachinez eu.

— Prea bine. Credeți că bărbații ar trebui să fie la fel de frumoși precum femeile?

Întrebarea lui mă învăluie ca fumul, alunecându-mi peste și pe sub piele, prin rochie. Cuvintele lui sunt o provocare. Una pe care vreau s-o câștig.

Femeile de lângă chioșcul meu amuțesc. Stomacul îmi tremură, nervos.

— Cred că este nedrept că femeile trebuie să defileze de colo-colo ca păunii, iar bărbații nu. Ar trebui ca efortul să fie egal.

Colțul stâng al gurii i se ridică a zâmbet:

— Dar nu trebuie ca femeile să fie mai frumoase

decât bărbații ca să fie plăcute?

— Oare femeile sunt pene de scris, spectacole sau caleşti noi?

Simt că mi se încing obrajii. El nu-şi ia ochii dintr-ai mei.

Femeile îşi fac vânt cu evantaiele, şuşotesc şi suspină. Îşi mută privirea de la mine la el şi înapoi.

— Nu, nu sunt, spune el, ascunzându-şi zâmbetul cu mâna. Se pare că ştiu exact ce să spun ca să te înfurii.

— Se pare că spui prostii.

— Dar a fost o întrebare, nu o afirmaţie.

Oftez, deşi îmi place să mă confrunt cu el. E altfel decât o ceartă cu surorile mele.

— Ultima întrebare, spune el, ridicându-şi moneda în aer.

— Cred că ai pus destule întrebări şi ai făcut oamenii să aştepte.

— Doar una. E în regulă?

Îşi împinge în faţă buza de jos, ca un copil pe cale să facă o criză. Femeile se agită, îmboldindu-mă să accept.

— Spune, îi cer prefăcându-mă agasată.

— Dacă ai putea schimba orice la mine, ce ai alege?

— Va trebui să-ţi faci o programare privată ca să analizăm opţiunile tale.

— Deduc din acest răspuns că *nu ai schimba nimic.*

Femeile pufnesc în râs, şuşotesc şi îl copleşesc cu complimente. El rânjeşte la mine şi se bucură de reacţia lor. Îmi vine să râd, dar îmi înăbuş hohotele care îmi zguduie pieptul. Nici măcar să zâmbesc nu vreau. N-o să-i permit să vadă că mă amuză.

— Dar dacă vrei moneda mea...

Își freacă bărbia cu degetele, iar sprâncenele negre i se arcuiesc.

—...va trebui să-mi spui. Pentru că poate că ar trebui să-ți dau votul meu.

Iar bălăngăne moneda deasupra coșului:

—...sau poate că n-ar trebui.

—Ține-ți moneda, eu am destule, îi spun. Surorile mele sunt la fel de talentate.

—Dar sunt la fel de frumoase?

Femeile din apropiere încep să clevetească.

Roșesc.

—Cred că ai fi o favorită interesantă. În plus, îmi place să știu pe ce pariez.

Își aruncă moneda înăuntru chiar când începe strângerea coșurilor, apoi dispare în mulțime. Urmele atitudinii lui îndrăznețe plutesc încă în aer ca un parfum, distrăgându-mi atenția de la valul de întrebări noi care urmează. Mă uit după el prin sală și aș vrea să-i spun că nu sunt aici ca să mă găsească el frumoasă. Sunt aici ca să ajut lumea. Nu sunt un ornament.

Regina revine pe tronul ei și îi face semn Ministrului Frumuseții.

—A venit timpul, spune Ministrul Frumuseții într-o goarnă pentru voce.

Noi baloane poștale stacojii străbat sala, purtând emblema aprinsă a fetelor Belles. Se învârt deasupra Ministrului Frumuseții ca niște păsări în căutarea cuibului. Ea întinde mâna spre unul dintre dirijabile și ia de acolo cartonul:

—Prima, Valeria Beauregard.

Valeria iese din chioșcul ei.

— Tu te vei întoarce la *Maison Rouge de la Beauté*.

Valerie face o plecăciune. Când revine pe platformă, își ține privirea în jos și încearcă să-și stăpânească lacrimile.

O aplaudăm toate.

Ministrul Frumuseții întinde mâna după alt cartonaș. Reușesc să nu-mi strâng rochia în pumni.

— Edelweiss Beauregard, spune ea.

— Da, zice Edel din greșeală, apoi își lipește palma peste gură.

Ministrul Frumuseții îi zâmbește:

— Frumoasa mea, tu vei fi la Ceainăria Focului din Insulele de Foc.

Edel face o reverență.

— Hana Beauregard.

Hana se îndreaptă brusc. Își înfige mâinile în falduriile rochiei când iese din chioșc. Nu se uită la Ministrul Frumuseții; își ține ochii în pământ. Câteva petale de cireș îi cad din cocul Belle. Inspiră adânc. Pieptul îi tresaltă.

Ministrul Frumuseții studiază cartonașul Belle:

— Tu vei fi la Ceainăria Sticlei din Insulele de Sticlă.

Hana expiră, cu mâinile împreunate, apoi se înclină.

— Padma Beauregard, tu vei fi la Ceainăria Mătăsii din Golful Mătăsii, spune Ministrul Frumuseții.

Bărbia Padmei cade, moale. Pe obraji îi curg lacrimi și se străduiește să le șteargă. Îi scapă un hohot de plâns. Își acoperă gura. O slujitoare din apropiere o mână înapoi în chioșcul ei și îi șoptește ceva.

Deasupra Ministrului Frumuseții mai plutesc două dirijabile care se fugăresc într-un cerc perfect.

Acum e-acum.

Mă uit în stânga, la Amber. Îmi face cu ochiul. Îi trimit discret o bezea și țin pumnii pentru amândouă. Îmi spun: dacă nu sunt eu, o să mă bucur că e ea. Sper că și ea simte același lucru. Ignor vocea mică din capul meu care șoptește *minți*.

Ministrul Frumuseții întinde mâna după cartonașele pe care se văd fețele noastre. Stau dreaptă și îmi încleștez pumnii, așteptând să aud ce are de spus. Fetele se uită în tăcere.

— Camellia Beauregard, spune ea.

Fac un pas în față. Frica și nerăbdarea mă cuprind ca niște brațe de iederă. Mă mănâncă palmele. Îmi arde fața. Nu știu dacă-mi vine să vomit, să țip, sau amândouă. Inima îmi bubuie în urechi.

— Vei fi la Ceainăria Crizantemei din Cartierul Trandafirului al Orașului Imperial Trianon.

Obrajii îmi sunt vâlvătaie și știu că s-au înroșit precum căpșunele. Inima mi se prăbușește în stomac. Pe spate îmi curg mici râuri de sudoare.

— Dar..., încep eu să zic, înainte să văd privirea mânioasă a lui Du Barry.

Îmi fac plecăciunea și mă întorc în chioșcul meu. Gâfâi. S-ar putea să nu mai reușesc niciodată să respir normal.

Regina se ridică. Ministrul Frumuseții se întoarce spre ea.

— Ambrosia Beauregard, spune regina, prelungind silabele numelui.

Ea pășește în față – cu privirea drept înainte, umerii drepți, un zâmbet discret – și arată exact așa cum ne-a

învățat Du Barry să fim. Grațioase. Atente. Mereu pregătite.

—Ai fost desemnată *favorita*, anunță Ministrul Frumuseții.

Cuvântul explodează în sală ca o salvă de tun.

Îmi acopăr gura cu mâna.

Regina aplaudă. Un servitor răstoarnă coșul lui Amber. Monedele se îngrămădesc pe podea, luând forma unui munte de aur. Curtea a pariat mult pe ea.

Nu-mi pot lua ochii de la Amber. Inima mi se sparge în mii de bucăți, ca o oglindă de sticlă, iar cioburile îmi sfâșie fiecare părticică din corp și răspândesc fără oprire durerea. Nu vor mai putea fi niciodată lipite la loc.

Du Barry își încrucișează brațele la piept. Îmi aruncă o privire satisfăcută.

Nu sunt favorita.

Cuvintele se ciocnesc între ele în capul meu.

Nu sunt favorita.

Mâini se întind să mă apuce. Pe obraji mi se lipesc buze care lasă în urmă pete întinse de ruj. Oamenii roiesc în toate direcțiile. Femei mă iau de mâini. Îmi spun că abia așteaptă să-și facă programări la mine, la Ceainăria Crizantemei. Oamenii aplaudă, fulgeră lumini, brațe mă strâng și mă răsucesc. Unii șoptesc că ar fi trebuit să fiu eu aleasa. Știriștii se adună în jurul meu îndesându-mi goarne în față și pisându-mă cu întrebări despre Amber și despre părerea mea în legătură cu cea aleasă de regină ca favorită.

Îmi stăpânesc lacrimile. Le înghit odată cu șampania prea dulce.

Amber e înconjurată; din cocul ei Belle roșcat se vede doar vârful pe deasupra mulțimii. Du Barry dă un interviu în care povestește ce fel de copil era: studioasă, atentă, iubitoare. Ministrul Frumuseții le spune ascultătorilor regali ce calități au urmărit miniștrii și regina când au ales favorita acestui sezon: disciplinată, îndatoritoare, responsabilă. Surorile mele plutesc în rochiile lor frumoase și vorbesc cu ceilalți curteni și cu știriștii.

Încăperea se învârte cu mine. Cuvintele reginei răsună – *Ambrosia e favorita* – în ritm cu bătăile inimii mele.

11

SEARA TRECE RAPID, ca o rolă de telefilm. Surorile mele dansează și râd și dau interviuri și sărută obraji și mănâncă dulciuri. Ne sunt pictate portretele și vorbim cu surorile noastre mai mari – generația anterioară de fete Belles. Mă ascund într-un salon de ceai de lângă sala mare ca să-i evit pe știriști până când revenim în apartamentele Belle. Amber nu vine cu noi. Zăbovește în Marea Sală Imperială de Bal, înconjurată de oameni veniți s-o felicite și de curteni care se agită să-i capteze atenția.

Mă uit la uși. Aștept s-o văd intrând.

Cuferele Belle sunt aliniate în mijlocul salonului principal ca niște sicrie. Slujitoarele le vor umple cu truse de înfrumusețare, rochii și pantofi noi de la Ministrul Modei, cele mai noi produse Belles și borcane cu lipitori.

Hana trage cu ochiul în cufărul ei:

—N-o să mai fim împreună.

—E deja timpul? se vaită Padma. Încă nu vreau să plec.

Nici eu nu vreau. Mușcătura realității își face din nou simțită prezența și sunt gata să-ncep să plâng. Mă

întorc spre perete și mă prefac că admir tapiseria cu harta Orléans-ului.

— Caleștile vor ajunge curând, spune Valerie, prăbușindu-se într-un scaun din apropiere.

Rochia i se sfâșie, dar e prea obosită ca să se mai uite la coada de sirenă care e pe cale să se desprindă cu totul.

— Și le-am văzut pe surorile noastre mai mari plecând dintr-un alt apartament îmbrăcate în pelerine de călătorie, spune Hana.

Tăcerea coboară peste noi. Ochii Padmei și ai Hanei se umplu de lacrimi. Edel se înroșește. Valerie își trage nasul. Eu îmi feresc privirea. Liniștea asta tensionată devine sufocantă.

— Eu sunt gata să terminăm odată cu povestea asta, zice Edel, aruncându-și pantofii în cufărul ei Belle.

Servitoare aduc tăvi cu sifon din care se revarsă zmeură, felii de pepene, căpșune și lămâi verzi. Pe cărucioare sunt gustări de noapte târzie: mini-vafe, siropuri, chec prăjit cu pui și fursecuri semilună. Trei teleproiectoare aruncă imagini pe pereți. Magia nopții strălucește peste tot în jur, dar nu simt decât dezamăgire. Pieptul îmi vibrează de tristețe, iar brațele și picioarele îmi sunt îngreunate de amintirea faptului că nu am fost aleasă.

— Unde e Amber? întreabă Valerie.

Numele ei răsună ca o explozie.

— Se dă mare pe undeva, de bună seamă, spune Edel.

— N-am văzut-o de la cină, zice și Hana și deschide ușile apartamentului Belle să arunce o privire afară.

— Probabil că are o mie de lucruri de făcut acum, mormăi eu.

— Nu voiam să câștige ea, mărturisește Edel.

— Ce urât lucru ai zis, o mustră Padma și o împinge, în joacă.

— De ce credeți că a ales-o regina? întreabă Valerie.

— Pentru că e perfectă mereu.

Cuvintele îmi alunecă de pe buze, grele și aspre.

Surorile mele se întorc spre mine. Îmi muşc buzele ca să le opresc din tremurat. Un sughiț mic își croiește calea spre gâtul meu. Mă simt ușurată când slujitoarele ne duc în salonul de îmbrăcat.

Slujitoarele ne scot rochiile de seară. Ni se dau în schimb altele, ușoare, de călătorie, făcute din bumbac, in, voal și tifon. Tristețea plecării mă lovește ca un val. Niciodată nu mi s-a mai întâmplat să nu-mi văd surorile în fiecare zi. Să n-o văd pe Hana arțăgoasă în fiecare dimineață, pe Edel intrând mereu în belele, să n-aud râsul ca un clinchet al lui Valerie, să nu mă plimb cu Padma, să nu împărtășesc secrete cu Amber. Nu m-am gândit cât de departe vor ajunge după ce ne vom fi aflat îndatoririle. Nu m-am gândit cât de mult se vor schimba lucrurile între noi.

Ne înghesuim înapoi în salon și gustăm din mâncarea de pe cărucioare.

— Cred că e momentul pentru un toast.

Padma înhață un pahar de pe o tavă. Lichidul verde și acidulat se varsă pe rochia ei de călătorie, iar asta o face să înjure.

— Ar trebui s-o așteptăm pe Amber? întreabă Valerie.

— Nu, spunem noi, celelalte.

Hana își lasă capul pe umărul meu:

— Credeam că o să fii tu.

— Mersi, șoptesc.

Și eu credeam.

— Terminați odată, haide, încearcă Padma să ne capteze atenția tuturor. Beți. Nu știu cât timp mai avem împreună.

Edel dă peste cap un pahar înalt plin cu un lichid roșu, apoi ia încă unul. Valerie o ceartă că l-a luat pe ultimul.

Padma își drege glasul:

— Să bem una pentru cealaltă. Pentru noaptea asta. Și pentru ce urmează.

Ridicăm paharele și luăm câte o înghițitură.

— Acum eu! sare Valerie de pe scaunul ei. Deși m-am necăjit mai devreme, când mi-am aflat locul, și îmi plac la nebunie toate astea – spune și cuprinde cu un gest larg încăperea –, în adâncul sufletului am știut mereu că trebuie să mă întorc acasă. Maman a mea a fost fata Belle de la *Maison Rouge de la Beauté*, așa că, într-un fel, știam că îi voi călca pe urme. Dar vă rog să nu mă uitați. Trimiteți-mi baloane poștale despre lucrurile pe care le faceți și le vedeți. Ba chiar și mai bine, faceți-vă timp să mă vizitați. O să-mi fie dor de voi toate, încheie ea, cu voce frântă.

Mai luăm o înghițitură. Cuvintele ei mă lovesc. Face exact ce a făcut și mama ei. Eu ar fi trebuit să fiu favorita, ca maman. Am dezamăgit-o.

— Ah, deveniți sentimentale, se plânge Edel.

Hana o împinge de umăr, smulgându-i un zâmbet:

— Cred că și mie o să-mi fie dor de voi toate.

Slujitoarele ne aduc pelerine groase de călătorie, căptușite cu blană albă și brodate mărunt cu trandafiri Belle și emblema regală, cusută cu fir auriu.

Tocmai ne strecurăm brațele în mânecile confortabile, când Amber intră țanțoșă în încăpere. Pașii ei grei lovesc podeaua ca și cum aceasta ar trebui să se prăbușească sub importanța celei care o calcă. Diadema de pe capul ei sclipește de parcă ar fi făcută din praf de stele.

— Vă salut, surorilor!

Se fâțâie de colo-colo, foșnindu-și rochia dintr-o parte în alta și așteptând ca noi să ne ducem grămadă la ea.

— Felicitări, spune Valerie, care se duce s-o îmbrățișeze pe Amber.

— Ne bucurăm tare mult pentru tine, spune Hana, apoi o ia în brațe și începe s-o învârtă până când se prăbușesc amândouă, râzând amețite.

Simt cum în piept începe să crească o emoție egoistă. Se mărește cu fiecare clipă și îmi taie răsuflarea. Nu cedează. Aș vrea s-o cuprind pe Amber în brațe, să-mi îngrop fața în gâtul ei și să-i șoptesc ce mândră sunt de ea, dar picioarele refuză să mi se miște, iar gura mi-o simt ca plină de sirop, cu vorbe ce-mi rămân lipite de limbă.

— O să fii o favorită frumoasă, zice Padma și îi suflă o bezea.

— Ei, bine, spune Edel măsurând-o cu privirea de sus până jos, mă gândesc că cineva tot trebuia să câștige.

Apoi iese din încăpere.

O stewardesă se dă la o parte ca să-i facă loc lui Edel, apoi bate ușor într-o clepsidră agățată de reverul jachetei cu care e îmbrăcată:

— Caleștile vor pleca în curând.

Toată lumea îi dă lui Amber o ultimă îmbrățișare. Eu zăbovesc după ce surorile mele pleacă.

Amber și cu mine ne uităm una la alta.

— Nu-mi vine să cred ce atitudine are Edel, spune ea. Tu te bucuri pentru mine?

— Mă bucur, îi răspund. Încerc doar să las lucrurile să mi se așeze în minte.

— Ești la cea mai importantă ceainărie. Cea a Crizantemei. Acolo merg doamnele de onoare din suita regală. Măcar o să fii aici, în oraș...

— Nu-ncerca să îndulcești lucrurile, Amber. Nu sunt favorita.

Când mă aud spunând asta cu voce tare, mă străbate un nou val de dezamăgire. Aud vocea dezamăgită a lui Maman și îi văd sprâncenele încruntate.

— Dar tot ești importantă. Toate suntem.

— Nu e de-ajuns.

În sfârșit, eliberez micul hohot care îmi stătea captiv în piept. Amber se repede să mă apuce de mâini și să mă îmbrățișeze. Îmi ascund fața în golul dintre gâtul și umărul ei.

— O să fie bine.

Cuvintele ei îmi aterizează pe obraz. Mirosul ei este, acum, un amestec de parfumuri ale curtenilor. A fost îmbrățișată de o sută de ori în seara asta.

— O să mă poți vizita, iar eu te voi invita la toate evenimentele la care o să pot. Și o să și vin să te văd.

Mă retrag din îmbrățișarea ei. Eșecul mă lovește din nou, ca un val fierbinte. Nu sunt favorita. Nu pot accepta mila ei, iar când încearcă să mă atingă din nou, o împing.

— Oprește-te, îi spun.

Pare rănită, dar n-am ce să fac.

— Nu poți să te bucuri pentru mine.

În mine se ridică un vârtej fierbinte. Mi se strânge stomacul și pe față îmi curge sudoare.

— Ba da.

Mă străduiesc să nu mai plâng. Ea chiar nu vede ce greu îmi e?

— Ai crezut că o să-ți fie ușor să mă învingi. Ai fost ultima la Carnavalul *Beauté*. Mereu, cea care încheie reușește să lase cea mai bună impresie. Cele care ne-am ținut demonstrațiile la mijloc n-am fost deloc avantajate. Du Barry a făcut în așa fel încât tu să devii favorita, dar regina m-a ales pe mine.

— Chiar crezi asta? Du Barry nu mă place. Nu m-a plăcut niciodată. Și niciodată n-a înțeles ce am eu de oferit, îi spun, căutând pe figura ei orice urmă din vechea mea prietenă. Ai idee cât de mult am muncit? Timp de luni întregi, m-am documentat despre carnavaluri trecute, m-am tot gândit la diverse look-uri, i-am furat lui Du Barry broșuri și reviste de frumusețe din cufărul de poștă ca să studiez tendințele. Am muncit la fel de mult ca tine.

— Mă rog, tu nu ai respectat regulile la carnaval. Și nici altă dată, de fapt. Nu meritai să fii *favorita*.

Îi arunc o privire grea. Fruntea îi e brăzdată de un rid pricinuit de concentrare.

— Ești prietena mea cea mai bună, spune ea. Ar fi trebuit să fii prima care să mă sărute după anunț, prima care să-mi spună ce mândră e de mine. În loc de asta, te uiți urât și mă invidiezi. Eu am respectat regulile, Camellia. Merit asta. Tu nu. Mereu te superi așa de tare când te învinge la ceva, la orice. Ce-ar crede Maman

Linnea despre comportamentul tău?

— N-o aduce pe mama în discuție.

Ochii mi se umplu de lacrimi. Strâng pumnii. Tremur de furie.

Amber se apleacă spre mine:

— I-ar fi rușine cu tine.

Mă apucă de încheietură, iar eu mă smulg din strânsoarea ei; se dezechilibrează. Amber țipă, pe jumătate surprinsă, pe jumătate speriată, și cade.

— Amber! N-am vrut să...

Mă sfredelește cu privirea. Obrajii îi ard, iar machiajul de la ochi, cândva elaborat, i se prelinge pe obraji în dungi portocalii și aurii.

— Îmi pare foarte rău, spun în timp ce mă întind s-o ajut.

Se ferește și se așază în genunchi, apoi se ridică în picioare:

— Nu mă atinge.

O stewardesă își ițește capul în ușă:

— Lady Camellia, vă așteaptă caleașca.

Amber nici nu vrea să se uite la mine. Mă răsucesc pe călcâie și fug din cameră. Măruntaiele mi se înnoadă de furie, în vreme ce o durere de cap își face loc din ceafă spre tâmple. Alerg în jos pe scări ca să-mi prind din urmă surorile, dar cuvintele ei îmi răsună în minte, ținând ritmul pașilor mei pe trepte.

I-ar fi rușine... i-ar fi rușine.

12

Roțile caleștii se învârt cu zgomot pe pavajul din Piața Regală. Când dau deoparte perdeluța, zăresc conace și vile luminate de lampioane stradale în formă de romb, în aristocratul Cartier al Trandafirului. Coloanele lor străpung cerul ca niște săbii scumpe. Luna colorează cerul în nuanțe profunde de violet și indigo. Caii nechează în timp ce vizitiul îi mână pe străzile înguste și întortocheate ale Orașului Imperial Trianon.

— Lady Camellia, spune o voce cunoscută.

Îmi întorc privirea de la fereastră. O figură palidă așteaptă după o draperie. Este slujitoarea de la apartamentele Belle de la palat. Rochia ei cafenie e ca o bucățică de ciocolată pe căptușeala rubinie a caleștii.

— Eu sunt...

— Îmi aduc aminte de tine, Bree.

Obrajii i se colorează în roz.

— V-am fost desemnată ca slujitoare imperială.

— Minunat.

Încerc să fiu amabilă, așa cum m-a învățat Du Barry.

— Ați dori ceva de mâncare?

— Nu.

Îmi îndrept iar privirea spre imaginile care curg pe lângă caleașcă.

— Poate niște ceai?

Ridică un ceainic de pe o mică plită sub care trosnește jarul cald.

— Nu mi-e sete.

Îi ia capacul, lăsând să se vadă trandafirii Belle care se opăresc înăuntru:

— Vă va ajuta să vă relaxați înainte să ajungem.

Îmi toarnă o ceașcă. Atunci când le este servit clienților, rolul lui este acela de a le opri tremuratul brațelor și picioarelor, de a le potoli teama și nerăbdarea și de a reduce durerea pricinuită de transformările prin care trec în timpul tratamentelor de înfrumusețare.

De fapt, dacă mă gândesc mai bine... Sorb lichidul într-o singură înghițitură lungă. Mă arde până-n stomac și tare aș vrea să am puterea de a șterge amintirea confruntării cu Amber. Aș vrea să uit toată această seară.

Privesc din nou afară și lumea devine un vârtej de lumină și culoare. Spirale de fum se ridică și dispar în văzduh. Trecem prin Cartierul Pieței, încă animat de negustori care-și vând mărfurile potrivite pentru întuneric. Lampioane albastru-cobalt atârnă la fiecare tarabă și se leagănă deasupra fiecărei bodegi, ademenind clienții nocturni. Vânzătorii strigă că au cele mai bune ocheane; trei femei țin mâinile în sus, ca să le arate doritorilor brățările pe care le oferă; un bărbat își arată pipele sculptate și prafurile care promit visuri și dorințe, în vreme ce un altul cioplește cornete de ascultat ca niște colți de elefant. Unii se uită urât, alții își arată dinții în câte-un rânjet și câțiva zâmbesc strâmb. Gâlceava

glasurilor amestecate răsună peste tot.

Culorile lampioanelor se schimbă de la nuanțe de albastru închis la verde smarald când intrăm în Cartierul Grădinii.

Lumea ar trebui să fie ca o grădină plină de oameni strălucitori precum trandafirii, crinii și lalelele, altfel totul e degeaba, așa spunea Maman. Turnuri înfășurate în flori se arcuiesc deasupra panourilor de bulevard pictate. Peste tot sunt camee animate și portrete ale curtenilor faimoși, care ne fac cu ochiul când trecem pe lângă ele. Prin pavilioane în formă de trandafir se vinde cidru de pepene galben, șampanie de piersici, brioșe pufoase și fursecuri-semilună. Aromele pătrund prin fereastra caleștii.

Bree îmi ia ceașca:

— Vom ajunge curând.

O lumină stacojie se strecoară în caleașcă, scăldându-mi brațele și picioarele în dungi roșii. Lampioane de frumusețe plutesc de-a lungul străzilor pavate cu pietre șlefuite, prin mijlocul unui caleidoscop de magazine vopsite în culori pastelate și aliniate ca dulciurile glazurate din vitrina unei cofetării. Magazinele se răsfiră într-un labirint de alei întortocheate. Produse Belle sclipesc din spatele geamurilor. Încerc să mă entuziasmez. Încerc să îmi spun cât de drăguț arată totul. Dar creierul îmi reamintește că nu eu sunt favorita și că nu sunt la palat. Ăsta e premiul de consolare.

Ceainăria Crizantemei strălucește în nuanțe de lavandă, magenta și roșu. Turnulețele elegante ale clădirii de zece etaje au balcoane decorate cu iedera-nopții. Planta se cațără atât de sus pe pereți, încât te aștepți s-o vezi crescând dincolo de ceainărie, ca o potecă spre Zeul

Cerului. O alee aurie se întinde ca o limbă. Lampioane de fereastră stacojii stau la fiecare geam și își aruncă lumina sângerie în curte. Oamenii se înghesuie peste tot. Știriștii își țin reflectoarele ridicate. Bărbați și femei își fixează ocheanele. Copiii, a căror oră de culcare a trecut de mult, salută cu mânuțele.

Caleașca se oprește. Se deschide ușa:

— Lady Camellia!

Un aghiotant îmi oferă brațul.

— ...pe aici.

Cobor. Mă întâmpină tot personalul.

— Camellia!

— Camellia!

Salut mulțimea care strigă și încerc să zâmbesc lăsând să se vadă exact atâția dinți cât trebuie, așa cum ne-a învățat Du Barry. Mă prefac că sunt fericită.

Sunt condusă pe alee.

Mă înclin, apoi, cu un gest, îmi iau rămas bun de la privitori când ușile ceainăriei se închid în spatele meu. Înăuntru este o explozie de lumină. Raze aurii, blânde, dansează pe podea. În aer plutește miros de cărbune și flori. O fântână învolburată aruncă stropi de apă. Holul mare de la intrare se deschide până în măruntaiele casei. E mărginit de nouă balcoane cu balustrade poleite și stâlpișori negri ca smoala, care unduiesc de-a lungul fiecărui nivel, răsucindu-se ca să alcătuiască forma trandafirilor Belle. Lampioane-candelabru atârnă din tavanul înalt, plutind în sus și-n jos ca niște nori încrustați cu pietre prețioase, și scaldă fiecare etaj într-o lumină moale. O scară monumentală se împarte în jumătate, ca o pereche de șerpi perlați.

Bree îmi ia pelerina de călătorie, apoi trece o perie peste rochia mea, s-o curețe de praf, gângănii și orice alt musafir nedorit pe care l-aș fi putut căpăta pe drum. Îmi scoate pantofii și-i înlocuiește cu o pereche de ciorapi de casă din mătase, care se încheie cu nasturi peste glezne.

— Mulțumesc.

Legătura mea cu palatul nu e de tot pierdută dacă o am pe ea aici.

— Sigur, Lady Camellia, spune ea și face o plecăciune.

O femeie intră cu pas sprințar, îmbrăcată într-o rochie de culoarea mierii străbătute de razele soarelui, cu un decolteu adânc din care se văd trei coliere cu diamante. Își poartă părul lung și elegant ridicat într-un coc răsucit; îmi amintește de crizantema de pe emblema Orléans-ului. Unghiile îi lucesc, în culoarea aprinsă a frunzelor aceleiași flori.

— Camellia, spune ea. Sunt Madame Claire Olivier, soția lui Sir Robert Olivier, din Casa Kent; sunt sora mai mică a lui Madame Ana Du Barry și stăpâna acestei minunate ceainării. Oh, ce de lucruri.

Râde încet, ca pentru sine.

Fac o reverență. Am niște amintiri vagi din copilărie legate de vizitele ei.

Zâmbește, iar rujul care i-a colorat dinții o face să pară că a mâncat o cutie întreagă de pasteluri. Pe buza de sus are mici broboane de sudoare și își tamponează obsesiv fața cu o batistă.

— Ne bucurăm tare mult că regina te-a trimis aici. Deși sora mea spune că nu ești chiar cumințenia întruchipată, ba chiar că ești destul de temperamentală. Dar ai o figură tare dulce. N-o cred. Are tendința să exagereze.

Mă atinge pe obraz.

—...aşa. Acum, haide să-ţi fac turul splendidei Ceainării a Crizantemei.

O urmez pe scările impresionante. Un mănunchi de chei ciudate îi zornăie din talie, unde le are prinse.

—Sunt zece etaje, fiecare cu treizeci şi cinci de camere. Cândva, erau pline de fete Belles care nu mai făceau faţă programărilor. Reginei îi revenea cea mai grea sarcină, aceea de a alege favorita dintre atât de multe fete Belles talentate. Carnavalul *Beauté* dura o lună când eram eu copil.

Îmi trec degetele peste balustradele ornate. Unele uşi rămân închise, altele ne lasă să le zărim interioarele diferite. Scaune albe ca zăpada, cu perne verde-*chartreuse*, baldachine de culoarea jadului şi draperii galbene precum şofranul, pereţi fuchsia şi tapiserii ca de granat. Îmi imaginez fiecare cameră drept atelierul unei fete Belle. Lampioane de casă ne urmează. Micul şuierat pe care îl produce mişcarea lor se aude ca un ecou.

Du Barry nu ne-a spus niciodată de ce am rămas atât de puţine.

—Mă întreb dacă sora mea mai ştie cum să se îngrijească de bunăstarea fetelor Belle, spune Madame Claire şi îmi face cu ochiul.

Pe faţa mea nu se citeşte nimic. Ameninţările lui Du Barry încă îmi răsună în urechi.

Madame Claire îmi arată splendida verandă pentru micul dejun, salonul pentru jocuri şi saloanele de ceai.

—De-a lungul istoriei, în ceainăria asta veneau regina şi doamnele din suita ei, înainte ca Regina Anaïs să construiască apartamentele Belle în timpul dinastiei

Charvois. Familia mea locuiește la etajul zece, iar apartamentele tale vor fi la trei.

Ne întoarcem la scara mare din hol.

— Unde este sora mea mai mare, Aza? O să stăm în aceeași cameră cât mă pregătește?

Madame Claire se oprește și se întoarce pe loc. Strânge din buze:

— Nu vei avea nevoie de ajutorul ei în timpul tranziției.

— Dar Madame Du Barry spunea că vom petrece o lună împreună. Că o să mă-nvețe cum să fac totul perfect și să-i preiau clienții.

— Am trimis-o mai devreme acasă, la *Maison Rouge*. Avea o dispoziție dezagreabilă, dacă vrei. Dar nu-ți face griji, mă ai pe mine. Conduc această ceainărie de cincisprezece ani. Sunt cea mai potrivită să-ți arăt ce se așteaptă de la tine.

Noi dezamăgiri se adaugă la cele pe care le adunasem deja în mine. Credeam că măcar o să am o soră mai mare pe care să mă bazez – cel puțin pentru o vreme. Așa mi se spusese.

Ne plimbăm pe la etajul al treilea. Servitoarele deschid niște uși. Bree și cu mine o urmăm înăuntru pe Madame Claire.

— Acestea sunt apartamentele tale, spune Madame Claire, cuprinzând interiorul cu un gest, iar slujitoarea ta imperială va sta alături.

În mijlocul camerei este cel mai mare pat pe care l-am văzut vreodată. De pe baldachinul poleit cad draperii de catifea, legate cu panglici de borangic. Patul este plin de perne de mătase, umplute cu puf de lebădă, și de pături

groase brodate cu emblema Casei Crizantemei. În şemineu, flăcările şuieră şi se încolăcesc, deşi sezonul cald nu s-a terminat. Peste tot sunt boluri în care plutesc mici lumânări şi petale de flori. Pe pereţi atârnă portrete înrămate în aur. Din fiecare colţ mă privesc statui de marmură ale Zeiţei Frumuseţii şi ale celor mai faimoase fete Belles. O văd şi pe mama în lungul şir. Mă întreb ce-ar zice dacă ar fi aici. Şi-ar recunoaşte dezamăgirea? Mi-ar spune să fiu recunoscătoare?

Bree le ajută pe celelalte femei să-mi despacheteze cufărul Belle. Trusa de înfrumuseţare îmi este scoasă şi aşezată pe o măsuţă de toaletă cu trei oglinzi şi cu cârlige pentru agăţat lampioane de frumuseţe. Pe masă este un jurnal Belle cu portretul meu gravat pe copertă şi cu instrucţiuni de la Du Barry să notez totul. Rochiile îmi sunt agăţate într-un dulap atât de mare, încât noul meu pat ar încăpea cu uşurinţă în el.

—Ministrul Modei a trimis o sută de rochii. I-am spus că mi-ar plăcea foarte mult să te asortezi cu casa, aşa că s-a inspirat din culorile ceainăriei.

Cuvintele lui Madame Claire se estompează într-un murmur îndepărtat.

Mă gândesc cât de frumoasă e camera în care doarme Amber acum. În minte mi se derulează, iar şi iar, întreaga scenă cu ea: durerea din ochii ei şi sunetul pe care l-a scos când a căzut. Încep să mă simt apăsată de o greutate, ca un balon poştal supraîncărcat. Şi, deşi mă aflu într-o cameră frumoasă dintr-o casă şi mai frumoasă, iar eu sunt a doua fată Belle ca importanţă din tot regatul, în faţa ochilor văd numai apartamentele Belle de la palat. Nu aud decât cuvintele lui Amber şi nu simt decât

că această cameră nu e îndeajuns de bună.

— Cred că o să fii perfectă aici. Deja pari să te potrivești în acest spațiu, chicotește Madame Claire. Pielea ta are nuanța perfectă de cafeniu, așa că se asortează de minune. Designerii s-au străduit din greu ca să se asigure că se va potrivi.

Își trece palmele peste mobilă, apoi se sprijină de măsuța de toaletă și se uită în oglindă:

— Of, iar mi-am dat cu prea mult ruj, zice și își curăță dinții.

Servitoarele râd pe înfundate. Amuțesc, însă, când Madame Claire își drege glasul. Se uită la mine în oglindă:

— Credeam că regina te va alege pe tine.

Privirile ni se întâlnesc, iar ochii mi se umplu de lacrimi.

— Demonstrația ta a fost atât de isteață! Mi-aș fi dorit să câștigi, pentru că ce ai făcut tu a fost complet diferit de ce au făcut celelalte fete. Și pentru că ai enervat-o atât de tare pe sora mea.

Mă înclin, ca să-mi ascund zâmbetul pe care mi l-a stârnit:

— Mulțumesc, Madame.

— Dar Ambrosia este favorita potrivită pentru actuala familie regală, spune ea, făcându-mi proaspăt regăsita veselie să dispară ca un balon de săpun. Au avut parte de suficientă vrajbă. Au nevoie de cineva care să facă exact ce i se spune.

— Puteam să fac asta, spun eu, deși știu că mint.

Se apropie și îmi atinge obrazul:

— Pe cine încerci să păcălești? Pe mine sau pe tine?

Zâmbește, întinzându-și și mai mult ruj pe dinți, și se

apleacă să mă adulmece.

— Miroși a lavandă. Ce drăguț. Mă bucur că ești aici. Mâine ne apucăm de treabă.

Se retrage și trimite îngrijitoarele să-mi măsoare nivelul harului.

Mă bag în patul mult prea mare și le las să mă înțepe și să mă împungă. După ce pleacă, scot cameea cu chipul mamei și o așez pe pernă, lângă mine. Mângâi cu degetele relieful feței ei, încrustat în piatră roz, sticlă și cuarț alb.

— Ce-ar trebui să fac, Maman?

Închid ochii și mi-o închipui lângă mine. Parfumul părului, textura pielii, sunetul respirației ei. Mă străduiesc să-i aud vocea, ca pe o șoaptă îndepărtată.

Fă ceea ce ți s-a cerut să faci, ar spune ea.

— Și dacă nu vreau?

Trebuie. Regina a hotărât. Nu ai fost învățată să râvnești la calea altora. Asta îi deschide Zeului Invidiei drum în sângele tău.

— Am țipat la prietena mea cea mai bună.

N-ar trebui să-ți lași mânia să dea pe-afară. Asta te orbește. Frânge inimi.

— Îmi pare rău, Maman. Îmi pare rău că am dat greș. Nu m-am străduit destul.

Aștept să-i aud vocea. Aștept ca ea să-mi spună că totul e bine. Aștept să-i simt brațele în jurul taliei și să simt bătăile calme ale inimii ei vibrându-mi în torace.

Nimic.

Mă scufund în noua saltea și mi-aș dori să găsesc o adâncitură ca aceea lăsată de Maman în patul nostru de acasă, apoi alunec într-o visare dezamăgită.

13

ZGOMOTE NEFAMILIARE ȘI AROME NOI mă trezesc devreme și mă aruncă în tumultul zilei. Micul dejun pe verandă, apoi o lungă listă de programări matinale.

Domnișoara Daniela Jocquard, Casa Maille 7:00
Lady Renée Laurent, Casa Mătăsii 8:00
Contesa Madeleine Rembrandt, Casa Glaston 9:00
Lady Ruth Barlon, Casa Eugene 10:00
Ducesa Adelaide Bruen, Casa de Pomanders 11:00

Micul salon de tratament are pereții bleu pastel și este rotunjit, ca interiorul unui ou de prihor. Slujitoarele înfoaie perne și întind pături pe o masă lungă. Bree îmi deschide trusa de înfrumusețare și așază instrumentele pe o tavă de argint.

O fereastră din plafon lasă să se vadă nori furioși, gata să asmută spre pământ tunete și ploaie. Pare că cerul îmi reflectă interiorul.

—Lady Camellia, șoptește Bree. Primele cliente au ajuns la salon. Le-a fost servit ceaiul.

—Mulțumesc.

Inspir adânc și îmi netezesc rochia de lucru

galben-canar. Bree mă strânge de umăr; îi zâmbesc, recunoscătoare.

Madame Claire intră sprințară:

— Camellia, dragă, cum te simți în această dimineață?

Rujul îi însângerează zâmbetul. Își șterge sudoarea de pe sprâncene.

Fac o reverență:

— Bine.

— Sper că ai dormit bine, spune, și mă freacă pe umăr. E prima ta zi aici, așa că am vrut să văd cum ești.

— Sunt bine.

— Tot repeți asta, strâmbă ea din nas.

— Pentru că e adevărat.

Îmi aruncă o privire bănuitoare, dar nu mai zice nimic; trecem împreună în salonul de așteptare alăturat. O fetiță se plimbă în cerc, fugărind un leu pitic roșcat.

— Vino aici, Chat. Micuțule Chat, hai la mine.

Leul pitic scoate un răget mititel când fetița îl trage de coadă. Sarafanul ei împodobit se umflă în jurul taliei mici, iar pălăriuța stă să-i alunece de pe cap. Nu pare să aibă mai mult de cinci ani. Mama ei, o femeie elegantă, o înhață și o obligă să se așeze.

— Lady Jocquard și Domnișoară Daniela, permiteți-mi să v-o prezint pe noua mea fată Belle de aici, de la Ceainăria Crizantemei, la dispoziția dumneavoastră.

Mă-nclin:

— Sunt Camellia Beauregard.

— Știu foarte bine cine ești, răspunde Lady Jocquard, fluturându-mi sub nas ilustrata cu chipul meu. Și abia aștept să văd ce știi să faci. E o mare ușurare să lucrez din nou cu o fată Belle oficială.

— Oficială? întreb eu.

— Tu ești fata Belle *oficială* de la ceainăria Crizantemei, Camellia, spune Madame Claire. Vă las să discutați despre tratamentele Danielei.

Daniela se cațără într-un mic fotoliu. Picioarele nu-i ating podeaua și își lovește între ele tocurile pantofilor.

— Tu ești noua fată Belle? întreabă cu o voce mititică, la fel ca ea.

— Da.

Mă așez lângă ea. Se uită la mine cu ochi mari și căprui și clipește repede, parcă temându-se să nu dispar.

— Camellia, spune ea.

— Lady Camellia, o corectează mama ei.

O iau de mânuță:

— Nu pari să ai nevoi de îmbunătățiri. Pot să mă uit mai bine?

Daniela sare în picioare și o învârt ca pe un mic titirez.

— Ești sigură?

Își face mânuța căuș la urechea mea și-mi șoptește:

— Mama spune că sunt un dezastru.

Fetița are nevoie doar de niște mici împrospătări – un strat nou de pastă pigmentară pe piele, iluminarea ochilor și revigorarea texturii părului.

— Ți-am putea pune o coadă, poate chiar și mustăți – ca să vă potriviți, îi spun și arăt spre leul pitic care o linge pe picior.

Fetița îl ia în brațe și își freacă fața de blana lui:

— Serios?

— Prostii, spune Lady Jocquard. Înfățișarea ei a fost o nenorocire în ultima vreme. Nu-i vedeți ochii și nasul? Astea două au fost mereu o problemă. Șablonul ei

natural e greșit.

Ochii Danielei sunt puțin înfundați, ca două ouă de cinteză în cuib, iar nasul îi e ușor cârmit spre stânga. Vreau să-i spun că năsucul strâmb al Danielei îi dezvăluie caracterul – individualitatea naturală, nu cea creată de fetele Belles. Vreau să-i amintesc că oasele Danielei vor tinde mereu să revină la forma originară și că unele sunt mai încăpățânate decât altele. Vreau să-i spun că trăsăturile speciale ale Danielei o fac să pară dulce și curioasă.

— Mi-ar plăcea să-i mai închideți părul și să mai lucrați puțin la față, spune Lady Jocquard. La un moment dat, s-ar putea să fie nevoie să i-o schimbăm complet.

— E o fată foarte drăguță...

Femeia pufnește, apoi scoate o punguță din buzunar și o scutură, făcându-i conținutul să zornăie.

Între noi cade o tăcere lungă. O privesc fix în ochi.

— Îmi place ca fiica mea să arate într-un anume fel. Trebuie să învețe cum să se îngrijească. Încă de pe acum.

Lady Jocquard pocnește din degete în direcția unui aghiotant:

— Iată schema de frumusețe pe care am creat-o.

Aghiotantul ei îmi înmânează obiectul. Pete de culoare se întind pe o veche camee a Danielei. Pe margine sunt diferite mostre de textură a părului – cârlionțat, drept, aspru, ondulat lejer, subțire, creț, zbârlit, neted. Portretul ei este înconjurat de portrete ale altor copii ai curtenilor.

Mă uit de la schemă la Daniela, apoi la mama ei. Mi-aș dori ca Lady Jocquard s-o poată vedea ca mine.

— Îmi place la nebunie cum își aranjează gemenii

Lady Élise Saint-Germain – din Casa Garlande. Nu știu dacă știți, dar au ajuns în noul frumoscop pentru copii, făcut de știriști. De două ori. Îi actualizează perfect.

— V-ați gândit să lăsați...

Ridică mâna:

— N-am venit aici ca să ne contrazicem despre ce este mai bine pentru fiica mea. Am venit să cheltuiesc bani. Îmi este foarte simplu să merg la Ceainăria Mătăsii și să le spun tuturor prietenelor mele de la Curte la ce să se aștepte din partea dumitale.

Obrajii îmi ard, iar inima mi-o ia la goană. Bâlbâi o scuză.

— Mai bine te apuci de treabă. Lasă formalitățile.

Cuvintele ei sunt ca o palmă.

— Da, desigur; să mergem mai întâi în sala de baie, spun eu.

Daniela mă vrea lângă ea la fiecare pas al procedurilor. O conduc la bazin. Prin cameră zboară lin lampioane de frumusețe. Lumânări plutesc în trei mici bazine: primul e plin de petale de trandafir, în al doilea e o infuzie vâscoasă de aloe, iar în ultimul bolborosesc sare, sulf și abur. De-a lungul pereților sunt patru camere pentru aplicarea de cataplasme, ce promit vindecarea cu argilă roșie, cărbune de stejar, cristale de ametist și onix albastru.

Daniela testează cu degetul fiecare bazin și vizitează fiecare cameră cu cataplasme, să vadă ce-i acolo. Își strecoară mâna într-a mea când intrăm în salonul de tratament. Mama ei ne urmează îndeaproape.

O masă lungă străbate mijlocul încăperii, ca un cuțit. Slujitoarele umflă perne și întorc pături.

— Va trebui să mai bea ceai, spune Lady Jocquard.

Rezistența ei la durere e foarte scăzută, din păcate.

— Bree, ne mai aduci, te rog? întreb eu.

Fata revine, aducând o tavă cu ceainice și îi toarnă Danielei o ceașcă. Îi pune trei cuburi de gheață, ca să-l mai răcească. Daniela se îneacă și încearcă să-l scuipe.

— Nu, înghite-l.

Mama ei îi apropie ceașca de buze și o înclină. Cea mai mare parte din lichid i se scurge pe bărbie. Fetița se zbate, dar strânsoarea mamei se întărește. Cineva îi scoate Danielei sarafanul udat de ceai, iar ea își rotește și își bălăngăne brațele și picioarele goale.

O culc și o învelesc pe micuță pe patul de tratament:

— Cocoloșită ca un gândăcel.

Fetița chicotește:

— O să mă faci frumoasă? Ce-o să faci?

— E secret.

Îmi fac mâna căuș la urechea ei și simt cum i se întinde zâmbetul:

— Deja ești foarte drăguță. O să te fac cea mai frumoasă fetiță din toată lumea.

Suspină, încântată, apoi îmi șoptește, la rândul ei:

— Mi-ar plăcea asta. Și lui Maman i-ar plăcea. N-ar mai fi așa de îngrijorată mereu.

— Sper, spun eu și-i mai umflu perna puțin. E vremea să începem. Ești gata?

Daniela încuviințează din cap. Îi studiez trăsăturile. Îmi trec degetele prin părul ei țeapăn; șuvițele îmi amintesc de fânul din grajdurile de acasă. Culoarea e șterșă, chiar cenușie la rădăcini. Prin minte îmi trec un milion de *look*-uri, ca un set de cărți pe care le amestecă cineva.

— Te apuci? întreabă Daniela.

— Da, răspund, străduindu-mă să-mi opresc mâinile din tremurat. Mă gândesc. Închide ochii.

— Dar vreau să văd, protestează ea.

Lady Jocquard face ture în jurul patului.

— Fă ce spune această Belle, haide.

Vocea ei mă face să tresar.

Închid ochii. Ignor zgomotul pe care îl fac tocurile lui Lady Jocquard. Trupul mi se încălzește de parcă aș fi înghițit o stea aprinsă. Maman spunea că însăși Zeița Frumuseții ne-a făcut din praf de stele și că ar trebui să vizualizez harul ca pe o cometă care ne străbate.

Vocea ei mă ghidează. *Fii blândă, ia-o încetișor. Copiii au nevoie de o atingere ușoară. Știi ce ai de făcut. Știi de când te-ai născut.*

Toate venele mi se umflă. Cele din mâini și mai mult.

În mintea mea, Daniela apare ca un tablou: piele păstoasă, păr tern, ochi înfundați, nas strâmb, față lungă. Bree și cu mine îi dăm cu pudră *bei* pe mâini și picioare. Îi vopsesc o singură șuviță de păr într-o culoare nouă, mai închisă. Îmi închipui că pe umărul Danielei se așază un corb și îi înnegresc părul fetei până când ajunge la nuanța aripilor lui. Trag ușor de șuvițe, forțându-i părul să crească; în scurt timp îi cade peste umeri în valuri.

— Au, se strâmbă ea.

Pe frunte are mici broboane de sudoare. Își mușcă buza și izbucnește în plâns. O mângâi pe umăr. Lacrimile îi curg pe obraji și udă tifonul care-i acoperă fața.

— Poate că ar trebui să ne oprim puțin? o întreb pe mama ei.

— Nu, n-are nimic. Mereu face așa. Acum o să fie cea mai frumoasă fetiță.

Îi imobilizează brațele, dar fetița începe să dea din picioare și să țipe. Sunetele ascuțite mă lovesc direct în piept. Slujitoarele se reped s-o ajute pe Lady Jocquard s-o țină nemișcată. Își scutură capul dintr-o parte în cealaltă. Tifonul cade pe podea.

— Am nevoie să stea cuminte.

— Oprește-te imediat. O să-l dau pe Chat și o să pun să-l împăieze, o ceartă Lady Jocquard.

Daniela îngheață și scâncește. Lady Jocquard o apucă ferm de cap și i-l ține nemișcat.

Îi trag ochii puțin din orbite, așa cum aș scoate cu lingura niște ouă din cupele lor. Țipetele ei devin reci și tăioase ca gheața. Tresar de fiecare dată când urlă și mai tare. Îi îndrept nasul, dându-i unghiul perfect. Osul pocnește și se rupe. Bree îi ține o batistă în dreptul nărilor din care se scurge un firicel de sânge. Netezesc locul unde i l-am rupt.

— Termină odată cu scandalul, Daniela, strigă Lady Jocquard. Încetează. Începi să mă faci de râs.

— Am terminat, spun eu.

Țipetele Danielei se transformă în sughițuri.

— Mă... eu... mă...

— Șterge-ți fața, îi spune Lady Jocquard. Și cineva să aducă o oglindă.

Pocnește din degete spre Bree, care fuge și aduce oglinda cerută. O ajut pe Daniela să se ridice. Pielea îi e roșie și fierbinte. Daniela se uită în oglindă. Gâfâie, dar îmi dăruiește un zâmbet îndurerat.

— Vezi? Absolut superbă. Îmi place la nebunie, spune Lady Jocquard, uitându-se și ea la reflexia fetiței, apoi ridică privirea spre mine. Ești atât de talentată!

Mult mai bună decât celelalte din această ceainărie.

— Celelalte? întreb eu.

O slujitoare își drege glasul. Cele două se privesc.

— La ce vă referiți, Lady Jocquard?

— Ultima Belle de aici, explică ea.

— Lady Camellia, spune slujitoarea. A venit următoarea clientă.

Mă conduce spre ea, în vreme ce Lady Jocquard continuă să vorbească:

— O treabă tare bine făcută. Poți fi sigură că-i voi spune lui Madame Claire, zice ea, chiar când ușile se închid în urma mea.

14

Restul zilei trece ca un fulger. Femeile vin cu scheme de frumusețe, cu aghiotanți și prietene. Modific trupuri, schimb culori de păr și nuanțe de piele, îi dau unui bărbat o voce de privighetoare, șterg riduri și încerc să le explic curtenilor disperați cât de frumoși sunt. Într-un final, mă târăsc în pat și simt epuizarea în fiecare fibră a ființei mele.

Dar în brațe și picioare îmi vibrează agitația de peste zi și nu pot să dorm. Frunzăresc ilustratele Belle desenate manual, căutând-o pe a mea. Portretele zâmbitoare ale surorilor mele – și ale generațiilor trecute de fete Belle – sunt puse în rame circulare.

Eu sunt în mijlocul teancului. Îmi privesc fața: ochi zâmbitori, un coc Belle plin de petale de camelie, o tentă de roz pe obraji și emblema Belle pusă pe piept. Sub poză este caligrafiat cu grijă numele meu complet – CAMELLIA BEAUREGARD – și cel mai bun har al meu: AURA. La locul care mi-a fost încredințat scrie CEAINĂRIA CRIZANTEMEI.

Acopăr cuvintele cu degetul mare. Aș vrea să le șterg și să scriu acolo „favorita". Când întorc ilustrata într-o parte sau alta, micul meu portret face cu ochiul. Le mai

iau o dată la rând și încep cu portretele surorilor mele; îmi lipsește râsul și vecinătatea lor gălăgioasă. Zăbovesc în fața figurii lui Amber, ai cărei ochi sclipesc de parcă ar avea un secret. Cocul ei Belle arată ca o fundă făcută din flăcări. Când întorci ilustrata, zâmbește. Îmi trec degetul peste buzele ei și mă întreb dacă îmi va mai zâmbi vreodată.

Bag teancul de ilustrate sub pernă. Slujitoarele sting toate lampioanele de noapte din camera mea, în afară de unul. Închid draperiile din jurul patului. Îmi fixez privirea pe baldachin. Mintea îmi e furtună de griji care mă trezesc de fiecare dată când reușesc să mă las în voia somnului. Mă va ierta Amber? Voi reuși să-i fac pe oamenii din Orléans să-și descopere frumusețea și s-o fac pe mama să fie mândră de mine? Voi reuși să accept că locul meu e aici, și nu la palat?

Prin casă se aud pașii unor picioare încălțate în pantofi cu toc și niște țipete mici. Ascult câteva clipe; poate că e o slujnică. Țipetele continuă.

Iau un halat din dulap, apoi merg la ușa dormitorului.

E încuiată. Apăs de câteva ori pe clanță. Ușa se deschide, dar nu dinspre mine. Mă întâmpină o servitoare cu ochi somnoroși:

— Lady Camellia, cu ce vă pot ajuta?

— Se aud țipete. Ce este?

— Eu n-am auzit nimic, domnișoară.

O ocolesc și ies pe coridor. Ascult din nou. Șuierul tăcut al lampioanelor de noapte și zarva unei petreceri de-ale lui Madame Claire răzbat din holul mare. Clinchet de pahare, chicotit de femei înveselite, râsete de bărbați.

— Eu am auzit.

— O fi fost vreun lampion de noapte. Scârțâie puțin când lumânările sunt pe cale să se stingă, spune ea. Asta trebuie să fi fost, spune ea și încearcă să mă bage înapoi în camera mea.

Mă înțepenesc pe picioare. Îmi evită privirea. Fruntea începe să-i lucească de transpirație.

— De ce este încuiată ușa mea? Și unde e Bree?

— Doar o măsură de precauție, domnișoară. Siguranța dumneavoastră e foarte importantă pentru Madame Olivier. Bree își mănâncă cina. Vreți s-o aduc?

— Nu, e în regulă, spun eu și intru în cameră.

— Noapte bună, domnișoară, spune ea înainte să închidă ușa.

Zgomotul pe care îl face mica broască atunci când o încuie se aude cu ecou.

— Noapte bună, șoptesc.

Îmi mușc buza și trec pe lângă pat, ducându-mă direct la perete. Îmi trec buricele degetelor peste frumosul tapet crem de damasc. Mici curenți de aer trec printre lambriuri.

— Bree? șoptesc.

Niciun răspuns.

Împing ușa ascunsă pe care Bree o folosește ca să intre în camera mea. Panoul de lemn cedează și scoate la iveală camera fetei.

Două lămpi cu ulei își aruncă lumina gălbuie în încăpere, ca o pereche de ochi mari care pândesc orice mișcare prin întuneric. Pe pereți sunt rafturi încărcate cu lenjerii, tacâmuri și farfurii, mormane de mătăsuri, lumânări și sticle de toate felurile. Sunt acolo și fotolii

pline vârf cu rufe. La picioarele lor este un lighean mic. Pe un taburet a rămas o cină mâncată pe jumătate – supă, o bucată de brânză și pâine. Din bol iese abur.

Îmi ciulesc urechile, căutând să mai aud plânsetele. Hohotele ascuțite străbat prin zgomotul petrecerii. Ies din cameră pe ușa din spate și dau într-un salon cu canapele roșiatice și mese de ceai ivoar. Mă strecor afară și urc pe scara din spate, cea pe care o folosesc servitorii. Lampioanele de noapte mă ciupesc, de parcă ar ști că n-ar trebui să mă fi ridicat din pat și că n-am ce căuta pe scara asta. Mă las condusă de scâncete și de râs.

O ușă dublă, neagră, dă spre o sală încăpătoare și niște apartamente îndrăznețe. Țipetele se aud tot mai tare, în mijlocul unor râsete care cresc și ele în intensitate. Mă ascund într-un salon de ceai din apropiere ca să pot trage cu ochiul în încăperea unde are loc petrecerea. Podeaua este o întindere de marmură cu vinișoare aurii. Șezlonguri cu căptușeală moale în nuanțe de indigo și stacojiu sunt puse în cerc; tăvi suprapuse dau pe-afară de tarte, mini prăjituri și fructe pudrate cu zahăr; lampioane de frumusețe plutesc pe deasupra oaspeților îmbrăcați elegant, oferindu-le lumina perfectă ca să arate cât mai bine.

— O să fii bine, Sylvie, spune o femeie.

— Nu e așa de rău, adaugă o alta.

— Ba e groaznic, țipă femeia căreia i se adresau. Minți ți toți!

Face ture prin mijlocul încăperii, iar rochia de culoarea sângelui proaspăt se învolburează în jurul ei. O tăietură adâncă, în formă de semilună, îi brăzdează fața. O tamponează cu o batistă.

— Bărbaţii te vor găsi în continuare atrăgătoare, zice o a treia persoană.

— Nu vorbi în numele tuturor bărbaţilor, spune o voce masculină, stârnind hohote furtunoase.

— Ei, măcar vor fi atraşi de punga ta, dacă nu de altceva, se aude o voce.

— Nu mă interesează dacă bărbaţii mă vor sau nu. Aprecierea din partea femeilor valorează mai mulţi *leas* decât afecţiunea oricărui bărbat, răbufneşte femeia rănită.

— Orice se poate repara cu destui *spintria*, spune bărbatul, şi ştim cu toţii că ai din belşug.

— Nu-mi vine să cred că ursoaica ta pitică a făcut asta. Ai luat-o de la Fardoux? Sper că o să duci înapoi mica bestie, spune o femeie.

— Apropo, unde e? Bântuie prin cameră, căutând pe altcineva pe care să-l sfâşie? spune un alt bărbat.

Femeile ţipă şi se uită peste tot, verificând şi sub scaune şi şezlonguri.

— S-a ascuns, spune femeia rănită. Şi unde e Claire cu fata Belle? Mi-e teamă că o să-mi cadă pielea.

Pocneşte din degete spre o servitoare din apropiere:

— Du-te şi adu-o pe Madame Claire. Spune-i că ospitalitatea ei lasă de dorit şi că nu-mi place să aştept.

Servitoarea se grăbeşte să iasă. *Fata Belle?* Intru în panică, mă întreb dacă nu cumva Madame Claire e în camera mea chiar în clipa asta şi mă caută. Dau să plec, dar aud vocea ascuţită a lui Madame Claire:

— Suntem aici. Suntem aici să te salvăm, chiţăie ea.

Revin în ascunzătoarea mea de lângă uşă. Madame Claire plimbă prin cameră o fată cu coc Belle şi cu văl. Inima îmi bubuie. *Asta e Aza? M-a minţit când mi-a spus*

că sora mea mai mare nu mai e aici?

Îmi întind gâtul ca să văd mai bine.

Femeia în rochie roșie îi dă târcoale fetei Belle.

— De ce nu poate să vină noua ta Belle? Camellia, parcă așa o cheamă?

Sunetul numelui meu mă izbește direct în piept.

— Lady Sylvie, Camellia abia a sosit. Agenda ei e plină de programări diurne. Nu lucrează după apus. Am fete Belles pe care le păstrez special pentru noapte.

Fete Belles pentru noapte?

— Aceasta va fi de-ajuns și este talentată, spune Madame Claire.

— Vreau s-o văd înainte să se atingă de mine, cere Sylvie.

Fata Belle scâncește și plânge. Sunt sunetele pe care le-am auzit mai devreme. Durerea care-i răzbate din glas mă înfioară.

— Ce-i cu ea? întreabă Sylvie.

— E doar agitată, o asigură Madame Claire și o strânge mai tare de braț pe Belle.

— Ridică-i vălul. Vreau s-o văd. Mai repede, zice Sylvie.

— Poate că ar trebui să intrăm într-un dintre saloanele de tratament. Avem câteva zeci. Pentru cele mai sofisticate gusturi. Ar fi mai potrivit s-o cercetezi într-una din ele.

— Nu mă interesează ce e potrivit. Vreau ca povestea asta să se termine rapid, ca să mă pot distra în continuare. Mergem în Cartierul Trandafirului chiar înainte de steaua de la miezul nopții. Avem un joc de cărți acolo. Trebuie să mă repare acum.

Madame Claire zâmbește forțat:

— Da, da, desigur.

Îmi țin respirația.

— Ridică-ți vălul, Delphine, îi ordonă Madame Claire.

Cine e Delphine? Îmi întind gâtul și mai mult. Fata Belle își dezvelește încet fața, dar e cu spatele la mine și nu văd nimic.

Sylvie se apleacă spre ea și se încruntă:

— De ce arată așa?

— Nu ies toate identice. Sau la fel de frumoase. E o artă imprecisă, asta spune mereu sora mea.

Sylvie o răsucește pe fata Belle ca s-o vadă toată lumea. Mă lipesc cu obrazul de ușă, iar lemnul se udă de sudoarea mea. Jumătatea stângă a feței ei este boțită în riduri adânci, ca ceara topită. Îmi acopăr gura cu mâna și fac un pas în spate.

Ce-i asta? Ce se-ntâmplă?

— N-o vreau, spune Sylvie. Îți cer s-o trezești pe Camellia.

Scoate o monedă dintre faldurile rochiei și o bălăngăne:

— Sunt pregătită să cheltui mii de *spintria* pentru deranj. Și nu cred că vrei să mă alungi la Ceainăria Mătăsii, pentru că acolo voi merge și îmi voi lua cu mine toți prietenii bogați.

Madame Claire tremură și își încleștează mâinile, aproape ca și cum ar cerși. Pocnește din degete spre o slujitoare:

— Trezește-o. Scoal-o și îmbrac-o pe Camellia.

Fug din încăpere și o iau din nou pe la intrarea

servitorilor, spre scară. Țâșnesc prin camera lui Bree. Femeia sare de pe scaun:

— Lady Camellia, ce faceți...

— O să-ți spun mai târziu.

Mă arunc în dormitorul meu prin ușa ascunsă, chiar când se aude broasca descuindu-se. Desfac draperiile și mă bag rapid în pat.

Ușa se întredeschide.

Aud pași moi și șoapte. Draperiile de la pat se mișcă. Inima mi se zbate în piept, parcă dorindu-și să iasă. Cămașa de noapte îmi e udă de transpirație.

— Lady Camellia, spune o voce.

Închid strâns ochii.

Femeia mă scutură de umăr. Nu mă mișc.

— Nu se trezește, îi șoptește ea altcuiva, mergând pe vârfuri spre ușă. Spune-i lui Madame Claire că doarme tun.

Aștept ca femeile să plece și încerc să-mi recapăt suflul. Când se face liniște, mă strecor iar afară din pat și mă duc la ușa secretă.

— Bree, șoptesc.

Ușa se întredeschide cu un scârțâit.

— Da, Lady Camellia, ce s-a întâmplat?

— Mai sunt alte fete Belles în ceainăria asta?

— Nu cred.

— Eu am văzut una.

— Una dintre surorile dumneavoastră?

— Nu, altcineva.

— O soră mai mare?

— Îmi cunosc toate surorile mai mari. Am învățat pe dinafară totul despre ele. Era altcineva. O persoană pe

care n-am mai văzut-o niciodată. Fața ei era mutilată. O cheamă Delphine. Poți să mă ajuți să aflu ce-i cu ea?

— Desigur.

Cineva bate puternic în ușă:

— Camellia, strigă Madame Claire.

— Nu vreau să vorbesc cu Madame Claire până nu aflu ce se întâmplă. Spune-i că dorm adânc de fel. Că, odată ce mă bag în pat, nu mă trezesc ușor. Dă vina pe faptul că mi-am folosit harul. Repede.

Mă strecor înapoi în pat și mă acopăr complet cu păturile. Bree se grăbește la ușă.

Bree și Madame Claire schimbă niște șoapte precipitate.

Stau înghețată cât mă studiază Madame Claire. Îmi țin respirația până când aud din nou ușa încuindu-se.

15

ZILELE DEVIN TOT MAI RĂCOROASE, iar copacii din jurul ceainăriei încep să ardă în nuanțe strălucitoare de auriu, portocaliu și roșu. Madame Claire Du Barry nu contenește să vorbească despre bani și despre concurența cu alte ceainării în a atrage cât mai mulți clienți. Zgomotul biluțelor ivorii și roșii de pe abacul ei umple holul mare în fiecare dimineață, în vreme ce bubuitul seifurilor ei pentru *spintria* umple serile. Cu toate astea, catastifele de programări pentru dimineață și seară sunt imposibil de pline. Dă petreceri în fiecare noapte, până târziu. Râsetele învăluie lampioanele-candelabru, alergându-se prin balcoane, retezate din când în când de melodia tristă a hohotelor și a țipetelor.

O întreb pe Madame Claire despre celelalte fete Belles din ceainărie cel puțin o dată pe zi, iar ea îmi alungă întrebările cu aceeași ușurință cu care ar îndepărta firimiturile de pe o măsuță de ceai:

—Prostii; tu ești fata Belle a acestei ceainării.

Dar sunetul ușilor glisante, al roților de caleașcă și al pașilor ușori plutește prin casă și, de fiecare dată când ies din camera mea ca să văd ce se-ntâmplă, o slujnică

mă aduce înapoi la locul meu.

Mă gândesc la fața acelei fete Belle și mă întreb dacă este într-adevăr o Belle. Mă întreb dacă Madame Claire încearcă să-i păcălească și pe alții, nu doar pe mine. Mi-aș dori ca surorile mele să fie aici ca să mă ajute să aflu adevărul – mai ales Amber. Dacă am fi acasă, ea ar fi pus deja la cale un întreg plan cu pânde, hărți și întâlniri secrete. O urmăresc pe Amber prin ziare ca să mă simt mai aproape de ea, dar poveștile sunt contradictorii.

FAVORITA UIMEȘTE CURTEA CU HARUL „STIL"
DOAMNELE SE PLÂNG DE ALEGERILE CROMATICE ALE FAVORITEI

LADY AMBROSIA REFACE FAȚA UNUI BĂRBAT DUPĂ UN ACCIDENT CUMPLIT

FAVORITA, SURPRINSĂ PLÂNGÂND LA UN PRÂNZ CU SUITA

AVEȚI NEVOIE DE FARMEC? FAVORITA VĂ POATE DA CE DISPOZIȚIE DORIȚI

Presa de scandal prezintă poze cu Amber bosumflată, așezată lângă prințesă.

Mă gândesc la ea în fiecare zi. Îi scriu zeci de scrisori pe care le rup imediat ce le termin; pregătesc zeci de baloane poștale pe care nu am curaj să le trimit. Ca o proastă, aștept un balon poștal de la palat, din partea ei. Verific camera de corespondență a ceainăriei în fiecare zi, sperând să zăresc acolo forma liliachie a balonului.

Primesc baloane poștale de la toate surorile mele, în afară de Amber:

Camellia,
Noii bebeluși Belle sunt aici. Au niște obrăjori adorabili

și scot țipete mici. Trebuie să vii să-i vezi dacă poți.

Ai început să tai lucruri de pe lista noastră? Ai vizitat toate locurile pe care plănuiam să le vizităm când eram mici?

Îmi e dor de tine.

Cu drag,

Valerie

Camellia,

Amber mi-a tot scris. Îi e greu. Sper că și tu i-ai scris. Sau, și mai bine, încearcă s-o vizitezi.

Cu drag,

Padma

Camellia,

Unul dintre bebelușii Belle seamănă cu tine. Are chiar și pistruiul de sub ochiul drept și gropița din obraz, exact cum ai tu.

Mâine le vor fi pictate portretele. O să fur o dublură ca să ți-o trimit.

Cresc așa de repede! S-au născut în urmă cu o săptămână și deja arată ca niște copii de trei ani. Știai că noi creștem atât de repede?

Cu drag,

Valerie

Camellia,

Du Barry nu ne-a spus că o să fie așa de greu. Sunt atât de obosită! Madame Alieas mă pune să muncesc ore-n șir. Nici nu mă lasă să ies în oraș sau să văd Insulele de Foc.

Nu suntem binecuvântate de Zeița Frumuseții. Suntem blestemate.

Nu vreau să fac asta.

Edel

Camellia,

Nu pot să dorm. E atâta zgomot la Ceainăria Sticlei – plânsete și țipete, târziu în noapte. Nimeni nu vrea să-mi spună ce se întâmplă. Niciodată nu mi-am dorit așa de tare să mă-ntorc acasă. Mereu ne-am dorit să plecăm de la Maison Rouge de la Beauté, iar acum nu vreau decât să ajung înapoi acolo.

Cum e la Ceainăria Crizantemei?

Hana

Le răspund, iar Hanei îi spun că și eu am auzit zgomotele aici și că am văzut pe cineva care părea să fie tot o fată Belle. Trimit baloane poștale magenta de la fereastra mea.

Zilele trec, aducând cu ele monotonia muncii solitare: mic dejun, programări de înfrumusețare, prânz, alte programări de înfrumusețare, cină, predarea săculeților cu *spintria* în biroul lui Madame Claire, o vizită din partea îngrijitoarelor cu tot cu lipitori, apoi mersul la culcare, însoțită de zgomotele petrecerilor târzii și ale plânsetelor.

În dimineața asta, în casă e mai multă agitație ca oricând. Toate lampioanele sunt aprinse – cele de dimineață, de apus și de noapte – pernele de pe fiecare fotoliu și scaun au fost înfoiate, fiecare ușă deschisă, pentru a dezvălui nuanțele de roșu și galben-unt din camere.

Mă aplec peste balconul camerei mele și mă uit în jos, la holul principal. Cobor neobservată, în vârful picioarelor, pe scara mare. Sunetele pregătirilor îmi acoperă pașii: clinchet de pahare, zornăitul tacâmurilor de argint, clincănitul vaselor de porțelan, îngânările și

șoaptele slujnicelor.

Veranda pentru micul dejun este deschisă. Prin ușile ei se strecoară înăuntru soarele și o adiere insistentă. Osiile aurite ale caleștilor regale se zăresc dintre copacii care înconjoară ceainăria. Cu siguranță, undeva, în casă, sunt oameni importanți. O servitoare mă conduce la singurul loc de la masă. Mi-e dor de masa rotundă de acasă, unde eram înconjurată de surorile mele. Farfurii cu mini-vafe, ouă fierte, mini-quiche-uri, ciorchini de strugure și fursecuri semilună îmi sunt așezate în față.

Gust din mâncare. Lui Valerie i-ar fi plăcut la nebunie micile vafe, iar Hana mănâncă orice care conține ou. Amber ar fi cerut pepene. Padma s-ar fi încruntat la vederea feliilor de friptură tăiate în formă de stea. Edel ar fi făcut figuri și ar fi cerut altceva – o omletă sau friganele.

Ziarele stau cuminți, în teancuri. Titlurile lor pulsează și clipesc pe pagini, atrăgându-mi atenția.

FRUMUSEȚEA ESTE SINGURUL LUCRU CARE O MULȚUMEȘTE PE ZEIȚĂ

CE E LUMINOS E PLĂCUT: NOU PRODUS BELLE PENTRU ILUMINAREA PIELII

AMANTA REGELUI, PRINSĂ PURTÂNDU-I EMBLEMA REGALĂ

UN NOU SONDAJ: MULȚI SPERĂ CA PRINȚESA CHARLOTTE SE VA TREZI ȘI VA OCUPA TRONUL

Se aude zgomot de sticlă spartă, urmat de pași grăbiți care străbat ceainăria.

— Spune-le să le dea afară, strigă o servitoare.

— Ia o mătură, zice alta.

— Închide ușile, strigă a treia.

Alerg pe coridor. Holul de la intrare este plin cu baloane poștale de scandal, negre ca noaptea. Unul după altul, intră ca un roi de albine prin ușile deschise și virează brusc dintr-o parte în cealaltă, lovindu-se de lampioanele-candelabru proaspăt aprinse și pătând marmura cu scânteile lor întunecate.

Mă lipesc de cel mai apropiat perete. Abia respir.

— Ce se-ntâmplă? întreb.

Nu-mi răspunde nimeni.

— Sigilați curtea, țipă Madame Claire.

Închide ușile de la intrare, plesnind mâinile care îi întind tocuri și topuri de pergament marcate cu emblema casei știriștilor.

Se aud trupuri lovindu-se de uși. E haos; bărbați și femei se lipesc de ferestre, bătând în geamuri. Îmi apăs stomacul cu palmele. Simt cum inima îmi bate în tot corpul. Aud lovituri de pumn în uși. Țipete și urlete îmi străpung urechile. Crăpătura dintr-un geam se întinde ca fulgerul sub presiunea oamenilor hotărâți să intre.

Servitoarele trag draperiile. Bree apare lângă mine într-un suflet, cu fața roșie și transpirată.

— Ce se-ntâmplă? o întreb.

— Toată lumea zice că ceva nu e în regulă la palat, șoptește ea.

Madame Claire încuie câteva broaște, apoi se prăbușește, epuizată. Machiajul i se scurge pe față. O slujitoare o ajută să se așeze pe cel mai apropiat scaun.

— Madame Claire, ce-i asta? o întreb repezindu-mă spre ea printre baloane poștale care se lovesc de mine.

— Nu știu, gâfâie ea, apoi îi face semn unei slujnice din apropiere: cheamă paznicul prin interfon.

— Madame, poșta reginei a sosit la intrarea din spate, anunță o servitoare în timp ce trage de panglicile strălucitoare ale unui balon poștal alb cu auriu.

Acesta plutește deasupra lui Madame Claire ca un mic soare. Femeia îl trage în poală, scoate din el un sul de pergament și rupe sigiliul reginei. Ridică spre mine privirea care-i strălucește de entuziasm:

— Te-a convocat regina.

16

Rochia pe care o alege pentru mine Madame Claire mă învăluie în valuri bogate, cerise și corai. Cele șase rânduri de material par glazuri de tul, dantelă și mătase. Un decolteu în formă de inimă plonjează adânc pe deasupra corsetului, iar gâtul îmi e împodobit cu multe coliere cu diamante. Brâul îmi e strâns pe talie, iar funda lui e brodată cu mici trandafiri Belle.

Îmi trec degetele peste rochie, să mă asigur că e adevărată. Mă străbate un mic fior. De ce vrea regina să mă vadă? De ce au atacat știriștii ceainăria? Inima nu vrea să-și încetinească goana. Ar trebui să mă tem, să mă bucur, să sper sau să fiu confuză? Emoțiile mă izbesc ca un accident de caleașcă ce se repetă întruna.

Sunt, iarăși, în Sala de Primire a reginei. Plafonul de sticlă lasă lumina să cadă asupra tronului, făcându-l să strălucească. Du Barry și Madame Claire stau în picioare, în dreapta mea. Ministrul Frumuseții e în stânga. Suita reginei și miniștrii ne privesc de pe scaune cu spătar înalt, de pluș. Mă uit după Amber. Ar trebui să stea tot în picioare, în stânga Ministrului Frumuseții, dar nu e nicăieri. Mi-e teamă că, dacă-mi iau ochii de la regină,

tot acest moment ar putea să dispară. Stomacul mi se ridică și se prăbușește ca atunci când mă dădeam în leagănul agățat în copacul de acasă.

— Majestățile Voastre și Alteța Voastră, dați-mi voie să v-o prezint din nou pe Camellia Beauregard, anunță Ministrul Frumuseții.

Mă înclin până la podea. Privirea aprinsă a reginei mă face să transpir.

— Majestățile Voastre. Alteță.

— Sus, copilă. Ia să te văd, spune regina.

Mă îndrept; capul îl țin tot plecat, dar trag cu ochiul la ea. Ziarele de scandal și tabloidele spun despre regină că e rece și lipsită de pasiune. Înghit în sec, în speranța că voi face să-mi dispară din gât nodul în care se amestecă groază și încântare. Se uită la mine cu ochi reci și fără să zâmbească; o privire care mă înfioară. Pielea ei închisă la culoare strălucește datorită pudrei; pare dată cu praf de stele. Ține strâns un mic sceptru.

Deși mi-am spus de nenumărate ori că vizita asta la palat e una de bun augur, care ar putea aduce vești bune, nu simt asta. O singură întrebare mi se învârte prin cap: *Ce vrea regina de la mine?*

Regele o privește radios și își mângâie barba roșcată. Prințesa stă pe marginea tronului ei și e roșie în obraji. Mă privește cu nerăbdare, de parcă aș fi un cornet cu înghețată gata să fie devorat într-o zi toridă. E înconjurată de animalele ei pitice – o maimuță pe umăr, un elefant în poală și un iepure cât un degetar, cocoțat pe vârful sceptrului ei.

— Sper că nu te deranjează că te-am chemat înapoi la Curte. Deși regele spune că mă port ca o pisică sclifosită

și că ar trebui să-mi fie rușine.

Curtea râde; regele chicotește și el, în timp ce-i ia mâna împodobită și i-o sărută. Remarc felul în care se uită la ea, cu ochi mari și gură blândă. Mă întreb dacă nu cumva sunt totuși îndrăgostiți, iar tabloidele și ziarele de scandal se înșală în privința nenumăratelor lui amante și aventuri.

— Revin cu bucurie, Majestatea Voastră, spun eu. *Și vreau să rămân de tot.*

— Camellia, este un moment important pentru regatul nostru. Căsătoria fiicei mele se apropie.

Curtea exclamă o binecuvântare de nuntă. Toată lumea aplaudă.

— Vreau să mă asigur că totul va începe cu dreptul în mariajul Prințesei Sophia și că domnia ei – atunci când va veni vremea – va fi o continuare firească a moștenirii lăsate de noi. Casa Orléans, așa cum știi deja, a întemeiat minunatul nostru regat și a construit marele oraș al Trianonului. Fiica mea trebuie să aibă un *look* potrivit cu Dinastia Orléans. Să se înscrie perfect în linia marilor regine și a strămoșilor ei.

Inima îmi bubuie. O caut din nou cu privirea pe Amber și mă uit în mulțime după un coc Belle roșu-aprins. Mâinile mi se împletesc singure în poală. Pe spate mi se preling picături de sudoare.

— Trăiască regina! strigă mulțimea.

Regii și reginele nu-și pot permite moftul de a-și schimba *look*-ul după toane. Odată căsătoriți, obiceiul este să-și mențină o înfățișare stabilă. Potrivit lui Du Barry, aceasta trebuie să fie elegantă, dar regală, memorabilă, dar nu excentrică și, mai ales, potrivită pentru un suveran.

—Fiica mea este răspunzătoare pentru răspândirea unor tendințe nenaturale în rândul tinerilor curteni. Acea scăpare teribilă cu pielea albastră ca marea și tendința care le cerea curtenilor să se asorteze cu animalele lor pitice. Tare nefericite alegeri.

Regina se cutremură. Prințesa pufnește, apoi se uită urât la mama ei, devenind tot mai roșie cu fiecare clipă.

Femeile din mulțime încuviințează și șoptesc aprobator.

—Și a încălcat destule legi ale frumuseții. Însă, cu ajutor, nu am nicio îndoială că se va folosi de această ocazie ca să devină mai rafinată și să-și înceapă viața de viitoare regină, lăsând în urmă fetița temperamentală.

Cuvintele reginei mă nedumeresc. Ochii îmi fug de la ea la prințesă, care se foiește și își face de lucru cu volanele rochiei.

—Nimic n-a fost ușor anul acesta, Camellia. Am crezut că fiica mea cea mare, Prințesa Charlotte, se va fi trezit de-acum. Am crezut că guvernul meu va fi promulgat legislația care să facă tratamentele de înfrumusețare mai accesibile pentru oamenii *Gris*. Am crezut că regatul va fi pregătit să-și deschidă granițele pentru schimburi comerciale.

Oftează, iar regele îi sărută iar mâna.

—Sper că vei fi răbdătoare cu mine.

Se ridică. Întreaga curte o imită. Inima îmi bate ca aripile unui colibri. Încăperea se transformă într-un vârtej de culori, având-o în centru pe regină.

—Voi face un lucru nemaiîntâlnit în istoria regatului nostru și sper ca tu să-mi dovedești că am luat decizia corectă.

Îmi țin respirația. Nu-mi iau ochii de la regină. Sunt înghețată.

— Provocarea mea pentru tine, Camellia, este ca tu să devii favorita și s-o înveți pe fiica mea. Vrei?

Cuvântul *favorită* mă sfâșie în bucăți.

Inima mi s-ar putea opri.

— Da, aproape că strig.

Figura lui Amber îmi apare în minte. Bucuria se împletește cu puțină tristețe.

— Iat-o pe Camellia Beauregard, noua noastră favorită! anunță regina.

Mici lampioane-crizantemă sunt eliberate în văzduh. Urale asurzitoare și fluierături ascuțite fac încăperea să vibreze.

17

Sala de Primire devine un haos de lumină. Ştiriştii inundă încăperea aprinzându-şi flash-urile în faţa mea. Baloane poştale tabloide se reped deasupra noastră, cu lumânările aprinse peste mine. Ferestrele se deschid şi un caleidoscop de baloane poştale cu felicitări năvăleşte din toate colţurile regatului.

Mă uit după Amber. O părere de păr roşu mă face să pornesc pe urmele lui, şerpuind prin mulţime. Unde e? Îi e bine? Ce i s-a întâmplat? Femeile mă strâng de mâini când trec pe lângă ele şi îşi agită în aer jetoanele de frumuseţe. Bărbaţii îşi scot pălăria şi îmi fac cu ochiul. Îmi spun că abia aşteaptă să lucreze cu mine. Mă întreabă ce cred despre cele mai noi legi ale frumuseţii. Mă înghesuie şi-mi pun întrebări despre harul meu preferat. Răspund rapid şi îmi continui căutările.

Dar nu o găsesc pe Amber.

Ministrul Frumuseţii mă ia de mână şi mă sărută pe ambii obraji.

— Unde e sora mea? Unde e Amber? îi şoptesc.

— Şşşt, spune ea, de parcă tocmai aş fi zis vreun cuvânt vulgar. Nu vorbim despre asta. Distrează-te.

Noaptea continuă într-o buclă neîntreruptă de râs, dans, întrebări și veselie până când sunt dusă la apartamentele Belle, imediat ce răsare steaua de la miezul nopții. Draperiile grele ale patului se asortează acum cu florile mele reprezentative, cameliile roz. Mă gândesc la țesăturile de culoarea ambroziei care atârnau aici cândva. Simt o strângere de inimă când mă gândesc că, probabil, lui Amber tocmai i se face bagajul, în cufărul ei Belle.

Mă bag în marele pat cu baldachin și mă uit la tavan o veșnicie până adorm.

— E ora de sculare, se aude o voce sonoră, iar draperiile patului se mișcă.

— Dar nu sunt trează, zic eu și deschid un ochi. Cine e?

— Ivy, spune ea.

E favorita din generația precedentă.

— De vreme ce vorbești, înseamnă că ești trează, spune ea și începe să tragă de așternuturi. Să te trezești mereu înainte să intre cineva. Ca să-i poți supraveghea și să știi ce se-ntâmplă în jurul tău.

Vălul lui Ivy nu lasă nimic să se vadă. Nici măcar conturul nasului sau al gurii. Țesătura o ascunde complet. Mă întreb cum de mai vede ceva prin straturile suprapuse. Poartă o rochie neagră, de zi, cu mâneci lungi și mănuși de dantelă. Nu se vede nici măcar o fâșie de piele. O ating ca să mă asigur că e reală, și nu vreun spirit întunecat. Îmi ia mâna de pe brațul ei și mă împinge spre camera de baie.

— Unde e Amber?

— Du-te și împrospătează-te. Întrebările, mai târziu.

O carafă cu apă fierbinte așteaptă lângă lavoarul de

pe noua mea măsuță de toaletă. Se uită la mine cum îmi alung somnul de la ochi și îmi ud pielea.

— Am nevoie de tine trează. O să te-mbăiezi mai târziu.

— Cât e ceasul?

— Tocmai a răsărit steaua dimineții.

Vreau să mă trântesc înapoi în pat și să-i spun că e mult prea devreme, dar ea cunoaște viața de la palat și trebuie să învăț de la ea. Cât mă spăl pe dinți, liniștea se întinde în fiecare colț al camerei de baie.

— Ivy, te rog. Spune-mi unde este Amber. E la Ceainăria Crizantemei acum? Ce s-a întâmplat?

— Nu trebuie să te preocupe întrebările astea acum.

Ivy îmi ia prosopul ud. Ce mult mi-aș dori să-i pot vedea ochii.

— Dar...

— Îți voi arăta cum să fii favorita. Camera mea e mai jos, pe coridorul principal. O să stau cu tine în timpul primelor tratamente de înfrumusețare ca să fiu sigură că totul merge bine. O să te ajut să înveți de ce reguli trebuie să ții cont când lucrezi cu regina și cu prințesa.

Ivy e pusă doar pe treabă și, fără tragere de inimă, accept că n-o să aflu nimic despre Amber. Va trebui să încerc pe altă cale.

— De ce tu și celelalte surori mai mari purtați văluri acum? Nu le-ați purtat niciodată când eram toate acasă.

— Pentru că așa e protocolul și pentru a arăta lumii că generația noastră a trecut.

Trage de un șnur de deasupra noptierei și imediat apare Bree, cu ochii cârpiți de somn.

— Bree! o îmbrățișez.

— Felicitări, șoptește ea.

— Te bucuri că te-ai întors?

— Da – se apleacă mai aproape – și că am scăpat de Madame Claire.

Râdem.

— Micul dejun, îi porunci Ivy.

Bree se strecoară din brațele mele și iese în grabă.

— E momentul să verificăm agenda de dimineață.

Ivy pornește spre salonul principal, apoi îmi arată o tablă:

— Acolo.

Data este scrisă în caligrafia cursivă a lui Elisabeth Du Barry: ZIUA A 262-A DIN ANUL ZEULUI NOROCULUI. Nu e nicio programare.

Câteva clipe mai târziu, apar cărucioare pline cu dulciuri, ouă gătite în toate felurile, carne friptă, mini-clătite cu zahăr pudră și boluri cu fructe colorate. Ivy nu se atinge de mâncare, dar eu ciugulesc câte ceva.

— Trebuie să trecem în revistă câteva reguli ale vieții la Curte.

Cuvintele ei par a fi parte dintr-un scenariu învățat pe de rost.

— Nu vei urmări niciun alt scop decât cel care ți-a fost menit. Ești o Belle.

— Putem mai întâi să vorbim despre ce s-a întâmplat?

Ignor avertismentul ei de mai devreme și mă mut pe canapea, lângă ea:

— De ce a fost Amber dată afară? Trebuie să știu.

— Te vei purta ca o artistă care plutește prin această lume. Unicul tău scop este acela de a înfrumuseța și a-i transforma pe oamenii *Gris*. Ești o Belle.

Ridic mâna, în speranța că se va opri:

— Ivy, putem să...

— Îți vei vinde măiestria – harul – nu trupul. Ești o Belle.

Mă înfurii tot mai tare când văd că-mi ignoră întrebările.

— Existi într-o lume secretă a frumuseții. Te-ai născut plină de culoare, ca o capodoperă vie. Zeița Frumuseții ți-a încredințat o responsabilitate. Nu vei dezvălui mecanismele interne ale harului tău. Ești o Belle.

O ating. Întregul corp îi tresare și se ridică în picioare.

— Îți vei respecta surorile – trecute și prezente. Trebuie să-i respecți pe păzitorii celor de felul nostru. Ești o Belle. Ai fost îngrijită și, la rândul tău, trebuie să te îngrijești de Orléans, tărâmul unde răsare frumusețea, și să-ți împarți darurile. Ești o Belle. Trebuie să depui legământ că te vei întoarce acasă și vei continua linia fetelor Belle. Acestea...

— Spune-mi ce s-a întâmplat cu sora mea, strig eu. Nu mă interesează regulile astea.

— *Regulile* astea trebuie însușite și respectate întocmai. Le-au fost de folos surorilor noastre și îți vor folosi și ție, încheie ea.

Păi, nu i-au fost de niciun ajutor lui Amber, cea mai obsedată de reguli dintre noi.

O ușă mascată alunecă într-o parte și apare Elisabeth Du Barry:

— De ce țipi atât de devreme?

— Ce s-a întâmplat cu Amber, Elisabeth? Unde e? o întreb și mă ridic ca s-o privesc drept în față.

Elisabeth îmi dăruiește cel mai mare rânjet pe care l-am văzut vreodată. Își apasă pieptul cu palma, ca și cum acolo s-ar afla răspunsul la întrebarea mea.

— Te rog.

Oftează de parcă aș agasa-o și ar fi prea mult să-mi răspundă, dar știu că e avidă de atenție:

— Ce ți-ar mai plăcea să știi...

— Ăsta nu e un joc, izbucnesc eu.

— Ba da, iar tu ai câștigat.

Cuvântul mă izbește, iar implicațiile lui fac să mi se strângă stomacul.

— Trebuie să știu dacă e bine.

— Ce-ai face pentru mine? Mi-ai oferi un tratament de înfrumusețare în plus?

Clipesc. Chiar vrea s-o mituiesc?

— Am nevoie să mă repari, Camellia. Acum, mama mă pune să-mi câștig singură *spintria*, ca tot restul lumii, făcând programări cât e ziua de lungă.

Se întoarce spre oglinda mare de deasupra șemineului și se studiază.

— Da, orice dorești.

O iau de mână pe neașteptate, iar asta o îmblânzește. Ochii ni se întâlnesc în oglindă și îmi dau seama că e încântată de puterea pe care i-o dă în fața mea informația pe care o deține.

— Amber a făcut-o translucidă pe una dintre doamnele Sophiei, spune ea. I se vedea fiecare venă, fiecare organ și fiecare arteră. Dezgustător. Iar Sophiei i-a făcut o talie prea subțire, care încălca legea frumuseții. Apoi a acoperit cu pene o altă doamnă de onoare. Ca pe un papagal. Au crescut direct din pielea femeii.

Simt că mă sufoc:

— N-ar face așa ceva, protestez eu.

— Nu fac decât să-ți spun ce am auzit.

Elisabeth își netezește sprâncenele, relaxată, de parcă am vorbi despre vreme.

— Sigur ai auzit greșit, îi spun.

Mă plimb în cerc prin încăpere.

— Așa am crezut și eu. Amber era mereu cea mai plictisitoare dintre voi. Tocilara, preferata mamei. Toate astea păreau povești despre altcineva. Dar s-a schimbat. A devenit altcineva. Semăna mai mult cu tine decât cu ea.

Se oprește să se uite la căruciorul cu micul dejun.

— Eu n-aș face pe cineva transparent.

— Corect, dar ai experimenta.

Rânjește la mine, apoi își aruncă o căpșună în gură.

Ușile principale se deschid brusc și este anunțată Ministrul Frumuseții. Intră pășind sigură pe ea, cu părul aranjat în forma unui turn din șuvițe blonde și flori albastre. Trebuie să-și țină capul aproape nemișcat:

— Bună dimineața, Camellia. Mă bucur că te-ai trezit deja. Bună dimineața, Elisabeth.

Aghiotanții intră în urma ei, ținând în mâini stive de cutii cu rochii. Ochii ei trec peste Ivy ca peste o mobilă:

— Scoateți, vă rog, rochia de culoarea piersicii pentru Lady Camellia.

Îi zorește pe aghiotanți în salonul de îmbrăcat al apartamentului,

Du Barry este anunțată apoi. Se repede înăuntru de parcă ar fugări-o cineva:

— Camellia.

Mă cuprinde într-o îmbrățișare disperată. Miroase a

acasă – a trandafiri Belle, a cremă de marțipan și a *bayou*. Se apleacă și-mi șoptește:

— Acum, că Ambrosia ne-a pus într-o postură delicată, trebuie să repari lucrurile. Trebuie să faci ce ți se spune. Trebuie să fii perfectă.

Mă îndepărtează puțin și mă fixează cu o privire panicată.

Cuvintele ei îmi fac inima s-o ia la goană.

— Spune-mi că vei face tot ce-i de făcut, îmi cere.

— Da, Madame Du Barry.

Ministrul Frumuseții revine:

— Ana, hai s-o îmbăiem și s-o îmbrăcăm, apoi să facem prezentările înainte de tur.

Du Barry mă strânge de umăr. Își pune un zâmbet pe față și se întoarce spre Ministrul Frumuseții:

— Desigur, Doamnă Ministru. Cum doriți.

Ministrul Frumuseții mă duce în salonul de îmbrăcat al apartamentului.

Scaunul lui Ivy e gol acum.

— Unde s-a dus Ivy?

— Nu trebuie să-ți faci griji pentru ea, micuța mea dragă. Du-te și te schimbă. Slujitoarele te așteaptă deja în camera de baie.

— M-am spălat deja.

— Niciodată nu poți fi îndeajuns de curată, de drăguță sau de isteață.

Mă ciupește de bărbie și mă bate pe umăr.

Slujitoarele îmi pregătesc baia. Mă scufund în cada aburindă și închid ochii. Azi e prima mea zi plină ca favorită. Asta e tot ce mi-am dorit. Aștept să mă inunde bucuria, dar nu mă gândesc decât la Amber. La genele

ei lungi, udate de lacrimi, la obrajii ei roșii aprinși de furie și tulburare, la sunetul pe care l-a scos când a căzut. Unde e? Cu ce a greșit, de fapt? Îi e bine?

Îmi scufund capul în apa înspumată și încerc să las căldura să-mi spele gândurile. Ies la suprafață abia când plămânii amenință să cedeze.

— Camellia, e timpul să te îmbraci, strigă Bree de undeva din afara camerei de baie.

— Da, o secundă.

Ies din cadă și pășesc pe ceva ascuțit. Covorul este acoperit cu trandafiri veștezi, plini de spini. Petalele ofilite răspândesc în încăpere un miros de putregai. Cum au ajuns aici, oare?

Un balon poștal verde-smarald plutește într-un colț. Înhață un prosop și mă înfășor în el. Împrăștii cu piciorul trandafirii și îmi fac loc să ajung la balon. Nu poartă emblema vreunei case. Smulg panglicile care fâlfâie și scot biletul.

Dragă Camellia,

Felicitări pentru desemnarea ta ca favorită.

Sunt sigură că meriți tot ce vei primi de-acum încolo, orice ar fi.

Mă gândesc la pupitrul lui Amber, așezat lângă al meu în camera pentru lecții de acasă: la pana ei, la călimară și la caietele pentru caligrafie. Mă gândesc la *g*-urile și *c*-urile cu înfloriturі, de care era așa de mândră, încât nu rata nicio ocazie să i le arate lui Du Barry când eram mici. Cu ochii minții, o văd clar așezată la birou în noua ei cameră din ceainăria Crizantemei, scriind scrisoarea asta.

Furioasă, strâng în pumn foaia, mototolind-o. O arunc în cadă și mă uit cum apa topește pergamentul, iar cerneala sângerează, până când nu mai rămâne nimic.

Se deschide ușa:

— Lady Camellia. Sunteți gata?

Slujitoarea se uită la trandafirii morți de pe podea.

— Ce s-a întâmplat aic...

— Sunt în regulă. Totul e în regulă.

Mă năpustesc afară din cameră.

18

Slujitoarele mă ajută să mă îmbrac cu o rochie veselă de zi, ca o spumă de frișcă și lapte dulce presărată cu panglici diafane. Părul ud îmi este împărțit în șuvițe și periat cu o cremă care miroase a scorțișoară, apoi îmi este răsucit și ridicat într-un coc Belle.

Merg pe coridor, spre salonul principal. Ivy intră dinspre solar.

— Unde ai plecat? o întreb.

— Arăți foarte drăguț, spune ea.

— Cineva a pus trandafiri ofiliți în camera de baie.

Strâmbă din nas:

— Ciudat. De ce ar face cineva una ca asta?

— Amber mai este aici? Te rog, spune-mi adevărul.

— A fost trimisă să te înlocuiască la Ceainăria Crizantemei. Nu mai întreba de ea.

— De ce?

— E timpul să te concentrezi.

— E sora mea.

— E concurenta ta.

Se întoarce pe călcâie și pornește cu pași apăsați spre salonul principal.

Mă grăbesc în urma ei.

Un tânăr stă îngenuncheat lângă Ministrul Frumuseții, cu capul plecat și sabia la brâu.

— Camellia, ți-a fost desemnată o gardă de corp.

Ministrul Frumuseții îmi întinde o mână:

— Acesta este Rémy Chevalier, fiul lui Christophe Chevalier, membru în Prima Gardă a Ministrului de Război.

Tânărul se ridică – e înalt, mult mai înalt decât noi, și umerii lui lați par să forțeze cusăturile uniformei. Trăsăturile dure ale feței lui au profunzimea unei cale negre. Buzele nu lasă să se întrevadă nici cea mai palidă urmă de zâmbet; ba chiar par înghețate într-o constantă grimasă nemulțumită. Sub ochiul drept se întinde o cicatrice în formă de semilună și mă întreb de ce nu i-a permis unei fete Belle să i-o șteargă. Părul negru îi este tăiat scurt, cu o singură șuviță argintie pe mijloc, care îl marchează ca soldat din Casa Războiului.

Îl salut cu o înclinare a capului. Nu mă privește în ochi, ci se uită la un punct îndepărtat, pe deasupra capului meu.

— A fost antrenat să te apere. Este unul dintre cei mai buni soldați din Orléans. A absolvit Academia Militară Regală cu cele mai înalte onoruri. Primul din clasa lui. Se spune că este favoritul Ministrului de Război și că i-ar putea urma în funcție cândva. A ajutat la înăbușirea Rebeliunii de Mătase, cu oameni recrutați chiar de el. Un soldat foarte decorat la o vârstă atât de fragedă.

Bărbatul se înclină când aude complimentul din partea Ministrului Frumuseții, dar tot nu se uită la mine.

— Iar acum se află aici ca să mă supravegheze ca pe

un copil? Nu credeți că-i irosim talentul? întreb eu.

Ministrul Frumuseții râde și îmi atinge umărul de parcă intenția mea ar fi fost să fac o glumă:

— Ești o persoană foarte importantă. Grija ta i-ar fi încredințată doar unui soldat talentat.

Mandibula lui Rémy se încleștează. Mă aștept să i se schimbe expresia feței. Nimic.

— Acum, Rémy te va însoți peste tot unde vei avea nevoie să mergi și va sta mereu de pază la intrarea în apartamentele Belle. Ai grijă să-i respecți instrucțiunile.

— Nu găsesc că este neces..., încep eu să spun, dar Ivy mă apucă de mână.

— Favorita primește mereu o gardă corespunzătoare, Camellia. Așa este tradiția și nu am fi nimic fără obiceiurile care ne sunt atât de dragi.

Ministrul pocnește din degete în direcția unei servitoare. Fata se activează pe loc.

— Dar te rog, mișcă-te încet. Nu e ca și cum aș avea un program încărcat.

Femeia se repede să pună o haină de nurcă albă pe umerii ministrului, ai cărei ochi albaștri îi sfredelesc pe ai mei:

— Nu mă încântă că trebuie să trec prin toate astea pentru a doua oară, așa că te rog să fii cooperantă, bine? Ivy îți va face turul palatului.

Îmi trimite bezele, apoi pleacă.

— Hai, spune Ivy.

Ieșim pe coridorul apartamentelor Belle. Ministrul Frumuseții se îndreaptă în direcția opusă, cu suita ei.

Trag cu ochiul la Rémy. Sunt așa de iritată și agasată, încât mi se strânge stomacul. Nu vreau o gardă. Nu

vreau încă o persoană care să-mi spună ce să fac.

— Nu le mai spune ce crezi despre diverse lucruri. Nu-i pasă nimănui, zice Ivy.

— Cui, adică?

— Îi lași pe toți să te *vadă* cu atâta ușurință. Nimeni n-are nevoie să știe că nu vrei gardă. Nimănui nu-i place să fie urmărit pas cu pas toată ziua. Nici măcar reginei.

Îi percep cuvintele ca pe o mustrare.

— Pur și simplu nu...

— Acum, ești comoara cea mai de preț a regatului. Sunt multe lucruri pe care nu le înțelegi încă. Dar o să-ți arăt.

Pașii grei ai lui Rémy răsună în spatele nostru. Lampioane matinale plutesc pe holuri, adunând de la ferestrele mari lumină pe care s-o poarte pe coridoarele mai întunecate.

— Ești în aripa de nord a palatului. Apartamentele Belle sunt orientate spre steaua dimineții, ochiul Zeiței Frumuseții, spune Ivy.

Holul din fața apartamentelor Belle se întinde ca un râu uriaș pe care aș vrea să plutesc la nesfârșit. Pereții sunt acoperiți cu portrete în culori vii ale Zeiței Frumuseții în diferitele ei întruchipări. Sub picioarele noastre se întinde pardoseala lucioasă de marmură. Lampioane-candelabru împodobite cu pietre prețioase subliniază siluetele zvelte ale statuilor.

Mă conduce spre un pasaj sclipitor. Țepușe aurite se răsucesc, alcătuind crizanteme regale. La etajele inferioare ale palatului e plin de oameni care se mișcă de colo-colo. Balcoanele sunt pline de flori, de bărbați și femei care poartă conversații animate și servitori care

aleargă, grăbiți, dintr-o parte în alta. Vânzătorii regali împing cărucioare cu dulciuri care lasă în urma lor arome de unt și zahăr.

— Tu ai avut gardă?

— Da. O femeie-soldat pe nume Émilie.

— Și unde e acum?

— A fost trimisă în Insulele Mirodeniilor ca să apere apele sudice și să împiedice invadatorii să pătrundă în regatul nostru, acum, că nu mai sunt valoroasă, spune ea, apoi cotește la stânga.

Trecem prin câteva puncte de control imperiale. Ivy salută o santinelă. Bărbatul îi zâmbește.

— Odată ce ajungi să-i cunoști, nu-s așa de răi.

Trecem pe sub o arcadă aurită.

— Aceasta este aripa de vest a palatului. Aici este reședința familiei regale.

Gărzile stau aliniate de-a lungul zidurilor ca niște statui.

— Asta este Sala Regilor și a Reginelor.

Gesticulează spre portretele uriașe, în rame aurite, ale numeroșilor noștri monarhi, de la primul conducător al Orléans-ului, Regina Marjorie, până la actuala regină, Celeste.

Facem dreapta. Pe pereți lucesc plăci aurite care prezintă legile imperiale ale frumuseții.

— Asta este Sala Legii și a Justiției.

Trecem pe lângă mii de plăci, fiecare gravată cu un scris înflorit.

DEGETELE DE LA MÂINI ȘI PICIOARE VOR RĂMÂNE ÎN NUMĂR DE ZECE PENTRU A PĂSTRA NUMĂRUL FAVORIT AL ZEIȚEI FRUMUSEȚII. FETELE BELLE VOR

ADĂUGA SAU ÎNLĂTURA PENTRU A AJUNGE LA ACEST NUMĂR DIVIN.

SÂNII VOR FI LIMITAȚI CA MĂRIME ȘI FORMĂ – NU VOR DEPĂȘI DIMENSIUNILE UNUI PEPENE.

IMITAȚIA ESTE INTERZISĂ CU DESĂVÂRȘIRE.

Du Barry ne-a dat teste din aceste legi până când am ajuns să le recităm la comandă. *Turma trebuie condusă mereu, iar legile le mențin trupurile în siguranță. Nu trebuie puse la îndoială. Ele păstrează o ordine sacră*, ne spunea ea.

Mă opresc să mai citesc câteva.

NICIUN BĂRBAT NU TREBUIE SĂ FIE MAI ÎNALT DECÂT REGELE AFLAT PE TRON.

DUPĂ ÎNCORONARE, MONARHII TREBUIE SĂ MENȚINĂ O ÎNFĂȚIȘARE CONSTANTĂ PENTRU A PROTEJA SIGURANȚA ȘI SANCTITATEA MĂREȚULUI TRON.

— Ai ajutat la promulgarea actualelor legi ale frumuseții? întreb eu, trecându-mi degetele peste literele caligrafiate pe metalul rece.

Ivy se întoarce:

— Nu, n-am fost consultată.

— Eu vreau să fiu părtașă la tot.

— De ce?

— De ce nu? spun eu. Vreau să-i fac pe oamenii din Orléans să se iubească pe ei înșiși.

Ivy merge mai departe, pe hol:

— Ești aici ca să înfrumusețezi lucrurile, spune ea.

— Știu, dar...

— Apartamentele prințesei sunt în față, zice Ivy.

Servitoarele intră și ies pe niște uși, cărând tăvi și coșuri. Pe lemnul scump strălucește emblema prințesei – o

crizantemă înflorită într-o coroniță încrustată cu pietre prețioase. Câteva doamne așteaptă afară.

Sala amuțește. Curtenii se adună în stânga și-n dreapta mea. Ivy și cu mine trecem prin tăcerea grea ca printr-o apă vâscoasă. Pe fețe li se citește curiozitatea, iar în spatele zâmbetelor lor se ascunde faptul că toți vor ceva de la mine.

— Ar trebui să te pregătesc s-o servești pe Prințesa Sophia.

— Am studiat mult despre ea, am citit ziare și foi volante de modă, chiar și tabloide. Le furam din cufărul poștal al lui Du Barry...

Ivy îmi pune un deget pe buze:

— Absolut nimic din ce ai citit nu te putea pregăti pentru realitate.

Se deschid ușile.

O trompetă sună în triluri. Prințesa apare în sală, cu pas sprinten. Rochia ei de zi este galben-unt și îi scoate în evidență noua nuanță a pielii – un cafeniu deschis, în culoarea laptelui cald cu scorțișoară și nucșoară. Pe creștet i se odihnește o buclă de păr roșu, ca înghețata din cornetul unui copil.

— Tot tu te ocupi de înfrumusețarea ei? întreb.

— Da, șoptește Ivy în vreme ce face o reverență.

— Am auzit că noua favorită este la intrarea în budoarul meu, strigă prințesa.

Mă alătur lui Ivy în plecăciunea până la podea. Apoi mă ridic. Prințesa îmi ia mâinile și mă sărută pe obraji.

— Alteță, zic eu.

— Spune-mi Sophia.

Miroase a miere și anason.

Un șir de femei se adună în spatele ei. Baloanele de știri plutesc deasupra noastră, încercând să prindă orice frântură din conversația noastră. Ochii Sophiei îmi cercetează fața cu atenție, de parcă ar vrea să-mi învețe trăsăturile pe dinafară.

— Îmi place cum arăți, spune și se întinde să-mi atingă obrazul. În curând vom petrece mult timp împreună. Am atâtea întrebări!

Un aghiotant se apropie și se înclină în fața noastră:

— Alteță.

— Ce este?

— Personalul infirmeriei este gata, spune el.

— Luați-o, ordonă Sophia, apoi se întoarce iar spre mine. Camellia, m-a convocat mama. Iar când mă cheamă regina – oftează – nu pot s-o ignor, oricât aș vrea.

Mă atinge din nou pe obraz:

— Vom mai vorbi curând. Sunt foarte încântată de tine.

În ochi îi apare un licăr de nerăbdare. Procesiunea de femei, aghiotanți și știriști o urmează de-a lungul holului ca o armată de furnici.

Se redeschid ușile care dau spre apartamentele ei. Aghiotanții scot o tânără, purtată pe o targă. Brațele și picioarele i se zbat ca niște pești muribunzi. Gemetele răsună pe coridoare și le împrăștie pe curioase în toate părțile.

— Ce crezi că i s-a întâmplat? o întreb pe Ivy.

Fata se îndreaptă, într-o postură rigidă, și înghite în sec atât de sonor, încât aproape că se aude cu ecou.

— Prințesa Sophia, spune ea.

19

După-amiază, un foc de artificii explodează deasupra Portului Regal pentru a celebra ziua de naștere a prințesei. Pocnetele și șuierăturile zguduie apartamentul. Eu mă uit din balcon. Fulgere colorate țes o pânză de păianjen pe cer; lumini argintii, albe și verzi ca smaraldul creează cea mai frumoasă și înfricoșătoare demonstrație menită să marcheze ora la care s-a născut prințesa. Grădina prinde viață, palatul se pregătește pentru petrecerea aniversară regală. Speranța îmi încălzește pieptul – cel mai probabil, și surorile mele vor veni la petrecere. Este sărbătoare oficială în tot regatul.

Pregătesc două baloane poștale urgente – unul pentru Edel și unul pentru Amber.

Edel,
E mai bine? Vei veni la palat astă seară?
Te rog, vino. Trebuie să vorbim.
Cu drag,
C

Amber,
Ce ți s-a întâmplat la palat? Circulă zvonuri, dar nu

le cred.

Îmi pare rău. Te rog, scrie-mi. Sper să te văd la palat astă seară.

Cu drag,

C

Aștept o pauză în programul de artificii ca să trimit din balcon cele două baloane oficiale de palat. Un poștaș aerian le va direcționa spre destinațiile lor în această după amiază. Sper ca Amber să citească biletul și să răspundă, și poate chiar să vină la petrecere astă seară. Am nevoie s-o văd. Urmăresc cu privirea baloanele până când siluetele lor liliachii dispar printre nori.

În salonul meu ajung o rochie violet și o mască asortată din pene de cintezoi. Balul mascat al prințesei, care se va ține în grădină, începe peste două clepsidre. Sun clopoțelul de lângă tapiseria cu harta Orléans-ului.

— Da, milady, spune Bree.

— Unde e Ivy?

— Mă duc s-o...

O bătaie puternică zguduie ușile apartamentului. Femeia se grăbește să deschidă. Cizmele grele ale lui Rémy răsună pe podeaua de lemn.

— Lady Camellia.

Vocea lui are un ton egal, plat. Dar timbrul îmi bubuie în piept de parcă ar vorbi într-o goarnă.

— Poți să-mi spui Camellia.

— Lady Camellia, repetă el.

— Lady Rémy.

Bărbatul își drege vocea și oftează:

— Mă aflu aici pentru a discuta planul pentru festivitățile din această seară și pentru a recapitula protocolul

cu dumneata.

Oftez, la rândul meu.

— Desigur.

Își aranjează jacheta uniformei.

— Când vei merge la apartamentele prințesei, eu voi fi la intrare. Când te vei afla în grădină, nu te pot lăsa să te îndepărtezi de mine la mai mult de cincizeci de pași. La cină, voi sta în spatele dumitale, cu celelalte gărzi.

Îmi vorbește de parcă aș fi un copil căruia îi trebuie o lesă. Și poate că asta și sunt.

— Vei veni cu mine și la toaletă? Eventual, să stai lângă mine cât o folosesc?

— Voi fi chiar afară, lângă ușă.

— Glumeam, spun eu.

Ochii i se îngustează:

— Sunt riscuri la Curte.

Îmi vin în minte trandafirii din baie.

— Unde e Ivy?

— Prezența ei nu a fost solicitată.

— Ei bine, aș vrea s-o am alături.

Se întoarce pe loc și, fără nicio vorbă, iese din cameră. Fac baie și mă îmbrac, apoi revin în salonul principal. Rémy reapare cu Ivy.

— Vii cu mine azi? o întreb.

— N-am fost invitată.

— De ce nu?

— Camellia, vremea mea a trecut. Eu nu mai am nimic valoros de dăruit; tot ce mai pot este să fac munca de înfrumusețare care ți-ar reveni ție, până când se vor putea baza pe tine pentru asta, și să te pregătesc ca să-mi iei locul.

Felul în care vorbește despre ea însăși îmi amintește de felul în care Du Barry ar vorbi despre niște pantofi uzați. Am învățat că, după timpul petrecut la Curte sau la ceainării, pregătim următoarea generație timp de o lună, apoi revenim acasă, în *La Maison Rouge* ca să devenim Mamans și să creștem următorul grup de fete Belles. Maman mi-a spus odată că totul a trecut așa de repede, încât i s-a părut că timpul pe care l-a petrecut la Curte n-a durat mai mult decât clipitul unui telefilm.

— Nu sunt de acord, spun eu și o iau de mâna înmănușată.

— Ăsta pare a fi un obicei al tău, îmi răspunde.

Dacă i-aș vedea fața, poate că aș zări un zâmbet mic pe buzele ei.

— Surorile mele vor fi aici astă seară?

— Toate fetele Belle oficiale sunt invitate.

— Oficiale? Ce-nseamnă asta?

— Exact ce-am spus.

Abilitatea ei de a folosi mereu cât mai puține cuvinte mă scoate din minți. E ca o ușă încuiată pe care nu o pot forța.

Ușile apartamentului Belle se deschid, iar un aghiotant anunță:

— Ministrul Regal al Frumuseții!

Ministrul Frumuseții intră. În cuibul construit în păr are macheta unui vapor.

— Camellia, prințesa a solicitat prezența ta cât se îmbracă pentru petrecere. Este o ocazie extraordinară de a o cunoaște și de a-i afla preferințele.

— Da, Doamnă Ministru.

Brusc, devin agitată iar mâinile încep să-mi tremure.

E prima oară când prințesa cere să mă vadă.

Ministrul Frumuseții îi aruncă o privire lui Ivy:

— Ce cauți aici?

— Lady Camellia m-a chemat, mormăie Ivy.

— Mi se pare complet inutil. Nu vei putea participa. Nu ai un loc pregătit.

— Da, desigur, răspunde Ivy, făcând un pas în spate.

— Ivy trebuie să vină cu mine în budoarul prințesei, spun eu. Am nevoie de sfaturile ei.

Ministrul Frumuseții oftează:

— *Favorita* primește ceea ce *favorita* dorește.

Ne conduce pe Ivy, pe Rémy și pe mine afară din apartament, pe lungul drum către camerele prințesei. Dar, de data asta, parcă mergem mai puțin. Servitoarele intră și ies, cărând tăvi și coșuri. Râsete răzbat până-n hol.

— S-ar zice că e binedispusă. E semn bun.

Ministrul Frumuseții își verifică micuța clepsidră de buzunar:

— ...Ritualul ei de toaletă ar trebui să înceapă chiar acum. Ai ajuns la timp.

— Nu rămâneți?

Simt cum mă cuprinde panica.

— Nu, draga mea. Azi nu. Trebuie să creezi o legătură cu Prințesa Sophia. În curând, te vei ocupa de înfrumusețarea întregii familii, spune ea și bate în uși. Fii tu însăți, fermecătoare cum ești. Desigur, o ai pe Ivy care să te ajute, iar Rémy va fi la ușă.

— Nu că el mi-ar aduce vreo alinare, șoptesc.

Ivy mă lovește peste braț. Rémy îmi aruncă o privire urâtă.

— Ei, haide, spune Ministrul. Nu pentru asta a fost

antrenat.

O slujnică deschide uşile masive. Îmi strâng mâinile una-ntr-alta, ca să le opresc din tremurat, şi ridic capul.

Ministrul Frumuseţii intră prima. Apoi eu, urmată de Ivy.

Budoarul e ca o casetă de bijuterii: roz, crem şi auriu, cu aromă de trandafiri care pluteşte în aer şi cu trei candelabre de cristal. Lampioane de frumuseţe decorate cu pietre preţioase zboară pe deasupra capetelor tuturor, scăldând încăperea într-o lumină perfectă. Membri ai Curţii intră şi ies din salonul de ceai alăturat, pierzând vremea înainte de începerea ceremoniei.

A fost nevoie de săptămâni întregi să învăţăm toate detaliile unui ritual de toaletă corect pentru o regină şi o prinţesă, iar Du Barry ne-a dat nenumărate examene. Însă uit aproape tot ce-am învăţat când mă trezesc în imensitatea acestei încăperi. Grupuri de servitori se mişcă peste tot, mutând canapele mari, mese de toaletă şi tăvi etajate, pline cu macarons şi tarte. Aranjează totul pe bucăţi frumoase de brocart, sub atenta supraveghere a unor doamne elegante. Au gâturile înfăşurate în coliere luxoase, ca nişte gulere, cu emblema caselor din care fac parte. Fiecare emblemă are o crizantemă inserată în simbolul înaltei case căreia îi aparţin, simbolizând relaţia lor cu familia regală.

Îşi îndreaptă atenţia asupra noastră. Simt cum mă înroşesc toată. Femeile şoptesc pe după evantaie şi îmi aruncă ocheade. Încerc să-mi conving inima să-şi încetinească bătăile.

În partea din spate a camerei, un paravan mare stă agăţat în jurul a ceea ce pare a fi o cadă cu labe de leu. O

barieră până la nivelul taliei o izolează de restul spațiului.

— Alteță, strigă Ministrul Frumuseții.

— Da, doamnă ministru, se aude ecoul vocii prințesei.

— Am adus-o pe noua favorită, Lady Camellia Beauregard.

Mă trage în fața ei și mă bate ușor cu unghiile ei roșii pe umeri.

— ...ceilalți nobili așteaptă afară, la ușă.

Cu un clipocit, prințesa iese din cadă. Slujitoarele se reped spre ea. Paravanul este îndepărtat. Cu pielea atinsă de o tentă rozalie și înfășurată într-un cocon alcătuit din prosoape, primește un halat de baie; nu arată ca Prințesa Imperială, moștenitoare a Casei de Orléans. Pare, mai degrabă, o fetiță care se pregătește să se costumeze într-un personaj. Și înfățișarea îi e, din nou, diferită – palidă ca un fulg de zăpadă, cu părul aproape în aceeași nuanță, și ochi de un albastru strălucitor. Îmi zâmbește dulce. Mă relaxez puțin. Totul va fi bine.

Prințesa îmi face semn să mă apropii. Mă aplec peste barieră, iar ea mă sărută pe obraji, lăsând în urmă o căldură umedă.

— Mă bucur să te revăd.

Mă înclin până la pământ:

— La mulți ani, Alteță!

— Mulțumesc, spune ea.

Ministrul Frumuseții își drege glasul:

— Te las, Camellia, să te familiarizezi și să asiști la ritualul de toaletă de care beneficiază doar o prințesă și viitoare regină. Ne vedem mai târziu, la jocurile regale și la banchet.

Ușile budoarului se deschid, Ministrul Frumuseții

dispare și pătrunde în încăpere un roi de femei.

Le studiez: cele mai multe sunt prințese din familia regală – nepoate ale regelui și reginei – și câteva fete și femei din case înalte. Când ele sunt desemnate doamne de Curte, portretele lor umplu toate ziarele și revistele. Monarhii dăruiesc familiilor favorizate pământuri, titluri, cadouri și notorietate.

— Urmărește cu mare atenție, îmi șoptește Ivy, apoi se strecoară în spate, în masa tot mai mare de privitori.

Femeile se aranjează după rang și așteaptă răbdătoare să-și îndeplinească rolurile. În grup se înghesuie și câțiva bărbați.

O imensă masă de toaletă este cărată în centrul încăperii. Oglinzi mari reflectă lumina lampioanelor de frumusețe. În câteva casete emailate sunt expuse produse Belle, purtând emblemele scânteietoare ale fetelor Belle. Vase de sticlă adăpostesc lichide colorate. Ace aurite răsar dintr-o pernă de catifea roz. Pe cărucioare stau tăvi încărcate de dulciuri cu glazură roz, ca niște petale, alb perlat și roșu-măr, cupe din care se revarsă lichide în culori de giuvaier, iar căpșune și rodii pudrate cu zahăr așteaptă în boluri de sticlă. Vazele sunt neîncăpătoare pentru curcubeul de flori.

Sophia este condusă la scaunul cu pernă din fața mesei de toaletă. Prosopul de pe capul ei începe să se miște și din el sare o maimuță pitică.

— Singe! țipă ea. Cum ai intrat acolo?

Mica maimuță sare de pe o masă pe alta, în timp ce slujnicele încearcă s-o prindă. Doamnele de onoare țipă ascuțit până când animalul este pus înapoi în mica lui cușcă aurită.

— De ce trebuie să aduci creatura asta aici, cu noi, în budoar? întreabă una dintre doamne.

— Singe face ce vrea, răspunde Sophia.

— Cameristă! strigă un aghiotant.

O femeie mititică păşeşte în faţă, ţinând în mâinile-i tremurânde o carte deschisă.

Sophia se uită la paginile unde îi sunt prezentate opţiunile privind ţinuta. Smulge un ac scânteietor din pernuţă şi îl înfige în foi. Face asta de trei ori. Din grupul de femei se aude *ooh* şi *aah* ca reacţie la alegerile ei. O servitoare aduce un paravan. Sophia intră după el şi se dezbracă, aruncând pe jos cămaşa de baie, udă.

Slujitoarele îi aduc rochia pentru grădină, ţinând-o ridicată ca pe un trofeu în faţa privitorilor, care se înghesuie s-o vadă cât mai bine.

Aghiotantul face un pas în faţă:

— Lady Gabrielle, prinţesă *du sang* şi prima doamnă de onoare a Alteţei Sale Regale, vă rog să ieşiţi în faţă.

Rochia Sophiei îi este înmânată lui Lady Gabrielle, care se repede în spatele paravanului.

— Camellia, doamnele mele se vor prezenta, nu-i aşa, fetelor? strigă Sophia.

Lady Gabrielle păşeşte din nou în faţa grupului. Ochii îi sunt strălucitori, iar pielea are culoarea caramelului cald pe care surorile mele şi cu mine îl furam din bucătărie.

— Sunt Lady Gabrielle Lamballe, prinţesă *du sang*, din Casa de Orléans. Verişoara ei *favorită*.

Zâmbeşte către cei din încăpere.

— ...Sunt superintendenta şi prima doamnă de onoare. Doamnă a Toţi şi Toate, cum îmi spun chiar eu.

— Este o plăcere să vă întâlnesc, milady.

Din lecțiile despre societatea regală, știu că Gabrielle o consiliază pe prințesă și le supraveghează pe celelalte doamne.

— Acum, că te văd de aproape, pot spune că ești foarte frumoasă. Ziarele au și ele dreptate o dată.

Gabrielle mă măsoară cu privirea din cap până-n picioare:

— Cele mai multe fete Belles sunt tare plictisitoare. Ca ultima. Cum o chema?

— Numele ei era Ambrosia, spun eu.

Cuvintele sună prea dur. Prea protector. Gabrielle tresare de parcă aș fi împuns-o.

— Noi îi ziceam Amber, adaug eu, ca să îndulcesc puțin dialogul.

— Da. Amber. Plată ca vanilia simplă.

Gabrielle rânjește:

— ...tu pari să fii distractivă.

Nu-mi dau seama dacă e un compliment sau o insultă. Bâlbâi un „mulțumesc".

Următoarea doamnă de onoare nu se mișcă din locul în care stă, tolănită pe o canapea. Abia dacă se uită la mine, preocupată să-și îndese în gură o tartă cu cremă de căpșune.

— Eu sunt Lady Claudine, Ducesă de Bissay, mormăie și flutură o mână prin aer.

— Poartă-te frumos, o repede Gabrielle.

Claudine îi aruncă un zâmbet plin de firimituri:

— ...și Doamnă a Rochiilor, deși nu prea l-am mai ajutat pe Ministrul Modei cu garderoba Alteței sale în ultima vreme.

Părul ei arată ca un cuib ciufulit ce-i încadrează fața pufoasă și albă.

— Milday, spun eu și fac o nouă reverență.

— N-o lua în seamă, suferă pentru că și-a pierdut ultimul petitor, o tachinează Gabrielle. Deși nu cred că o să mai capete vreunul dacă nu se oprește din mâncat, adaugă ea.

Claudine își mai îndeasă două tarte în gură și își linge degetele suficient de zgomotos cât să le facă pe Gabrielle și pe prințesă, dar și pe toți ceilalți din încăpere să se strâmbe.

— Mare lucru! O s-o pun pe una dintre ele – arată spre mine cu un deget lipicios – să mă aranjeze cât ai clipi. Să mă facă și mai slabă data viitoare, ca să am mai mult loc să mă-ngraș.

— Sau am putea lansa o tendință, aceea a formelor. Aveți o siluetă frumoasă, spun eu.

Claudine îmi face cu ochiul:

— Tot mi-ar plăcea să văd cât de slabă pot fi.

Sophia iese de după paravan. Rochia îi îmbrățișează trupul într-o tornadă de tul și dantelă verde-smarald, turcoaz, vișină putredă și auriu. Pe față are o mască din pene de păun.

Toată lumea aplaudă, fluieră și strigă complimente. Mă alătur celorlalți. Prințesa ridică mâna și încăperea amuțește.

— Claudine, știi că mama a scos în afara legii restructurarea profundă a siluetei, spune Sophia. Este interzis să fii prea slabă.

— Dar știm cu toții că o să schimbi asta când o să fii regină, spune Claudine, cu un zâmbet larg, satisfăcut.

Ochii Sophiei se îngustează. Prin încăpere plutește o energie ciudată. Nimeni nu spune nimic până când ultima doamnă de onoare își ițește capul de după spătarul înalt al unui scaun. Este cea mai tânără dintre ele, poate doar cu puțin mai mare decât fetița din seara carnavalului, Holly. Face o reverență; rochia ei mă duce cu gândul la o floare de clopoțel.

— Eu sunt Lady Henrietta-Maria.

Își netezește buclele negre scăpate din coada împletită; are o carte înfiptă în brâul rochiei. Ochii îi sunt stinși, indiferenți. E pistruiată și îmi amintește de un fursec stropit cu caramel. Îmi face semn să mă așez pe un scaun cu pernă moale din cel mai apropiat colț, apoi se retrage la locul ei de lângă fereastră:

— Eu nu mă ocup de nimic.

— Nu-i adevărat, Henrietta-Maria. Ești draga mea dragă. Vino-ncoace, spune Sophia și întinde brațele.

Henrietta-Maria aleargă spre ea. Sophia o sărută pe frunte.

— Nu mai știi ce ți-am spus săptămâna trecută? Tu o să fii Doamna Bijuteriilor.

Ochii căprui ai Henriettei-Maria se aprind:

— A, da, uitasem.

— Du-te și adu casetele cu bijuterii.

Fetița pornește, țopăind. Sophia se întoarce spre mine:

— Camellia, îmi iubesc doamnele și curtenii tare mult. Sunt așa de loiali și de buni susținători! Îmi place să-i răsplătesc pe cei care sunt buni cu mine.

Henrietta-Maria revine, împingând un cărucior capitonat, plin cu suporturi de bijuterii suprapuse, de pe care stau să cadă brățări, cercei și coliere. Nestematele

scânteiază în lumina lampioanelor de frumusețe.

Doamnele de curte ale Sophiei își scot bijuteriile. Slujitoarele roiesc în jurul lor și adună podoabele în cutii căptușite cu catifea. Femeile își împreunează nerăbdătoare mâinile.

— Alegeți ceva nou, spune Sophia.

Femeile se reped să înconjoare căruciorul cu bijuterii și, imediat, se iscă o gâlceavă pe împărțeala fiecărei piese. Gabrielle le dă ordine.

— Alteța Voastră este prea bună, spune una dintre ele.

— Atât de mărinimoasă, zice alta.

— Camellia, vrei un colier? întreabă Sophia.

— Sunteți prea generoasă, Alteță. N-aș putea să accept, îi spun eu.

— Ba poți și o vei face.

Cere să fie adus mai aproape căruciorul:

— Alege.

Degetele îmi alunecă peste piesele strălucitoare, ca niște mini-prăjituri care mă îmbie să le gust. Aleg un colier cu un rubin de mărimea unei cireșe. Sophia mă ajută să mi-l pun la gât. Încuietoarea ciupește ca o înțepătură de ac. Tresar.

— Îmi pare rău, favorito. Bijuteriile mele au tendința de a mușca.

Doamnele ei de onoare chicotesc și schimbă priviri.

— Afară, spune Sophia către mulțime. Acum, că v-ați primit darurile, vă rog să plecați. Vreau puțină intimitate. În fond, e ziua mea.

— Machiajul dumneavoastră nu e gata, Alteță, răspunde o aghiotantă.

— Camellia îmi va spune dacă e frumos. Nu am

nevoie de toate părerile voastre azi.

Gonește din cameră pe toată lumea – cu excepția doamnelor ei și a câtorva servitoare. Cu toții mormăie proteste în drumul spre ușă.

— Și tu, Ivy.

Nu mă simt pregătită să plece și ea; nu încă. Dar iese odată cu grupul. După ce se închid ușile, fetele își reiau conversația.

— Știi că Patrick vine cu doamna lui cea nouă astă seară? o informează Gabrielle pe Claudine, care mormăie un răspuns.

— Am auzit că e o cântăreață minunată, zice Sophia și scoate un fel ciripit, făcând-o pe Gabrielle să izbucnească în râs.

— Ești pregătită să-l vezi cu cineva? întreabă Gabrielle.

— Păi, trebuie să fiu, nu? izbucnește Claudine.

Gabrielle îi smulge tarta din mâini și cele două se ceartă pe ea până când Claudine îi cere servitoarei să-i aducă alta:

— Sufăr. Lasă-mă în pace.

— Vei face de râs coroana. Deja ne faci de râs pe toate în fața fetei Belle, spune Gabrielle.

— Mă numesc Camellia, îi amintesc eu. Sau Camellia, nume pe care îl prefer.

Tresare de parcă aș fi lovit-o.

Claudine rânjește la ea:

— Deja ai început să uiți nume, superintendentă Gabrielle?

— Nu uit nimic.

În ochii ei se citește enervarea. Picături de sudoare

mi se preling pe gât. Mâinile îmi sunt străbătute de mici fiori. Îmi apuc faldurile fustei și rămân cu ochii pironiți într-ai ei până când își mută privirea spre Claudine.

Gabrielle le dă ordine slujitoarelor, le zice cum anume va avea prințesa părul aranjat în acea seară – trei șuvițe împletite, răsucite într-un coc pe ceafă – și le spune celorlalte doamne de onoare cum să o acopere de bijuterii. Brațele ei suple și cafenii flutură ca niște aripi în timp ce dă comenzile.

O oglindă cât un stat de om este adusă în fața Sophiei. Aceasta se răsucește de câteva ori, apoi își lovește coapsele cu palmele:

— Nu pot să sufăr *look*-ul ăsta.

Doamnele de onoare se activează instantaneu. Se agită în jurul ei, întrecându-se în a-i face complimente. Chiar și cea mică stă pe margine cu pufuri de lebădă într-o mână și cu un atomizor în cealaltă, gata să-i pulverizeze părul Sophiei. Cameristele prințesei mai lipesc niște pene pe rochie, creând falduri ce imită coada unui păun. Cos mici pandantive scânteietoare pe mâneci. Îi pun o diademă splendidă în păr.

— Trebuie să fiu cea mai frumoasă fată de la petrecerea mea.

— Sigur că vei fi, spune Gabrielle.

— De ce ai crede altceva? adaugă Claudine.

— Henrietta-Maria, spune-le să scoată schemele de frumusețe, comandă Sophia.

Henrietta-Maria țopăie până la ușă, apoi dispare în camera alăturată. Revine, urmată de o armată de servitoare ce cară panouri și șevalete.

— Camellia, strigă, brusc, Sophia.

Sar de pe scaun.

— Ce crezi despre astea? Am cerut cabinetului meu de înfrumusețare să le creeze. Iar mama continuă să le amestece și să le schimbe.

Dau roată panourilor. Fiecare prezintă înfățișări diferite – forme ale nasului, diverse culori de păr și ochi, structuri faciale, siluete, nuanțe de piele – laolaltă cu mostre de țesături, de ruj și de lac pentru unghii.

— Sunt adorabile, spun eu.

Și sigure.

Sophia vine spre mine așa de repede, că fac un pas în spate. Îmi ia mâna într-a ei:

— Nu vreau să fiu doar frumoasă. Vreau să fiu cea mai frumoasă.

Nu clipește, iar ochii i se fac atât de mari, încât am senzația că o să mă absoarbă în ei cu totul:

— Trebuie să ajung în frumoscoapele de săptămâna asta. E ziua mea.

N-am văzut-o în frumoscoape. Nici măcar o dată. Parcă știriștii o evită dinadins. Sora ei, Charlotte, în schimb, apărea des în ele înainte să se îmbolnăvească.

— Să-ți spun un secret.

Se apropie atât de mult de urechea mea, încât aproape că mi-o atinge cu buzele:

— Eu te-am vrut pe tine. Mama o voia pe sora ta.

Cuvintele ei îmi ard gâtul ca o lacrimă fierbinte.

— Sora ta nu mi-a putut oferi ce-mi doream, dar știu că tu poți. Știam încă din noaptea Carnavalului.

Se dă în spate și mă fixează iar cu privirea. Mă simt încremenită ca un fluture prins sub un geam.

Deschid gura s-o întreb ce s-a întâmplat, de fapt, cu

Amber, dar sună un clopoțel.

Se apropie un aghiotant:

— Alteță, petrecerea domniei voastre va începe curând. E timpul să mergeți în grădini.

Prințesa ridică mâna:

— Un moment.

Apoi se întoarce spre mine și-mi atinge obrazul:

— Fă-mi un păr așa cum nu s-a mai văzut.

Provocarea îmi face stomacul să pulseze. Sprâncenele îmi transpiră și mă înroșesc.

— N-ar trebui să așteptăm prima ședință oficială de înfrumusețare?

— Nu, vreau asta acum, Camellia. Înainte de petrecerea mea. Presimt că părinții mei mă vor prezenta pretendenților astă seară. Toată lumea bârfește despre asta.

Mă privește printre gene. Maimuța ei pitică, Singe, începe să bată din picioare și întinde mâna printre gratii.

— Vezi, Singe e de acord.

Stomacul mi se strânge de groază. Ivy nu m-a învățat încă ce anume îi place prințesei. Cuvântul „nu" îmi stă pe limbă. Mă gândesc la Amber. La tot ce am făcut ca să ajung aici. La cât de mult mi-am dorit să fiu favorita.

— Să vedem dacă am avut dreptate în privința ta, spune Sophia, iar provocarea – și amenințarea – îi strălucesc în ochi.

— Voi avea nevoie de trusa mea de frumusețe, Alteță, îi spun.

— Gabrielle, strigă ea.

Gabrielle oftează adânc, apoi se prelinge din fotoliu și iese.

Sophia se așază la uriașa ei masă de toaletă. Lampioane

de frumusețe decorate cu nestemate i se adună deasupra. Îi scot diadema și o așez în fața ei. Îi desfac cocul și împletiturile. Părul i se învolburează în jurul feței ca un nor moale de bucle blonde. Îmi trec degetele prin el. Îi simt privirea, urmărindu-mi fiecare mișcare. Mă gândesc la toate imaginile cu ea pe care le-am văzut. Mereu pare să prefere nuanțe de miere și auriu.

— Ar trebui să pun să vi se aducă ceai de trandafiri Belle?

— Nu, încerc să mă descurc fără. Îmi place să fiu treaz și alertă la micile schimbări.

Gabrielle revine cu Bree, care aduce trusa mea de frumusețe. Îmi face cu ochiul, iar eu îi zâmbesc. Bree desface rapid sutele de încuietori și răsfiră sertarele din interior. Îmi trec degetele peste cutiile cu pastă pentru păr, lăsând clinchetul capacelor să-mi calmeze temerile. Scot din tăviță un galben-floarea-soarelui și un alb-argintiu.

— Bree, vrei s-o pudrezi tu, te rog? întreb, încercând să mai câștig timp ca să iau o decizie.

— Da, milady.

Scoate un săculeț de pudră *bei* dintr-un sertar și o presară pe părul și scalpul Sophiei.

Cele mai recente tendințe sunt de a adăuga șuvițe colorate sau de a mixa culori obișnuite precum negru și roșu. Nu pot face nici una, nici alta. Au circulat prin toate foile ziarele și revistele. Mă uit prin ferestrele din plafon. Soarele curge pe cer, lăsând o urmă țipătoare de nuanțe de roșu, portocaliu și galben. Îmi vine o idee.

Folosesc o pensulă ca să vopsesc rădăcinile părului Sophiei în auriu. Se scurge ca mierea pe lungimea

șuvițelor. Îi înmoi vârfurile în borcanul cu argintiu și întind culoarea în sus, spre jumătate.

Sophia îmi zâmbește cu toți dinții. Inspiră adânc și închide ochii.

Harul se trezește în mine. Trag de șuvițele de păr și acestea îi cad până la brâu. Iau una și o răsucesc pe deget ca să-i dau un onduleu lejer. Auriul se pierde în argintiu la jumătatea lungimii.

Prințesa e roșie la față, transpiră și gâfâie.

— Alteță, sunteți bine? Vreți totuși ceaiul?

— Nu, nu, spune ea dând din mână. Continuă. Sunt bine.

Scot borcane de grafit măcinat din trusa de frumusețe și încrustez fulgii în șuvițele care, acum, aproape că sclipesc.

Respirația i se accelerează.

— Am terminat, Alteță.

Sophia deschide ochii și se uită în oglindă. Zâmbetul i se lățește pe toată fața. Gabrielle rămâne cu gura căscată. Henrietta-Maria scapă din mână cartea. Claudine îngheață cu desertul în dreptul buzelor.

— N-am mai văzut..., începe Sophia să spună, dar se oprește ca să se ridice și să se admire.

Se învârte ca să-și învolbureze părul, apoi se apleacă să mă sărute pe obraz. Tresar, surprinsă. Claudine, Gabrielle și Henrietta-Maria se reped spre ea.

Nu pot fi mai mulțumită de-atât.

— Dați-mi voie să vă adaptez machiajul, ca să se potrivească.

— Poți schimba machiajul cuiva? întreabă Gabrielle.

— Ei, n-ar trebui s-o fac, dar nu cred că cineva de aici

îi va spune lui Madame Du Barry.

Fac cu ochiul, încercând să le fac să râdă. Dar ele se mulțumesc să mă privească nerăbdătoare, cu buzele strânse.

Rup floarea unui trandafir din apropiere. O bag în miezul moale al unei creme blush pentru obraji de pe masa de toaletă. Culoarea se scurge din trandafir, în vreme ce adaug pigmenți roșu adânc și alb machiajului ei. Le urmăresc reacțiile.

Fetele îmi aplaudă mica îmbunătățire.

— Splendid!

— Ce istețime!

— Cu adevărat frumos.

Aplic cu o pensulă noua pudră pe obrajii Prințesei Sophia. Când termin, ochii îi strălucesc de încântare.

Aghiotantul regal revine să ne conducă în grădini. Sophia mă ia ușor de mână:

— O să fim cele mai bune prietene. Știu sigur, îmi șoptește.

20

Scara de marmură duce jos, la grădina palatului, unde se desfășoară jocul de ziua Sophiei. Doamnele de la curte împart măști frumoase. Invitații se calcă în picioare, aranjându-și măștile pe față, fiecare hotărât să câștige vânătoarea de comori. Sophia și doamnele ei se opresc să pozeze pentru portrete și să discute cu știriștii. Tineri și tinere se amestecă, nerăbdători să intre mai repede în labirintul de tufișuri și să înceapă jocul.

Îmi place să mă uit cum își zâmbesc oamenii și cum râd împreună. Lampioane de grădină zăbovesc deasupra tufelor imense tunse în forme geometrice, iar dirijabile ce poartă mici lumânări alunecă pe deasupra labirintului complicat. Îmi pun masca; penele se ridică deasupra părului meu, ca niște coarne de berbec. Îmi ridic poalele rochiei și pornesc. Trebuie să-mi găsesc surorile. Trebuie s-o găsesc pe Amber.

— Rămâi aproape, spune Rémy.

— Nu.

Țâșnesc pe cea mai apropiată alee.

Încearcă să mă apuce de braț, dar îi scap. Expresia feței i se transformă în agasare și iritare. E cea mai intensă

emoție pe care am văzut-o la el.

— Nu e un bun moment pentru joacă, mormăie el. Siguranța dumitale...

— Ba e momentul perfect. E un joc!

Mă îndrept spre cea mai mare înghesuială, în timp ce Rémy se străduiește să străbată politicos mulțimea. E înalt și masiv și nu se poate strecura printre oameni cu ușurința cu care o fac eu. Cotesc aiurea de câteva ori până când nu-l mai văd pe urmele mele. Bolțile întunecate din grădină se umplu de râsul petrecăreților. Mă alătur lor. Ignor pericolul separării de garda mea. Ignor faptul că Maman și Du Barry s-ar supăra pe mine că nesocotesc protocolul.

Îmi imaginez că surorile mele sunt cu mine: Edel, degustând bunătățile din fiecare pavilion și felicitându-mă pentru că, în continuare, încalc regulile; Padma, culegând fiecare floare interesantă pe lângă care trece; Hana, vorbind cu toți băieții și punându-le fetelor întrebări despre iubire; Valerie, dansând și cântând până când ar deveni de nesuportat pentru urechile noastre; Amber și cu mine, găsind câte un colț în care să șușotim. Aș întreba-o ce s-a întâmplat. Mi-aș cere scuze pentru cearta noastră.

Odată ce mă asigur că am scăpat de Rémy, mă desprind de mulțime și mă îndrept în direcția opusă. Aerul răcoros mi se strecoară pe sub boleroul de blană de pe umeri, așa că îl înfășor mai strâns. Lunile cu zăpadă par mai aproape. Îmi trec mâinile peste frunzele portocalii și galbene. Îmi evocă nuanța părului lui Amber și amintiri de când eram fetițe și ne împleteam flori una în părul celeilalte. Mă străbat sentimente de furie și tristețe.

Mă plimb pe alei și pe sub bolți, cotind la stânga, la dreapta, la stânga din nou. La fiecare colț sunt statui, iar fântânile își aruncă în aer apa-curcubeu. Pe lângă mine trec doamne care râd, urmate de domni. Cu toții zâmbesc și arată spre mine, șoptindu-mi numele, alături de cuvinte ca „Belle", „favorita" și „frumusețe". Oamenii mă recunosc, în ciuda măștii.

Pavilioane și chioșcuri împodobite mărginesc aleile grădinii; acolo se servesc ceaiuri, cafele și dulciuri. Din unele se aude muzică, din altele, chicoteli, iar aroma dulce a prăjiturilor se amestecă în aer cu nectarul florilor. Cercetez cu privirea grupurile de oameni, încercând să reperez vreun coc Belle.

Soarele coboară complet dincolo de orizont. Se aprind lampioanele de noapte. Trec repede un podeț de lemn care traversează un pârâiaș din grădină, desprins din Râul Palatului de Aur care curge în jurul reședinței regale. Cotesc din nou și văd rochia Sophiei. Bijuteriile și penele de pe ea strălucesc în noapte ca insectele fluorescente, iar părul îi scânteiază sub lampioane.

Înclin capul, să văd pe după tufă. Este înfășurată cu totul în brațele unui tânăr – cu mâinile, picioarele și buzele împreunate. Măștile lor sunt pe pământ. Tivul verde al sacoului lui indică faptul că aparține Casei Negustorilor de Haine, ceea ce îl descalifică drept potențial logodnic. Mâinile lui parcă încearcă să-i sfâșie rochia, ca pe un cadou pe care vrea cu disperare să-l despacheteze. Ea îi ghidează mâinile, îi înclină capul spre stânga sau spre dreapta, controlându-i perfect fiecare mișcare și sărut. Îmi acopăr gura cu palma.

Am grijă să nu fiu văzută. Doamnele de onoare ale

prințesei se desfășoară în jurul ei ca niște gărzi, scrutând împrejurimile și alungând oamenii care trec prin apropiere. Vederea mâinilor lui care îi ridică rochia face ca întregul trup să-mi fie străbătut de un val de căldură, ca atunci când mă pregătesc să-mi folosesc harul. Venele de pe brațe și picioare se umflă. În mine se trezește o curiozitate.

Mă cutremur în fața gândurilor mele ridicole. Mă întorc pe călcâie să plec, dar calc pe o rămurică. Trosnește.

Îngheț.

Sophia se oprește din sărut. Privește peste umărul lui și îi face semn uneia dintre doamne.

Gabrielle face un pas în față:

— Cine e acolo?

Pielea ei minunată se confundă cu colțurile întunecate ale grădinii.

Inspir adânc, îmi ridic fustele și o rup la fugă. Cotesc la stânga, la dreapta, apoi iar la stânga, fără niciun plan. Le aud pe fete strigând în urma mea. Sper că nu-și dau seama cine sunt. Mă opresc abia când simt că plămânii îmi iau foc. S-ar putea să nu mai reușesc niciodată să respir cum trebuie.

Piciorul mi se agață de o creangă și cad grămadă. Mă dor picioarele și am transpirat pe sub mască. Parcă-mi vine să plâng și tare aș vrea să le am cu mine pe surorile mele; dar mă trezesc râzând – râzând de toată nebunia. Mă gândesc la fața descompusă a Sophiei, cu rujul întins pe buzele ei și pe ale lui; la părul ei, acum o claie ciufulită; la figura furioasă a lui Gabrielle.

— Te-ai băgat într-o mare încurcătură.

Un tânăr mă privește din spatele unui tufiș. Înalt și

zvelt, cu păr negru, ondulat, are o mască ornată cu pene ce mă face să mă gândesc la rândunicile pe care marinarii și le pictează pe vapoare. Ridică mâna să-și scoată masca.

— Nu face asta! O să pierzi jocul, spun eu.

Dar nu se oprește și își dezvăluie fața.

Este Auguste Fabry. Băiatul de la porți.

— În acest moment, nu prea mai am șanse de câștig.

Își plimbă degetele pe ciocul măștii, apoi îmi întinde mâna.

Ezit. În minte îmi apare imaginea Sophiei și a băiatului acela, îmbrățișați. Nu îi iau mâna.

Îmi scot, la rândul meu, masca. Zâmbește și e clar că m-a recunoscut; ochii lui mă țintuiesc locului. Simt cum agitația îmi urcă din stomac spre gât.

— Te uiți la mine de parcă aș fi făcut ceva rău.

— Sunt doar curios.

— Ei, bine, n-ar trebui să fii.

Încerc să mă ridic, dar nu reușesc decât să mă încurc și mai tare în crengi.

— De ce nu? întreabă el, întinzându-mi mâna din nou.

— Mereu îți riști astfel viața?

Arunc o privire în jur, atentă să nu fie prin preajmă Rémy sau altcineva, apoi întind mâna spre el; simt că mă întind peste lumi, oceane, ceruri și tărâmuri întregi. Căldura palmei lui pătrunde prin dantela mănușilor mele. Inima îmi pâlpâie ca lumânarea din lampionul care plutește pe lângă noi. Îi impun să încetinească. Odată ridicată din nou în picioare, îi eliberez mâna și îmi șterg palma pe rochie, de parcă asta ar putea înlătura

acea senzație.

— Nu mă tem de nimic, spune el.

— Nici eu, răspund, deși încep să simt că asta este o minciună.

Îmi scutur hainele, dar trena rochiei rămâne agățată în tufiș. Încerc să o desfac din crengi, iar el se repede să mă ajute.

— Mă descurc.

— Te-ai înțepenit. Și îți vei sfâșia rochia dacă nu te oprești.

Mă încordez și mă înfior când îi simt mâna în josul spatelui meu.

— S-ar zice că de mine ți-e frică, spune el, trăgând ușor de falduri.

— Nu mi-e. Doar că...

— N-ar trebui să vorbesc cu tine. Știu. Am stabilit asta deja.

Îmi eliberează trena din tufiș:

— E doar puțin tăiată. Nu știu de ce purtați rochiile astea. Prea mult material. Nu e grea?

— Ar trebui să probezi și tu una.

Râde și-și aruncă masca în tufiș. Îi cad pe față șuvițe pe care și le netezește pe după ureche.

— Am văzut un milion de articole despre tine în ziare. *Noua* favorită. Numele tău apare peste tot.

— Vrei să spui că există ziare acolo de unde vii tu? Cum se numea? *Limaxul*?

— *Lynxul*. Reține corect, te rog. Nu o jigni. E sensibilă.

Râd.

— Tocmai am terminat de lucrat la ea. E prima mea navă. În fine, nu pun la socoteală mica bărcuță cu vâsle

pe care mi-a făcut-o tata când eram doar un copil ce învăța să navigheze. Spuneam că tot regatul e cuprins de o frenezie prostească în ceea ce te privește.

— Frenezie prostească?

Își trece palma peste barba abia răsărită.

— Am vrut să spun că toată lumea te adoră.

— Și n-ar trebui?

— Cu siguranță îți place la nebunie.

— Încă nu știu ce simt. Au spus ceva despre sora mea?

— Tu nu citești ziarele?

— Dacă le-aș citi, n-aș întreba.

Îmi zâmbește:

— I se spune „favorita căzută în dizgrație".

Cuvântul „dizgrație" e ca un pumn în stomac. Îmi provoacă o durere care mi se răspândește în tot trupul. În mine începe să se contureze o hotărâre. Trebuie s-o găsesc. Sigur este aici.

— Dar știriștii nu știu mai nimic. Vor doar să-și vândă ziarele.

Trage un lampion de noapte și îi leagă panglicile de tufișul din spatele nostru.

— Ți-e frică de întuneric?

— E doar ca să te văd mai bine, spune el.

— Ah.

Asta e tot ce reușesc să spun, apoi mă uit în altă parte. El mă privește fix. Îi simt ochii plimbându-i-se de la părul meu la ochi, apoi la gură. Mă întorc, gata să plec din nou în căutarea surorilor mele.

— Te deranjează că ești pe locul doi, acum, că ai ajuns aici?

Întrebarea lui e ca o palmă.

— N-am vrut să te jignesc, adaugă el imediat.

— Atunci ce ai vrut să spui, mai exact?

Îmi scoate câteva frunze din păr. Atingerea ușoară a degetelor lui stârnește o vibrație în mine, simultan cu gândul că nu am mai fost atinsă așa niciodată. O senzație care liniștește și calmează.

— E greu să fii a doua opțiune?

— Asta e tot ce mi-am dorit vreodată.

Rânjește de parcă aș fi zis ceva amuzant:

— Nu prea mi-ai răspuns la întrebare, totuși, nu?

— Întrebarea ta nu merită un răspuns.

— Asta nu e prea amabil.

— N-am spus niciodată că aș fi amabilă.

— Femeile ar trebui să fie amabile. Fetele Belles cu atât mai mult.

Scot un sunet de parcă mi-ar veni să vărs.

Râde:

— Așa mi-a spus mama.

— Și ce știi tu despre fetele Belles?

— Că sunt magice.

Pufnesc:

— Mai încearcă.

— Știu că au puteri magice.

— Mai bine zis, sânge binecuvântat.

— Ce înseamnă asta?

— Că harul nostru – nu puterile magice, pentru că nu e nimic magic în asta – stă în sângele nostru.

— Ah.

— Vă învață cineva despre noi?

— Puțin... Și, dacă aș fi în locul tău, aș interzice prin

lege trendul acela oribil cu pielea-mozaic. Face furori în Insulele de Aur. Oamenii arată ca niște caleidoscoape.

— Bine că nu ești o Belle.

Rânjește:

— Nu suporți să primești sfaturi?

— Mereu exprimi opinii nesolicitate?

Încerc să par exasperată, dar adevărul este că-mi place tachinarea asta cu el.

— Așa spune și mama. Cred că și tata. Cei doi frați mai mari ai mei au încercat toată viața să mă facă să tac. S-ar zice că n-a mers. Și ce vrei să spui, că nu-ți plac opiniile mele?

— Eu...

— Camellia!

Rémy apare în goană. Fruntea îi e năduşită. Îl fixează cu privirea pe Auguste, iar mâna îi zboară la mânerul sabiei de pe șold:

— Ce se-ntâmplă aici?

Auguste râde:

— O gardă imperială a venit să te salveze. Ești tare importantă.

Își încheie nasturii sacoului, astfel încât Rémy să-i vadă emblemele navale. Întinde mâna:

— Nu am pumnal. Nu-i nevoie să mă arestezi. Plec.

Se îndepărtează, lăsând în urmă un hohot de râs.

— Ce-a fost în mintea dumitale? întreabă Rémy. Cum să fugi așa?

— Voiam să explorez.

— Curtea nu e pentru distracție. Nu pentru cei ca dumneata sau ca mine. Te afli aici ca să îndeplinești o slujbă.

— Știu.

— Nu s-ar zice.

— N-am văzut niciodată nimic.

— Nu toate lucrurile merită văzute.

Îl las pe Rémy să mă conducă înapoi. Face întoarceri bruște, reușind să se descurce prin labirint cu precizie de expert. Oaspeții trec în grabă pe lângă noi, iar râsul li se aude ca un ecou. Treptele de marmură albă strălucesc tot mai tare în întuneric, pe măsură ce ne apropiem de ele. Chicotelile unei fete străbat grădina. Are părul prins în vârful capului, împodobit cu panglici și giuvaiere scânteietoare.

— Stai, spun eu, atingând brațul lui Rémy. E Hana!

Pulsul mi se accelerează de nerăbdare. Mă reped în direcția ei, tot mai fericită cu fiecare pas.

— Scuzați-mă, pardon, spun în timp ce mă strecor pe lângă curteni. Hana!

Nu se întoarce. O apuc de braț. Abia atunci se răsucește spre mine.

— Da, milady, vă pot ajuta cu ceva? spune femeia, nedumerită.

Nu e ea.

Dezamăgirea aproape că mă face să mă clatin.

Rémy îmi pune o mână pe talie:

— Surorile dumitale au refuzat invitațiile pentru această seară.

— Poftim? De ce?

— Nu pot vorbi în numele altora, îmi răspunde și mă îndepărtează de acolo.

21

Mă las pătrunsă de atmosfera din Marea Sală de Bal: candelabre și ornamente în alb și auriu, pe plafon fresce animate cu ascendența familiei regale, trandafiri care se deschid și se închid, eliberându-și în aer parfumul. Masa este aranjată pentru câteva mii de oameni, iar pe deasupra ei plutesc lampioane de bal enorme, care împrăștie atât de multă lumină, încât totul sclipește. Pepenii și căpșunele, cuminți în bolurile lor. Piramidele de macarons, acoperite cu plase făcute din sirop de zahăr și miere aurie. Vase de argint, pline cu supe condimentate. Cocurile-turn ale doamnelor. Eșarfele și sacourile domnilor.

Du Barry și Elisabeth mă privesc din cealaltă parte a încăperii, în timp ce aghiotanții regali servesc oaspeții cu vin și gustări savuroase. Ridic capul și îmi îndrept spatele, conștientă de faptul că trebuie să fac o impresie memorabilă.

Bârfele circulă mai iute decât apa care curge prin fântâna din centrul sălii.

„Una dintre amantele regelui este aici astă seară. Poartă emblema. Uite!"

„Mă întreb dacă noua favorită e mai bună decât cea veche. Mie mi-a plăcut prima."

„Casa Kent se duce de râpă, sunt în pragul falimentului. Ai văzut rochia pe care o poartă Lady Kent — are tivul destrămat."

„Am auzit că prinţesa a făcut în aşa fel încât fosta favorită să fie dată afară din palat."

„Am auzit că Prinţesa Charlotte trebuie să se trezească în curând. Regina va face anunţul la Ceremonia de Declarare a Moştenitorilor, o să vedeţi."

„Regina nu prea o place pe noua favorită. Dacă i-ar fi plăcut, ar fi ales-o pe ea de la bun început."

„Regele vrea să deschidă Orléans-ul pentru schimburi comerciale şi să lase flota noastră să navigheze dincolo de graniţa de sud de pe uscat."

Încerc să ignor ce se spune despre mine şi Amber şi îmi lipesc pe faţă un zâmbet cam îngheţat.

Oaspeţii sunt invitaţi la locurile lor. Mici etichete scrise de mână ne indică unde să ne aşezăm. Rude ale familiei regale, miniştri şi curteni cu titluri nobiliare din case înalte umplu locurile de la masă. Citesc numele de pe bilete, căutându-le pe ale surorilor mele, în speranţa că Rémy a minţit, dar nu le văd.

Se apropie un aghiotant:

— Lady Camellia, îmi permiteţi să vă conduc la locul dumneavoastră?

Încuviinţez, fericită să fiu luată de sub supravegherea lui Rémy şi aşezată între Ministrul Frumuseţii şi Ministrul Modei.

Auguste intră în sală. Ridică privirea şi mă surprinde uitându-mă la el. Îmi face cu ochiul. Râd şi mă uit în

altă parte, încercând să-mi stăpânesc roșeața din obraji. Îl găsesc complet ridicol, dar și puțin interesant, dacă e să fiu cinstită cu mine însămi. Privesc în jur, îngrijorată că cineva a văzut acest schimb, și mă prefac a participa la conversația de lângă mine. Se fac speculații despre alocările reginei pentru trusa de toaletă și despre noile legi ale frumuseții. Trebuie să fiu atentă. Trebuie să fiu perfectă. Mai ales dacă ceea ce se spune despre Amber e adevărat.

— Am auzit că regina vrea să extindă restricțiile regale de frumusețe și la curtenii din case înalte. S-ar putea să fim cu toții obligați să ne stabilim la o înfățișare definitivă, spune o femeie.

— Cred că sunt doar bârfe și scorneli de-ale știriștilor, răspunde alta.

— Abia aștept să anunțe noile alocări pentru trusa de toaletă. Vreau să merg la cumpărături. Parfumeurii vor lansa curând noile arome – și nu vreau să iau ce rămâne, adaugă o a treia.

Se deschid ușile și apare familia regală: regele, regina și prințesa. Oaspeții amuțesc.

— Suntem încântați că v-ați alăturat nouă pentru a sărbători ziua de naștere a iubitei noastre fiice.

Regele vorbește într-o goarnă, iar cuvintele îi reverberează dintr-o boxă pusă în aranjamentul floral de pe masa noastră. Am senzația că stă chiar lângă mine.

— ...Fetița mea a crescut, adaugă el.

Izbucnesc aplauze furtunoase. Sophia își privește tatăl cu ochi strălucitori. Acesta pune o mână pe umărul reginei:

— Ne vom ospăta, va avea loc prezentarea darurilor,

iar seara se va încheia cu mult dans și voie bună. *Bon appetit.*

Servitorii eliberează în aer câteva baloane cu sclipici. Strălucesc deasupra noastră, lăsând urme scânteietoare peste masă, apoi explodează în culori și lumină, luând forma emblemei regale a Sophiei. Strălucirea crizantemei mă orbește.

— La mulți ani, iubirea mea, spune regele, trimițându-i o bezea. *Papa* te iubește.

Mă face să mă întreb cum este să ai un tată. Când eram mici, surorile mele și cu mine întrebam despre tații noștri, după ce ascultaserăm povești pline de mame, tați și copiii lor neascultători. Ni se spunea că fetele Belles au mame. Chiar mai multe, nu doar câte una. Ni se spunea că fetele Belles nu au nevoie de altceva.

Regele și regina se așază în scaunele lor cu spătare înalte. Sophia și suita ei de doamne sunt conduse la celălalt capăt al mesei.

Regina se ridică iar. Toată lumea tace.

— Soțul meu a uitat să prezinte un alt membru al curții pentru acest sezon. Noua noastră Belle favorită a acestei generații, Camellia Beauregard.

Numele îmi răsună din boxă ca un tunet. Neașteptat de tare.

Ministrul Modei se ridică și îmi trage scaunul.

Le dăruiesc cel mai bun zâmbet al meu și pornesc spre regină. Fac o plecăciune înainte de a-i lua mâna:

— Majestate, șoptesc eu.

Ochii reginei rămân reci, fața și cuvintele formale. Aș vrea să se uite la mine așa cum s-a uitat la Amber după ce a desemnat-o favorită. Extaziată. Încântată.

Mi se înnoadă stomacul. Simt ochi măsurându-mă din cap până-n picioare. Îmi tremură genunchii și sunt recunoscătoare că picioarele îmi sunt acoperite de valuri de tul.

Ridic ochii și simt pe față privirea lui Auguste. Căldura care îmi arde obrajii amenință să-mi topească machiajul.

Aplauze politicoase răsună în sala de bal.

Fac o reverență, cu ochii în podea. Mă întorc la locul meu. La subsuoară mi se adună transpirația și folosesc o batistă de dantelă ca să-mi tamponez fața.

Este servită masa. Nu pot ține pasul cu toată argintăria și cu felurile de mâncare ce apar și dispar din fața mea.

O slujnică gustă, cu o lingură, din bolul prințesei. Sophia studiază fața fetei în timp ce aceasta înghite mâncarea, apoi, după câteva clipe, îi face semn să se retragă. Vede că am urmărit scena și se încruntă. Cobor privirea și tai din felia de brânză care mi-a fost lăsată lângă pâine.

— Nu-i așa că brânza asta de capră e divină, Camellia?

După ce spune asta, Ministrul Frumuseții se apropie de urechea mea:

— Continuă să zâmbești și prefă-te că vorbim despre brânză. Ai grijă să nu te holbezi prea mult. Știu că mediul acesta poate fi șocant. Jur, Madame Du Barry vă cocoloșește prea mult pentru gustul meu.

— Dar ce făcea femeia aia cu mâncarea prințesei? șoptesc.

— Femeia aia este degustătoare de mâncare. Limba acelei tinere a fost antrenată să detecteze peste nouăzeci și

opt de tipuri de otravă care se pot găsi în regatul nostru.

Încerc să nu mă arăt șocată. Zâmbesc și mai pun o întrebare:

— Este ceva obișnuit să se găsească otravă în mâncarea de la palat?

— Otrăvirile au devenit mai frecvente decât pumnalul unui asasin, draga mea. Boala Prințesei Charlotte o face pe regină și mai vigilentă când vine vorba de copiii ei.

Acestea fiind spuse, Ministrul își îndreaptă atenția spre alt curtean. Îmi amintesc pozele Prințesei Charlotte din cărțile noastre de istorie și din ziare. Cu doi ani mai mare decât Sophia, a căzut într-un somn adânc după ce a împlinit cincisprezece ani și nu s-a mai trezit de patru. Din când în când, regina publică un nou portret al prințesei – dormind adânc într-un pat cu baldachin – pentru a asigura regatul că moștenitoarea este, încă, în viață.

În fața mea este pusă o altă farfurie. Mănânc ca să-mi mut gândurile.

— Camellia.

Vocea reginei iese, din nou, din boxă.

Furculița îmi cade cu zgomot în farfurie. Oamenii se holbează la mine, cu sprâncenele ridicate și cu uimire întipărită pe chipuri. De obicei, manierele mele sunt impecabile. Doar am făcut ani întregi de cursuri de etichetă. Dar, acum, Du Barry mă privește furioasă și oripilată.

— Scuzați-mă, Majestate, spun.

— Cum ți-au fost primele zile petrecute la curte? întreabă regina.

Ministrul Frumuseții mă îndeamnă să mă apropii de boxă:

— Vorbește în ea, îmi șoptește.

— Au fost minunate, Majestate. Vă mulțumesc pentru bunătate, pentru generozitate și pentru această a doua șansă.

Sunetul vocii mele plutește de-a lungul mesei. Du Barry dă din cap, aprobator.

Ministrul Modei îi distrage reginei atenția cu o întrebare despre producția de viermi de mătase și rochii de iarnă. Răsuflu.

Se aude vocea lui Auguste, care povestește ceva despre un monstru marin pe care el l-a împiedicat să scufunde marea flotă imperială anul trecut. Tatăl lui strălucește de mândrie. Femeile nu-și pot lua ochii de la el. Elisabeth își așază mai bine cornetul de la ureche, să nu piardă niciun cuvânt.

— Ai capturat creatura? îl întreabă Sophia.

— Firește, se laudă el. Sunt destul de puternic.

— I-ai tăiat capul să-l faci trofeu? întreabă Gabrielle, doamna de onoare.

— Port unul dintre tentacule în buzunar.

Doamnele chicotesc, iar domnii râd de-a dreptul în fața îndrăznelii lui. Eu îmi înăbuș râsul cu o furculiță plină de salată. Ospătarii ne strâng farfuriile. Apar felul patru și felul cinci, apoi masa este pregătită pentru desert. Trei femei aduc pe o masă rulantă un tort de clătite cu o mie de etaje, ornat cu căpșune de mărimea bulgărilor de zăpadă. Prințesa și doamnele ei se ridică de la masă și pozează în fața tortului. Știriștii le fotografiază pentru edițiile de seară. Lumânările din sală se sting. Pe fiecare etaj al tortului scânteiază artificii.

Toată lumea strigă „La mulți ani" și Sophia suflă în

sutele de lumânări, cu ajutorul prietenelor ei.

Tortul este tăiat și servit, iar Sophiei îi sunt prezentate cadourile. Un aghiotant regal defilează cu un tigru pitic, complet alb, cu o zgardă încrustată cu pietre prețioasă, purtând emblema Casei Lothair. Lesa îi tremură în mână în timp ce plimbă splendidul animal în jurul mesei. O întreagă panoplie de coliere cu pietre vișinii și diamante vine de la Casa Bijoux. Un dragon pitic pătrunde pe o ușă, cu steagul casei Glaston în fălci.

Oaspeții aplaudă și comentează, în timp ce și mai multe daruri îi sunt aduse prințesei. Toate comorile par s-o mulțumească pe Sophia, dar și pe doamnele ei. Mai ales dragonul.

Regele își lovește paharul. La masă se așterne liniștea.

— Draga mea fiică, îi spune Sophiei, dansează astă seară, căci dimineață și în zilele ce vor veni îți vei asuma mai multe responsabilități, odată ce-ți ocupi locul în această lume. Mama ta și cu mine am ales și trei pretendenți la inima ta. Căsătoria îți este la orizont.

Lumea aplaudă. Ochii Sophiei se aprind. Doamnele de onoare se îndreaptă în scaune, iar gurile le sunt încremenite într-un zâmbet.

— În numele întregii familii, Regina Celeste și cu mine dorim să le urăm bun venit lui Sir Louis Dubois și fiului său, Alexander, din Casa Berry; Sir Guillaume Laurent, soției sale, Lady Adelaide, și fiului lor, Ethan, din Casa Merania; și Ministrului Mărilor, Comandant Pierre Fabry, și fiului său, Auguste, din Casa Rouen.

Ridică paharul:

— Vă mulțumesc că sunteți pretendenți demni de mâna fiicei noastre.

Când Auguste se ridică, mi se pune un nod în gât. Tânărul zâmbește și se bucură de uralele și atenția pe care le primește. Mâna îmi tremură când o întind să ridic paharul pentru toast. Auguste este unul dintre pretendenții oficiali ai Sophiei. Această realitate mă face să mă simt ciudat. Mai devreme, era doar un băiat nesuferit și prea vorbăreț. Iar acum e cineva important. Cineva despre care nu e cazul să-mi pun întrebări. Îmi beau dintr-o înghițitură șampania acidulată.

Doamnele de onoare ale Sophiei fluieră și aplaudă.

Toată lumea bea în cinstea pretendenților și a prințesei. Orchestra regală intră, în marș, cu mandoline, viori și violoncele; începe primul vals al serii.

Ministrul Modei întinde mâna:

— Un dans cu favorita?

— Este permis? îl tachinez eu.

— Sunt foarte important și am imunitate în fața condamnării la închisoare de către tribunalul reginei. Îmi permit acest risc.

Când zâmbește, toți pistruii de pe față par să se unească.

— N-am dansat niciodată cu un bărbat.

— Sunt sigur că lista lucrurilor pe care nu le-ai făcut niciodată este una lungă.

Îmi pune o mână pe talie și mă întoarce:

— Sunt onorat să fiu primul.

Alte perechi trag cu ochiul spre noi. Îi urmăresc învârtindu-se ca niște titirezi colorați. Ministrul Modei mă răsucește de parcă am fi în Caruselul Imperial. Încăperea se transformă într-un vârtej de râsete, lumină și culoare. Cina bogată mi se agită în stomac.

alergi, îmi spune, și am senzația că pune sare pe rană. Odăile tale sunt în capătul scării din aripa nordică; asta e scara sudică.

Fruntea îi lucește de sudoare, curbată precum coaja unei alune.

— Atunci arată-mi, îl reped, adunându-mi poalele ude ale rochiei.

Vreau să mă îndepărtez cât pot de mult de Sala de Bal, de știriști și de amintirea jenantă.

Rémy merge pe lângă mine:

— Te simți mai bine?

— De ce te porți frumos cu mine? Până acum n-ai avut de comunicat decât instrucțiuni și protocoale.

— Comandantul meu spune că trebuie să-mi schimb atitudinea, spune el, repetând, în mod evident, instrucțiunile. Comandantul crede că purtarea mea morocănoasă este motivul pentru care ai nesocotit ordinele în grădină.

— A, deci nu o faci pentru că așa vrei.

— Nu asta am vrut să spun, ridică el din umeri. Nu mă pricep la vorbe. Și nici la asta. N-am mai făcut-o niciodată. Comandantul meu a spus că modalitatea cea mai bună de a apăra o persoană este să începi prin a te familiariza cu ea.

— N-am chef de vorbă.

— Ei, bine, eu am. Felul trei mi-a plăcut cel mai mult. Deși rața a fost cam uscată, după părerea mea. Și nici să mănânci la bucătărie nu e cel mai bun lucru.

Îi ignor vorbăria. Rușinea provocată de întâmplarea din seara asta mă lovește iar și iar. Mă întreb dacă o să ajung într-un tabloid, într-o foaie de scandal sau în

— Trebuie să încetinesc, spun eu.

— Așa de repede?

Se oprește.

Picioarele îmi slăbesc și tremură. O transpirație lipicioasă îmi acoperă pielea. Oamenii care dansează pe lângă noi se holbează. Îmi duc mâinile la gură și vomit în ele.

Ministrul Frumuseții le cere scuze oaspeților. Le spune ceva despre constituția fragilă a fetelor Belle. Du Barry le dă servitoarelor instrucțiuni despre mine. Elisabeth râde. Mulți discută în șoaptă despre rochia pe care mi-am murdărit-o. Fețele li se amestecă, iar vocile lor devin un zumzet care mă înconjoară din toate părțile, ca zgomotul din *bayou*.

Bree se repede să mă curețe, dar rochia mea e udă și distrusă. Resturi ale cinei aniversare îi pătează faldurile violet. Sunt dezgustătoare.

Regina se apropie și mă ia din nou amețeala.

— Camellia, spune ea.

— Da, Majestate, răspund cu plecăciune.

— Te voi conduce afară.

Pieptul mi se ridică și coboară rapid din cauza panicii. Ochii ei mă sfredelesc. În urma noastră se aud chicoteli și șoapte.

Îi face semn aghiotantului ei imperial să ne lase și mă conduce pe culoarul lung. Rémy și un membru al Primei Gărzi ne urmăresc îndeaproape. Știriștii păstrează distanța, dar schițează imagini și trimit baloane poștale tabloide în direcția noastră. Rémy și garda reginei le zdrobesc ca pe niște animale de hârtie.

Îmi fac griji că arăt și că miros oribil. Îmi pare rău că stă atât de aproape de mine. Îmi pare rău că s-a întâmplat toată povestea asta. Stomacul mi se strânge iar, amenințând să dea afară orice nu a reușit deja.

Regina mă privește din cap până-n picioare:

— Ești bine, copilă?

Îmi atinge obrazul parcă pentru a verifica dacă nu cumva am febră.

— Am mâncat și am băut prea mult. Nu mai băusem șampanie până acum.

— Poți face asta?

— Ce anume, Majestate?

— Poți fii cine am nevoie să fii?

— Voi face orice veți dori să...

Îmi pune un deget pe buze:

— Vom vedea. Încă nu sunt convinsă.

Pornește înapoi, spre Marea Sală de Bal.

Cuvintele ei mă paralizează ca niște ace care mă țin pe loc, până când o haită de baloane poștale negre, tabloide, mă înconjoară ca o roi de vulturi.

Țâșnesc în față.

— Mai încet, strigă Rémy din spatele meu, alergând după mine pe coridor. O să-ți răsucești o gleznă și va trebui să te car în brațe.

Cred că încearcă să glumească.

Îmi scot pantofii, din mers, și îi duc în mână ca să mă pot mișca și mai repede. Marmura rece e o alinare pentru picioarele mele umflate.

Aud cizmele lui Rémy cum răsună pe pardoseală și bărbatul mă oprește înainte să ajung la scară.

— Mergi în direcția greșită și te simți prea rău ca să

jurnalul de noapte. Mă întreb dacă de asta m-a întrebat regina ce m-a întrebat; dacă ea crede cu adevărat că nu-s în stare să fiu favorita.

Potențialele titluri mi se derulează în minte:

FAVORITA ÎȘI VOMITĂ PE ROCHIE

CAMELLIA BEAUREGARD, NU CHIAR FRUMOASĂ ASTĂ SEARĂ

ADUCEȚI-O ÎNAPOI PE CEALALTĂ FAVORITĂ; MĂCAR NU ȘI-A MURDĂRIT ROCHIA

REGINA, AUZITĂ ÎNTREBÂNDU-SE DACĂ FAVORITA ESTE APTĂ

Grăbesc pasul, conștientă de faptul că în noaptea asta o să am nevoie de cel puțin șapte lipitori. Rémy mai cotește de trei ori, iar eu îmi simt picioarele tot mai reci.

— Ești sigur că știi încotro mergem?

Se îndreaptă de spate și se întoarce să-mi arunce o privire furioasă:

— Nici măcar nu voi răspunde la o asemenea întrebare.

Intrăm într-un holișor bine luminat și încep să recunosc locurile. Scările acoperite cu catifea urcă spre apartamentele Belle. Lampioane de noapte stau ciorchine deasupra ușilor, iar pe ele strălucește emblema Belle.

— Mulțumesc, zic eu repede, ca să scap de el, și urc două trepte deodată.

— Înainte să te retragi, trebuie să verific dacă odăile dumitale sunt sigure. Este noul protocol, după ce acei trandafiri ofiliți au fost găsiți lângă cadă.

— Mă spionezi în baie?

— Este treaba mea să știu totul.

— Cred că trandafirii erau de la sora mea, Amber. Era tulburată. Nu e nevoie să verifici. Vreau să intru, să scap de rochia asta și să mă duc înapoi la petrecere.

— Au spus să nu te întorci.

Vestea mă lovește în plin:

— Ce?

— Așteaptă aici. Nu ai cum să fii sigură, iar eu nu îmi asum riscuri.

Oftez, dar rămân lângă ușă. Nu aprinde nicio lumânare și nici nu ridică vreunul dintre lampioanele de la intrare. Bâjbâie pe întuneric.

Slujitoarele se reped pe hol:

— Ce s-a întâmplat, Lady Camellia? întreabă una dintre ele.

— Supa, mint eu.

Femeia îmi studiază petele de pe rochie. Toate ridică materialul și se încruntă.

— Nu vă faceți griji, nu e nevoie să intrați. Pot să mă dezbrac și singură.

Nu vreau să se bulucească peste mine.

Par alarmate, dar încuviințează și fac reverențe.

Intru în apartamente, nerăbdătoare deja. Vreau să scap de rochia asta. Vreau să uit noaptea asta. Aud zgomotul încuietorilor de pe ușile serei, apoi pe cele ale dormitorului meu.

Rémy se întoarce cu un aer mulțumit. Când mă vede, expresia îi devine încruntată:

— De ce nu poți urma instrucțiuni?

— Oamenii îmi spun mereu ce să fac.

— Te simți în siguranță aici? mă întreabă.

— Da.

— Greșit. N-ar trebui.

Ochii lui căprui se îngustează:

— În clipa în care te simți confortabil, atunci e sigur că se va întâmpla ceva rău.

— Mulțumesc pentru sfat.

Îmi arunc pantofii într-un colț. Se izbesc de perete mai tare decât aș fi vrut.

El zâmbește, și e un zâmbet frumos. Mă întreb câte fete aleargă după el; doar e un ofițer decorat.

— Nu ești atât de delicată pe cât pari. Așa cum par să fie toate fetele Belles, spune el.

— Nu sunt o floare.

— Dar în floare te îmbracă.

Strâng din dinți.

— Arăți de parcă ai vrea să iei pe cineva la palme, spune el.

— Da, pe *tine*, îi spun și îmi dau seama că nu e adevărat.

— Îmi pare rău că te enervez așa de tare. Surorile mele spun același lucru; în plus, se plâng de mirosul picioarelor mele.

Fața îi cade puțin și nu mă pot abține să nu râd.

— De ce îmi spui mie asta?

Ridică din umeri:

— Ca să-ți distrag atenția de la ce s-a întâmplat.

Vreau să-i mulțumesc, dar nu reușesc să alcătuiesc cuvinte. Tot ce pot spune este:

— Sunt sigură că dumneata n-ai pățit niciodată așa ceva.

— Nu mi-am vomitat niciodată pe rochie, nu.

Zâmbesc:

— Știi ce vreau să spun.

— Prima oară când l-am întâlnit pe Ministrul de Război, am leșinat. Aveam treisprezece ani, iar în acea dimineață n-am putut să mănânc. Emoțiile îmi făcuseră praf stomacul. Așa că, atunci când am intrat în biroul lui, m-am uitat la el și am leșinat.

Râd. Rémy continuă:

— Am crezut că ministrul mă va da afară de la Academie. Că o să mă trimită acasă. Dezonorat. Dar mi-a dat ciocolată caldă și mi-a cerut să mă pregătesc sub comanda lui, dar numai dacă promiteam să mănânc.

Cu cât îmi povestește mai mult, cu atât îmi vine să-l întreb mai multe despre viața pe care a dus-o înainte să vină la palat. Unde a crescut? Câte surori are? Are o persoană iubită? O persoană cu care s-ar putea căsători? Și-a dorit mereu să fie soldat?

Nu întreb nimic din toate astea.

— Acum mănânc o bucățică de ciocolată în fiecare zi. Ca să-mi amintesc. Putea să mă trimită acasă – spunând că sunt prea slab – dar n-a făcut-o.

Preț de o clipă, sabia de la brâu, armura de pe pieptul lui lat și cicatricea adâncă din pielea lui cafenie dispar, iar el este doar un tânăr care încearcă să-și facă treaba.

Un balon poștal portocaliu închis intră în salonul principal, purtând emblema strălucitoare a Ceainăriei Focului. Cozile lui se agită și pocnesc. Mă reped la el, îi sfâșii partea din spate și scot biletul. Scrisul grăbit al lui Edel umple pieziș hârtia.

C,

Totul este oribil. Muncesc de la răsărit la apus.

Noaptea se aud plânsete și țipete. Nu pot să dorm.

Sunt prea multe femei. Prea mulți bărbați. Prea mulți copii. Prea multe programări. Sunt epuizată mereu.

Nu pot face asta.

Întoarce foaia. O să știi ce e de făcut. Apoi arde-o.

Cu drag,

E

Întorc pergamentul și văd rânduri de pete colorate și litere. E alfabetul secret pe care l-am inventat când eram copii, ca să putem comunica fără să afle Du Barry sau mamele noastre. Ne strecuram una alteia bilețele pe sub uși sau ni le lăsam în pupitre, pline de promisiunea năzbâtiilor nocturne.

Mesajul ei secret spune: O SĂ PLEC. AM UN PLAN.

Îmi apăs foaia pe piept și inspir adânc.

—E totul în regulă? întreabă Rémy.

—Da.

Nu ridic ochii din biletul lui Edel. Trebuie s-o văd înainte să facă ceva necugetat. Trebuie să aflu ce se întâmplă.

—Ar trebui să te las să te pregătești de culcare. Am vorbit prea mult, spune Rémy, făcând un pas în spate.

—Nu-i adevărat.

Trag un șnur de pe peretele din apropiere. Sună un clopoțel și o îngrijitoare apare de după o ușă laterală.

—Lipitorile, te rog, îi zic eu. Cel puțin șapte. Și spune-i lui Bree că vreau s-o văd.

—Da, Lady Camellia, spune ea.

Du Barry ar fi mândră. Maman ar da din cap aprobator. Îmi protejez harul. Mă asigur că scap de agitația și de

stresul inutile. Respect regulile.

Apare Bree:

— Ce s-a întâmplat?

Ridic din umeri:

— Am mâncat prea mult și Ministrul Modei m-a învârtit de prea multe ori. Am nevoie de apă rece și de o rochie nouă. Poți să-mi aduci și pergament și pasteluri, te rog?

Fata dă din cap și iese.

— Sunt afară, la ușă, dacă ai nevoie de mine, spune Rémy.

— Nu-ți face griji, n-o să am.

Imediat ce spun asta, îmi vine să-mi înghit cuvintele:

— Vreau doar să zic că... o să am treabă.

— Înțeleg.

Îngrijitoarea revine cu un borcan de porțelan.

— Sunt acolo, în caz că ai, totuși, nevoie, spune Rémy și iese cu o mică plecăciune.

Imediat, iau pastelurile ca să-i scriu lui Edel un bilet în codul nostru secret.

Nu face nimic până nu vorbim.

Îl strecor într-o casetă privată și îl trimit cu un balon poștal oficial, al palatului, de la balcon. Mă uit după el până când silueta lui liliachie dispare în întuneric.

22

SOARELE DIMINEȚII ÎȘI FACE LOC prin baldachinul străveziu. Mă întorc pe o parte și mă întind după mânerul încălzitorului de pat, să-l trag mai aproape, dar e rece. Mă ridic în fund. Prin ușile terasei pătrund sunetele valurilor. Am grijă să nu fac zgomot, ca să nu le atrag atenția îngrijitoarelor de dimineață, care așteaptă să mă trezesc. Nu mă deranjează să urmez acest sfat al lui Ivy.

Marginea draperiilor din jurul patului se ridică:

— Te-ai trezit? șoptește Bree.

— Adineauri, răspund.

— Am ceva pentru dumneata.

Întinde pe pat mai multe ziare, reviste și foi volante:

— Uită-te la știri, îmi spune, așezându-se lângă mine.

Îmi bubuie capul:

— E de rău?

Răsfoiește ziarele. Titlurile se împrăștie și se adună la loc – iar tușul animat se amestecă – pentru că ea dă paginile prea repede.

Deschide un tabloid și îmi arată ceva:

NOUA FAVORITĂ E O FLOARE FRAGILĂ, POATE CĂ NU E DESTUL DE PUTERNICĂ

REGINA AR URMA S-O ÎNLOCUIASCĂ IAR PE NOUA FAVORITĂ CU O ALTA

Inima mi se oprește. Episodul de aseară, cu vărsăturile, îmi revine în minte. Simt rușinea ca pe o arsură proaspătă.

— Până mâine, toate astea vor dispărea, spune Bree. Dar mai e ceva – despre una dintre surorile dumitale – ce m-am gândit că vei vrea să vezi.

— Unde?

Mă ridic în genunchi, să văd mai bine ziarele înșirate în fața mea.

Bree deschide *Trianon Tribune*. Cel mai popular ziar din tot regatul.

Îmi arunc privirea în diagonală peste paginile lui.

Ea netezește pagina:

— Uite aici.

FATA BELLE DE LA CEAINĂRIA FOCULUI AR FI FUGIT AZI NOAPTE

Ating cuvintele tipărite. A plecat deja?

— Nu, Edel, nu.

Bree se uită la mine:

— Nu știu, domnișoară. Poate că nici nu e adevărat, dar am vrut să vezi.

— Mulțumesc. Există o singură cale de a afla.

Îmi pun halatul, iau ziarul și dau buzna în salonul principal. Servitoarele de dimineață aduc cărucioare de mic dejun și aranjează pe masă ceai și farfurii. Îmi lipesc urechea de ușa din lemn a biroului lui Elisabeth. De dincolo de ea se aud sunetele discrete ale circuitelor telefonice; le simt pe obraz micile vibrații.

Bat la ușă. Nu primesc niciun răspuns, așa că bat mai tare.

Ușa se întredeschide. Apare Elisabeth, încă îmbrăcată în cămașă de noapte, care se holbează la mine:

— Abia m-am dat jos din pat și n-am luat încă micul dejun, geme ea. Ce e?

— E adevărat? o întreb și îi vâr ziarul sub nas.

Se strâmbă, apoi mi-l smulge din mână ca să se uite mai bine. Începe să râdă:

— Edel a fost mereu foarte dramatică.

— Sună la Ceainăria Focului, îi spun.

— Nu. Ești absurdă.

— Atunci o voi face eu.

Încerc s-o ocolesc și să intru în biroul ei, dar mă oprește:

— E doar un zvon. E clar că nu ești destul de tare ca să citești astea – spune și-mi flutură ziarul în față – și le iei prea în serios.

Elisabeth cheamă toți servitorii în salonul principal:

— Lady Camellia nu va primi ziare sau tabloide în apartamentele sale. Doar reviste de frumusețe și frumoscoape.

— Nu o ascultați, șpun eu.

— Oh, dar mă vor asculta, spune Elisabeth, îndesându-și un fursec semilună în gură. Eu sunt șefa aici. Și, după ce-i spun și mamei, asta va fi lege.

Se întoarce din nou spre personal:

— Dacă vreunul dintre voi va fi prins că aduce astfel de obiecte de contrabandă – spune ea, bătând cu palma în ziar –, veți fi bătuți sau închiși. Mă voi asigura personal de asta.

—Elisabeth...

—Tu, Camellia, ar trebui să te concentrezi să fii perfectă, ca să nu pierzi titlul de favorită, izbucnește Elisabeth, apoi dispare înapoi în biroul ei.

Ochii mi se umplu cu lacrimi fierbinți de furie. Bat din nou în ușă, cât pot de tare, dar nu răspunde.

Scriu cu disperare scrisori. Cinci baloane poștale liliachii plutesc în stânga mea, așteptând să pun în ele mesajele și să le dau drumul de la balcon.

Valerie,

Ai vreo veste de la Edel?

O urăsc și mai mult pe Elisabeth Du Barry acum. Nu știam că se poate.

Mi-e dor de tine și de râsul tău. Cât de mari sunt bebelușii Belle acum?

Cu drag,

Camellia

Hana,

N-am mai auzit nimic de tine. E totul în regulă? Ai aflat ce-i cu zgomotele? Sau ți-ai întrebat stăpâna dacă mai sunt și alte fete Belles la ceainărie?

Ai văzut titlul din ziar despre Edel? Ai vorbit cu ea?

Mi-e dor de tine. Și nu ți-ar veni să crezi în ce hal se poartă Elisabeth Du Barry la Curte. Chiar mai rău decât se purta acasă.

Cu drag,

Camellia

Padma,

Ți-a scris Edel ceva? Sau chiar Amber? Nu reușesc să dau de niciuna dintre ele.

Ai idee dacă e totul în regulă?
Cu drag,
Camellia

Amber,
Te rog, scrie-mi.
Ai văzut titlul despre Edel?
Sper că ești bine.
Îmi pare rău.
Cu drag,
Camellia

Edel,
Există un titlu despre tine în Trianon Tribune. E doar un zvon?
Nu pleca. Vino aici mai întâi. Te pot ajuta.
Cu drag,
Camellia

Răsucesc micile pergamente și le strecor în niște tuburi private cât arătătorul meu. Le bag în partea din spate a baloanelor, apoi le închid și le trag de panglici afară, pe balcon. Țărmul este presărat cu vapoare. Valurile se lovesc de ele.

Mă gândesc la listele pe care surorile mele și cu mine le făceam în camera de joacă pe vremea când eram mici, cum notam toate lucrurile pe care voiam să le vedem când aveam să creștem și să plecăm de acasă: marile vârtelnițe din piețele de haine, cinemagrafele și panourile de bulevard ale celor mai faimoși și mondeni curteni, cele de pe promenada Trianonului, magazinele de animale, cu elefanți și tigri pitici aliniați în vitrină ca niște bunătăți de vânzare, patiseriile pline de tarte, torturi și

prăjituri, plaja regală cu grăunțele ei de nisip roz și cu pânzele albe ale navelor. Încă îmi doresc să putem face toate astea împreună.

Eliberez baloanele de pe terasă. Pornesc, plutind, pe deasupra mării regale, apoi pleacă în direcții diferite – sud-vest, spre Golful Mătăsii, pentru Padma; nord, spre casă, pentru Valerie, peste Piața Regală, pentru Amber, vest, spre Insulele de Foc, pentru Edel și, pentru Hana, spre Insulele de Sticlă, aproape de hotarul Orléans-ului. Razele soarelui luminează calea baloanelor mele care plutesc peste oceanul întunecat, cu grijă să nu fie trase în siajul marilor vapoare imperiale. Poștași aerieni trec în dirijabile descoperite și direcționează baloanele cu plase și cângi.

Le urmăresc cu privirea până dispar.

Îmi desfac trusa de frumusețe. Compartimentele etajate se desfac ca un evantai, scoțând la iveală un amestec de instrumente de înfrumusețare ascunse prin toate cotloanele. Caut un loc în care să pun pastelurile. Îmi plimb degetele peste căptușeala rubinie și descopăr un sertar ascuns la fundul trusei. Un fior de nerăbdare îmi străbate mâinile. Cum de nu l-am văzut mai devreme?

Trag de el cu grijă. Se deschide puțin și îl clatin până iese cu totul. Micul cub adăpostește o carte învelită în dantelă. Înlătur țesătura și descopăr portretul mamei mele, care mă privește din centrul coperții de piele.

Zâmbetul ei îmi aduce lacrimi în ochi. Este cartea ei Belle. O strâng la piept și îmi doresc s-o pot aduce cumva înapoi, ca și cum ar putea fi reconstruită din pergament, sfoară, tuș și amintiri. Cartea, veche, abia se mai ține în legături. Florile ei reprezentative, cercelușii, sunt gravate

cu aur pe cotor; bobocii-pereche stau plecați în jos.

Obișnuiam să mă uit la ea, cum răsfoia cartea noaptea, târziu, când eu ar fi trebuit să dorm. Îmi amintesc că, în sfârșit, mi-am făcut curaj s-o întreb despre asta.

— E cartea mea de frumusețe, îmi spusese, frecând cu degetele slăbite șnurul care o ținea. Conține toate notițele mele de la Curte. Și tu îți vei face una, de îndată ce vei pleca de aici. Să nu spui nimănui că ai văzut-o pe a mea.

Amintirea mă face să plâng. Pun tabletele ei mortuare pe birou.

Maman nu mai e printre noi de la începutul sezonului cald, iar acum deja se așterne sezonul vântos. N-am apucat să ieșim în bărcile cu vâsle, ca să vedem libelulele, sau să ne plimbăm prin pădurea întunecată atunci când trandafirii Belle înfloreau pentru ultima dată, înainte ca frigul să-i cuprindă în gheare. N-am apucat nici să gustăm menta din grădina bucătarului nostru sau să vedem provele navelor regale apărând în *bayou*.

— Nu plânge, îmi spusese ea când celelalte mame începuseră să se îmbolnăvească și unele chiar muriseră. Totul va fi bine. Așa e-n firea lucrurilor.

Îmi pun propria carte Belle lângă a ei. Mângâi cu vârful degetelor gravura cu chipul ei, apoi deschid cartea. Când ating cuvintele scrise de ea, îmi închipui că nu a dispărut cu adevărat – că a plecat doar câteva zile să viziteze o fostă clientă care s-a mutat de la Curte, în Insulele de Aur.

Închid ochii și o văd, așa cum era înainte să se îmbolnăvească: păr bogat, de culoarea focului, pielea ca puful de porumbel, ochi cu sclipiri de smarald și un zâmbet

năzdrăvan.

Dau pagina și găsesc o hârtie îndoită, pe care scrie numele meu. O desfac.

Camellia—

Draga mea, dacă citești această scrisoare, atunci știu că tocmai a început cea mai remarcabilă perioadă a vieții tale, iar eu nu mai sunt. În această carte vei găsi lucruri care te vor ajuta să te adaptezi noilor provocări. Păzește-o. Nu ar trebui să ai asupra ta cartea de frumusețe a altei fete Belle. Du Barry o interzice. Aceasta ar fi trebuit arsă odată cu trupul meu. Dar vreau ca tu să o ai. Mi-aș fi dorit ca și mama mea să mi-o fi dat pe a ei. Aș fi știut mai multe. Vreau să fii pregătită.

Ți-am lăsat un miroir métaphysique, *făcută din cristalul minunat adus din Insulele de Sticlă. Este o oglindă care spune mereu adevărul. La Curte și în ceainării, vei descoperi că ceea ce vezi, simți și auzi nu este mereu real. Oamenii nu sunt întotdeauna cine spun ei că sunt. Această oglindă reflectă sufletul. Folosește-o când simți că ți-ai pierdut calea. Înțeapă-ți unul dintre frumoasele degete și lasă sângele să picure pe mâner; îți va arăta ceea ce trebuie să vezi.*

Te iubesc, ma petite. Sunt cu tine mereu. Cea mai bună bucată din viața mea a fost cea petrecută cu tine.

Cu toată dragostea,

Maman a ta

Îmi șterg o lacrimă și scot micuța oglindă aurită din ascunzătoarea ei din carte. Mă uit în ea, dar sticla rămâne opacă, fără nicio reflecție.

— Ciudat.

Rama are încrustați trandafiri în miniatură și îmi încape de minune în palmă. Printr-o deschizătură a mânerului trece un lănțișor. Încrustații întortocheate urcă spre sticlă și o înconjoară ca niște mici râuri.

Scot un ac din trusa mea de frumusețe, dar ezit să mă înțep. Mă pregătesc pentru durerea trecătoare și îmi înfig acul în degetul arătător. Din rană iese o picătură de sânge. Îmi presez degetul pe capătul mânerului, iar sângele se adună într-o striație. Lichidul se întinde ca o sfoară de care trage cineva. Micul pârâu curge prin labirintul de adâncituri, spre geam. Șerpuiește și urcă tot mai sus. Încercuiește sticla și atinge trandafirașii. Aceștia se înroșesc, iar tulpinile lor cu țepi se alungesc și se răsucesc, alcătuind cuvinte: SÂNGE PENTRU ADEVĂR.

În geam apare imaginea mea – machiaj perfect, coc Belle din care nu scapă nici măcar un fir rebel, ochi zâmbitori. Oglinda se încețoșează și imaginea dispare, doar ca să fie înlocuită de o alta. Din ea mă privesc ochi înroșiți de plâns. Gura îmi tremură de parcă s-ar pregăti să dea drumul unui hohot. Obrajii cafenii, umflați de lacrimi, sunt mâzgăliți de ruj și pudră. Singurătatea mea pare un nor negru atât de dens, încât ar putea fi prins și băgat într-un borcan.

Mă duc la măsuța de toaletă din camera mea și mă uit în oglinda de acolo. Machiajul îmi este intact. Privesc din nou în micul geam al celeilalte oglinzi și scot limba la ea, dar imaginea nu mi se schimbă. O acopăr cu palma, într-o încercare de a scăpa de acea senzație dureroasă. Recitesc scrisoarea lui Maman, urmărindu-i cuvintele cu degetul: *Această oglindă reflectă sufletul.*

O curăț de sânge și îmi trec lanțul pe după gât. Metalul rece îmi zgârie ușor pielea.

Dau mai departe paginile cărții de frumusețe a mamei mele, devorând tot ce găsesc în ea: desene în tuș, pete de ruj, petale de flori și colaje de miniaturi; foi volante de frumusețe, prețuri în *spintria*, diagrame ale unor trupuri de femei. Secțiuni scrise ordonat notează numele doamnelor de la curte, serviciile de înfrumusețare la care ele apelează, secretele lor și sfaturi pentru a rezolva provocări neprevăzute apărute în timpul tratamentelor, cum ar fi aluniță încăpățânate și oase lipsă.

Paginile foșnesc plăcut în timp ce studiez lista de prețuri pentru tratamente de pe vremea generației ei.

MODIFICĂRI DE SUPRAFAȚĂ:

CULOAREA PĂRULUI 45

TEXTURA PĂRULUI 62

REFACEREA CULORII OCHILOR 30

AJUSTAREA FORMEI OCHILOR 45

REFACEREA CULORII PIELII 40

TONIFIEREA ANTI-ÎMBĂTRÂNIRE A PIELII 55

MODIFICĂRI ÎN PROFUNZIME:

FAȚĂ:

SCULPTAREA POMEȚILOR 3,000

AMPLASAREA ȘI FORMA GURII 2,275

AMPLASAREA ȘI FORMA URECHILOR 2,275

CORP:

SCULPTAREA PICIOARELOR ȘI A BRAȚELOR 3,250

SCULPTAREA ABDOMENULUI, A SÂNILOR ȘI A TORSULUI 5,100 FIECARE

FORMA ȘOLDURILOR ȘI A DOSULUI 5,000 FIECARE

NETEZIREA GÂTULUI ȘI A UMERILOR 2,107 FIECARE

AJUSTAREA MÂINILOR ȘI A LABELOR PICIOARELOR 1,200

Du Barry va anunța în curând lista de prețuri pentru acest sezon. Va fi tipărită în fiecare ziar, va apărea în fiecare revistă, tabloid și foaie volantă. Încercuiesc cu unghia simbolul monedei *spintria* și mă întreb cum cuantifică frumusețea Du Barry și Ministrul Frumuseții. Îmi aduc aminte că, atunci când eram mică, trăgeam cu urechea în timp ce Ministrul Frumuseții și Du Barry vorbeau în biroul acesteia din urmă despre tendințe în frumusețe și diferite părți ale corpului, dar și despre cât de mult ar plăti populația ca să fie frumoasă.

Se deschide ușa dormitorului meu.

— Lady Camellia, spune o slujitoare.

Pun cartea înapoi, la fundul trusei de frumusețe:

— Da.

— Este timpul pentru prima dumneavoastră ședință de înfrumusețare.

23

Catastiful cu programări pentru dimineață spune așa:

Prințesa Sabine Rotenberg, Casa de Orléans (du sang)
09:00
Lady Marcella Le Brun, Casa de Millinery 10:15
Baroana Juliette Aubertin, Casa de Rouen 11:15

Îmi ridic părul într-un coc Belle și mă îmbrac într-o rochie de lucru din bumbac închis, cu șorț. Bree îmi leagă brâul.

— Mai strâns, îi șoptesc, în speranța că bucata de material îmi va potoli fluturii din stomac.

Îmi pun la gât lanțul pe care stă oglinjoara și o bag în sân.

— Ce este aceea? întreabă Bree.

Metalul îmi răcorește pielea prea încinsă:

— Ceva care să-mi poarte noroc.

— Zeul Norocului te-a binecuvântat deja.

Mă strânge de braț. Ochii ei de un albastru stins se uită la mine. De sub bonetă îi ies bucle uscate. Prin albul pielii străbate o tentă vagă de gri.

Îi zâmbesc, apoi o ating pe obraz:

— O să-ți fac niște retușuri de înfrumusețare.

— N-aș putea să accept, milady. Nu am un jeton de înfrumusețare. În plus, am o programare la Ceainăria Mătăsii sâmbătă seara, târziu. Atunci se ocupă de servitori.

— Ar putea fi micul nostru secret.

Ochii i se luminează:

— N-aș putea...

— Insist. Iar tu trebuie să faci ce spun eu, nu-i așa? o tachinez.

Gura i se luptă să se împotrivească unui zâmbet:

— Ei, bine, da.

— Atunci, așa rămâne. Dacă e vreo problemă, zi-le că eu ți-am dat drumul mai devreme ca să mergi la ceainărie. Spune-le că sunt o tirană când vine vorba despre frumusețe.

Chicotește:

— O să am grijă să primiți tabloidele și revistele.

— Nu. Nu risca pedeapsa.

— Ba da. Măcar atât să fac.

Mă îmbrățișează, apoi se trage înapoi.

— Îmi cer mii de scuze, milady. Nu știu ce m-a apucat.

Îmi pun brațele în jurul ei și o cuprind chiar mai strâns. Îmi dă drumul, iar pe față are cel mai mare zâmbet.

— Merg să mă asigur că ultimele pregătiri sunt gata.

Face o reverență, apoi se strecoară afară din cameră.

Arunc o ultimă privire la cartea Belle a lui Maman, trecând în revistă notițele pe care le-a făcut despre prima ei ședință de înfrumusețare. *Fii blândă și fii rapidă.* Inspir adânc și o pun în ascunzătoarea de la fundul trusei mele de frumusețe.

Ivy intră în dormitor cu un balon poștal albastru ca oceanul:

— Asta a venit pentru tine.

Îi iau din mână panglicile-coadă. N-am mai văzut un balon poștal ca ăsta. De aproape, e acoperit cu mici valuri și scoate un sunet ca vuietul fluxului.

— Ești pregătită? mă întreabă.

— Da, cred că da.

— Te aștept în salonul principal.

Sfâșii partea din spate a balonului și scot bilețelul. Degetele îmi tremură de curiozitate, nedumerire și nerăbdare. Îl desfac.

Cea mai nouă fată Belle,
Ai grijă să nu colorezi pe nimeni în violet.
Noroc.
Al dumitale,
Auguste

Râd și mai citesc cuvintele lui de trei ori. Bree revine în cameră.

— Lady Camellia, ce e atât de amuzant?

— Nimic, răspund, strângând hârtia la piept.

— Alteța Sa Regală, Prințesa Sabine a sosit. Este în salonul principal.

Mă răsucesc spre ea:

— Atunci să mergem.

Ascund hârtiuța în cartea mea Belle, apoi îmi apăs pieptul cu palma, încercând să-mi potolesc bătăile inimii. Suprafața rece a oglinzii îmi atinge ușor pielea. Trag aer în piept și îmi țin puțin răsuflarea, apoi pornesc spre salonul principal.

Sunt pregătită.

Ivy stă lipită de zid. Aproape că se confundă cu decorul, ca un aranjament floral. Prințesa Sabine Rotenberg e așezată pe o sofa crem. Prin părul negru îi șerpuiesc șuvițe albe și cenușii. Un aghiotant îmi anunță sosirea. Femeia se răsucește brusc și sare de pe canapea.

— Lady Camellia.

Mă ia de mâini și mă strânge în brațe. Miroase a apă de trandafiri.

— Alteță.

Mă retrag din strânsoare și îmi șterg discret brațele și fața. Pe palme am pudră.

— Scuzele mele. Am așteptat atât de mult să vin la dumneata, încât a trebuit să-mi acopăr pielea ca să ascund cenușiul; pot chiar și lentile colorate. Știi, sunt atât de dureroase... Era cât pe ce să cedez și să merg la Ceainăria Crizantemei. Pe măsură ce înaintez în vârstă, e tot mai greu.

Își tamponează fruntea cu o batistă, apoi continuă:

— E dezgustător, e ca pe vremuri. Oamenii umblă pe la Curte arătând ca niște găini moarte, numai bune de fript. Și asta, să nu uit, adaugă ea, îndesându-mi în mână cheia frumuseții.

— Da, mulțumesc.

Bree se apropie, ia cheia și o așază într-un lăcaș de pe panoul de velur.

Prințesa Sabine este izbitor de frumoasă, în ciuda urmelor de cenușiu. Piele de culoarea nisipului, un nas perfect arcuit și o gură ca un boboc de trandafir. E îmbrăcată cu una dintre rochiile de zi „vivante", o creație nouă a Ministrului Modei, care-și schimbă culoarea la

fiecare câteva secunde. A ei trece de la un pastel diafan la argintiu, apoi la un albastru întunecat. Îi face semn unuia dintre aghiotanții ei, care montează pe un șevalet o schemă de frumusețe. Suprafața planșei este acoperită cu portrete de femei de la Curte și cu fragmente micuțe din frumoscoape sparte. Îmi trec degetele peste mostrele de culoare pe care ea le-a pus acolo și peste petele de ruj mâzgălite pe colțuri.

— Vreau să combini câteva look-uri, îmi spune, așezându-se înapoi pe sofa.

Bree aduce tava cu ceai, iar prințesa ia o ceașcă.

— Consultanții mei în domeniul frumuseții au făcut simularea asta. Ei sunt convinși că următoarea tendință va include cocuri texturate și extrem de înalte, fețe și buze în formă de inimă – ca niște seturi asortate – și pielea pistruiată. Nu găsești că-s adorabili pistruii? Și vreau să am talia cât se poate de subțire, în limitele stabilite de regină. După ce am născut ultimul copil, modelarea mijlocului nu mai ține prea mult. O felie de pâine în plus mă trimite imediat înapoi la fetele Belle.

Încuviințez tăcut, în vreme ce memorez fiecare cerință.

— Și vreau și mai mulți pistrui. Am mai spus asta? Dau un aer atât de tineresc! Mai ales pe nas, ca furnicile pe un buștean. Poți să mă scapi și de câteva din ridurile astea? Și aș vrea să am nasul mai mic de data asta. Nu exagera. Odată, anul trecut, o fată Belle mi-a făcut nasul așa de mic, încât abia mai puteam să respir. Nu trebuia să fi mers la altcineva în afară de Ivy, dar eram presată. Aveam o gală. O săptămână întreagă am fost amețită. A trebuit să mă care într-o lectică. Mă obosea până și faptul că trebuia să angajez pe cineva care să mă ridice.

Chicotește.

—Forma nasului dumneavoastră se potrivește cu fața. Forma de inimă...

—Ești prea bună, spune ea, bând dintr-o înghițitură restul de ceai. Te antrenează special să minți așa de bine?

Agită ceașca goală prin aer, pentru ca o servitoare s-o scape de ea.

—Așadar, aș vrea să-mi folosesc jetonul de frumusețe pentru ajustarea taliei, iar pentru celelalte servicii voi plăti cu *spintria*. Știu că este imposibil să am ochii tăi chihlimbarii, dar haide să încercăm totuși, da? Și să începem și transformarea mea în blondă. Blond închis, apoi îl deschidem treptat când vine zăpada – da, da, exact așa voi face. Pe doamnele mele le va amuza asta. S-ar putea ca și știriștilor să le placă transformarea. O să apar și mai mult în presă. Poate că o să fiu prezentată iar în frumoscoape; sau, și mai bine, într-un frumoscop și în revista *Dulce*. Soțului meu îi place mai mult părul închis la culoare, dar nu-mi pasă.

Se ridică și merge cu pași apăsați la marea oglindă de pe perete:

—De asemenea, dacă ai timp, mi-a putea aranja buzele? Parcă-s de pește azi.

—Sunteți sigură că vreți toate aceste lucruri deodată? Și durerea?

—Sigur că da, pufnește ea, măsurându-mă cu privirea. Dacă te-aș putea pune să mă reconstruiești pornind de la oase, aș face-o și pe asta. Suport. Sunt puternică.

Ochii i se umezesc:

—Aș face orice să fiu frumoasă.

Cuvintele ei îmi bubuie în piept. Mă izbesc. În mine

răsună vorbele lui Maman: *oamenii din Orléans urăsc felul în care arată.*

Inspiră adânc și lacrimile îi dispar.

— Nu e nevoie de toate astea. Am putea doar să retușăm pielea și...

— Nu mă mai minți, strigă ea. Știu cum arăt.

În cameră îngheață orice mișcare. Tresar și arunc o privire spre Ivy. Stă cu mâinile strânse, aproape încleștate. Nici nu mai respir. De ce am pus iar la îndoială spusele unei cliente?

Prințesa își pune mâna pe umărul meu:

— Îmi pare rău că am țipat. Doar că, atunci când nu arăt perfect, nu mă simt mulțumită, parcă n-aș fi eu cu adevărat.

Își îndreaptă spatele:

— Poți să-mi domolești și temperamentul, dacă tot te apuci. Trebuie să devin mai amabilă. Mai dulce. Sunt tare aspră zilele astea.

Oftează:

— Sunt gata. Abia aștept.

Pocnește din degete la slujnicele ei, care o conduc la sala de îmbăiere. Nervii mei sunt la fel de agitați ca fluturii din *bayou*.

— Fă ce ți se spune, îmi șoptesc, și totul va fi bine.

24

Întorc prima din cele trei mari clepsidre de pe polița din sala de tratament. Nisipul se scurge, marcând trecerea timpului alocat tratamentului de înfrumusețare.

Inspir adânc. Prințesa Sabine stă culcată sub o învelitoare din dantelă. Tot ce are pe ea este blazonul Casei Orléans – un mic șarpe de smarald care înghite o crizantemă, exact deasupra tatuajului ei de identificare. Asta indică faptul că este rudă primară cu regina. Pandantivul îi șade chiar pe claviculă.

Sabine este prima dintr-un lung șir. Vor fi mulți bărbați și multe femei care așteaptă să fie schimbați și care vor dori rezultate perfecte. Așteptările sunt mari: să fiu mai bună decât Amber, s-o mulțumesc pe Sophia, regina să mă considere satisfăcătoare, în ciuda faptului că am fost a doua ei opțiune, să fac regatul să se îndrăgostească de mine. Presiunea se încolăcește în jurul meu ca șarpele de pe emblema Prințesei Sabine. Mă uit la trupul ei; dorințele pe care le-a înșirat îmi defilează prin minte ca o serie de imagini dintr-o tele-filmare – una mai complicată decât cealaltă.

Slujitoarele aduc tăvi suprapuse, pline până la refuz

cu pastile pentru colorarea pielii, vase cu ruj, perii, piepteni, fiare pentru păr, loțiuni tonice și creme, săculeți cu pudră *bei*, ceară, parfumuri, rigle și instrumente metalice, creioane kohl ascuțite. Trusa mea de frumusețe este chiar în spatele meu, desfăcută așa încât instrumentele din interior scânteiază în lumina blândă. Mă gândesc la cartea Belle a lui Maman care stă în ascunzătoarea ei, iar gândul că o părticică din ea e lângă mine îmi aduce alinare.

Mici stoluri de lampioane de frumusețe plutesc deasupra prințesei ca stelele de pe cerul nopții. Șiragurile de lumină dezvăluie roșul sângeriu al ochilor ei și cenușiul pielii. Lampioanele scot în evidență ce trebuie făcut.

Mă uit la schema de frumusețe de pe șevalet. Mostrele de culoare întinse pe ea indică alegerile Prințesei Sabine pentru paleta cromatică a pielii, părului și ochilor, precum și proporțiile corpului.

Ivy îmi urmărește fiecare mișcare. Încerc să fiu perfectă. Mă aplec în față:

— Prințesă Sabine, sunteți gata?

— Da, spune ea. Da, da.

Strâng dantela și îi dezvelesc picioarele care bat tot mai evident în cenușiu. La sfârșitul fiecărei luni, culoarea pielii se șterge ca pulberea purtată de vânt.

— Te rog, îndepărtează părul de pe picioarele prințesei, îi cer unei slujitoare.

— Da, domnișoară, îmi spune, în vreme ce acoperă picioarele Sabinei cu ceară care miroase a miere.

După ce clienta mea este epilată, desenez cu un creion kohl pe pielea ei, așa cum aș face-o pe un pergament.

Linii de simetrie îi străbat corpul, aidoma arhitecturii unei clădiri frumoase. Ele creează armonia perfectă, cea pe care o preferă Zeița Frumuseții.

Marchez sânii Sabinei, care urmează să fie măriți la dimensiunea pepenilor, apoi cobor cu creionul spre abdomen, pe care îl haşurez discret, ca să pot netezi micile adâncituri. Îi desenez cercuri pe talie și picioare, însemnând locurile pe care trebuie să le perfecționez. Îi pun un tifon pe față; mâna îmi tremură când conturez, prin el, nasul, fruntea și obrajii femeii.

Scot săculeții de pudră *bei* din trusa mea de frumusețe și îi scutur peste trupul ei. Fulgii albi o acoperă ca făina. Întind pudra cu o pensulă, un truc învățat de la Maman, ca să uniformizez pudra.

— Foarte bine, șoptește Ivy.

Complimentul ei mă încurajează.

Liniile adânci lăsate de creionul kohl pe abdomenul ei se văd pe sub pudră ca niște bulevarde acoperite de zăpadă. Fac un pas în față. Îi iau brațele și i le încrucișez pe piept. Greutatea lor goală îmi amintește de brațele lui Maman, înainte să moară.

— Pastile, vă rog, spun eu.

Bree îmi aduce un cărucior cu vase pentru amestecat. Piramide colorate stau pe tăvile suprapuse ca niște mini torturi. Topite în vasele speciale, ele se amestecă și creează toți pigmenții imaginabili: negru ca noaptea, bej nisipiu, alb precum coaja de ou, maroniu ca deșertul, galben pal aidoma cremei de lămâie, cafeniu, caramel și câte și mai câte.

Cu un cuțit plat din trusa mea de frumusețe, tai o felie din piramidele alb-ivoar și bej nisipiu. Iau și o

bucățică din cea cafenie, pentru pistrui. Bree îmi dă un vas gol de pigmentare. Amestec culorile între ele până când capătă o consistență bogată, în nuanța unei migdale despicate. Întind puțin din amestec pe brațul prințesei. Este absorbit imediat în ridurile uscate.

Identific toți pigmenții mici – nuanțele de maro și alb – care mă ajută să uniformizez și să iluminez nuanța. Maman mă punea să-i înșir toate bazele care alcătuiesc roșul profund al unui măr sau maroniul unei alune. Era testul pe care mi-l dădea seara, când studiam transformările pielii. În timp ce alte mame le obligau pe surorile mele să exerseze caligrafia, eu lucram la nuanțe și spectre cromatice. *Miezul frumuseții este culoarea*, îmi amintea Maman când mă plângeam de exercițiile ei.

Toate cele trei haruri se trezesc în mine. Îi îmblânzesc temperamentul. Îi introduc culoarea în piele. Îi netezesc infimele riduri.

Micile gemete ale femeii cresc tot mai mult în intensitate, ca o bulă ce stă să pocnească.

Îi șterg pasta de pe piele. Culoarea se întinde pe corpul femeii, schimbându-l din gri șters într-un bej cald cu discrete nuanțe gălbui.

Ivy îmi dă târcoale și se uită peste umărul meu.

— Întreab-o dacă se simte bine, îmi șoptește.

— Prințesă Sabine, cum vă simțiți? spun eu, la urechea ei.

— O să fiu bine, se strâmbă ea.

Folosesc un alt cuțit plat pentru abdomenul ei.

Se foiește puțin. Închid ochii și îmi închipui trupul femeii. Mă gândesc la șoldurile ei ca la două torturi cu prea multă glazură. Unealta din mâna mea curăță strat

după strat. Se foieşte mai tare şi oftează. Ridic cuţitul şi mă pregătesc s-o întreb dacă ar trebui să lăsăm neatinsă forma ei naturală. Dar mâna lui Ivy o atinge pe a mea:

— Continuă, îmi şopteşte.

Frec din nou instrumentul metalic de abdomenul ei, care devine tot mai plat cu fiecare atingere; pielea care atârna şi grăsimea de dedesubt se topesc, iar talia i se micşorează.

Femeia îşi încleştează mâinile pe marginile mesei. I se albesc încheieturile. Îi cioplesc oasele bazinului, doar un pic de fiecare parte.

Ţipă.

— E mult mai dureros decât de obicei. Nu pot suporta.

— Încă puţin ceai de trandafiri Belle ar fi bine.

Îi fac semn lui Bree. Se apropie cu o ceaşcă şi o ajută pe Prinţesa Sabine să se ridice în capul oaselor. Abdomenul şi şoldurile au o strălucire roşiatică în semiîntuneric. Îşi ridică tifonul de pe faţă şi bea lacom ceaiul.

— De ce nu poate Spiţeria Regală să ne dea ceva mai tare, ca să putem suporta?

Creierul mi se înceţoşează de spaime şi îndoieli:

— Eu... eu...

Ivy face un pas în faţă:

— Prinţesă Sabine, sunt eu, Ivy.

— Ah, Ivy.

— Da.

Vocea blândă a lui Ivy o linişteşte pe Prinţesa Sabine.

— Orice altceva, mai tare decât trandafirii Belle, ar amorţi sângele, Alteţă. Harul n-ar funcţiona.

Apucă şi ea ceaşca prinţesei Sabine, ajutând-o să ia

înghițituri mai mari.

— De data asta am pus elixir de trandafiri Belle. O să fie mai tare.

Ochii prințesei încep să se închidă, iar gura i se înmoaie.

— Da, cred că a funcționat. Mă simt mult mai bine.

Bree o ajută să se întindă la loc.

— Hai, repede, îmi spune Ivy. Îți ia prea mult – eziți și ești prea perfecționistă. Ei nu rezistă la durere timp îndelungat, și nici ție nu-ți face bine.

— Dar a spus că vrea să fac totul odată.

— Așa vor mereu, dar noi trebuie să-i îndrumăm. Trebuie să fim mai înțelepte.

Dau din cap și mă uit la clepsidre. Aproape că e timpul pentru următoarea mea programare.

În minte, celelalte cerințe de înfrumusețare ale ei mi se aranjează ca o listă:

Nas nou
Riduri netezite
Culoare nouă de ochi
Culoare a pielii mai deschisă
Formă nouă a gurii
Pistrui
Talie mai mică
Păr mai deschis
Textură mai moale a părului
Îmbunătățirea dispoziției

Pe frunte mi se adună sudoare. I-am promis lui Sabine că le voi face pe toate. Inima începe să-mi bată mai rapid. Îmi tremură mâinile. Femeia strânge din

dinți atât de tare, încât o aud scrâșnind.

Mă grăbesc să fac schimbările la nivelul feței. Vederea mi se înceţoşează de la extenuare. Încerc să rămân dreaptă, dar picioarele mi se înmoaie. Cad dintr-odată, camera se transformă într-un caleidoscop de culori, apoi – întuneric.

— Camellia!

— Camellia!

— Camellia!

Brațele îmi tremură şi o văd pe Ivy deasupra mea.

— Ai făcut prea mult dintr-odată.

Prințesa Sabine este aplecată peste marginea mesei şi vomită într-o găleată, țipând şi plângând. Pielea îi e stacojie, ca şi cum tocmai ar fi ieşit dintr-o baie clocotită. Două slujitoare îi acoperă trupul gol cu o învelitoare de dantelă. O alta îi ține deasupra capului părul proaspăt colorat ca mierea. Bree încearcă să țină găleata nemişcată.

— Îmi... pare rău.

Am impresia că, în orice clipă, capul mi-ar putea pleca, plutind, de pe umeri, ca un lampion de frumusețe.

— Prințesă Sabine, scuzele noastre, spune Ivy.

Slujitoarele o ajută pe Sabine să meargă din nou în sala de îmbăiere, pentru o baie în gheață. Ivy mă prinde înainte să cad iar.

25

MĂ TREZEȘTE CĂLDURA BLÂNDĂ a unui prosop umed. Pentru o clipă, sunt din nou acasă. Draperiile de la pat flutură din cauza unei ferestre deschise. Melodia matinală a păsărilor din *bayou* plutește prin cameră. Maman se apleacă peste mine. Degetele ei îmi netezesc buclele. Un sărut pe frunte. *Ai fi în stare să te omori ca să fii cea mai bună*, îmi șoptește la ureche. *Mereu faci prea multe.*

Mă întind s-o apuc de mână, dar brațele parcă-mi sunt ținute de cineva, de-o parte și de alta.

— Camellia, trezește-te. Mă auzi? Camellia! spune o voce.

Fața lui Maman dispare ca făcută din pulbere. Deschid brusc ochii. Vălul întunecat al lui Ivy mă sperie. Încerc să mă ridic în capul oaselor, dar am ace înfipte în brațe și pe sub pături se încolăcesc niște tuburi.

Intru în panică și încerc să mi le smulg din piele.

Ivy mă oprește:

— Stai! Așa primești fluide.

— Ce s-a întâmplat?

— Vorbește încet, șoptește ea, privind în spate. Nu vreau ca îngrijitoarele să afle că te-ai trezit deja.

Închide draperiile și se bagă în pat, mai aproape de mine. Suntem scăldate în întuneric, până când aprinde un lampion de dimineață și îi dă drumul să plutească deasupra noastră. Lumina lui mă orbește.

— Ce e? o întreb.

Deconectează unul dintre tuburile de pe brațul meu:

— Am nevoie de tine cu mintea limpede.

Amintirea ședinței de înfrumusețare cu Prințesa Sabine face să mă lovească un val de rușine.

— Prințesa Sabine e...

— E bine. E într-o cameră de recuperare. Te-ai forțat pe tine și ai forțat harul când ai încercat să te grăbești. Nu poți face toate acele tratamente deodată. Trebuie să înveți să refuzi. Ar trebui să faci câte trei, mai ales când ai programare după programare. Nivelurile harului tău au scăzut enorm.

— De ce nu mi-ai spus asta când Sabine cerea ce-mi cerea?

— Am crezut că știi.

— Cât de mici îmi erau nivelurile?

— Trei virgulă cinci pentru Stil, trei virgulă doi pentru Vârstă și doi virgulă patru pentru Aură, spune Ivy, și îi simt vorbele ca pe un pumn în stomac. Ai dormit toată ziua și toată noaptea din cauza asta. Ai ratat alte două programări.

Toată ziua și toată noaptea?

— Ți-am ținut eu locul.

— Mulțumesc, îi spun.

Fața lui Edel îmi vine în minte pe neașteptate.

— Ai aflat ceva despre sora mea, Edel?

— Era doar un zvon. E bine. Am auzit-o pe Du Barry

vorbind cu Madame Alieas de la Ceainăria Focului. Spunea că e doar o invenție.

Mă simt ușurată, dar întrebările rămân. Edel mi-a spus în secret că vrea să fugă, apoi a apărut acel titlu despre ea. Care sunt șansele ca asta să fie o coincidență? Poate că cineva a auzit-o spunând că vrea să plece – și a aflat un știrist? Sper să fie mai atentă.

Dau iar să mă ridic, dar sunt slăbită.

— Nu-ncerca să te miști. Dacă faci prea mult zgomot, slujitoarele o vor anunța imediat pe Ministrul Frumuseții. Nu avem prea mult timp departe de ceilalți, spune ea, aplecându-se spre mine.

E suficient de aproape cât să pot zări câte ceva sub vălul ei; nu se trage înapoi, de parcă și ea și-ar dori asta. În jurul ochilor și gurii are mici adâncituri. De ce ar avea riduri? Noi nu îmbătrânim ca oamenii *Gris*. Maman avea foarte puține, chiar și când se apropia de moarte.

— Trebuie să-ți stabilești un ritm. N-ai nici o săptămână de când ești aici, îmi spune.

Îmi las capul în mâini.

— Voiam ca ea să spună întregii Curți că i-am dat tot ce și-a dorit. Voiam să dovedesc că eu trebuia să fiu favorita de la bun început.

— Te vei epuiza complet dacă tragi așa de tine și vei sfârși ca Ambrosia.

— Ce i s-a întâmplat, de fapt?

Ivy ezită, apoi coboară vocea și mai mult:

— Prințesa Sophia a...

Draperiile patului zboară de-o parte și de alta. Lampionul de dimineață se strecoară afară. Una dintre slujitoarele Ministrului Frumuseții se holbează la noi.

— A, ești trează? spune Ministrul. Și, Ivy, pe toți zeii, ce cauți în pat cu favorita? Dacă asta ajunge în tabloide? Ar fi un scandal imens, s-ar vorbi de incest.

Ivy se prelinge jos din pat:

— Voiam doar să văd cum se simte, Madame Ministru.

— Ei, du-te și fă altceva. Îngrijitoarele sunt aici să se ocupe de ea. N-are nevoie de cocoloșeli suplimentare.

O alungă pe Ivy cu un gest din încheietura ei delicată, apoi se întoarce la mine:

— Cum te simți, dragă?

— Puțin obosită, dar mai bine.

— Puneți-o pe picioare, le comandă slujitoarelor ei, dar și alor mele. Și aduceți ceai și un prânz târziu în salonul principal. Are nevoie să-și recapete forțele.

Bree vine repede, zâmbind. Îmi scoate acele din brațe și mă ajută să mă ridic din pat. Mă înfășor într-un halat de blană. Îmi simt picioarele moi, ca de cauciuc, incapabile să-mi susțină greutatea. Bree mă prinde:

— Vă țin eu, șoptește.

— Mulțumesc.

Reușesc să-mi recapăt stabilitatea și pornesc în urma Ministrului Frumuseții, spre salonul principal. Ne așezăm pe două scaune identice.

— Te-ai descurcat de minune cu Prințesa Sabine. Nu mai contenește cu laudele.

Mă sărută pe obrajii transpirați:

— Acum ai programări pentru o lună.

— Serios? Aveam impresia că lucrurile n-au mers așa de bine.

— I-ai dat tot ce și-a dorit. Abia așteaptă o nouă

ședință cu tine.

Mă simt extrem de ușurată.

— Și iată! Ai un balon poștal de felicitări de la Madame Du Barry; și un altul de la prințesă. Au lăsat o dâră de sclipici prin toate sălile.

Baloanele poștale scuipă mici artificii, unul stacojii, celălalt roz și crem. Dansează prin cameră ca niște copii. Panglicile lor se răsucesc și mătură podeaua. Mă gândesc la cel trimis de Auguste, iar amintirea cuvintelor lui mă face să zâmbesc – o pâlpâire de lumină în tot acest întuneric.

Servitoarele aduc lângă noi cărucioare de servit prânzul, pline cu turnuri de brânză, spirale de roșii, mormane de pâine dulce și felii de carne. Ministrul ciugulește, în vreme ce eu devorez.

— Când voi ajunge să lucrez cu regina?

Vreau să-i arăt ce știu să fac și să-i dovedesc că sunt cea de care are nevoie.

Ministrul Frumuseții își înăbușă un hohot de râs, apoi ridică privirea din ceașca de ceai:

— Nerăbdătoare, nu? Mai ai mult de muncă până acolo.

— Dar am o listă de așteptare.

Îmi zâmbește îngăduitor:

— Răbdare, iubire mică. Mănâncă. Ai o programare chiar în această după amiază.

— Da?

— Te-a solicitat prințesa.

Ministrul Frumuseții mă bate ușor pe braț:

— Asta, deși de obicei așteaptă să vadă cum se acomodează noua favorită. Părul pe care i l-ai făcut de ziua

ei a fost impresionant. Foarte inventiv. A făcut-o să apară pentru prima oară în frumoscoape. Revistele au adorat-o.

— Mulțumesc, spun eu, pe jumătate bucuroasă, pe jumătate îngrijorată. Am vrut să-i fac o plăcere.

— Sper că poți continua s-o faci, spune ea.

După prânz, Bree și Rémy merg cu mine la apartamentele prințesei. Bree împinge un cărucior cu trusa mea de frumusețe. Curtenii arată cu degetul și șușotesc când trecem pe coridoarele palatului. Îmi îndrept umerii și încerc să nu par extenuată. Un balon poștal de știri plutește peste noi. Rémy îl dă la o parte.

— Nu pot să le sufăr, spune el.

— Nu-s destul de interesante pentru tine? îl întreb.

— Ziarele sunt inutile.

— Nu toate.

— Cele mai multe împrăștie minciuni.

— Unele minciuni sunt delicioase.

Nu râde.

— Minciunile sunt la fel de periculoase ca o sabie. Pot tăia până la os.

Rémy se așază lângă ușile prințesei, ca o statuie. A redevenit acel Rémy rece de când ne-am cunoscut, în locul celui care încerca să facă glume neinspirate și să-mi pună întrebări în noaptea aniversării Sophiei. Mă uit la el și oftez. Expresia îi rămâne aceeași.

Bree ridică inelul de alamă și lovește cu el în ușă. Sunetul lui greu reverberează în încăpere. O slujnică întredeschide ușa.

— Lady Camellia, bine ați venit, spune ea. Vă așteptam.

Femeia zboară într-o cameră alăturată și ne lasă singure în vestibul. Camera casetelor cu bijuterii nu mai este colorată în roz, crem și auriu. Pe zidurile acum azurii strălucesc în aur crini regali și emblema prințesei. Scaune și fotolii albe ca zăpada stau adunate în jurul meselor, precum lebedele pe un lac liniștit.

Slujnica revine:

— E gata.

Mă cuprinde teama și încep să-mi tremure mâinile. Dar știu că pot să fac asta – s-o impresionez. Trebuie. O urmăm pe slujnică într-un salon imens de tratament. Pereții aurii ne înconjoară de parcă am fi prizoniere în soare. Dulăpioarele sunt atât de pline cu produse Belle, încât asta ar putea fi camera de depozitare de acasă. Zeci de lampioane de frumusețe împodobite cu giuvaiere luminează fiecare colț exact atât cât trebuie. Nu ai cum să nu te simți frumoasă aici. Tăvi supraetajate cu rujuri, creme pentru față, borcănele cu pigmenți pentru piele și creme de colorat părul sclipesc precum diamantele.

— Camellia.

Prințesa Sophia se repede spre mine, îmbrăcată într-o cămașă de baie, transparentă. Își strecoară mâinile în ale mele:

— Am nevoie de tine.

Vorbele ei îmi alungă îngrijorarea.

— Părinții mei mi-au programat întâlniri cu pretendenții, iar eu nu am *look*-ul care trebuie. Nu știu ce să fac.

Se agață de mine de parcă aș fi ultima ei șansă de supraviețuire.

— Prima întâlnire e astă seară, cu Alexander Dubois din Casa Berry.

— Sunt aici, Prințesă. Vom găsi look-ul potrivit.

Se lasă puțin pe spate și mă privește, radioasă:

— Știam eu că o să fii perfectă.

Sophia țopăie spre un cărucior plin cu diferite sticluțe.

— Felul în care mi-ai schimbat părul de ziua mea a fost doar începutul. Ești isteață. Ai trecut primul meu test.

Acela a fost un test?

— Vă mulțumesc, Alteță.

— Vreau să devin o creatoare de gust în ceea ce privește frumusețea. O regină care creează trend-uri, spre deosebire de mama mea. Și nu e niciun secret faptul că n-am fost prezentată în niciun frumoscop. Parcă știriștii au ceva cu mine, jur.

Își plimbă degetele peste sticluțe, scoate una plină cu un lichid violet și îi smulge dopul.

— Îmi fac singură elixirul de trandafiri Belle și-l amestec cu alte plante medicinale. Elixirele pe care le oferă Madame Du Barry nu sunt suficient de tari pentru schimbările pe care le vreau eu.

Bea toată sticluța, apoi își șterge buzele.

Își scoate cămașa de baie și rămâne în picioare, goală.

Mă întorc rapid cu spatele.

— Alteță!

— Ei, nu fi timidă. Probabil că ai văzut nenumărate trupuri până acum.

— Da, desigur, dar...

— Cum e al meu, comparativ?

Mi se strânge stomacul.

— Cum adică?

— Pe măsură ce corpul meu revine la starea lui naturală, mă întreb cum arată, comparativ cu celelalte. Mi-e prea teamă să-l las să devină complet cenușiu și să văd exact cum m-am născut. Așadar, spune-mi...

— Nu s-ar cădea să compar, Alteță. În plus...

— Uită-te la mine, strigă ea, apoi își îmblânzește tonul. Doar uită-te.

Ordinul ei mă străbate din cap până-n picioare. Mă întorc încet. Își înfige mâinile în șolduri. Sânii îi sunt ca niște mere mici, iar stomacul îi e neted.

— Nu ne cuantifici? Nu ne analizezi pe bucăți? Nu calculezi ce trăsături sunt mai frumoase decât altele?

— Ba da, dar...

— Atunci, trebuie să ai o părere.

— Nu vă văd așa.

— Ce nobil din partea ta. Sunt sigură că Du Barry te-a învățat să spui asta. Ca să ne faci să ne simțim mai bine.

— Nu ascult tot ce spune Du Barry.

Zâmbește.

— N-ar fi trebuit să spun asta...

Ridică o mână și îmi oprește scuzele:

— Nu-i nevoie. N-o să-i spun.

Cu ajutorul unui scăunel pentru picioare, se urcă pe patul de tratament. Slujitoarele o învelesc.

— Sunt gata. Vino.

Sophia îmi întinde mâna. O iau. Mă strânge:

— Fă-mă cea mai frumoasă, îmi spune, apoi închide ochii.

Bree îi acoperă fața cu tifonul de măsurat. Bucata de material se ridică și coboară odată cu răsuflarea ei

adâncă. Îmi scutur mâinile, ca să mă calmez. Bree dă din cap, încurajator. Îmi apăs stomacul cu palmele, apoi mi le plimb peste bilele de mascara, pastilele de ceară, pomezile cu vopsea de păr și baghetele pentru texturare.

Respirația Sophiei încetinește. În cameră s-a făcut atât de liniște, încât îi aud fiecare răsuflare. O acopăr cu pudră *bei*, inclusiv părul, pe care i-l pieptăn pentru ca pudra să intre mai bine. Culoarea în două nuanțe pe care am dat-o pletelor ei încă e vie. Îmi tremură mâinile. M-a luat prin surprindere. Dacă aș fi știut că lucrez cu Sophia astăzi, aș fi planificat fiecare moment.

Fă în așa fel încât frumusețea ei să însemne ceva. Înțelepciunea lui Maman răsună în mine.

—Ai de gând să începi, sau vrei doar să te joci cu părul meu? întreabă Sophia.

—Da, Alteța Voastră.

În minte mi se învârt zeci de *look*-uri, ca o ruletă. Imagini cu ea din tabloide, din ziare și din reviste de frumusețe. Elimin dintre posibilități anumite scheme cromatice și texturi de păr. Vreau să fac ceva original.

Închid ochii.

Îmi simt fiecare nerv vibrând de energie. Harul pulsează în mine ca o lumânare care pâlpâie. Căldura îmi urcă din degetele de la picioare până în creștet și până în vârful degetelor. Bree mă ajută să-i colorez părul cu cremă negru-petrol, apoi îi adaug fâșii roșii. Îmi afund mâinile în pletele prințesei, să împing culoarea și mai adânc. Înfășor o șuviță pe o baghetă, ca să-i dau onduleul perfect; amestec două nuanțe de piele – alb sidefiu și maro-citrin. Culorile pe care fiecare dintre părinții ei le-a ales pentru propria piele.

Pe față nu-i apare nici măcar o picătură de sudoare. Creioanele kohl desenează harta schimbărilor pe care le voi face: pomeți mai înalți, ca ai mamei sale, un nas cârn ca al tatălui și ochi migdalați. Rezist imboldului de a face și mai mult, pentru că îmi amintesc avertismentul lui Ivy și ce s-a întâmplat data trecută.

— Alteța Voastră, șoptesc.

— Da.

— Am terminat.

— Așa de repede? Nu mi-ai lucrat deloc corpul.

— Am vrut mai întâi să mă asigur că merg în direcția corectă.

Sophia sare în picioare:

— Aduceți oglinda mare.

Își pune pe ea cămașa de baie.

Aștept laudele ei, poftesc la ele ca la un fursec-semilună proaspăt copt.

Trei slujnice apar cu o oglindă înrămată în aur. Prințesa se privește, își trece mâinile prin păr și peste piele, apoi se apleacă și își studiază noii pomeți și nasul. Clipește, apoi se răsucește ca să se vadă și din profil.

— Semăn prea mult cu mama.

— Am făcut-o special, de vreme ce regina este incredibil de frumoasă.

Caut pe fața ei fie și cea mai mică urmă de bucurie.

— Știu că este *frumoasă*. Dar nu vreau să semăn cu nimeni. Vreau să arăt așa cum nu arată nimeni, în tot regatul.

Își studiază trupul.

— Mai încearcă, favorito. Și fă-mi sâni mai mari. Cât niște grapefruit-uri. Mereu se micșorează, cam pe

la jumătatea lunii. A, și pleoape fără pliu. Astea sunt la modă acum.

Aerul îmi iese din plămâni ca dintr-un balon poștal strivit.

Mai dă peste cap o sticluță cu elixir de trandafiri Belle. Slujitoarele ei o ajută să urce înapoi pe patul de tratament.

Inspir adânc. Bree îmi dă un pătrățel de ciocolată și îmi face cu ochiul:

— Ca să aveți putere, șoptește ea. Și răbdare.

Îi zâmbesc:

— Mulțumesc.

Ciocolata mi se dizolvă pe limbă și mă gândesc cum devoram kilograme întregi în sălile de clasă. Îmi amintesc de ziua când Du Barry ne-a pus două câte două, să transformăm un om pentru prima oară. În camerele noastre de Aură, stăteam în picioare lângă paturi, iar pe al meu era întinsă Penelope, ajutorul de bucătar. Hana și cu mine ne-am ținut de mâini în timp ce i-am schimbat culoarea părului, a ochilor și a pielii. Dar toate au ieșit un fel de portocaliu-arămiu; a fost nevoie să mai încercăm de trei ori ca să ne iasă. Du Barry ne-a dat atunci pătrățele de ciocolată ca să ne păstrăm energia.

Șterg noua culoare a pielii Sophiei și o fac bej ca o clătită. Folosesc un fier manual ca să netezesc buclele și îi fac plete drepte ca scândura. Îi arcuiesc altfel pleoapele și îi elimin pliul. Adaug treisprezece pistrui mici pe nasul cel nou, mai subțire. Trag de piele cu clești de metal ca să-i măresc sânii și să-i curbez talia.

Arată ca Hana. Mă face să-mi fie dor de sora mea.

Transpirația îmi curge pe obraji. Bree îmi întinde un

pahar cu apă, pe care îl beau dintr-o înghițitură.

— Am terminat, îi spun.

Sare iar din pat și se duce direct la oglindă, unde se examinează din toate unghiurile.

— Sânii sunt perfecți. Și îmi plac și șoldurile. Dar – se întoarce spre mine – nu mi-a plăcut niciodată părul negru.

Își înfășoară o șuviță pe deget.

— Asta a fost, mereu, culoarea preferată a mamei mele. Și a surorii mele.

Sophia mă sărută pe obraz.

— Ești puternică, da?

— Cea mai puternică, îi răspund.

Chicotește:

— Hai să mai încercăm o dată. Nu sunt chiar mulțumită.

Mă străduiesc să zâmbesc și mă întorc cu spatele la ea, prefăcându-mă că scormonesc într-un dulăpior cu produse Belle. Sophia mai înghite conținutul unei sticluțe cu elixir de trandafiri Belle și urcă pe patul de tratament. Îmi apăs pieptul cu mâna, încercând să-mi potolesc răsuflarea. Simt cum epuizarea mă cuprinde iar.

Îi fac semn lui Bree să se apropie:

— Adu-mi lipitorile, te rog. Repede.

— Da, milady.

Fuge afară.

Ating recipientele de sticlă, le deschid și le închid ca și cum m-aș pregăti. Bree revine în câteva clipe. Deschide borcanul de porțelan, arătându-mi conținutul lui mucilaginos. Bag degetele și scot o lipitoare. Se zbate în strânsoarea mea. Îmi agăț micuța creatură

undeva, la ceafă. Dinții ei mici străpung pielea. Aștept să simt secrețiile ei intrându-mi în sânge.

Îmi fac curaj și revin lângă Sophia. Amestec o nouă culoare de piele – alb perlat și unt. Refac părul bicolor, cu roșu profund și blond cenușiu. Îi fac fața mamei mele – nas lung și subțire, pistrui maro deschis, gură roz, arcuită. În starea în care sunt acum, singurul chip care-mi vine în minte e al mamei.

— Gata, spun, aproape fără suflare.

— Oglindă, cere Sophia.

Servitoarele îi țin în față oglinda mică. Zâmbește.

— E perfect pentru moment. Un început bun.

Clipește leneș:

— Am băut prea mult elixir de trandafiri Belle ca să mai facem asta.

Slujnicele o ajută să-și pună pe ea un halat și să iasă din încăpere. Când ușile se închid în urma ei, mă prăbușesc în față, pe patul de tratament.

— Sunteți bine, milady? întreabă Bree, dar gura îmi este prea obosită ca să răspund.

Mă ajută să mă așez pe un scaun.

Folosirea exagerată a harului îmi amorțește simțurile; camera pare densă, iar eu, prea diafană ca să stau în ea. Îmi tremură picioarele și transpir. Brațele îmi sunt ușoare ca o pană purtată de vânt.

Bree îmi dă o ceașcă de ceai de ardei iute și încă o bucățică de ciocolată, apoi îmi pune câte o lipitoare la fiecare încheietură. Închid ochii și ațipesc.

Bree mă scutură de umăr:

— Lady Camellia, e vremea să mergem. Vă simțiți

mai bine?

Mă dezmeticesc cu greu.

— Da. Cât am dormit?

— Preț de-o clepsidră.

Ieșim din salonul de tratament. Parcă am picioarele făcute din cocă. Căruciorul lui Bree zdrăngăne în spatele meu. Trebuie să mă gândesc la fiecare pas, să-mi conving picioarele să se miște.

Ușile budoarului se deschid brusc. Rémy așteaptă unde l-am lăsat. În ochii lui negri se citește o îngrijorare rece:

— Ai nevoie de ajutor?

— Nu, sunt bine.

Marginile holului se dizolvă în ceață.

Bree îmi mai dă un pătrățel de ciocolată.

— Ne vedem în camera dumneavoastră, mă asigură ea, apoi pornește spre lifturile servitorilor.

Rémy îmi oferă brațul lui.

— Unde fugi? întreabă o voce.

Este Auguste.

26

Auguste stă rezemat de o coloană de marmură, bătând încet cu degetele într-un lampion de noapte pe cale să se stingă. Nu mai are părul prins ca de obicei, iar șuvițele lungi îi cad dezordonate pe umeri. Pistruii îi alcătuiesc desene pe obraji. Are la rever o insignă de logodnă, care semnifică faptul că este unul dintre pretendenții la mâna prințesei.

Mă străbate un fior neașteptat. Îmi îndrept umerii, deschid ochii mari și mă străduiesc să mă simt – și să par – mai puțin epuizată. Zâmbește și mă fixează de parcă s-ar aștepta să vorbesc prima. Îmi mușc interiorul obrazului și îmi fac de lucru cu mâinile.

— Ce cauți aici? e tot ce reușesc să spun.

— N-am voie să stau pe hol?

— Am vrut să spun...

— Credeai că te aștept pe tine, zice el.

— N-am spus...

— Nu te urmăresc, dacă asta ți-era grija.

Vine mai aproape.

Rémy face un pas în față, cu maxilarul încleștat. Mâna îi zboară spre pumnalul de la brâu.

— Nicio grijă, spune Auguste. N-am de gând să-i fac vreun rău.

Pufnesc.

Auguste zâmbește. Arată spre Rémy:

— Serios mai e omul.

Îmi înăbuș râsul.

— Poate că *ea* mă urmărește pe *mine*, îi spune lui Rémy.

Rémy nu râde. Grimasa i se adâncește.

— Vin de la o ședință de înfrumusețare cu prințesa, spun.

— Norocoasă mai ești.

— Mai degrabă obosită.

Mă apropii de Auguste, îndepărtându-mă de Rémy. Parcă am intrat într-o bulă în care suntem doar noi doi. Marea scară din hol și coloanele din marmură albă dispar. Curtenii din apropiere se topesc și ei. Rémy se transformă în statuie. Uit de regulile pe care Du Barry m-a obligat să le înghit nemestecate, legate de fraternizarea cu băieți și cu bărbați în afara ședințelor de înfrumusețare. Suntem doar noi doi care stăm de vorbă, iar asta este deopotrivă delicios de înspăimântător și de fascinant. Devin un amestec de chicoteli, de gânduri împrăștiate și delir. Ar trebui să fiu în apartamentele Belle. Ar trebui să-mi verific nivelul harului. Ar trebui să mă odihnesc după ore întregi de muncă de înfrumusețare.

— Ai primit balonul poștal pe care l-am trimis? mă întreabă.

— O, da.

Amintirea e caldă, încă.

— Și? N-ai de gând să-mi mulțumești? Sau să-mi trimiți, la rândul dumitale, unul?

Pufnesc a râs și obrajii mi se înroșesc imediat.

— L-ai trimis ieri dimineață, așadar nu mi-ai acordat prea mult timp.

— Hai să ne plimbăm.

Mă abțin să zâmbesc și încerc să mă încrunt:

— De ce aș face asta?

— De ce n-ai face-o?

— Ești un străin și...

— Îmi știi numele. Sunt Auguste Fabry, înspăimântătorul fiu al Ministrului Mărilor. Ne-am mai întâlnit. Suntem cei mai buni prieteni, deși am impresia că nu prea mă placi. În plus, ți-am trimis un balon poștal.

— Am primit multe baloane poștale. Ar trebui să plimb cu toți expeditorii?

— Nu ești cunoscută?

— Ba da. N-ai auzit?

— Ce să aud?

Mă aplec spre el și șoptesc:

— Sunt favorita.

— Într-adevăr?

Gura i se destinde într-un zâmbet cu gropițe:

— Nu auzisem. Probabil că, într-adevăr, trăiesc la marginea lumii.

— Probabil – îi spun – la hotarul de piatră al regatului, cu siguranță.

Râde. Râd. Ochii ni se întâlnesc preț de o clipă, apoi mă uit în altă parte. Entuziasmul îmi crește în piept de parcă aș fi o cupă prea plină cu șampanie. Gura mea, cândva obosită, acum nu se mai oprește.

Rémy își drege glasul. Bula se sparge. Curteni îmbrăcați elegant păşesc din caleştile sclipitoare ce poartă oamenii de la un etaj al palatului la altul. Servitori imperiali cară tăvi în şi din camerele noastre. Ştiriştii îşi trimit pe holuri baloanele poştale-tabloid şi pe cele bleumarin, de ştiri, sperând să prindă o frântură de informaţie pentru jurnale şi publicaţii de scandal. Oamenii îşi ridică ocheanele şi scot cornetele de ascultat din buzunare.

— Hai să ne plimbăm, repetă Auguste.

Deşi lumea din jurul nostru a revenit la viaţă, încuviinţez. Pare că nu mă pot abţine.

— Eşti uşor de convins.

— La fel de uşor mă pot întoarce în apartamentele mele.

— Nu, vino.

Îmi oferă braţul, dar scutur din cap.

— Corect. *Regulile*, mereu regulile. Parcă spuseseşi că nu le respecţi.

— Nu le respect, dar simplul fapt că nu te iau de braţ nu înseamnă că urmez protocolul. Poate mi-e teamă că ai vreo boală. Sau că nu miroşi prea bine.

Se adulmecă:

— Data viitoare voi avea grijă să mă parfumez, ca să nu aduc mirosul mării şi pe al pieţei de la docuri.

— Nu miroşi a...

— Oricum nu voiam să te iau de braţ.

Zâmbeşte arogant.

Îmi dau ochii peste cap şi ieşim pe o uşă secundară a palatului. Rémy ne urmează. Îi simt privirea arzându-mi spinarea aşa cum simţi o lumânare când o apropii prea mult de piele.

Una dintre arcadele din gard viu care duce spre grădinile palatului e presărată cu floricele pitite, care clipesc luminos. Lampioane de noapte strălucesc la fel de tare ca luna de deasupra noastră. Sclipirile ei îmbracă tufișurile arcuite și scaldă luciul râului ce înconjoară palatul. Păsări-giuvaer se leagănă în colivii suspendate și umplu cu trilurile lor cotloanele tăcute ale grădinii.

— Cum e să fii înapoi, la Curte?

Întrebările lui sună mereu a provocări.

— E minunat, îi răspund, dar în minte îmi vine chipul lui Amber.

— Niciodată nu m-am omorât după Curte. Am avut norocul să fiu mai mereu plecat pe mare, cu tatăl meu. Mă pregătește pentru o viață plictisitoare pe o navă.

— Nu asta îți dorești?

— Asta își dorește el. Dumneata ți-ai dorit mereu să fii o Belle?

— Da. Nu știu cum ar fi să fiu altceva.

— Nu te-ai întrebat niciodată?

— Nu.

Se încruntă, de parcă i-aș fi dat un răspuns greșit.

— Ce alternativă există? spun eu.

— Viața obișnuită.

Râd:

— Ce-i aia? Și cine și-ar dori așa ceva?

— Ai putea fi o curteană faimoasă. Singurele tale griji să fie rochiile, bârfa și să te vezi și frumoscoape și ziare.

— Prefer să am responsabilitățile și datoria de acum.

— Și dacă cineva ar găsi o cale de a ne vindeca? Un elixir care să poată fi îmbuteliat și care să ne facă frumoși pe toți. Nu ți-ar fi viața mai ușoară?

O furie oarbă îmi cuprinde întreaga ființă:

— Ceea ce fac eu, ceea ce fac surorile mele – asta nu poate fi îmbuteliat!

— Nu am vrut să te jignesc. Pur și simplu, îmi place să duc o viață lipsită de griji. Probabil că mi se trage de la timpul petrecut pe apă. Zeul Mării nu are angajamente.

— Nu ar trebui să presupui că toată lumea își dorește asta, îl reped eu.

— Ai dreptate.

Ochii i se îngustează și el se apleacă spre mine:

— Ai ceva pe gât.

Auguste atinge o lipitoare uitată. Sare în spate, țipând.

— Ce e chestia aia dezgustătoare?

— Ha. E doar o lipitoare. Ți-e frică?

O ascund la locul ei ferit, sub un volan de pe ceafă.

— De ce ai avea așa ceva?

Pare că s-a înverzit puțin.

— Un alt secret al fetelor Belles.

— Un secret înfricoșător.

— Ele ne ajută să ne refacem harul și ne purifică sângele. Și nu insulta lipitorile!

Ridică sprâncenele, curios. Realizez că am spus prea mult. Vocea lui Du Barry îmi tună în urechi: *Nu dezvălui secretele fetelor Belles.* Simt în stomac arsura erorii mele.

— Faceți loc! strigă un aghiotant.

Patru servitori imperiali cară o lectică închisă cu geamuri. Marginile ei aurii seamănă cu ultimele sclipiri ale soarelui înainte de apus. Înăuntru, pe o pernă brodată, se odihnește Prințesa Charlotte. O femeie cu chipul acoperit de un văl merge pe lângă lectică, ținându-și

palma pe geam. În urma lor se înghesuie un întreg cortegiu de ştirişti.

— Unde o duc? Şi cine e femeia care o însoţeşte? întreb eu.

Auguste începe să-mi răspundă:

— Prinţesa este...

— Prinţesa Charlotte ia aer în fiecare zi, cam pe la această oră. Aceea este fata ei Belle, îl întrerupe Rémy. Ar trebui să mergem, Lady Camellia. Am fost anunţat că cina este servită în apartamentele dumitale, iar Madame Du Barry aşteaptă deja.

Realitatea mă izbeşte ca un val din ocean.

— Îţi mulţumesc pentru plimbare, îi spun lui Auguste.

— Mă întristează că a durat atât de puţin.

Are un zâmbet tare frumos. Obrajii îmi iau foc din nou.

— Noapte bună.

— Noapte bună, îmi răspunde. Şi nu uita să-mi scrii înapoi. Aştept. Chiar aştept un răspuns.

— Da, bine.

Îl urmez pe Rémy înapoi, înăuntru. Paşii lui răsună zgomotos. Aş vrea să-i mulţumesc că nu a insistat să mă întorc imediat în apartamentele Belle. Ştiu că nu e deloc interesant să se ţină după mine toată ziua. Mai ales pentru un om obişnuit să apere un regat sau să se antreneze pentru luptă. Dar cuvintele mi se opresc pe limbă iar, când ajungem, el îşi reia locul de la uşă şi momentul pare să fi trecut deja.

În salonul principal sunt cărucioare de servit, pline ochi cu mâncare caldă.

Mă întâmpină Bree:

— Unde ai fost?

— Am ieșit să mă plimb.

Îmi ia lipitoarea de pe gât și mă ajută să-mi desfac brâul. Zâmbește:

— Ai roșit, iar pielea îți dogorește. De asemenea, ți-a sosit un balon poștal acum câteva ore, de la Ceainăria Crizantemei. L-am legat de biroul dumitale.

Alerg în dormitor.

— Rochia are jumătate din nasturi desfăcuți, strigă după mine, râzând.

Un balon poștal magenta plutește deasupra biroului meu. Pe lateralul lui sclipește emblema Ceainăriei Crizantemei. Sfâșii spatele balonului și scot scrisoarea din el. O desfac cu degete grăbite. Inima îmi bubuie. Scap pe jos biletul și mă aplec să-l ridic.

Camellia,
Și mie îmi pare rău. Și sunt bine.
Mi-e dor de tine.
Ai grijă.
Amber

Întorc scrisoarea. Culori pastelate alcătuiesc un șir de linii.

Acolo este un alt mesaj:

CRED CĂ EDEL A FUGIT. UN INVESTIGATOR IMPERIAL A VENIT LA CEAINĂRIE S-O CAUTE. DAR UNII CLIENȚI MI-AU SPUS CĂ ACOLO SE FAC ÎN CONTINUARE ȘEDINȚE DE ÎNFRUMUSEȚARE. ȘTII CE SE ÎNTÂMPLĂ?

27

Draperiile de la pat se deschid brusc. Înăuntru se năpustesc lampioane de noapte care mă orbesc. Îmi acopăr fața. După ce m-am sucit și învârtit, îngrijorată pentru Edel, am impresia că abia am adormit și că nu are cum să fie dimineață.

— Ce e?

Bree mă privește cu ochi cârpiți de somn:

— Ai fost convocată.

Mă frec la ochi.

— De cine? Cât e ceasul?

— De Alteța Sa, Prințesa Sophia.

Trage păturile de pe mine și continuă:

— ...și sunt două ceasuri după steaua de miazănoapte.

— De ce?

— Prim-servitoarea ei, Cherise, n-a zis.

Bree îmi pune pe umeri un halat tivit cu blană și îmi strecor picioarele în papuci.

— A spus că prințesa vrea să mergi la ea exact așa cum ești.

Îmi bag mâinile în păr, să-mi scot eșarfa de mătase și să-ncerc să aranjez buclele zbârlite într-un coc Belle.

— Hai, repede. E prost dispusă și nu-i place să aștepte.

Bree mă scoate repede din apartamentele Belle, unde mă așteaptă Rémy.

— Bună seara, îi spun.

— De fapt, e bună dimineața, mă corectează el.

Oftez:

— Ai idee cât de agasant ești?

— Sora mea mai mare mi-a spus des asta.

Pornește în fața mea. Am învățat drumul spre apartamentele Sophiei, dar mergem în direcția opusă, spre aripa sudică a palatului. Trecem pe lângă săli de bal, sere și saloane cochete.

— Unde mergem? îl întreb pe Rémy.

— Acolo unde am fost instruit să te duc.

— Și te mai întrebi de ce nu-mi place să te am în preajmă.

Se oprește și se întoarce spre mine:

— Încercam să glumesc cu dumneata.

— Ei, bine, nu-ți iese deloc.

— O să mă străduiesc mai mult data viitoare, spune el, apoi pornește iar, cu pași apăsați. Prințesa a cerut să vii la atelierul ei privat.

— Știi de ce?

— Nu sunt plătit ca să știu, ci doar ca să ascult ordine.

Pe ușile masive din lemn negru strălucește emblema Casei Inventatorilor – o crizantemă răsărită dintr-un turn de roți zimțate. În fața ușilor stau trei gărzi imperiale. Rémy îi salută și își ocupă locul lângă ei.

Se deschid ușile. Zidurile sunt acoperite de rafturi enorme, care alcătuiesc sute de balcoane. Fiecare locșor este ticsit de cărți. Lampioane de lucru, gri-argintii,

se bălăngăne deasupra meselor de lucru lungi. Acestea sunt pline de eprubete, linguri, mojare și răzători. Într-o cușcă, toarce un animal asemănător unei pisici, cu blană galbenă și pete negre. Peste tot sunt coșuri pline cu petale de flori, iar o mașinărie monstruoasă dintr-un colț scoate norișori de abur. Pe rafturi sunt sticle de spițerie care sclipesc precum giuvaierele, dar și borcane simple și alte mici recipiente cu rășini, balsamuri, ceară, uleiuri de flori, sevă de plante și diverse extracte. Pufuri pentru pudră, pensule și borcane cu ruj stau ca niște macarons pe o tavă cu deserturi.

Sophia se uită în două terrariumuri cu flori și bate cu degetele în geam. Într-unul este sângerariță, o floare cu petale albe și mijloc galben. În celălalt sunt floricele roz pal și albe, adunate în grupuri mici, ca niște stele – dafin de munte. Prințesa le gângurește florilor ca și cum ar fi animale de casă. Părul electrizat îi stă ca un nor în jurul umerilor. Pielea palidă i s-a înroșit din cauza nerăbdării. În continuare seamănă cu mama și regret această decizie. Îmi întoarce stomacul pe dos.

— Camellia.

Sophia vine în grabă spre mine. Cămașa de noapte se târăște în urma ei ca o coadă.

— Vreau să-ți arăt ceva deosebit.

Miroase a transpirație și a sare. Are ochii injectați.

— Favorita mea.

Mă ia de mână și mă trage, veselă, după ea, ca și cum ar fi una dintre surorile mele și am merge împreună la lecții sau la micul dejun, ori ne-am fofila undeva unde nu am avea voie să mergem.

— Am nevoie de ajutorul tău, din nou.

O parte din mine freamătă de încântare că eu sunt cea care s-o ajute. Asta îmi doream.

Trecem de terrariumuri.

— Știi multe lucruri despre plante? mă întreabă.

— Da. Le studiem mai ales pentru nuanțe, pentru crearea de pigmenți și pentru produse Belle.

— Florile sunt extrem de subestimate, spune ea, privind spre tavan. Sunt râvnite doar pentru frumusețea lor, pe când ele pot rezolva atât de multe probleme.

Mă trage după ea, spre o masă mare, acoperită de munți de tabloide, foi volante și reviste de frumusețe. Sunt acolo și cartoane pe care stau, fixate cu piuneze, poze rupte din ziare. Ochi, picioare, sâni, siluete, fețe. Truse de frumusețe sunt aliniate, cu conținutul la vedere.

Sophia mă duce spre o schemă de frumusețe de pe un șevalet. De acolo mă privesc două femei identice – păr blond, aproape alb, ochi verzi ca perele necoapte, piele maronie, în culoarea nisipului ud și guri în formă de inimă.

— Acestea sunt verișoarele mele – Anouk și Anastasia.

Le atinge fețele cu vârfurile degetelor:

— Nu acceptă decât diferențe minime între ele. Trebuie să le cauți cu atenție.

— Sunt frumoase, spun eu.

— Exact asta este problema.

Mă crispez.

— Le-am urmărit în ultimele zile. Mai bine zis, le-am urmărit operațiunile de înfrumusețare. Tocmai s-au întors dintr-o vacanță în Insulele Mătăsii, unde au fost la sora ta, Padma.

— Ați urmărit operațiunile lor de înfrumusețare?

— O, nu ți-am arătat capodopera mea.

Trage de niște șnururi împletite care atârnă pe perete și, imediat, se dă la o parte o tapiserie, scoțând la iveală un zid plin de portrete pe porțelan, încadrate de o rețea întortocheată de țevi din alamă. În fiecare spațiu este câte un chip, având alături numele, titlul și emblema regală.

Lichidul care se furișează prin tuburi susură blând. Unele portrete se schimbă – părul se lungește sau se scurtează, nasurile se micșorează, pielea capătă nuanțe mai vii sau complet diferite, părul își modifică textura, gurile devin mai cărnoase.

Întind mâna spre un portret.

— Nu le atinge, sunt foarte sensibile, mă avertizează Sophia.

— Dar ce sunt?

— E modalitatea prin care reușesc să-i văd pe toți, spune ea, privind admirativ. Așa văd cât de frumoasă îmi este Curtea.

— Dar... cum?

Mi se strânge stomacul.

— E secret, spune ea, strângându-mă de mână. Pot avea încredere în tine?

— Da.

Inima mi-o ia la goană.

Sophia se întoarce la masă și deschide una dintre trusele de frumusețe. În cutii de catifea se odihnesc brățări bogat împodobite, cercei în formă de lacrimă și coliere făcute dintr-o risipă de aur și pietre prețioase.

— Unul dintre inventatorii mei regali mi le-a făcut.

Îți amintești când ai venit prima oară să asiști la ritualul meu de toaletă – de ziua mea – și am împărțit bijuterii?

Dau din cap, aducându-mi aminte cum se năpustiseră doamnele din suita ei asupra podoabelor.

— Ele extrag cantități infime de sânge. Îmi trebuie doar puțin. Iar când îl amestec cu sângele tău, cu sânge de Belle, se întâmplă lucruri remarcabile.

— Sângele meu?

— Da. Pun să fie stoarse lipitorile tale; uneori, și pe ale surorilor tale de la ceainării.

Încerc să-mi ascund dezgustul:

— De ce?

— Ei, nu-ți bate capul, spune ea, bătându-mă ușor pe umăr. Am descoperit asta demult, când eram copil, iar Arabella, favorita mamei mele, îmi schimba culoarea părului și a ochilor în camera de joacă. Dintre toate fetele Belle, ea a rămas preferata mea, să știi. Deși, s-ar putea ca tu să reușești să mă cucerești.

Își flutură genele, apoi continuă:

— O mușcam în joacă pe Arabella, iar picături din sângele ei îmi cădeau pe rochițe și șorțulețe. O puneam pe doică să le stoarcă și să păstreze lichidul. Ciudat, știu. Dar eram fascinată de ceea ce puteți face voi.

Fac un pas în spate. Îi cercetez fața, ochii, să-mi dau seama dacă vorbește serios. Radiază. Îi țâșnește mândria din toți porii. Oare vrea să mă simt onorată de fascinația ei pentru fetele Belles?

— Atunci am făcut descoperirea. Atunci am început să înțeleg adevărata lui putere. Dacă sângele Arabellei îmi atingea pielea, i se refăcea pe loc culoarea. Închipuiești! Credeam că fetele Belles sunt mai puternice decât

reginele. Voiam și eu să fiu așa.

Mângâie bijuteriile, trecându-și degetele peste vârfurile de ac și peste micile rezervoare de sub ele, ascunse sub pietrele prețioase.

— Credeam că dacă beau sângele, devin ca voi. Ca Arabella. Ca fetele Belle pe care le vedeam în ceainării. Dar nu a funcționat. A reușit doar să-mi facă rău.

Îmi simt stomacul cum se înnoadă.

Prințesa se întoarce la peretele ei:

— Pe măsură ce creșteam, sora mea, verișoarele mele, prietenele mele deveneau tot mai drăguțe, mai drăguțe decât mine. Mama nu mă lăsa să-mi fac transformări profunde. A început să pună în aplicare legi care să prevină schimbări radicale. Mă simțeam banală. Uitată. Plată. Sora mea făcea să pară că e atât de ușor să fii frumoasă! Culorile pe care le alegea și schimbările ei subtile o făceau să arate extraordinar – tot mai frumoasă, după fiecare ședință cu Arabella. Voiam ca oamenii să-mi acorde aceeași atenție. Voiam să fiu mai bună decât toți ceilalți. Să am aceleași instincte când venea vorba de stil și frumusețe.

Se apropie de un portret care tocmai se transforma:

— Uite! spune ea și mă trage mai aproape. Lady Christiana și-a schimbat adineauri culoarea părului, din castaniu în vișină putredă. Oribilă culoare. Și la ora asta! Mă întreb la ce ceainărie o fi.

Privim împreună cum se schimbă imaginea. Nasul se transformă, dintr-unul subțire și ascuțit, într-un năsturel cârn și drăgălaș. Pomeții i se ridică, iar conturul maxilarului i se netezește. Pielea i se închide, de la culoarea fildeșului, la un maro mieriu. E ca și cum ai urmări o

filmare a schimbărilor, minut cu minut.

— Sângele tău le leagă de peretele meu. Cu al tău merge mult mai repede decât cu al surorilor tale sau cu al Arabellei.

— Nu înțeleg.

Și nu sunt sigură că vreau să înțeleg.

— Schimb bijuteriile săptămânal, ca să am mereu mostre proaspete din sângele lor. Și, dintr-un motiv necunoscut – nici măcar cercetătorii mei nu-l știu – sângele tău mă ajută să le urmăresc.

— Nu știu ce să spun.

— Bucură-te. Ești puternică, zice ea, apucându-mă strâns de încheietura mâinii. Și tu vei fi cea care mă va ajuta să-mi ating țelul, în sfârșit. Vreau să fiu cea mai frumoasă femeie din tot Orléans-ul, din toată lumea.

— Dar sunteți deja splendidă.

— Minți cu atâta ușurință, încât mă întreb ce alte lucruri îmi ascunzi.

Tonul ei îmi dă fiori. Ochii i se înfig adânc într-ai mei.

— Dar nu min...

— Știu că nu sunt cea mai frumoasă. Vin aici de două ori pe zi. Îmi amintesc asta când văd portretele surorii mele de pe holurile regale. Când văd *look*-urile pe care le creează surorile tale. Când o văd pe mama. Știu că sunt, cel mult, mediocră. Zeița Frumuseții nu m-a binecuvântat cu un șablon natural superior. Nu am o bază bună pe care să pot construi.

Îmi aduce aminte de mine însămi – cum îmi doream să fiu cea mai bună, cum făceam cercetări și planuri ca să mă asigur că le-o iau înainte tuturor.

— Înțelegi ce-mi doresc? mă întreabă cu voce ridicată.

Încep să transpir. Face un pas spre mine, iar respirația ei greoaie se transformă în gâfâieli.

— Vreți să fiți cea mai bună, îi răspund, și asta sună cumva prea familiar – de parcă aș sta de vorbă cu mine.

Poate că aș face la fel dacă m-aș pregăti să devin regină. Revelația sumbră se așază undeva în străfundul ființei mele.

Sophia rânjește:

— Știam eu că o să înțelegi.

Îmi ia mâna și mi-o sărută:

— Trebuie să devenim prietene. Cele mai bune prietene. În fond, eu te-am vrut. Mereu. De când te-am văzut prima oară, în trăsura ta de la Carnavalul *Beauté*.

Pornește spre ușă.

— Vei face orice ca să mă ajuți, nu?

— Da, Alteță, spun eu și fac o reverență.

Dar nu știu cât mă va costa asta.

28

A DOUA ZI, DIMINEAȚA, Ivy mă așteaptă în salonul principal și fuge spre mine imediat ce intru în încăpere.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

Agitația radiază din ea ca strălucirea unui soare prea arzător.

— Iar eu am o întrebare pentru tine. De ce nu s-a întors acasă Arabella?

Spun asta înainte ca ea să-și înceapă predica despre cine știe ce nou subiect.

Ivy se crispează.

— Cum de știi despre ea?

— Este una dintre surorile tale? Am văzut-o.

— Nu, este din generația de dinaintea mea. Este fata Belle favorită a reginei. A oprit-o la curte ca să lucreze cu Prințesa Charlotte.

— E la curte de atunci? Și Du Barry a fost de acord?

— Dacă regina vrea ceva, va obține, spune Ivy.

Servitoarele intră împingând cărucioare pline cu ouă fierte, carne friptă, tarte cu fructe, prăjituri, șuncă prăjită, friganele, dar Ivy le dă afară, apoi fuge la ușa biroului lui Elisabeth. Bate de trei ori, cu urechea lipită de zid.

Ușa nu se deschide.

— Bun, e plecată.

Ivy vine lângă mine:

— Ce s-a întâmplat aseară? Cu Sophia?

— De unde știi despre asta?

Iau o tartă cu brânză de pe cărucior și mă așez într-un fotoliu.

— Trebuie să știu totul despre tine și tranziția ta la curte.

— Ca un spion? o tachinez eu, încercând s-o fac să zâmbească și să se relaxeze puțin.

— Ca o soră mai mare, spune ea și-mi ia farfuria din mână. Am nevoie să te concentrezi și să-mi spui exact ce s-a întâmplat.

Își frământă întruna degetele înmănușate în dantelă.

— Sophia m-a dus la atelierul ei. Am văzut...

— Portretele.

Își lipește palmele de brâu, ca și cum ar fi apucat-o durerea de stomac.

— Iar începe.

— Ce anume? întreb.

Întind mâna după farfurie. Mi-o ia și o trântește pe masă. Tresar.

— Am nevoie să te concentrezi acum. Problemele ei. Obsesiile. Credeam că se simte mai bine. Că am ajutat-o, spune ea.

— Vorbești despre ea ca despre o nebună.

— E deranjată.

— Puțin, da. E foarte presată și anxioasă. Vrea să fie cea mai frumoasă. Și cred că o pot ajuta.

Ivy încremenește. Doar privirea îi arde:

— Și eu am crezut asta. Prostește am crezut. Nu-ți dai seama? Nu simți?

— Ce să simt?

Se strecoară pe fotoliu, lângă mine, așa de aproape încât pot simți aroma de lavandă a cremei pe care o folosește.

— N-ar trebui să-ți otrăvesc mintea. Du Barry și Ministrul Frumuseții mi-au dat instrucțiuni clare să nu-ți spun anumite lucruri.

Vocea îi tremură. Tace când aude cum se deschid și se închid uși în alte zone ale apartamentelor Belle.

— Ce anume să nu-mi spui?

Pulsul meu o ia razna.

Ivy privește peste umăr. Slujnicele care servesc micul dejun umplu ceainice cu apă clocotită și aduc carafe cu suc de pepene.

— Stai, îmi șoptește. Lăsați-ne, vă rog, le spune femeilor. Voi suna clopoțelul când puteți reveni.

Toate se grăbesc să iasă.

— Sophia are niște porniri întunecate, spune ea, aproape împietrită. Când am fost desemnată favorită, tocmai împlinise treisprezece ani. Una dintre doamnele de onoare ale reginei i-a dăruit un crocodil pitic. Era o vietate mică pe nume Pascale, cu dinți ascuțiți și cu o coadă lungă pe care o târa după el ca pe o trenă de perle. Dar Sophia își dorea foarte mult un dragon pitic. Aceștia deveniseră foarte rari în urmă cu câțiva ani. Crescătorii regali nu reușeau să-i facă să supraviețuiască mai mult de câteva ore după ce eclozau.

Ivy inspiră adânc:

— Sophia m-a obligat să fac muncă de înfrumusețare

cu Pascale.

— Și noi am lucrat pe câinii noștri și pe pisicile fără stăpân acasă, îi amintesc eu.

— Da, dar nu făceam decât să le schimbăm culoarea blănii, ca să ne exersăm harul.

Își aruncă privirea spre ușile de la intrarea în salon, apoi continuă, cu voce frântă:

— Sophia m-a obligat să-i rup spinarea și să remodelez oasele, în așa fel încât să-i fac o pereche de aripi.

Îmi acopăr gura cu mâna.

— A trebuit să-i frâng gâtul și să-l întind, ca să semene mai mult a dragon decât a crocodil. Apoi a-ncercat să-l facă să zboare.

Ridic mâna:

— Nu vreau să mai aud.

— L-a aruncat de la balcon. L-a ucis.

— Ivy, ți-am spus că nu vreau să știu.

Sar din fotoliu.

— Trebuie să știi.

— Era doar o copilă.

— S-a întâmplat în urmă cu numai câțiva ani. Dacă acele porniri au crescut odată cu ea, în loc să scadă?

— Nu mai vreau să vorbesc despre asta.

Ies în grabă din salonul principal.

— Camellia, strigă Ivy după mine. Camellia!

Odată ajunsă în dormitorul meu, trântesc ușa și ies pe terasă. O briză răcoroasă așterne pe podea un covor de frunze, ca un caleidoscop în culorile machiajului din sezonul vântos – galben aprins, castaniu, stacojiu și culoarea caisei. Aș vrea ca briza să care cu ea, departe, lucrurile pe care tocmai mi le-a spus Ivy. Să le mături spre alt loc.

O frunză colorată se agață în abacul de pe biroul meu. O eliberez de acolo și o frec între degete. Îi simt mirosul și mă gândesc la Maman. Când lunile calde deveneau vântoase, mă ducea în inima pădurii care înconjura *Maison Rouge de la Beauté*; acolo căutam frunze și le alegeam doar pe cele mai frumoase, mai vibrante, pe cele care își păstrau culorile vii. Când reveneam în odaia noastră, Maman mă învăța cum să le folosesc ca să creez pigmenți care să arate cât mai natural și cum să amestec nuanțe pentru păr; le presam între cărți cu povești, ca mărturii ale aventurilor noastre.

Deschid cartea ei Belle. Între două pagini e înfiptă o foaie de scandal cu marginile zdrențuite. Titlul:

LADY SIMONE DU BERTRAND DIN CASA EUGENE MOARE ÎN TIMP CE FAVORITA ÎI RETUȘA CULOAREA PIELII

Ce?

Lângă hârtie, este scrisul agitat al lui Maman.

Data: A 53-a zi la Curte

Și-a dorit cea mai albă piele din tot regatul – pură ca laptele proaspăt și ca o margaretă nou-născută, așa zicea întruna. Însoțitoarea ei i-a ținut o oglindă pe toată durata ședinței. Îi masam în piele pigmentul alb-cretă, dar se strica, se amesteca mereu cu nuanțele încăpățânate de cenușiu intens. Ea se ridica în fund, mă pălmuia și mă punea să o fac din nou.

M-am înfuriat așa de tare, încât nu am putut să mă concentrez pe imaginea ei din mintea mea. Harul nu a funcționat corect. A continuat să mă pălmuiască tot mai tare, ba chiar m-a amenințat că o să mă bată cu o curea

dacă nu reușesc să-i ofer culoarea dorită. Am simțit că în mine se rupe ceva și nu m-am putut abține să nu-mi închipui cum pielea i se umple de riduri și inima îi încetinește. Când am deschis iar ochii, ai ei erau ieșiți din orbite și gura îi era moale și căscată. Întâi n-am înțeles ce s-a întâmplat, dar apoi am realizat că eu făcusem asta. Ministrul Justiției a clasat cazul drept un accident – medicul ei personal a confirmat că avea probleme de sănătate înainte de ședința cu mine.

Inspir adânc. Maman a omorât o clientă? Harul a trădat-o? Cum de a ținut secretul ăsta? Oare pot păți și eu la fel?

Închid repede cartea și o pun înapoi, în ascunzătoarea din trusa mea de frumusețe.

În încăpere intră două baloane poștale, urmate de alte frunze.

Primul: stacojiu, purtând emblema *Maison Rouge de la Beauté*.

Al doilea: un balon alb-argintiu, acoperit cu mici cioburi scânteietoare, de la Ceainăria Sticlei.

Le leg panglicile de inelul pentru baloane de pe marginea biroului meu. Îl deschid mai întâi pe cel de acasă. Scot pergamentul.

Dragă Camellia,

N-am nicio veste de la Edel. Am întrebat-o pe Du Barry, dar îmi tot repetă că totul e bine și că trebuie să mă concentrez pe munca mea. Că e totul în regulă. Tu ce ai auzit?

Bebelușii au crescut și mai mult. Acum două seri, Du Barry ne-a pus să le serbăm a șasea aniversare. Nu prea

înțeleg cum funcționează asta. Și noi am crescut la fel de repede? Îngrijitoarele le îngână cântecele și-i numesc „copiii trandafir". Ți-am trimis și un desen cu micuța care-ți seamănă leit. Ți-ar putea fi geamănă – cu tot cu gropiță. O tot strig Camellia, din greșeală, dar nu se supără. Vrea să fie ca tine când va ajunge la curte. Numele ei e Belladonna. Noi îi zicem „Donna".

Cu drag,
Valerie

Despăturesc a doua coală și văd un portret; o versiune a mea, mai mică. Ochi strălucitori. Piele de un cafeniu cald. Gropiță în obrazul stâng. Păr creț și zbârlit. De ce ar crea Zeița Frumuseții o altă fată Belle care să semene perfect cu mine? Du Barry ne-a dat niște hârtii cu informații despre nașterea noastră. Ne-a spus că Frumusețea ne-a trimis pe fiecare mamelor noastre. Că am căzut din ceruri, ca stelele. Că Zeița a ales cu mâna ei fiecare trăsătură a noastră. Că, atunci când am ajuns aici, toate eram colorate și încălzite de sângele binecuvântat. Ce ne ascunde Du Barry? Și ce-i cu fata Belle de la Ceainăria Crizantemei, cea cu fața deformată? Tot Frumusețea a trimis-o și pe ea?

Deschid al doilea balon poștal, pe cel de la Hana.

C,

Am stat trează până târziu în fiecare noapte, încercând să descopăr cine plânge. Madame a mea, Juliette Bendon, spune că sunt doar curtenii care se îmbată prea tare la petrecerile ei nocturne. Dar eu nu o cred. Am impresia că mai sunt și alte femei aici. Dar nu pot niciodată să cercetez prea mult timp. Sunt așa de obosită zilele

astea... N-am nicio clipă de odihnă.

N-am nicio veste de la Edel, dar și eu am văzut titlul. Nu-mi răspunde la niciun balon poștal.

Hana

Încep să măsor camera cu pasul. Unde ești, Edel? De ce nu răspunzi? Poate că Amber are dreptate. Poate că, într-adevăr, a fugit. Dar, atunci, cum supraviețuiește? Unde s-a dus? Cum de continuă să funcționeze ceainăria fără să se alarmeze nimeni?

— Lady Camellia, îmi întrerupe Bree gândurile.

Pun scrisorile deoparte și merg cu ea în salonul principal.

— Ce este?

— Aruncă o privire. Rémy este cu surorile lui, spune ea, făcându-mi semn spre ușile apartamentului Belle.

Ne uităm printr-o deschizătură. Rémy ține de mână o fetiță care e un sfert din el, în vreme ce alte două fete se agită pe lângă el. Părul micuței este ca un nor negru plin de bucle spiralate și sclipici, ba chiar și cu niște fire metalice care amintesc de fulgere. Fetele au, și ele, culoarea lui – negru catifelat ca miezul nopții – iar când stau unii lângă alții par un buchet de cale negre.

— Cum e? întreabă cea mică. Mi-ai promis că o să-mi spui totul despre favorită, dar ai trimis doar două baloane poștale. Cum să încapă *totul* în două scrisori?

El îi zâmbește cu o relaxare pe care nu i-am văzut-o niciodată.

— Nu ne-ai zis nimic, spune cea mai înaltă.

Culoarea rochiei ei este aproape la fel ca a pielii și îi îmbracă formele ca mătasea pusă pe o clepsidră.

— Până și Maman a-nceput să-ntrebe, insistă ea.

— E drăguță, spune el.

Complimentul mă umple de căldură.

— Asta-i tot? zice a treia, bătând din picior.

Scutură din umeri și își bosumflă buzele colorate în corai aprins.

— E puțin cam încăpățânată.

Zâmbesc.

— Uneori e cam impulsivă sau nechibzuită, adaugă el.

Pufnesc. Bree râde încetișor.

— De asta o plac, spune cea mai înaltă. Face ce vrea. Sau așa pare.

— Cred că-ți place asta la nebunie, Rémy, zice a treia. Probabil că nu te ascultă deloc.

Râd cu toții, iar vocile au un timbru asemănător. Ca niște clopoței cu tonuri calde. O familie. Asta mă face să-mi fie dor de surorile mele.

— Ai salvat-o? Ai apărat-o de rele? întreabă micuța, de parcă toate astea ar fi un fel de aventură din povești.

— Mai degrabă am escortat-o în diverse locuri și m-am ținut după ea, spune el, luând fetița în brațe. Mirabelle, nu ratezi nimic. Pe cuvânt.

Își lipește fruntea de a ei și își freacă nasul de al micuței.

— Ba ratez tot, spune ea cu buza tremurând și cu lacrimi în ochi.

— Vrei să-ți cânt cântecul nostru? întreabă el.

— Da, scâncește copila.

Rémy începe să îngâne, iar tonul lui baritonal se propagă de pe hol până în pieptul meu. Fetița cântă un cântecel despre o broască galbenă care stă pe o foaie de nufăr într-un helești. Fratele ei o sărută pe obraji, iar

asta o face să izbucnească în râs. Încep să mă întreb cum era viața lui înainte de palat. Încep să mă întreb cum ar fi el, dacă nu mi-ar fi gardă.

— Putem s-o cunoaștem? întreabă cea înaltă.

— Nu, spune el încruntându-se și acum încep să-l recunosc.

— Dar te rog, se milogește micuța Mirabelle.

— Soldații din Ministerul de Război nu trebuie să se folosească de pozițiile lor pentru a primi tratament special sau favoruri. Este o încălcare a codului.

— Pentru tine, totul se reduce la reguli, spune cea mijlocie.

— Așa a fost mereu, adaugă cea mai înaltă.

— Nu s-ar cuveni, spune el. Voi trei nici n-ar trebui să vă aflați aici; oricum v-am lăsat să stați prea mult.

— Eram în trecere, spune cea mai înaltă.

— Nimeni nu e *în trecere* prin zonele rezidențiale ale palatului.

— Am fost invitate la Curte să vedem rochia de nuntă a prințesei, spune Mirabelle. Am văzut eu invitația.

El o ciupește de obraji:

— Sunt sigur de asta. Dar presupun că surorile tale s-au autoinvitat aici?

— De ce ai crede..., începe cea mijlocie.

— Recunosc, așa am făcut, spune cea mare. Ne era, pur și simplu, dor de tine.

— Asta-i o minciună, spune el.

— Fie. Voiam doar să aflăm mai multe despre ea. Ziarele spun că e mai puternică decât cealaltă favorită. Și că s-ar putea să aibă o a patra dimensiune a harului.

Îi arunc o privire lui Bree și o întreb fără sunet

„Serios?" Ea încuviințează, zâmbind.

— Știți ce cred eu despre tabloide și ziare. Și nu puteți să vă folosiți așa de numele meu ca să urcați aici. Nu se...

— ...cuvine, spun cele trei, într-un glas.

Schimb cu Bree un zâmbet năzdrăvan. Îmi netezesc rochia și mă asigur că toate buclele din cocul meu Belle sunt aranjate perfect. Deschid ușa, aproape smulgând-o din balamale.

Fetele se sufocă de emoție.

— Rémy? spun eu, prefăcându-mă agasată.

Face un pas în față, așteptând.

— A, iată-te. Tocmai te căutam.

Mirabelle își acoperă cu palma gura căscată. Celelalte două au încremenit, stane de piatră.

— Bună ziua, spun eu. V-am întrerupt?

— Nu, Lady Camellia, ele tocmai plecau, spune Rémy.

— Fără să faci prezentările? Rémy, ce s-a întâmplat cu manierele tale?

Îmi place la nebunie mica tresărire de groază de pe fața lui.

— Cine sunt fetele acestea frumoase?

— Sora mea, Adaliz.

Cea înaltă face o reverență.

— Odette.

Fata mijlocie se înclină.

— Și Mirabelle.

Micuța se lipește de mine, strângându-mi talia în brațele ei mici și dolofane.

Rémy se întinde după ea:

— Mira...

— E în regulă, spun eu, ferind-o de mâinile lui și sărutând-o pe obraz.

Vorbesc cu ele despre Curte, despre casa lor din Insulele Mirodeniilor și despre cât de nesuferit poate fi Rémy. Ochii li se măresc de uimire și zâmbesc întruna. Gura lui se îmblânzește iar. Fetele îi fac semne de rămas bun și dispar pe scara lungă. Îl privesc pe Rémy privindu-le și mă gândesc că poate nu e chiar atât de rău.

29

În Sala de Primire, toată Curtea reginei este adunată pentru prezentarea potențialelor *look*-uri ale Sophiei, la nuntă. Încăperea este decorată cu crizanteme și trandafiri Belle, aranjați în ghirlande în jurul coloanelor de marmură. Din toate părțile se aude murmurul vocilor care bârfesc și comentează. Mă așez alături de Miniștrii Frumuseții și Modei, pe scaunele de lângă platformă. Rémy e în picioare, lângă mine.

Regina ridică sceptrul. Gărzile imperiale trudesc să aducă portrete ale prințesei; sunt uriașe, cât tapiseriile de pe holuri, și au rame aurite. Fiecare ramă este numerotată și etichetată cu LOOK-URILE DE NUNTĂ ALE PRINȚESEI SOPHIA. În fiecare dintre ele, Sophia arată altfel. Textura părului variază de la bucle mari, la plete perfect drepte, spirale, onduleuri sau modele în zigzag, precum și noile tendințe în materie de cocuri înalte. Fața ei zâmbitoare este prezentată într-o gamă largă de nuanțe ale pielii. Rochiile sunt, și ele, variate: de la brocart auriu cu volane din dantelă crem, la un material înfoiat, roz, cu trandafiraşi de mătase și dantelă bej, la mătase colorată ca un păun brodată cu paiete pe margine, sau o rochie

complet albă, evazată, acoperită cu perle mici.

Sophia se foiește pe tron.

Regina se ridică în picioare:

— Înțeleapta și loiala mea Curte. Vă rog să vă alăturați mie, pentru a ajuta la alegerea *look*-ului de nuntă al prințesei. Pe lângă rolul de soție, fiica mea își va asuma și *look*-ul „definitiv", așa cum cere tradiția familiei regale.

Mulțimea aplaudă.

— Dar, mai întâi, aș vrea s-o ascult pe favorită. Camellia, te rog să vii lângă mine.

Tresar când îmi aud numele.

Regina se îndepărtează de tron. Capa ei lungă din blană o urmează în plimbarea ei prin fața portretelor.

Mă ridic și eu, mândră, și merg lângă ea.

— Acestea au fost întocmite de cabinetul meu, dar tu și surorile tale cunoașteți secretele artei frumuseții. Vreau să știu ce crezi.

— Da, Majestate, spun eu.

— Ce *look* i-ai da tu fiicei mele? Pe care l-ai alege?

Îmi împletesc degetele. Întrebările pe care mi le-a pus la banchetul de ziua Sophiei se alătură acestei noi provocări: *Poți face asta? Poți să fii cea de care am nevoie?*

Îmi trec privirea peste portrete. Vreau să-i arăt că locul meu este aici.

Aud ecourile șoaptelor și șuieratul baloanelor poștale ale știriștilor. Creierul meu se străduiește să decidă care ar fi cel mai bun. La lecții, Du Barry ne dădea șabloane de frumusețe cu care să lucrăm – culori de păr și piele care se scot reciproc în evidență, cele mai echilibrate nuanțe și cei mai potriviți pigmenți, structuri faciale simetrice, rochii pentru anumite siluete, culori

de machiaj Belle pentru fiecare paletă cromatică. Dar nu am vrut niciodată să le folosesc; mereu am preferat să-mi creez din nimic propriile *look*-uri. Mintea îmi este un hău de îndoieli.

Mă uit spre Sophia. Privirile ni se întâlnesc. Ochii verzi, adânci, se uită drept la mine. Părul îi cade în poală, într-o cascadă de inele, iar maimuțica ei pitică se joacă de-a v-ați ascunselea printre șuvițe. Mă întreb dacă nu cumva ar vrea să-și aleagă singură *look*-ul. Mă întreb dacă are vreo părere sau dacă i s-a dat posibilitatea să aleagă. Rochia începe să-i foșnească.

Mulțimea chicotește. De sub falduri apare un elefănțel pitic, cu codița cât un baton de mentă. Maimuța îi sare din poală și începe să fugărească elefantul în jurul tronului. Sophia se apleacă și își ia ambele animăluțe în brațe, acoperindu-le cu o ploaie de sărutări.

Regina face semn unei gărzi imperiale. Bărbatul smulge creaturile din mâinile Sophiei. Animalele scâncesc.

—Zo! Singe! Nu-i nimic, durează doar puțin, spune ea.

—Fiica mea are un atașament nenatural față de animale, spune regina.

Mulțimea râde, iar asta îmi mai dă puțin timp de gândire.

Regina își îndreaptă iar atenția spre mine:

—Începem?

Se așază din nou pe tron.

Dau târcoale tablourilor. Ochii tuturor sunt ațintiți asupra mea. Îmi mușc obrazul pe dinăuntru. Du Barry ar vrea să fac ceva simplu. Să aleg un portret. Să fac câteva sugestii. Ministrul Frumuseții ar zice să dezbatem

ce anume îmi place la fiecare dintre imagini. Ministrul Modei ar vrea să spun ce rochie se potrivește mai bine cu fiecare *look* în parte.

Le sting vocile din capul meu ca pe lumânări.

Vreau ca regina să vadă de ce sunt în stare, să vadă că pot fi persoana de care are nevoie, să știe că îi pot ajuta fiica.

Sophia are anumite obiceiuri – revine mereu la părul blond, indiferent dacă pielea îi este colorată în cafeniu cald, albă ca hârtia sau neagră ca cerneala, ori dacă părul îi e un nor zburlit, o claie de bucle sau aproape ras până la piele.

Îmi plimb buricele degetelor peste portrete și simt sub ele nodurile din vopsea. Aceste *look*-uri pre-aprobate nu-s de ajuns. Nu-mi dau seama cum ar arăta din spate sau dacă profilul i s-ar potrivi.

Mă întorc spre regină:

— Majestate, mi-ați permite să experimentez puțin?

Gura îi este o linie dreaptă și subțire:

— Cum dorești.

Închid ochii. Încăperea dispare: femeile, cu evantaiele lor fâlfâitoare și șoaptele răgușite, privirea apăsătoare a reginei, oftatul frustrat al Sophiei, zgomotul făcut de creioanele știriștilor, zborul lin al baloanelor poștale, toată fierberea așteptării.

Mă gândesc ce aș fi făcut dacă Du Barry ne-ar fi dat această temă. Mă întorc acasă, în sălile de lecții. Sunt cu Maman la o masă de lucru din camerele de Aură. Mâinile îi sunt pe umerii mei. Râsul ei îmi răsună în urechi. Vocea îi plutește deasupra mea: *Știi ce ai de făcut. Fă în așa fel încât frumusețea să însemne ceva.*

Nu există note. Nu există comentarii de la Du Barry. Nu există concurență cu surorile mele. Sunt doar eu. Și harul.

O văd pe prințesă cu ochii minții.

Trupul mi se încălzește.

Pe ceafă mi se adună picături de sudoare.

Inima îmi bate cu putere.

Sângele îmi aleagă prin vene.

Se trezește harul.

Fixez portretele cu privirea. Trag de pe pânze vopseaua, care se adună în jurul meu ca o tornadă colorată.

Curtea izbucnește în „ooo"-uri și „aaah"-uri.

Merg mai departe. Vreau să le arăt că sunt de neuitat. În asemenea măsură, încât regina să realizeze că trebuia să mă fi ales prima și că nu mă va lăsa niciodată să plec.

Sfâșii pânzele tablourilor, le descompun – bumbac, in, lipici și cânepă învechită. Și ele se alătură furtunii din jurul meu. Folosesc harul de Vârstă ca să netezesc cânepa, să redau materialului vitalitate și moliciune, apoi alcătuiesc din ea brațe, picioare, un trunchi și un cap, de parcă aș fi o fetiță jucându-se cu *papier-mâché*. Îi dau silueta voluptuoasă a surorii mele Valerie.

Folosesc harul de Aură, ca să extrag vopseaua și să o aplic pe nou-creatul trup, colorându-l în nuanța nisipului de pe plaja regală. Îi fac ochii cenușii ca văzduhul din timpul furtunii, pentru a-i onora pe locuitorii Orléansului, dar adaug mici flori aurii în mijloc, pentru a oglindi crizantema regală. Trag fire de mătase dintr-o tapiserie din apropiere. Se târăsc pe podea ca niște șerpi aurii și albi. Îi aranjez într-o cascadă de bucle mici și creez o rochie de nuntă crem.

Rezultatul stă lângă mine ca o păpușă în mărime naturală. Femeile își acoperă gura cu degete înmănușate sau cu evantaie de dantelă, iar ochii bărbaților sunt ieșiți din orbite. Mulți au încremenit.

Nimeni nu vorbește.

Picioarele amenință să-mi cedeze. Pleoapele îmi cad. Mă las încet într-o plecăciune, așteptând reacția reginei; în felul ăsta încerc și să ascund faptul că sunt epuizată. Mă străduiesc să nu mai gâfâi.

Sophia aplaudă furtunos și alergă spre mine. Mă ridică, mă îmbrățișează strâns și-mi șoptește, luându-mă de mână:

— Știam eu că ești cea mai bună. Împreună, vom mai puternice decât orice regină și favorită.

Regina începe să aplaude, urmată de restul Curții. Sophia îmi dă drumul. Mă plec din nou, dar de data asta mi-e greu să mă ridic. Simt imediat mâinile lui Rémy pe talie, ridicându-mă ca pe un copil căzut de pe scaun. Cuvântul „mulțumesc" mi se oprește în gât.

Regina se ridică de pe tron. Coboară treptele și admiră statuia pe care am creat-o.

— Camellia, încântător, spune regina, cu laudă în privire.

Inima mi-o ia la goană. Simt cum mă lovește un nou val de epuizare.

— N-am mai văzut așa ceva, continuă ea.

Curtea mă ovaționează în picioare.

— E mai mult decât încântător, mamă, spune Sophia. E spectaculos.

Prințesa mă întoarce spre ea. Mă îmbrățișează din nou și îmi șoptește la ureche:

— Eu am făcut asta, să știi. Eu te-am adus înapoi aici. Iar acum ai dovedit că eu am avut dreptate de la bun început.

Sudoarea începe să-mi curgă pe spate.

— Cum adică? bâigui eu.

Îmi zâmbește, iar lumea se învârte brusc – scaunele se întind ca o cocă moale, intensitatea râsetelor oscilează, iar podeaua se mișcă de parcă pământul de sub mine s-ar topi.

30

După prezentarea rochiei de nuntă a Sophiei, știriștii aruncă titluri care mai de care mai nebunești:

NOUA FAVORITĂ SPULBERĂ ÎNDOIELILE REGINEI CU PRIVIRE LA ÎNDEMÂNAREA EI

PRINȚESA SOPHIA, ÎNCÂNTATĂ DE NOUA FAVORITĂ

LOOK-UL DE NUNTĂ AL SOPHIEI VA FI CEL MAI RÂVNIT DIN REGAT

CAMELLIA, CEA MAI PUTERNICĂ FAVORITĂ CE A EXISTAT VREODATĂ

HARUL FETELOR BELLE, CAPABIL SĂ FACĂ MAI MULT DECÂT SE CREDEA

Zilele mele își găsesc un ritm, ca al valurilor albastru-cristalin din *La Mer du Roi*, când se sparg pe plaja de sub apartamentele Belle. Devin tot mai puternică, temperându-mă și folosindu-mă de lipitori ca să nu mai leșin. Sophia nu mă mai invită în atelierul ei.

De obicei, catastiful cu programări este plin de numele doamnelor de la Curte, venite din tot Orléans-ul.

Dar, astăzi, în el stă scris:

Auguste Fabry, Casa Rouen (fiul ministrului Mărilor) 09:00

Ducesa Midori Babineaux, Casa Helie 10:00

Contesa Anzu Charron, Casa Arcașilor (Manufacturier de Arcuri Favorit) 11:00

Lady Daruma Archambault, Casa Mirodeniilor 11:30

Îmi trec degetele peste numele lui Auguste, convinsă că, în felul acesta, scrisul lui Elisabeth ar putea să dispară. Număr literele din numele *Auguste*. Șapte. Un număr plăcut Zeului Mărilor. Oare părinții lui au făcut asta dinadins? Îi simt zâmbetul șmecher, de parcă ar fi în aceeași încăpere cu mine. În piept îmi flutură scurt ceva.

Bree deschide ușa de la dormitorul meu:

— Salonul de tratament numărul patru este pregătit.

Îmi privesc rochia vernil de lucru și șorțul.

— Adu-mi, mai bine, o rochie de zi. Cea lila. Ba nu, pe cea de culoarea untului, cu volane la mâneci.

— Dar este împotriva trad...

— Te rog, Bree.

Plusez cu un zâmbet. Fata pleacă spre garderobă.

Mă plimb apăsat prin fața biroului. Mă gândesc la baloanele poștale de la surorile mele. Mă gândesc să le spun mai multe despre Auguste. Mă gândesc să le cer sfatul: e ceva nelalocul lui în faptul că sunt amabilă cu el? E ceva greșit în a fi prietenoasă?

Îmi vine în minte fața lui Edel. Ea mi-ar spune să flirtez liniștită și să îmi dau voie să râd.

Răspunde la un balon poștal, Edel. Sunt tot mai îngrijorată pentru ea. Sigur este, în continuare, la Ceainăria Focului. Ar fi apărut mai multe titluri dacă nu era așa.

Poate că Du Barry a trimis-o acolo pe vreuna dintre surorile noastre mai mari? Dar Du Barry n-ar face așa ceva. Când o fată Belle pleacă de la curte, datoria ei este să se întoarcă acasă și să rămână acolo. Sau... cum or sta lucrurile cu fata Belle de la Ceainăria Crizantemei?

Încerc să iau tocul din călimară, dar mâinile îmi sunt prea amorțite ca să-l pot ține. Le scutur.

Bree revine cu rochia de zi.

— E totul în regulă?

— Da.

Mă schimb, apoi îmi pun oglinjoara la gât. Geamul ei rece mi se lipește de pielea fierbinte.

— Clientul este în salon, cu Ivy.

Bree deschide ușile dormitorului.

— A ajuns deja?

— Da, milady. E aproape ora de începere a tratamentului său.

Pășesc pe hol. Încerc să n-o iau la fugă. Trec pe lângă peretele favoritelor și mă opresc în dreptul portretului lui Maman înainte să intru în salonul principal. Ochii ei clipesc. Îmi răsună în urechi amintirea vocii ei, spunând: *nu fi prostuță, nu căuta să cunoști băieți și fete la Curte. Concentrează-te pe harul tău, pe puterea ta și pe surorile tale.*

— Camellia, spune Bree, atingându-mă pe umăr.

Tresar.

— Te așteaptă.

Inspir adânc, înainte să intru. Expir lent, lăsând aerul să iasă alene, precum cel dintr-un balon poștal. Auguste e în picioare, lângă șemineu, cu ochii la tapiseria de deasupra căminului. Elisabeth îl bombardează cu întrebări,

dar el nu-i răspunde. Aghiotanții intră și ies, zoriți, iar servitoarele aduc provizii și împing cărucioare aurite. Ivy stă pe un scaun, lângă el.

Bree îmi anunță sosirea.

Auguste se întoarce, zâmbind.

— Ședință plăcută, îi urează Elisabeth, într-o ultimă încercare de a-i atrage atenția.

Privirea lui o ocolește. Fata se bosumflă, apoi se retrage și birou și închide ușa după ea.

Mă străduiesc să-mi stăpânesc buzele și să le conving să se așeze într-o linie serioasă și profesionistă, iar nu în rânjetul care amenință să le cotropească.

— Bună dimineața, domnule Fabry.

— Așa de formal? Nu suntem prieteni? întreabă el, făcând un pas în față.

— Prieteni?

Râd, dar îmi înghit rapid râsul. Când stau aici, față-n față cu el, mă simt de parcă ne-am împărtăși un secret sub nasul tuturor.

Ivy își drege glasul.

— Ați băut ceai? îl întreb.

— Da, și e oribil.

Ridică puțin capacul unui ceainic. Din el ies, ca un fum, aburi fierbinți.

— Nu se poate pune puțină miere în el? Sau zahăr? Ca să fie mai plăcut?

— Asta ar reduce efectele trandafirilor Belle, din păcate, îi spun.

— Sau din fericire, dacă-ți place durerea.

— Cui îi place durerea?

Își bagă degetul în ceainic, de parcă s-ar pregăti să-l

scufunde cu totul în lichidul fierbinte.

— Nu! sar eu, și mă întind să-l apuc de mână.

— Îți faci griji pentru mine? mă întreabă.

Fac un pas în spate:

— Dacă dumneata vrei să te arzi, n-ai decât.

Asta face, iar eu încerc să nu țip.

— Nu mă deranjează. Uneori îmi amintește că sunt treaz, spune el, arătându-mi degetul roșu.

— Ești ciudat, spun eu.

— Într-un mod bun sau rău?

— Nu știu, încă.

Ivy bate în clepsidră.

— E timpul, îmi șoptește.

— Sunteți gata, domnule Fabry?

— Numai dacă încetezi să-mi mai spui așa. Nu sunt tatăl meu, îmi răspunde, zâmbind.

— Ești gata, Auguste?

— Da, acum, că m-ai rugat frumos.

Îmi face cu ochiul înainte să fie condus în sala de baie de către aghiotanții lui.

Mă întorc în holul care duce la salonul de tratament. Ivy se repede după mine și mă apucă de braț:

— Camellia, de unde-l cunoști?

— Ne-am mai întâlnit.

— Când? Unde? mă întreabă, pe un ton devenit serios dintr-odată.

Mă copleșește dorința de a minți și de a nu dezvălui cum l-am întâlnit pe Auguste, ca și cum aș ascunde într-un buzunar secret un giuvaier rar și neprețuit.

— Pe aici, pe la Curte.

— N-ar trebui să fii prietenoasă cu bărbații tineri.

— Dar cu cei bătrâni?

Îi simt privirea mustrătoare de sub văl.

— Trebuie să fii atentă.

— Știu. Sunt.

— E interzis. Și, pe lângă asta, e unul dintre pretendenții Sophiei!

— Știu.

— Pasiunea dintre doi oameni poate distruge harul. Poate otrăvi sângele cu toxine.

Îi pun o mână pe umăr:

— O să am grijă să folosesc mai multe lipitori. Odată la fiecare oră.

— Camellia.

— Doar te tachinez. N-am făcut decât să fiu drăguță cu el.

— Prea drăguță, mă avertizează ea.

— O să-mi exersez răutățile.

O las acolo și merg în salonul de tratament numărul patru. Din vazele decorate cu pietre prețioase se revarsă trandafiri. Lampioane de frumusețe plutesc ca niște sori mici, aruncând raze perfecte deasupra patului de tratament. Auguste iese de după un paravan de fildeș, îmbrăcat într-un halat de mătase. Roșesc la vederea lui.

— Dar știu că nu te grăbești, spune el. Încerci să-mi încarci nota de plată?

— Sunt sigură că poți avea răbdare, îi răspund, chiar înainte ca Ivy să intre după mine ca un nor întunecat.

Mișc puțin un cărucior cu săculeți de pudră *bei*, ca să mă prefac ocupată.

Îi simt privirea lui Auguste și mă străbate un val de căldură.

— Am făcut multe ca să obțin o programare la tine. După ultima ta ispravă de la Curte, aghiotantul meu zicea că o să ai programul plin pentru următoarele zece luni.

— Ce a trebuit să faci? îl întreb, privindu-l în ochi.

— Să sărut trei femei și să le mai și trimit flori și baloane poștale. Din cele scumpe, de la prăvălia lui Moreau.

— N-o să ai necazuri din pricina asta? Ești unul dintre pretendenții la mâna Prințesei Sophia.

— Le-am pus să jure că nu vor spune nimic. S-ar putea să fiu viitorul rege, iar ele cred că toți regii au nevoie de amante. Asta m-a făcut și mai popular.

— Dezgustător.

— Încerc să nu dezamăgesc pe nimeni.

— Ce umil ești.

Râd și mă întorc cu spatele la el. Aprind lumânări micuțe sub un vas de mixat, ca să topesc o pastilă cu pigment pentru piele.

— M-am străduit mult să ajung aici.

— Sună extenuant.

— Chiar a fost. M-am cam istovit.

Îmi înăbuș râsul. Ivy geme, exasperată.

— Ce servicii ai dori? întreb eu.

— Fă-mă să arăt pe cât de chipeș sunt deja.

— Cine zice că ești chipeș?

— Femeile pe care a trebuit să le sărut ca să le iau programările. În plus, am apărut în frumoscopul pentru bărbați de sezonul trecut.

— Bravo.

— Nu te amuză asta?

Ivy își drege glasul din nou.

Auguste se întoarce spre ea:

— Sunteți bolnavă, domnișoară? Pentru că nu-mi permit să iau vreo răceală.

— Nu, domnule, nu sunt...

— Ei, bine, poate că ar trebui să ne lași singuri, chiar și așa. Sunt puțin timid când se află atâția oameni în încăpere, spune el.

Simt privirea fixă a lui Ivy pe sub văl; fără îndoială, se așteaptă să-i cer să rămână. Îmi țin buzele lipite până când se ridică de pe scaun.

— Dacă asta vă doriți, spune ea.

— Asta îmi doresc, îi răspunde Auguste.

Fata face o reverență și iese ostentativ. Aerul din încăpere devine dens ca o budincă, acum, când ea nu mai e cu noi.

— Ai mințit. Nu ești timid.

— Nici pe departe. Voiam doar să fiu singur cu tine. Sau, atât de singur pe cât se poate, în limitele impuse de reguli.

Obrajii îmi iau foc. Îmi mut privirea:

— Deci, ce servicii vrei?

— Urăsc că trebuie să fac asta.

Mă încrunt.

— N-am vrut să sune așa. Doar că îmi displace – face un gest ambiguu – faptul că am *nevoie* de schimbări. Vaporul trebuia să tragă la mal o dată pe lună ca să putem face această *mentenanță*. Mereu mi s-a părut ridicol. Inutil.

Nu știu ce să-i spun. Nu știu cum să procesez dezgustul lui. Credeam că tuturor le place să-și schimbe înfățișarea. Credeam că toți râvnesc la asta:

— Atunci lasă-te cenușiu.

— Atunci n-ar vrea nimeni să se uite la mine.

— Ai scăpa de toate astea, spun eu, arătând în jur.

— Dar acum cred că îmi vor plăcea mai mult aceste tratamente, pentru că mi le poți administra tu.

Mă privește fix.

Îmi fac de lucru cu instrumentele de metal de pe o măsuță din apropiere:

— S-ar putea ca data viitoare să nu fiu disponibilă.

— Voi face ce va trebui să fac pentru asta. Voi găsi o cale.

— De ce să te străduiești atât?

— Nu știu, zău. Am fost la Ceainăria Crizantemei acum două zile și nu mi-a plăcut...

— Ai văzut-o pe sora mea?

Inima îmi stă în loc.

— Da.

— Cum este?

— Puțin cam morocănoasă. N-a amuzat-o șarmul meu.

— Nu cred că-i amuză pe mulți.

Auguste rămâne cu gura căscată:

— Au!

— Dar cum *părea*?

— După ce am încercat să flirtez cu ea, să mai destind atmosfera, n-a mai vorbit cu mine.

Mi-l imaginez pe masa de tratament a lui Amber și aproape că-mi vine să râd. Trucurile lui sigur au avut darul de a o enerva.

— Ar trebui să începem, îi spun.

— Da.

Se apucă să se dezbrace, iar servitorii se grăbesc să-l

ajute.

Mă întorc rapid cu spatele.

— Ești timidă? mă întreabă.

— Nu, dar nu se obișnuiește să te văd dezbrăcat. Ar fi trebuit să aștepți ca eu să părăsesc încăperea.

— Nu prea mă interesează ce se obișnuiește.

Patul geme când se așază pe el.

— ...în plus, nu sunt dezbrăcat. Nu-ți face griji. N-are de ce să-ți fie frică.

— De câte ori trebuie să-ți spun că nu mi-e frică?

— De o mie de ori.

— Ești inofensiv.

— Ba sunt destul de periculos, ca să spun drept.

Se preface că-mi zgârie ușor brațul. Atingerea degetelor lui stârnește un val de căldură în mine. Mă îndepărtez puțin.

— Te porți așa cu toate femeile?

— Nu, doar cu tine.

— Greu de crezut.

— N-ai încredere în mine?

— Nu te cunosc.

— Ce vrei să știi?

— Nimic.

Totul. Bree ridică una dintre clepsidrele de pe masă, ca să-mi arate că au mai rămas doar câteva minute din această ședință.

— Se apropie programarea următorului meu client.

— Păi, ai vorbit tare mult, spune el. Așa că ar trebui să beneficiez de mai mult timp. Încă n-ai făcut nimic de *spintria* pe care i-am cheltuit.

— Tu ai fost cel care a tot pus întrebări. Și nu mi-ai

spus ce vrei.

— Alege tu. Eu, unul, *am* încredere în tine.

Închide ochii.

Îi aplic pudră *bei* pe față și am grijă să-i intre puțin și în nas, ca să strănute. Am timp doar pentru un tratament rapid. Îi desenez pistrui mici pe nas și pe pomeți, ca niște picături de caramel. Harul se trezește în mine.

Îmi trec degetele peste fața lui: pielea îi e moale și caldă, iar răsuflarea, fierbinte. Îmi apare în minte figura lui palidă. Adaug pistruii unul câte unul, ca și cum aș picta flori delicate pe o pânză.

Închid ochii.

Auguste se mișcă. Bree țipă ușor.

Ochii mi se deschid brusc. Îl văd, la câțiva centimetri de fața mea, ridicat în capul oaselor și rânjind. Pielea lui fierbinte o încălzește pe a mea. Simt aroma căpșunelor pe care le-a mâncat înainte să vină aici. Moliciunea răsuflării lui îmi atinge obrazul. Aproape că îi pot simți gustul.

Mă sărută pe obraz, apoi spune:

— Ca să-mi poarte noroc. Am încredere că nu vei spune nimănui.

Apoi dispare pe ușă.

31

După programările de dimineață, Rémy ne conduce pe mine și pe Ivy în camera de zi a reginei pentru o întâlnire privată. Tot drumul, Ivy mă bate la cap despre Auguste. Însă cuvintele ei nu pot șterge senzația periculoasă pe care gura lui mi-a lăsat-o pe obraz. Deși ar trebui. Gândurile legate de el aproape mă fac să uit că sunt pe cale să am prima audiență semi-privată cu regina.

Ni se deschid ușile masive. Pereții îmbrăcați în damasc roșu din salonul de ceai al reginei poartă emblema ei regală – o coroană cu cinci vârfuri, având în centru un rubin scânteietor și o crizantemă. În vase speciale se topesc pastile de ceară medicinală, în vreme ce vase cu aburi eliberează vapori în încăpere. Un șemineu șuieră și trosnește.

Rémy se poziționează lângă ușă, alături de celelalte gărzi.

— Majestate, Lady Camellia, favorita, a sosit așa cum ați cerut, anunță aghiotantul ei.

Regina privește afară, printr-o fereastră arcuită. Fruntea ei cafenie este tulburată de riduri.

— Așază-te lângă mine, Camellia.

Vocea îi e blândă și îmi amintește de a mamei.

Mă strecor în scaunul de lângă ea. O ceașcă de ceai și o farfurie ajung cumva în mâinile mele tremurânde. Beau cu înghițituri mici și mă întreb de ce vrea să mă vadă.

— Sunt foarte impresionată de puterea harului tău.

În fine, mă privește.

— Vă mulțumesc, Majestate, spun eu.

— Reușești să faci lucruri cum nu am mai văzut. Nu eram sigură în ceea ce te privește. Cred că știi asta.

Mă bate ușor pe mână:

— Te credeam la fel de necugetată ca fiica mea.

Înghit în sec.

— Dar... Cred tu vei fi cea care va reuși să mă ajute. După atâta timp. S-ar putea să fii îndeajuns de puternică.

Se ridică:

— Vino cu mine. Și tu, Ivy.

Mă ridic și eu, apoi mă uit spre Ivy. Fata îmi face semn să merg și vine după noi. În liniște, trecem prin câteva holuri. Mergem pe lângă o grădină interioară, un bazin de marmură și câteva birouri; în fine, ne oprim în fața unei uși albe, însemnată cu un trandafir ce șerpuiește printr-o coroană cu patru vârfuri.

Servitorii se dau la o parte și regina deschide cu mâna ei această ușă. Habar n-am la ce să mă aștept.

Din lampioanele de vindecare ce plutesc prin încăpere se revarsă o lumină azurie. Pereții sunt îmbrăcați în tapet cu dungi groase negre și crem. În șemineu, focul arde cald, luminos și reconfortant, aruncându-și strălucirea arămie peste un pat mare, cu draperii diafane. Singurul sunet ce se aude în cameră este trosnetul

lemnului care arde. Servitoarele și îngrijitoarele care robotesc pe lângă pat îi fac o reverență reginei și își continuă treburile, în deplină tăcere.

— Dă-mi voie să ți-o prezint pe întâia mea născută, Prințesa Charlotte, moștenitoarea regatului Orléans, spune regina, apoi se apropie de pat și ridică draperia subțire ca o pânză de păianjen.

Încet, fac un pas în față și arunc o privire. O femeie tânără doarme sprijinită pe perne de mătase umplute cu puf; este învelită cu o pătură matlasată, ornată cu panglici groase, aurii. Are părul prins într-o coadă lungă ce-i încadrează fața într-o parte; buclele strânse combină roșul aprins și negrul de miazănoapte, culorile pletelor tatălui și mamei ei. Poartă un pieptăn încrustat cu pietre prețioase care strălucesc. Pielea îi este un amestec perfect de negru-cerneală și alb de porțelan – un bronz cald, cu pistrui – pentru a-i reprezenta ambii părinți.

Regina mângâie mâna fiicei ei și îngână un cântec.

Știriștii au tot făcut speculații despre starea Prințesei Charlotte. Unii spuneau că s-a născut fragilă și lipsită de apărare în fața bolilor. Alții, că suferă din cauza inimii frânte de când iubitul ei din copilărie, care îi era și logodnic, a murit într-un accident stupid.

Niciodată n-am știut ce să cred, dar un lucru e cât se poate de clar – regina o iubește pe Charlotte cu toată ființa ei.

— Nu-i așa că-i frumoasă?

Regina aranjează o buclă rebelă de pe fruntea lui Charlotte. Grija formează riduri în jurul ochilor reginei, iar tristețea îi face umerii să cadă spre prințesa adormită. Ridică ochii spre mine și ni se intersectează privirile.

O văd pe Majestatea Sa pentru prima oară. Mă uit repede în altă parte, fiindcă mă simt de parcă aș fi descoperit ceva ascuns, ceva ce n-ar fi trebuit să văd.

— Da, este.

— Doarme de patru ani, spune ea și își sărută fiica pe obraz. Și am grijă să nu devină cenușie. Apropie-te, îmi spune și-mi face semn să vin lângă ea.

Îmi fac curaj să vorbesc:

— Pot să întreb ce i s-a întâmplat?

— Poți, dar nu am niciun răspuns.

O mângâie pe obraz pe Prințesa Charlotte.

— ...Tocmai de asta te-am adus aici. Am nevoie ca tu s-o vindeci. Medicii regali nu au reușit s-o trezească. Chiar și fata mea Belle, Arabella, a dat greș.

— Nu am puterea de a vindeca.

Îmi mușc obrajii pe dinăuntru.

— Dar trebuie să poți face ceva. Am nevoie de ea trează. Chiar dacă nu mai e frumoasă. E prea devreme ca soarele ei să apună. Trebuie să găsești o cale de a mă ajuta. De a-ți ajuta poporul.

— Majestate, nu înțeleg. În ce fel îmi ajut poporul dacă o vindec pe Charlotte?

Regina îmi ia ambele mâini în palmele ei reci și transpirate:

— Ceremonia de Declarare a Moștenitorilor are loc peste opt zile. Va trebui să spun regatului că sunt bolnavă și să desemnez următorul cap încoronat. Sophia nu poate deveni regină. Nu trebuie să ajungă niciodată pe tron.

Cuvintele ei par să stârnească un cutremur în cameră. Mi-o amintesc pe Sophia așa cum era în atelierul ei, cu ochi sălbatici, cuprinși parcă de nebunie.

— Sophia nu este aptă. Este așa cum este pentru că nu i-am dăruit destul din mine. Nu mai aveam ce dărui după ce s-a îmbolnăvit Charlotte. Și, ca să spun drept, seamănă cu mine prea mult. Are temperamentul meu din tinerețe. Cel pe care fetele mele Belles trebuiau să-l extragă din mine în fiecare lună.

Tușește. Servitoarele se reped spre ea, aducându-i mai aproape vasul cu arome medicinale. Tusea i se calmează.

— Am încercat să fac la fel cu Sophia, dar nu a funcționat.

Soarbe ceai fierbinte.

— În fiecare zi mă rog la Zeul Vieții ca Charlotte să se trezească înainte ca eu să mor, ca să-și poată ocupa locul cuvenit, de regină. Să-mi fie alături când voi face anunțul că sunt bolnavă.

Nu pot să găsesc nicio asemănare între regină și Sophia.

— Trebuie să spun poporului meu. Știriștii au început deja să speculeze. În ultima vreme au fost necruțători cu mine. Cu cât mi se agravează boala, cu atât iese mai mult la iveală cenușiul, așa se pare. Mă apropii tot mai mult de forma mea naturală.

Inspiră adânc.

— Orléans-ul nu va supraviețui cu o regină ca Sophia. Am nevoie s-o trezești pe Charlotte. Folosește harul în orice fel ca s-o vindeci. Experimentează. Fă teste. Ceva. Orice. Ar fi un sacrificiu, știu asta, dar ne-ai salva.

Deschid gura de câteva ori. Cuvintele îmi rămân blocate în gât.

— Majestate, spune Ivy, apropiindu-se, Camellia va muri dacă încearcă asta. Harul nu este...

Regina ridică o mână. Ivy își înghite cuvintele pe care mai dorea să le rostească.

— Te rog să te gândești, măcar să te gândești să faci asta pentru mine. Voi avea nevoie de răspunsul tău și de un plan în opt zile. Până la Ceremonia de Declarare a Moștenitorilor, Charlotte trebuie să fie trează. Trebuie să încercăm.

Inima pare să-mi sară din piept la fiecare bătaie:

— Dar...

— Regatul are nevoie de tine. Eu am nevoie de tine.

Mă lasă lângă patul Prințesei Charlotte.

— Ivy, vino cu mine.

Rămân singură cu servitoarele și îngrijitoarele. Sunt copleșită de griji și întrebări. Răsuflarea Prințesei Charlotte se aude încet. Pieptul i se ridică și coboară. O ating pe obraz. Nu reacționează. Pielea îi e caldă la atingere.

— Ce ți s-a întâmplat? o întreb.

Dacă nu te pot ajuta?

Mă uit la ea, cum zace. Mă întreb ce ar face Maman: și-ar risca harul ca să-și ajute țara și regina sau ar refuza? Dacă dau greș? Cât de rea ar fi Sophia ca regină? De ce nu are regina încredere în propria fiică?

Îmi doresc nespus s-o mai văd pe regină privindu-mă ca acum – cu ochi plini de admirație și încredere. Vreau să reușesc, să fac față oricărei provocări din partea ei.

Îmi scot oglinda-pandantiv, apoi iau un ac din cocul meu Belle și mă înțep în deget. Sămânța de sânge urcă prin striațiile oglinzii. Trandafirii se răsucesc și își

dezvăluie mesajul – SÂNGE PENTRU ADEVĂR.

Pun oglinda în fața lui Charlotte și aștept ca sticla să se limpezească și să-mi arate adevărata ei reflecție.

— Ce faci? mă întreabă o voce.

Îmi ascund, grăbită, oglinda în sân. O femeie cu văl stă în picioare, în spatele unui paravan; i se vede doar silueta.

— Cine ești?

— Știi cine sunt.

— Arabella.

— Da.

Iese de după paravan și vine lângă mine, la marginea patului pe care zace prințesa. E slabă ca o trestie și înaltă, iar brațele i se leagănă nefiresc când merge. Vălul neobișnuit este lung până-n pământ și nu lasă nimic la vedere.

— Ce s-a întâmplat cu Prințesa Charlotte?

— Într-o zi, când nu se simțea bine, s-a culcat și nu s-a mai trezit.

Îi arunc o privire:

— Ai încercat...

— Am încercat *totul*, mă oprește ea, șoptit. N-a funcționat nimic. Harul meu nu o poate repara.

— Atunci de ce crede regina că eu o pot ajuta?

— Ziarele vorbesc despre isprăvile tale legendare, spune ea, mai degrabă curioasă. Și am văzut ce ai făcut în Sala de Primire, cu *look*-urile de nuntă ale Sophiei. Harul tău este mult mai puternic decât al meu. Nu am mai văzut niciodată așa ceva.

Complimentul ei mă umple de un amestec de bucurie, nervozitate și îngrijorare. Mereu am simțit că sunt la

fel ca surorile mele; singura diferență era că mie îmi plăcea să fac tot felul de experimente cu harul meu, chiar dacă asta mă băga în belele.

— Regina crede că poți înfăptui miracole. Pentru ea, puterea ta e un semn că zeii nu i-au uitat copilul.

Se așază pe pat și mângâie obrazul lui Charlotte cu mâna înmănușată:

— Poate că are dreptate. S-ar putea să fii singura care o poate salva.

32

În coșmarurile mele, alerg după Maman prin pădurea din spatele *Maison Rouge de la Beauté*. Ea este un spectru care gonește printre copacii dezgoliți, cu părul roșu aprins ca o flacără în întuneric. Picioarele mele desculțe se rănesc în fiecare creangă și rămurică de pe jos.

— Maman! Așteaptă-mă! strig după ea.

Se uită peste umăr și zâmbește, ademenindu-mă și mai adânc.

O întreb ce să fac cu Charlotte și regina:

— Am nevoie de ajutor.

Mă privește fix.

— Spune-mi ce să fac. Mi s-a cerut să-mi folosesc harul ca să vindec, țip la ea.

— Tu ce crezi?

Nu se întoarce la mine, ci se avântă și mai adânc în pădure, ocolind rădăcinile uriașe care se ițesc din pământul negru.

— Nu știu.

Când sunt gata s-o prind din urmă, o ia la stânga și o ratez din nou.

— ...chiar nu știu, am nevoie să-mi spui ce să fac.

— Nu pot. Trebuie să hotărăşti singură.

— Dar tu ce ai face? o întreb, oprindu-mă să-mi trag sufletul.

— Nu contează.

Cuvintele ei îmi rănesc pielea ca nişte ace.

— Trebuie să hotărăşti singură. Tu vei fi cea care să suporte consecinţele alegerii tale.

— Şi dacă mor?

— Fă ceea ce este corect. Mereu.

Camellia.

— Camellia.

O mână mă scutură de umăr. Mă trezesc brusc şi tresar când văd vălul întunecat al lui Ivy deasupra mea.

— Trebuie să vorbesc cu tine. Trezeşte-te repede.

Şoaptele ei sunt agitate.

— Ce este? întreb, frecându-mă la ochi. Cât e ceasul?

— Puţin după steaua de miazănoapte. Servitorimea s-a culcat.

Mă ridic în capul oaselor. Ivy îmi dă un halat tivit cu blană şi îmi arată papucii de satin de pe podea. Aprinde un lampion de foc şi îl trage de panglicile groase. Coşmarul nu m-a părăsit de tot.

— Hai.

— Unde mergem?

— Şşşt.

Mă ia de mână. A ei tremură. O apuc mai strâns, ca să-mi opresc propriul tremurat. Pe vârfuri, traversăm holul. Peste noi plutesc lampioane de noapte ce ne scaldă picioarele într-o lumină discretă. Răceala pardoselii de marmură trece prin tălpile papucilor mei.

Ivy deschide încet uşa serei. O întreagă grădină de

trandafiri Belle se înalță spre cerul întunecat, cu petalele lor mari și groase ca niște umbreluțe de soare și cu spinii strălucitori și netezi ca săgețile. Ieșim în grădina răcoroasă, acoperită cu un strat de brumă.

— De ce...

— Vorbește în șoaptă, ca să nu te audă și altcineva.

Inspiră adânc. Tulpinile trandafirilor încep să crească din vasele lor, se încovoaie și se alungesc, alcătuind o arcadă spinoasă deasupra noastră. Ivy îi manipulează. Petalele trandafirilor Belle cresc atât de mari, încât acum suntem într-un tunel de flori, ascunse de pereții de sticlă ai serei. Lampionul de căldură se leagănă între noi. Îmi încălzesc mâinile sub pântecul lui încins.

— Nu se poate să faci ce ți-a cerut regina. E prea mult, șoptește ea.

— N-am spus da.

— Trebuie să spui nu.

— M-am gândit că... poate ar trebui... să încerc.

Glasul disperat al reginei îmi e la fel de proaspăt în minte ca și sfatul pe care Maman mi l-a dat în vis.

— Înțelegi cum funcționează harul nostru?

— Da, sigur. Am învățat...

— Dacă ai fi învățat cu adevărat, ar fi trebuit să refuzi pe loc. Asta îți poate altera proteinele din sânge. Harul este menit să înfrumusețeze. Zeița Frumuseții ne-a binecuvântat cu el ca să putem ajuta la îmbunătățirea șablonanelor naturale ale oamenilor. Șablonul dăruit de ea și îngropat adânc sub cenușiu. Rostul harului nu este acela de a vindeca, precum medicina.

— Și dacă aș lucra asupra organelor ei? Le-aș întineri. Poate că în trupul lui Charlotte este o insuficiență

care o ține în somnul ăsta bolnăvicios.

— Crezi că Arabella n-a încercat asta deja? Regina se așteaptă la mai mult din partea ta.

Ivy începe să se plimbe, agitată.

— Dacă te-ai lăudat cu abilitățile tale, regina te crede acum o făcătoare de minuni. Ai făcut-o să creadă că harul poate fi folosit în moduri în care nu i-a fost menit. Dar numai Zeul Vieții poate controla boala și moartea. Noi nu.

Mă gândesc cum Maman a omorât din greșeală o femeie. Dacă putem aduce moarte, de ce nu și viață?

— Dar dacă pot? Regina crede că Sophia va nimici regatul. Că va distruge vieți. Oare viața mea, singură, valorează cât atâtea vieți, împreună? Nu crezi că ar trebui să aflu?

— Nu, cred că ar trebui să pleci.

Cuvântul bubuie în grădină ca un trăsnet.

— Să plec?

Mă holbez la ea, fără să înțeleg foarte bine ce vrea să spună.

— Da.

— Nu pot să plec. Unde să mă duc? Am muncit din greu ca să ajung aici. Nu mi-am dorit altceva decât să fiu favorita. Aici trebuie să fiu. Și să ajut.

— Și eu am crezut la fel. Asta vrea Du Barry să crezi. Asta ne spune toată lumea că trebuie să fim.

Își duce degetul la buze:

— Am auzit un zgomot.

Se întoarce spre ușa serei.

Inima îmi bate cu putere, alimentată de panică.

Când Ivy se întoarce iar spre mine, își ridică vălul;

fac un pas în spate și îmi opresc un țipăt. Pielea ei pare făcută din petice – cenușii, albe, bej – și este ridată ca o hârtie creponată. Buzele îi par două lipitori umflate de sânge. Ochii i s-au retras spre tâmple, dându-i înfățișarea unui pește.

— Am și zile mai bune, când harul meu mă poate repara. În seara asta, însă, e rău.

— Ce s-a întâmplat?

— Sophia, spune ea, înghițindu-și lacrimile. Mi-am folosit harul peste măsură ca să-i fac ei plăcere. Acum este dezechilibrat pentru totdeauna. Proteinele nu se mai pot regenera ca să mă mențină frumoasă. Harul nostru ne ajută și pe noi să ne întreținem. Ne ține în viață.

Îi ating obrazul. Parcă aș pune mâna pe frișcă tăiată.

— Pot să-l repar?

O lacrimă îi alunecă pe obraz.

— Nu fără ca asta să-ți afecteze propriile puteri, spune și își lasă vălul să cadă la loc. Dar îți mulțumesc. Și nu e mereu chiar așa de rău. Doar când îmi folosesc harul. Ochii revin la locul lor după ce se scurg câteva clepsidre.

Îmi pune o mână pe umăr:

— Nu poți permite ca asta să ți se întâmple și ție. Trebuie să pleci de aici.

— Unde să mă duc? Înapoi, acasă? Chiar dacă aș face-o, regina ar aduce-o aici pe una dintre surorile mele ca să încerce s-o ajute pe Charlotte. Trebuie să găsesc o altă cale.

— Nu asculți ce-ți spun, zice Ivy, cu pumnii strânși, apoi se năpustește spre ieșirea din grădină, micșorând la loc tulpinile și petalele trandafirilor Belle.

— Ivy, strig după ea.

Nu se întoarce. Zăbovesc singură în grădină. În minte mi se amestecă vorbele lui Ivy, rugămintea reginei, râsul sonor al Sophiei și îngrijorarea ei că n-ar fi frumoasă, spusele reginei, cum că Ivy este egoistă, geloasă și ranchiunoasă, dar și modurile în care Sophia și cu mine ne asemănăm. Motivele se aliniază unul lângă altul, ca niște perechi de cercei – ambele vrem să ne mulțumim mamele, ambele vrem să fim cele mai bune, ambele vrem respect și adorație.

Poate că, dacă nu o pot vindeca pe Charlotte, o pot ajuta pe Sophia să fie mai bună. Poate că ăsta e răspunsul. S-o fac să fie o viitoare regină mai bună.

— Nu pot să renunț! strig eu, sperând că Ivy mai este prin apropiere.

— Ce cauți aici?

Mă întorc brusc și îl văd pe Rémy în seră.

— Nu puteam să dorm, mint eu. Tu ce scuză ai?

— Rondul de noapte.

Îmi ține ușa deschisă, ca să trec.

Rămânem pe hol, în picioare. Sunt plină de întrebări și incertitudini. Nu pot să mă întorc în pat.

— Bei un ceai cu mine?

Imediat ce pun întrebarea, îmi vine s-o retrag.

— Dacă ai treabă, atunci lasă. Pot să...

Tace. Mă aștept să refuze. De două ori deschide gura să vorbească și tot de atâtea o închide la loc. În fine, spune:

— Da, sigur.

— Ne vedem în salonul de ceai.

Încuviințează fără vorbe.

Iau lampionul de foc și mă duc într-o încăpere mai

mică, de lângă salonul principal. Trag înăuntru trei lampioane de noapte; în lumina lor se văd două măsuțe joase pentru ceai, tapetul mov de pe pereți și pernele crem de pe jos. Trag un șnur de pe perete și imediat apare o femeie de după o ușă mascată.

— Da, domnișoară.

— Ai putea să-mi aduci niște ceai? Pentru două persoane. Și ești amabilă să aprinzi șemineul?

— Desigur.

Face o plecăciune și dispare.

Rémy revine. Cizmele lui se aud apăsat pe podea, de parcă ar zdrobi gândaci.

— Ești destul de zgomotos pentru ora asta târzie, îi spun.

Mormăie și se așază pe o pernă, față-n față cu mine.

Femeia se întoarce cu o măsuță volantă cu ceai și ne toarnă câte o ceașcă.

— Mulțumesc, spunem, într-un glas, Rémy și cu mine.

Râd. El se abține să zâmbească. Femeia aprinde focul, iar flăcările strălucitoare aruncă umbre pe pielea lui cafeniu închis.

Bem ceaiul printre tăceri lungi. Când unul dintre noi nu va mai suporta liniștea, îi va pune celuilalt o întrebare: *Care e anotimpul tău preferat? Ți-e dor de casă? Ai o soră preferată?* Dacă aș fi stat cu Auguste, conversația poate că ar fi continuat la nesfârșit.

Dar, când liniștea devine tot mai prelungă și ceaiul se răcește, gândurile mele se întorc la regină, la Prințesa Charlotte și la temerile lui Ivy. Acesta este unul dintre momentele în care surorile mele îmi lipsesc cel mai mult. Ori de câte ori una dintre noi avea o problemă,

aşteptam să adoarmă mamele noastre şi să auzim sforăitul lui Du Barry răsunând în toată casa; atunci ne strecuram din paturi, ne furişam pe verandă şi urcam pe acoperiş. Stăteam întinse acolo, aliniate ca bufniţele de zăpadă, privind cerul şi vorbind despre beleaua în care intrase Edel, sau despre cea mai recentă supărare a lui Valerie care se simţea din nou exclusă, sau despre temerile lui Amber legate de lecţii. Ne lăsam purtate de cea mai nouă fantezie a Hanei despre cum ar fi să sărute un băiat, de grijile Padmei legate de bebeluşii din creşă sau de visurile mele de a vedea lumea. S-ar ciondăni acum despre ce ar trebui să fac.

Dar niciodată nu eram singură.

Trag cu ochiul spre Rémy. Dunga argintie care-i străbate creştetul aproape că străluceşte sub lampioanele de noapte. Ating oglinjoara ascunsă sub rochie şi mă gândesc că tare mi-aş dori să-o pot folosi – să aflu ce-mi arată reflexia ei, să ştiu dacă pot avea încredere în el.

— Ce-i aia? mă întreabă, arătând spre oglindă.

— Nimic.

Mă hotărăsc să risc:

— ...De fapt, pot să-ţi pun o întrebare mai... altfel?

— Depinde de ce fel.

Râd forţat de tentativa lui de umor.

— Cum ai răspunde dacă cineva ţi-ar cere să faci ceva periculos?

Îşi lasă jos ceaşca. Ochii i se îngustează şi, cumva, ţinuta lui perfectă se mai îndreaptă un pic.

— Periculos... cum?

Caut cuvintele potrivite:

— Ceva care te-ar îmbolnăvi.

— De ce ți-ar cere cineva să-ți faci rău?

— Dacă asta ar putea salva o viață?

— Persoana căreia i s-a cerut așa ceva ești dumneata?

— Nu, mint eu. Sigur că nu. Trebuie... Una dintre surorile mele mi-a cerut sfatul, dacă ar trebui sau nu să îndeplinească o anumită cerință de frumusețe a unei cliente.

Dă din cap aprobator, dar nu-mi dau seama dacă mă crede sau nu.

— Clienții le cer fetelor Belles să facă multe lucruri, adaug eu.

— Presupun că da.

— Dumneata ce ai face?

— Oamenii au îndatoriri. I-a fost încredințată – ca și dumitale – o responsabilitate imensă; s-a angajat să îndeplinească o anumită obligație. Dar niciuna dintre aceste obligații nu presupune ca cineva să-și riște viața. Acela este rolul unui soldat. Are de gând sora dumitale să-și schimbe profesia?

— Sigur că nu.

— Atunci poate stabili niște limite.

— Asta e o altă modalitate de a spune nu. Dumneata poți spune nu Casei de Război?

— Soldații fac un legământ să apere Orléans-ul până la moarte. Eu nu pot, dar sora dumitale, da.

Aș vrea să-i spun că îmi pare imposibil s-o refuz pe Du Barry, pe Ministrul Frumuseții, clienții, dar mai ales pe regină sau pe Sophia.

— Nimeni nu este prizonier, spune el și bea o înghițitură de ceai. Chiar și dumneata ai puterea de a face propriile alegeri.

Cuvintele lui ard ca bușteni din vatră.

33

Azi este ziua lui Maman. Ziua tuturor mamelor. La patruzeci de zile după ultima zi călduroasă, când sezonul vântos e în plină forță. Așez tabletele ei mortuare pe măsuța mea de toaletă. Pun cartea ei Belle alături și îi mângâi cu un deget portretul de pe copertă.

— Maman, tu ce ai face? șoptesc. Ai ajuta-o pe regină?

Aștept să-i aud vocea.

Liniște.

Deschid cartea ei Belle și caut printre notițele care o menționează pe regină. E tare ciudat să știu că mama mea a avut de-a face în fiecare zi cu aceeași regină cu care am și eu de-a face acum. Mă întreb ce credea Maman despre Majestatea Sa. Mă întreb dacă regina o plăcea.

Dată: Ziua 96 la Curte

Regina a fost furioasă azi. Mai furioasă ca oricând. Știriștii au tot vorbit despre faptul că nu poate rămâne însărcinată. Când am mers în odăile ei, avea ziare înșirate pe toate mesele, cu tușul care se împrăștia și se aduna la loc în titluri scandaloase. Tabloidele și ziarele obișnuite publicaseră medalioane cu surorile reginei și nou-născuții lor. Scriau că își dorește cu disperare să nască un

moștenitor. Cele mai rele dintre ele spuneau că s-ar putea să-l înlocuiască pe rege, sau să folosească un alt bărbat pentru a-și continua linia de sânge.

Am stat în colțul odăii ei preț de trei clepsidre. Am așteptat să-mi spună că e gata pentru procedurile de înfrumusețare. Se plimba atât de agitată, încât am crezut că o să facă o gaură în covorul de blană pe care călca. A aruncat cu vaze, cu produse Belle și chiar cu pantofii din picioare. Exasperată și rămasă fără obiecte cu care să dea de pereți, s-a întors spre mine și mi-a zis „Scapă-mă de furie. Fă-o să dispară. El nu m-ar minți. Propriul meu soț. Or, el spune că am un temperament imposibil."

M-a smuls de pe scaun și m-a târât în salonul ei de tratament. Am apăsat-o cu degetele pe lungimea șirei spinării, împingându-i adânc în oase Harul Stilului. Ore în șir m-a pus să-i scot temperamentul, așa cum lipitorile scot toxinele din sângele nostru. Și tot nu simțea că a dispărut complet. Am lucrat la asta trei zile, una după alta. Nu mă lăsa să mă opresc nici ca să mănânc, nici ca să mă odihnesc. Lipitorile mi se târau pe brațe și picioare ca să mă ajute să rezist; a trebuit să mănânc ceară și paste pentru colorarea pielii ca să-mi liniștesc stomacul.

Asta nu poate fi Regia Celeste. Ce citesc aici nu seamănă deloc cu persoana pe care o cunosc. Ochii ei căprui, blânzi, și zâmbetul leneș îmi vin în gând.

Recitesc pasajul de două ori.

Bree vine pe vârfuri lângă biroul meu. Strâng la piept cartea lui Maman.

— N-am vrut să te sperii.

Pune lângă mine un teanc de ziare și tabloide proaspăt

apărute, plus un frumoscop sclipitor.

— Astea tocmai au venit.

— Merci, îi zâmbesc eu.

Fata pleacă în grabă. Răsfoiesc ziarele. Titlurile pulsează și se aprind.

CLIENȚII PLEACĂ DE LA CEAINĂRIA STICLEI CU PĂR POLEIT ȘI MACHIAJ PERMANENT

MILITANȚII PENTRU FRUMUSEȚE SE ÎNTÂLNESC CU REGINA PENTRU A CERE O RELAXARE A RESTRICȚIILOR DE FRUMUSEȚE ȘI A ALOCĂRILOR PENTRU PRODUSE DE ÎNGRIJIRE

REGINA AR URMA SĂ DECLARE ILEGALĂ ÎNTINERIREA ORGANELOR, ÎN FAVOAREA MORȚII NATURALE SILUETE FILIFORME ȘI MÂINI DELICATE, CEL MAI SOLICITAT LOOK

NOUA COLECȚIE DE ROCHII A MINISTRULUI MODEI PROMOVEAZĂ ROCHII VIVANTE FĂCUTE DIN FIINȚE VII, DE EXEMPLU FLUTURI

REGINA SCHIMBĂ LEGEA: ÎI PERMITE UNUI BĂIAT SĂ-ȘI DEZVĂLUIE ADEVĂRATUL SINE ȘI SĂ FACĂ TRANZIȚIA; ACESTA DEVINE FATĂ LA MAISON ROUGE DE LA BEAUTÉ

— Camellia. A venit corespondența.

Bree dirijează în dormitorul meu un balon poștal roz ca petalele de trandafir. Emblema regală a prințesei îi arde strălucitor pe o parte. O cutie pentru rochii stă legată în două panglici crem.

Bree îmi dă un coupe-papier. Sfâșii coada balonului. La picioare îmi cade o ploaie de scântei. Scot din interior o scrisoare sigilată, o desfac și citesc cu voce tare:

— Alteța Sa Regală Prințesa Sofia solicită prezența dumneavoastră în apartamentele sale peste o clepsidră.

Deschid cutia pentru rochii. Dau peste o rochie pentru ceai, potrivită sezonului vântos, peste care stă un bilet pe care scrie POARTĂ-MĂ. Mătasea și tulul în culoarea vișinei putrede amintesc de nuanța unei vânătăi proaspete.

— Ce este, Lady Camellia? întreabă Bree. Nu-ți place rochia?

— Nu, e frumoasă, spun eu.

O scoate din cutie și o ridică:

— Prințesa are gusturi desăvârșite.

— Ce crezi despre ea?

— Despre cine, milady?

— Despre prințesă. Despre Sophia.

Se cutremură:

— Eu...

Îi iau rochia din mână:

— Ce este? Spune-mi.

— N-ar trebui să am păreri despre familia regală. Ar trebui să-mi văd de treabă și atât.

Se întoarce și-și face de lucru cu rochia, netezind-o în așa fel încât materialul să nu capete nici măcar o singură cută, să fie perfect întins pe pat.

— Dar, dacă ai avea o părere, care ar fi aceea? o întreb și mă apropii de ea.

— Servitorimea îi spune *le chat*, milady, șoptește Bree.

— De ce? Pisicile sunt drăgălașe.

— Nu întotdeauna. Cel puțin, nu cele pitice. Ideea este că Alteța Sa te iubește azi și te urăște mâine.

— Deci e temperamentală.

— Mai rău. Pisicile se alintă când vor ceva de la tine, dar te zgârie pe față când nu le dai ce vor.

— Dă-mi un exemplu.

— Anul trecut, prințesa a pus-o în butuci pe una dintre servitoare, Ana. Fusese una dintre servitoarele favorite ale familiei regale. Căpătase dreptul de a purta insigna purpurie pe uniformă. Prințesa o îngropa în daruri – jetoane de frumusețe, mâncare – și o lua cu ea în călătoriile la palate de pe alte insule. Alteța Sa o mai și săruta, și, până la urmă, au devenit amante.

— Și? Ce s-a întâmplat?

Bree oftează, apoi continuă:

— Într-o zi, prințesa a spus că Ana are ochi prea frumoși pentru o servitoare. Asta, deși Ana respecta limitele de frumusețe pentru servitorime. Sophia a acuzat-o că și-a făcut intervenții suplimentare și a pus-o în butuci timp de trei zile. Păsările i-au ciugulit ochii. Aproape că a murit.

Mi se strânge stomacul. Mă străbate un fior.

Sophia nu poate deveni regină.

Bree își strecoară mâna într-a mea:

— Te rog, nu spune nimănui că ți-am povestit asta. Aș putea fi...

— Nu-ți face griji.

O privesc în ochi, s-o calmez. Mici puncte roșii se întrezăresc prin nisipiul cald al irișilor ei. De sub pielea alb-rozalie, străbate o tentă de gri.

— Lasă-mă să te împrospătez, spun eu, atingându-i fața drăgăstos.

— N-aș îndrăzni să...

—Ba da.

O duc spre măsuța mea de toaletă și o oblig să se așeze pe scaun. Abia se abține să nu rânjească, încântată. Se lasă pe spătarul înalt. Iau un ceainic plin cu ceai de trandafiri Belle din salon și îi aduc o ceașcă. O soarbe și zâmbește.

—Închide ochii.

Îmi deschid trusa de frumusețe, scot un săculeț cu pudră *bei* și găsesc o cutie cu nuanțator pentru piele care să i se potrivească. Îi acopăr fața cu pasta pentru piele. Discret, îmi scot oglinjoara din sân. Îmi înțep rapid degetul și mângâlesc mânerul oglinzii cu picătura de sânge. Îl văd cum urcă prin nervuri și îi cer, în gând, să se grăbească. Trandafirul se înroșește și alcătuiește mesajul SÂNGE PENTRU ADEVĂR.

Îi studiez fața. Geamul se încețoșează, apoi arată chipul ei zâmbitor scăldat într-un halou. Loialitatea fetei se reflectă în geam ca un soare cald. Simt fizic această confirmare.

Îi refac culoarea pielii, adaug câțiva pistrui pe nas și obraji și adâncesc căpruiul ochilor. Adaug o gropiță – ca a mea – în obraz, ca bonus.

—Îți place rochia cea nouă? întreabă Sophia, fâțâindu-se prin budoarul ei într-o cămașă de baie transparentă.

Mâinile și picioarele îi tremură din cauza efortului de a se opri din mișcare. Ochelarii cu rame de sârmă îi stau pe nasul lat, iar ochii ei căprui închis sunt două lacuri de tristețe. Îmi amintește de o floare care și-a pierdut toate petalele. Cocul ei înalt este un talmeș-balmeș de șuvițe

încurcate și bijuterii. În jurul ochilor și pe obraz se văd urmele întinse ale machiajului vechi.

— E drăguță, îi răspund.

— Fă o piruetă.

Mă întorc pe loc, cu grijă. Nu mă simt în largul meu.

Sophia nu poate fi regină.

Sophia nu este aptă pentru asta.

Sophia e temperamentală.

Din faldurile rochiei răsună un cântecel la fiecare mișcare a mea.

— Așa-i că e adorabil? întreabă ea, mișcându-se pe ritm. Lucrez cu Ministrul Modei la o întreagă linie de rochii cântătoare. Asta e prima mea încercare.

— Foarte isteață idee.

Nu-i mai spun că Rémy m-a tachinat tot drumul până la apartamentele ei și că m-a făcut „clopoțel de pavilion".

— Trebuie să mă asigur că aduc noutăți și în modă. Mama mea nu este o regină care să țină pasul cu moda. Rochiile ei sunt, mereu, mai degrabă banale. Voi comanda rochii cum nu s-au mai văzut pe lume.

Începe să scormonească în masa ei de toaletă, aruncând cât colo creme, pufuri, sticluțe de apă tonică și de parfum. Toate se fac țăndări.

Fac un pas în spate, pentru că obiectele pe care le aruncă îmi zboară pe deasupra capului ca stelele căzătoare. Servitoarele se reped să strângă, dar și mai multe sticle și cutiuțe ajung pe podea și își împrăștie conținutul înainte ca femeile să apuce să le prindă. Mă mut de pe un picior pe altul și încerc să găsesc un moment în care să intervin:

— Vom lua prânzul împreună, Alteță? întreb eu, timid.

Se oprește:

— Am organizat un picnic de sezon vântos. Într-un fel, e o întâlnire cu alt pretendent.

Mă aștept s-o aud rostind numele lui Auguste.

— Ethan Laurent, din Casa Merania.

Zâmbesc și simt o ușurare neașteptată.

Ea reîncepe să arunce cu produse de înfrumusețare.

— ...dar nu găsesc...

Se îndreaptă brusc:

— ...Hmm, nu-mi amintesc ce anume căutam, spune ea, cu ochii în tavan.

Slujitoarele se apleacă și zoresc în jurul ei, încercând să curețe mizeria făcută de ea.

Sophia revine în fața mesei de toaletă:

— Arăt oribil, favorito. Am nevoie de tine. M-am culcat prea târziu.

Îmi întinde mâna:

— Repară-mă.

— Trebuie să mă schimb în rochia de lucru.

— Nu, vreau să fii cât se poate de frumoasă în timp ce lucrezi cu mine. Poate că asta te va inspira.

Mergem în salonul ei de tratament.

— Putem trimite după Bree? Am nevoie de trusa mea de frumusețe.

Sophia pocnește din degete în direcția unei servitoare din apropiere. Femeia zboară afară din cameră. Strig *mulțumesc* în urma ei.

— Merg să mă îmbăiez cât te pregătești, spune prințesa.

— Da, Alteță.

Verific de două ori sala de tratament: prin aer plutesc lampioane de frumusețe, o servitoare așază pe masă vase cu ceai de trandafiri Belle și cești, pastile aromate se topesc și umplu încăperea cu parfum de lavandă, o altă servitoare pune pe o masă mare perne și cearșafuri, iar produsele Belle strălucesc pe tăvi. Îmi trec vârful degetelor peste simbolurile Belle – crinii regali – de pe fiecare dintre ele.

Îmi amintesc prima oară când Amber și cu mine neam strecurat în depozitul de produse Belle. După ce în casă se așternuse liniștea, am furat niște lampioane de noapte și ne-am dus în spate. Am studiat ore-n șir minunile din acea încăpere: atomizoare de parfum, batoane de cremă pentru pigmentare, rujuri, pudre, creioane kohl, soluții aurii, pastile aromate, amestecuri de plante parfumate, uleiuri și săculeți. În cameră plutea un miros dulce și îmbătător, așa că am adormit acolo după ce neam dat cu pudră toată noaptea. Drept pedeapsă, Du Barry ne-a pus pe fiecare să scriem câte cincizeci de rânduri.

Aș vrea ca Amber să fie aici. Oare ce mi-ar spune să fac?

Bree sosește, cu trusa mea de frumusețe:

— Credeam că mergi la un prânz, șoptește ea.

— Așa credeam și eu.

Bree pune trusa pe o măsuță volantă din apropiere și începe să desfacă fiecare compartiment. Servitoarele o conduc pe Sophia înapoi, în încăpere. Prințesa dă pe gât o sticluță din elixirul ei special de trandafiri Belle și se așază pe patul de tratament.

Dau ture, încercând să decid ce *look* să-i dau. În minte mi se conturează o idee.

— Cu fața în jos, vă rog, îi spun eu.

Ridică sprâncenele, mirată:

— De ce?

— Trebuie să vă văd mai bine părul. Vreau să experimentez, o mint eu.

Sophia bate din palme, încântată:

— Știi cât de mult îmi place să mă joc!

Se întoarce pe burtă.

Stau în picioare, la capătul mesei de tratament. Bree și cu mine o acoperim cu pudră *bei*. Planul meu e greu ca un lingou de aur pentru *spintria* și, totodată, plin de riscuri. Îndoiala și neliniștea îmi strâng stomacul și-mi dau un gust amar.

Îi pieptăn părul pe spate. Îl deschid până când ajunge alb ca zăpada, adaug șuvițe argintii și le încrustez cu diamante. Îi colorez pielea într-o nuanță nouă, de culoarea ouălor proaspete. Se trezește cel de-al doilea har. Îi presar trupul cu alunițe frumoase. Sărutări ale Zeiței Frumuseții.

Geme și începe să transpire.

— Vă simțiți bine, Alteță? o întreb și mă prefac ocupată cu vergelele metalice folosite pentru a modela forma feței și a corpului.

— Da. Continuă, șoptește ea.

Îi fac semn lui Bree să-i ridice părul. Cu mâini tremurânde, fata îi ridică pletele. Șira spinării Sophiei se conturează clar și unduitor sub pielea suplă. La vederea ei, primul har se trezește în mine. Mă gândesc la notița lui Maman despre regină. Lipsa manierelor poate fi extrasă din oricine.

Inspir adânc. O apăs ușor, cu degetele, pe ceafă.

Pielea ei moale se încălzește sub atingerea mea. Îi scot temperamentul, smulgându-l ca pe o buruiană din grădină; plantez în locul lui virtuțile răbdării și seninătății.

Sophia țipă și sare în sus. Mișcarea ei bruscă mă trântește la podea.

— Aveți dureri, Alteță? E totul în regulă? o întreb, grăbindu-mă să mă ridic.

O slujitoare îi dă încă o sticluță cu elixir. O refuză cu un gest:

— Sunt doar...

Clipește și dă din cap de parcă ar purta o conversație cu cineva care nu e acolo:

— Am terminat pentru astăzi. Poți pleca.

Nici măcar nu se uită la mine. Nici oglindă nu cere.

— Dar...

— La revedere, favorito.

Servitoarele mă scot în grabă din cameră, ca și cum ar scoate țărâna cu o mătură. Pulsul mi se accelerează de îngrijorare și de frică.

Știe ce încerc să fac.

34

A DOUA ZI, UȘILE SALONULUI se deschid brusc. Mă pregătesc să dau ochii cu Ministrul Frumuseții, Du Barry sau cu Sophia însăși, venită să mă certe că am încercat să îmblânzesc stilul prințesei fără consimțământul ei.

Dar se năpustește înăuntru Ministrul Modei, urmat de echipa lui de filfizoni și de un dulap uriaș, tras pe roți ca o caleașcă. Scândurile din lemn alb de mesteacăn îmi amintesc de cufărul meu Belle, dar muchiile aurite și imprimeul de damasc se armonizează perfect cu încăperea luxoasă în care ne aflăm.

— Păpușica mea, țipă Ministrul Modei.

Mă ridică de pe scaun și mă învârte de câteva ori, fără îndoială ca să se uite mai bine la rochia mea de zi.

— Mai încet, îi spun.

Râde:

— Așa-i, n-aș vrea să-ți mai întorci stomacul pe dos. Și... hmmm, s-ar părea că ți-am lipsit. În fine, am lipsit trupului tău și simțului modei.

Zâmbesc:

— Unde ați fost?

— Încuiat într-un turn. Adus în pragul nebuniei.

Obligat să fac rochii pentru restul zilelor mele.

Mă sărută pe obraz, apoi explică:

— Am fost la Bazarul de Rochii, unde am încercat să aleg materialul potrivit pentru rochia de mireasă a Prințesei Sophia. Trebuie să mă ridic cumva la înălțimea excepționalei tale prezentări de atunci, din Sala de Primiri.

Roșesc la auzul complimentului:

— Poate că pot fi de ajutor.

Îmi trimite o bezea:

— În primul rând, am câteva daruri speciale pentru tine.

— Cu ce ocazie?

— Nu-i nevoie de vreo ocazie, păpușă. Ești favorita. E o onoare să te îmbrac.

Ușile dulapului se deschid și interiorul explodează de culori. Rochii cu fuste umflate, altele cu croială evazată, cu talie înaltă, mulate, cu mâneci lungi, cu umeri de capă, fără mâneci, cu decolteu în V, rotund sau adânc. Rochii făcute din brocart, dantelă, catifea, cu mărgele de sticlă, cașmir, mătase, satin pastelat, în toate culorile și imprimeurile imaginabile. În urma dulapului apar cărucioare speciale, pe care stau rochii vivante, acoperite de mari clopote din sticlă. Acestea sunt rochiile făcute din vietăți. Fluturii își deschid și-și închid aripile, lăsând la vedere scheletul de sârmă al rochiei. Albinele zumzăie în vreme ce intră și ies dintr-o rochie în formă de fagure. Trandafiri de toate culorile își unduiesc petalele, eliberându-și parfumul.

Elisabeth se strecoară din biroul ei și se apropie cu ochii mari de clopotele de sticlă. Ridică degetele spre ele, vrăjită.

— Nu pune mâna, micuță Du Barry, spune ministrul, lovind-o ușor peste degete. Acelea nu sunt pentru tine.

Nu mă pot abține să nu râd când îi văd figura ofensată.

— Arată puțin respect. Acelea sunt pentru *favorită*. Sunt rochii demne de cea mai importantă persoană din regat... desigur, în afară de rege, regină și de prințese.

Se înclină, apoi îmi prezintă rochiile, una câte una, spre profunda nefericire a lui Elisabeth, care se încruntă când ținutele îmi sunt prezentate ca niște delicioase mostre de desert.

— Cum ți se par? mă întreabă el.

— V-ați întrecut pe dumneavoastră înșivă, pur și simplu.

I se luminează ochii:

— Știu.

Râdem amândoi.

— Trebuie să porți una diseară.

Scoate o invitație din buzunar. Citesc anunțul, caligrafiat cu auriu și negru: PETRECEREA CU JOC DE CĂRȚI A SOPHIEI. Steluțe scânteiază pe pergament, ca o promisiune a distracției. Ministrul mă ia de mână și mă învârte iar:

— N-o să ți se facă rău din nou, așa-i?

— Nu. Mi-am învățat lecția, îi răspund eu, roșind.

Dansăm, legănându-ne înainte și înapoi, în ritmul zgomotului făcut de oamenii care ies și intră în apartamentele mele. Se apropie de urechea mea și-mi șoptește:

— Am auzit lucruri bune despre tine, favorito. Prințesa noastră te iubește. Are convingerea că poți face orice. Că o poți coborî din ceruri pe însăși Zeița Frumuseții.

—Eu...

—Nu-mi veni cu scuze iscusite, spune el, zâmbind. I-ai oferit prințesei exact ce-și dorește. Un plan înțelept, deocamdată. Dar nu-ți lăsa focul să ardă prea repede, frumusețe mică. Altfel, vei avea necazuri.

Mă mai răsucește o dată, bate cu bastonul în podea, apoi mă sărută de despărțire.

—E timpul să plec.

Rémy coboară cu mine și cu Elisabeth cele șase etaje, apoi merge cu noi prin Marele Foaier, spre aripa de sud. Sunt îmbrăcată într-un dintre cele mai recente creații ale Ministrului Modei – o rochie înfoiată, în culorile mierii și aurului; are textura unei vafe, iar brâul este făcut din blană vărgată. Pentru contrast, cocul meu Belle este împodobit cu perle albe ca zăpada.

Holurile sunt pline de ornamente pentru Ceremonia de Declarare a Moștenitorilor, care va avea loc în curând. Pe fiecare lampion de noapte este o camee cu chipul Sophiei. Peste tot sunt ghirlande făcute din florile ei preferate. Se vând păpuși care-i seamănă și care poartă miniaturi ale coroanei reginei. Mai sunt cinci zile până la sărbătoarea care va cuprinde întregul regat. Cinci zile în care să decid ce răspuns îi voi da reginei.

Știriștii roiesc pe holuri și trimit baloane poștale negre, pline de bârfe. Iluminatoarele pornesc, pe rând, deasupra noastră, aruncând scântei. Lampioanele de noapte pâlpâie în culori aprinse. Bărbații și femeile de la Curte poartă podoabe pentru păr și pălării cu tematică hibernală, decorate cu crengi ninse și boabe de ilice, cu pene de bufniță și cozi de vulpe. Toată lumea așteaptă cu nerăbdare prima zăpadă. Paharele din mâinile lor

sunt pline cu lichid acidulat, în culori de giuvaiere. Unii își saltă conurile de ascultare, ca să audă conversațiile de pe holuri. Bărbații aleargă femeile pe coridoare, într-un haos de râsete și veselie.

Rémy mârâie, apoi ne conduce prin micile goluri din mulțime.

— Pe aici.

Împinge un știrist zelos care vrea să-mi schițeze portretul.

— Nu acum. Doar știi regulile, adaugă el.

Știristul îl ignoră. Își mișcă tocul pe micul lui carnet, iar alte trei instrumente de scris schițează pe lângă tocul dintre degetele bărbatului. Desenul este gata mai repede decât s-ar scurge zece grăunțe de nisip într-o clepsidră.

Ni se deschid ușile Marelui Salon de Jocuri. Plafonul este arcuit în unghiuri și pante abrupte. Lampioanele de noapte plutesc pretutindeni, scăldând în lumină decorațiunile smălțuite. Din toate colțurile încăperii se revarsă clinchet de pahare, zornăit de zaruri, șuierat al lampioanelor de masă, sfârâit de lumânări și râsete. Atât de multe râsete!

Pe mesele acoperite cu catifea stau cutii de porțelan încrustate cu aur, cu diamante și alte pietre prețioase. Jetoanele sunt aliniate la perete, în spatele unei boxe pe care scrie BANCĂ. În jurul meselor de joc sunt fotolii, scaune cu spătar înalt și sofale cu labe de leu. De pe alte mese stau să se reverse lumânări, deserturi și jetoane de joc în culori pastelate. Oamenii își îndeasă în gură mâncare și suflă peste zaruri, ca să aibă noroc.

— Țineți pasul, spune Rémy suficient de tare cât să-l auzim peste tot zgomotul.

Femeile zâmbesc și exclamă, fluturându-și evantaiele spre mine.

— Știam eu că vei fi aleasa, îmi strigă una dintre ele. Mă bucur că ai câștigat, fie și cu întârziere.

— Mi-am recuperat cei patruzeci de *leas* de la loterie, acum că ești aici. Te-am ales de la bun început, strigă alta.

Zâmbesc și le fac cu mâna. Elisabeth chicotește lângă mine:

— O să facem o tonă de *spintria*, Camellia, iar mama o să fie mândră de mine.

Încearcă să mă apuce de mână, dar mă feresc.

— *Eu* o să fac o tonă de *spintria*, îi spun.

Un vânt rece îi urmează pe curteni prin ușile care duc spre docul Salonului Regal de Jocuri. Luna clipește luminos deasupra pontonului de aur. Bărcile de pe canal plutesc ca niște bijuterii pe apa întunecată. Bărbații și femeile din casele de negustori intră, purtându-și însemnele de familie pe haine, în păr sau chiar întipărite pe piele. Femeile îmbrăcate în rochii ale Casei Mirodeniilor lasă mici dâre de scorțișoară, anason sau șofran, cele din Casa Inventatorilor poartă rochii acoperite cu poze ale celor mai noi produse ale lor, imprimate pe bucăți de mătase. Sunt și bărbați cu pălării ale Casei Bijutierilor, prevăzute cu mici nișe în care sunt expuse perle, rubine și safire.

Masa de joc a Prințesei Sophia este plasată exact în mijlocul încăperii. Pe farfuriile pictate manual se află un întreg caleidoscop de fursecuri și mini-prăjituri, presărate cu artificii scânteietoare. Șampania curge peste o piramidă de pahare, într- mică fântână de aur. Curtenii

își scufundă paharele înalte în ea. Sophia țopăie într-un scaun cu spătar înalt și soarbe din două cupe deodată, în vreme ce o femeie îi face vânt cu un evantai. Elefantul ei pitic, Zo, îi șade în poală; din când în când mai fură și el câte o mică înghițitură din paharul ei și ronțăie căpșuna de pe mini-prăjitura din farfuria prințesei. Ea râde și își îndeamnă maimuța pitică, pe Singe, să arunce zarul în locul ei, în cercul din jurul turnului de pahare. În centru sunt despărțituri pe care au fost desenate de mână, în culori vii, numere de la unu la șaptezeci.

— Alteța Voastră, spune Elisabeth, cu o plecăciune. Am adus-o pe favorită, Camellia Beauregard, așa cum ați cerut.

Elisabeth mă trage în față. Înclin capul.

— Arătați bine, spune Sophia.

— Și dumneavoastră.

Și-a schimbat înfățișarea, nu mai arată așa cum o făcusem eu. Pe umeri îi saltă valuri de bucle-tirbușon, blonde. Îmi reduc la tăcere îngrijorarea că ar ști ce am încercat să fac la ultima ședință de înfrumusețare.

Doamnele ei de onoare se holbează la mine. Sophia face semn să-mi fie adus un scaun.

— Ia loc, ia loc. Și ia aminte. Sunt la a doua întâlnire oficială cu pretendentul numărul unu - Alexander Dubois din Casa Berry.

Tânărul salută cu o înclinare a capului. Îi dă struguri lui Singe și îi zâmbește Sophiei cu dinții despărțiți de strungăreață. Părul lui aproape că se asortează cu al ei astă seară – lung și blond, cu niște bucle discrete. Dar pielea lui e de un cafeniu cald, ca a mea, în vreme ce a Sophiei este palidă ca porțelanul zarului pe care-l

strânge în mână.

Bârfele zboară în jurul meu: se zvonește că Lady Hortense Bellaire are purici și șoareci în oribila ei perucă, în vreme ce Contesa Isabelle Favro nu are jetoane de frumusețe, așa că a ajuns să-l sărute pe Fabian, un cunoscut filfizon, pentru *spintria*. Gabrielle ridică la nas o cutie de mirosit când o femeie de la Curte vine s-o salute pe Prințesa Sophia. Mai și scutură cutia, ca mirosul de lavandă și lămâie să fie mai puternic. Femeia aproape că izbucnește în lacrimi și nu știe cum să plece mai repede.

Prințesa Sophia bate din palme ca să le atragă atenția celor de la masa ei de joc:

— Singe este banca. Pariați.

Curtenii trântesc jetoane colorate pe diverse numere. Maimuța pitică bate din picioruțe și arată spre săculețul de catifea pe care stă. Mâinile oamenilor se mișcă și mai rapid, aruncând jetoanele pe suprafața de joc.

— Singe, toată lumea a pariat.

Sophia se lasă pe spate, zâmbind. Singe dezleagă șnurul săculețului și dispare înăuntru. Jucătorii așteaptă. Femeia din stânga mea își ține respirația. Sacul se mișcă; apoi reapare capul lui Singe. Își arată dinții și sare pe marginea mesei, în fața Sophiei.

— Zo, ia biletul, îi comandă prințesa elefantului pitic din poala ei.

Zo lasă căpșuna și tropăie spre marginea rochiei voluminoase a Sophiei. Își întinde trompița gri. Singe îi dă biletul.

— Bravo, Zo. Ce ființă micuță, cuminte și ascultătoare ești tu, spune Sophia.

Zâmbește și ia biletul.

— Numărul douăzeci și șase, anunță ea. Cine a pariat pe douăzeci și șase va primi de șaizeci și patru de ori valoarea sumei pariate.

— E numărul meu, strigă o femeie tânără, din celălalt capăt al mesei.

Singe dansează pe marginea mesei.

Femeia se repede prin mulțime:

— Pardon. Scuzați-mă.

— Este una din tripletele lui Madame Pompadour. Trebuia să-mi fi dat seama după miros, îi spune Sophia lui Gabrielle și celor din apropiere.

Curtenii râd. Tânăra se avântă în față cu zâmbet entuziast. Pe părul brunet, un atomizor de parfum îi stă ca o pălărie supradimensionată care scuipă stropi aromați la fiecare câteva clipe. Cineva din spatele ei strănută.

Corsetul îi este înfășurat în șiraguri de biluțe parfumate, ca-n lanțuri, iar pe tot brâul este brodată o reclamă: VIVA LA POMPADOUR. Face pare din casa negustorească a Parfumeurilor.

Sophia își agită evantaiul în dreptul nasului, iar Singe își astupă nările.

— Vai de mine, Astrid, miroși minunat astă seară.

Tot grupul râde.

— Mama a spus că vrea ca întreaga Curte să descopere în avanpremieră noile noastre arome, înainte ca regina să prezinte noile alocări pentru produse de îngrijire.

Astrid roșește și aproape că țopăie de încântare, aparent ignorând glumele Sophiei:

— Va fi extrem de încântată să audă complimentul dumneavoastră, dar și să afle despre câștigul meu. Cât

e? Cât e?

Doamnele din apropiere își șoptesc una alteia la ureche, chicotesc și se încruntă la Astrid Pompadour. Mi se strânge stomacul.

— Mai întâi, o întrebare, spune Sophia.

— Orice, Alteță, răspunde Astrid, făcând o plecăciune.

Sophia se întoarce spre mine, apoi mă atinge pe mână. Contactul neașteptat mă face să tresar vizibil.

— Te înspăimânt, Camellia? mă întreabă Sophia, zâmbind – un zâmbet care-i dezvelește încet dinții, ca unui tigru pitic.

— Nu, Alteță. Doar că...

— Doar că ce?

Toată lumea ascultă și ne urmărește.

— M-ați surprins.

Doamna ei de onoare, Gabrielle, îi șoptește ceva la ureche. Mă fixează iar cu privirea:

— Favorita mea, am o întrebare. Ce crezi despre Astrid? Despre înfățișarea ei, mai exact?

Întorc capul, parcă nefiresc de încet.

Astrid rânjește la mine. Are dinții pătați de ruj roz aprins, iar pudra pe care și-a aplicat-o pe față nu reușește să-i mascheze nuanța de gri a pielii. Și în păr are șuvițe gri, deși le-a acoperit isteț, cu ceară și pomezi.

— E adorabilă, îi spun.

Astrid chițăie, încântată.

— Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc, favorito. Fii binecuvântată! Mă străduiesc din răsputeri, având în vedere limitele...

— Liniște! ordonă Sophia.

Astrid își înghite celelalte cuvinte și chicotitul vesel.

Curtenii care râdeau închid gura, pe loc. Tăcerea se lasă peste întreaga sală de jocuri. Mâinile înghețată pe mese, gurile se tem să-și mai mestece dumicații, zarurile și jetoanele se înfig adânc în palme, în loc să fie puse pe zonele de pariu.

— Uită-te mai bine, Camellia. Probabil că ești prea departe ca să-i poți evalua corect frumusețea, spune Sophia.

Mă uit în ochii prințesei, încercând să înțeleg de ce ține morțiș ca eu s-o fac de râs pe Astrid în fața acestor oameni. Este răzbunarea ei pentru că am încercat să-i schimb stilul în timpul ședinței noastre?

Face un gest scurt, invitându-mă s-o studiez îndeaproape pe biata fată.

Un servitor ridică scaunul de sub mine. Sunt cât pe ce să mă prăvălesc în față. Gabrielle și Claudine pufnesc, amuzate de întâmplarea nefericită. Picioarele mi se umplu cu plumb și se așază unul în fața celuilalt atât de lent, încât am impresia că s-a scurs o întreagă clepsidră. Sudoarea mi se prelinge pe ceafă. Oglinda ascunsă adânc în corsetul meu începe să se încălzească. Ajung față-n față cu Astrid. Îmi zâmbește din nou. Îi răspund cu un zâmbet palid.

— Ce vezi, Camellia? Nu poate fi ceva adorabil. Nici pe departe, spune Sophia.

Fața lui Astrid se prăbușește. Colțurile gurii i se lasă, triste. Privirea îi zboară în toate părțile. Curtenii șușotesc, dându-i dreptate Sophiei.

— Alteță, sper că nu am făcut nimic care să vă fi ofensat; dar dacă așa este, vă prezint scuzele mele, se bâlbâie Astrid.

O picătură mare de transpirație îi curge pe frunte, luându-i pudra cu ea. Tenta de gri a pielii ei este și mai vizibilă acum.

— Chiar m-ai ofensat, declară Sophia.

Gabrielle îi înmânează lui Astrid o foaie de scandal. Cuvintele vulgare aleargă pe pagină de parcă s-ar teme de lumina răspândită de lumânările din încăpere. Imaginile se topesc, alcătuind zeci de scene stridente ce reflectă zvonurile care circulă prin regat săptămâna asta.

— Mai stingeți din lumânări, ca să se așeze tușul, spune Sophia.

Slujitorii folosesc niște căpăcele cu cozi lungi și sting câteva. Alții mână lampioanele de noapte în colțuri îndepărtate. Cineva aduce o lumânare chiar lângă Sophia, care o așază pe marginea mesei de joc. Îi luminează fața, dar îi umbrește ochii. Își drege glasul. Este înspăimântătoare:

— Ofensele tale, Astrid Pompadour, sunt uriașe. E vorba despre înfățișarea ta șleampătă – și a surorilor tale, trebuie să mărturisesc – care face de râs Orléans-ul și casa voastră negustorească, Le Nez. Apoi, faptul că mama ta ar fi cea mai recentă amantă a tatălui meu.

Un suspin general răsună în încăpere. Îmi acopăr gura cu mâna.

Astrid scutură din cap:

— Nu este așa.

— Mama ta e plină de glamour. Nu știu cum de te lasă să umbli pe la Curte arătând în halul ăsta. Poate că toți *spintria* familiei se duc pe cheltuielile ei.

— Dar nu este...

— Asigurările și promisiunile tale nu-nseamnă nimic

pentru mine. Am auzit din surse credibile că așa este.

Se întinde spre un platou cu căpșune și înmoaie una în lichidul acidulat din paharul ei înalt.

— Camellia, îi trebuie o nouă înfățișare. Nu găsești? Una asortată cu târfa care-i este mamă.

Îmi așteaptă răspunsul. În ochii lui Astrid sclipește frica. Vorbele mi se opresc în gât.

— Nu găsești?

Aș vrea să plec. Le comand picioarelor să se miște. Dar ele nu fac decât să tremure, rămânând înfipte în podea ca rădăcinile. Astrid se holbează la mine cu pupilele dilatate și cu lacrimi ce i se revarsă din ochi.

— Aștept, spune Sophia. Îți cer să răspunzi.

— Sigur că așa este, se repede Elisabeth.

Îi arunc o privire furioasă, dar întâlnesc implorare în ochii ei. Respirația lui Astrid e tot mai grăbită.

— Dacă spuneți așa, Alteță.

Gura i se curbează într-un zâmbet:

— Da, chiar așa spun. Așa.

Se ridică de pe scaun și îi dă lui Claudine elefantul pitic. Claudine nu ridică privirea. Singe sare de pe masa de joc direct pe umărul ei. Sophia îi dă ocol lui Astrid, agitând în aer foaia de scandal.

Apuc să zăresc câteva cuvinte și fraze:

MADAME POMPADOUR

AMANTELE REGELUI

RUȘINOS

DEZONOARE PENTRU LE NEZ

Sophia inspiră adânc și dă din mâini, îndemnându-ne pe toți să facem la fel. Întreaga încăpere trage aer

în piept. Apoi expiră, urmată de noi toți.

— Simt miros de... PORC! Asta simt.

Mă atinge pe umăr:

— Fă-i o față adecvată.

Astrid țipă:

— Nu, vă rog, imploră ea, chircindu-se. Vă rog, Alteță.

Gărzile o apucă de brațe și o forțează să se ridice.

— Alteță, dar nu pot. Nu am aici trusa, ceaiul de trandafiri Belle, accesoriile, spun eu, panicată.

— Are dreptate, Prințesă Sophia, Alteța Voastră, adaugă Elisabeth. Intervențiile de înfrumusețare nu trebuie făcute niciodată în absența acestor lucruri.

Sophia se întoarce pe loc:

— Ba da, și așa va fi.

— Vă rog, strigă iar Astrid.

— Ține-ți gura! spune Sophia.

Astrid își mușcă buza, încercând cu disperare să-și stăpânească hohotele de plâns. Toată gura îi e mânjită cu ruj.

— Acum, Camellia, *favorita mea*, fă-o. Și nu în vreme de-o clepsidră, ci acum, spune Sophia, revenită pe scaunul ei ca să privească.

Strâng din buze ca să le opresc din tremurat. Trag aer în piept de câteva ori. Cercetez fața Sophiei, așteptându-mă ca ea să strige că e doar o glumă.

— Fă-o, spune ea. Îți ordon. Acum.

Orice conversație încetează. Toți ochii se ațintesc asupra mea. Nimeni nu-ndrăznește să se miște, să vorbească sau să respire. Privirea fixă a Sophiei mă arde.

Închid ochii și șoptesc:

— Îmi pare rău.

— Nu, favorito. Te implor, nu face asta.

Fața lui Astrid îmi apare în minte: ochii ei apropiați, pielea care pălește spre gri, buzele prea mici și nasul coroiat. Harul se trezește. Mă străbate un val de căldură. Mi se umflă venele de pe mâini. Deschid ochii.

Trag de cocoașa nasului ei ca de o bucată de lut. Fac mai mult loc între nări. Îi forțez oasele să crească și cartilajul să umple spațiul.

Astrid țipă.

Mă opresc. Nu pot să fac asta. Nu pot.

Gărzile o țin nemișcată pe Astrid.

— Continuă, izbucnește Sophia. Fă cum îți spun, Camellia.

Modelez carnea lui Astrid în forma unui rât. Ea urlă, iar ochii mei se umplu de lacrimi.

— Adaugă păr, adaugă păr! strigă Gabrielle.

— Da. Păr aspru, comandă Sophia.

În mulțime, unii râd. Alții se strâmbă, fără îndoială recunoscători că nu li se întâmplă lor. Câțiva se uită în altă parte. Îngroș părul din nasul lui Astrid și îl alungesc în așa fel încât să-i iasă din fiecare nară ca barba proaspăt crescută a unui bărbat.

Astrid scoate un țipăt ascuțit și cade la pământ, alunecând din strânsoarea gărzilor ca o bucată de mătase. Din ea a rămas doar un morman de gemete și suspine. Gărzile o trag iar în sus și o obligă să stea în picioare. Își acoperă fața cu mâinile. Una dintre doamnele de Curte favorite i le dă la o parte cu forța ca să i se vadă nasul cel nou. Un rât mucos.

— Bravo, Camellia. Frumos, spune Sophia, făcându-le gărzilor semn să avanseze. Hai să vedem ce cred știriștii

despre asta. Să le dăm ceva pentru ediţiile de noapte.

O conduce pe Astrid, pe doamnele ei de onoare şi un întreg alai de curteni zeloşi afară din încăpere, în Marele Foaier. Anunţă că toată lumea ar trebui să li se alăture în Sala de Primire, pentru o paradă nocturnă.

— Trebuie să mergi cu ei, spune Rémy, obligându-mă să-mi dezlipesc picioarele de podea.

— N-am vrut s-o fac, îi spun.

Rămâne tăcut, dar îi văd în ochi dezamăgirea.

— Ce puteam să fac?

— Nimic din toate astea nu e treaba mea, spune el, escortându-mă la coada grupului.

În Sala de Primire, Sophia o plimbă pe Astrid în sus şi-n jos, pe culoarul lung de la intrare până la platforma tronului. Le comandă barzilor să cânte la instrumentele lor şi cere ca Geneviève Gareau, cea mai iubită cântăreaţă de operă din tot regatul, să fie adusă ca să cânte. Geneviève e luată direct din pat şi apare în cămaşa de noapte. Scripcarii ciupesc corzile, iar Astrid este forţată să danseze dansuri câmpeneşti. Sophia le târăşte acolo şi pe cele două surori ale lui Astrid, ca s-o vadă. După ce se scurg trei clepsidre, doamnele de onoare ale Sophiei zac pe pernele de la picioarele tronului, iar sforăitul lor acoperă muzica scripcarilor. Stomacul mi se strânge într-un nod care s-ar putea să nu se mai desfacă niciodată.

Să fie aievea? Aşa tratează Sophia oamenii? Aşa va conduce? Mă va forţa să-i torturez poporul pentru restul zilelor mele?

Cuvintele reginei îmi răsună iar în minte – *Sophia nu poate fi regină.*

Trebuie s-o opresc.

35

Rémy mă duce în apartamentele mele şi îşi ocupă locul nocturn afară, lângă uşă. Nu-mi spune noapte bună. Nu se oferă să bea ceai cu mine, deşi eu speram ca ăsta să devină un obicei. Nici măcar nu vrea să se uite la mine. Mă plimb ca un animal în cuşcă, străbătând toate cele şase apartamente de cel puţin douăsprezece ori, cu mâinile pe cap, stricându-mi cocul Belle. Din el curg petale de flori şi bijuterii. Smulg pieptenii decorativi din vârful lui şi desfac din agrafe buclele. Cuibul de păr se umflă în jurul meu ca un nor zbârlit.

Ies pe terasa măturată de vânt. Frigul mă muşcă de umeri. Aerul aduce miros de zăpadă.

Bree scoate capul pe uşă:

— E vremea pentru culcare, milady.

— În câteva minute.

Trec pe lângă ea şi merg pe hol până la ultimul apartament. Bat la uşa lui Ivy. Apăs pe clanţă. E încuiată. Bat din nou:

— Ivy, şoptesc eu, sperând că sunetul va ajunge, cumva, înăuntru.

Nu răspunde nimeni.

Revin în camera mea, unde mă așteaptă Bree.

— Poți s-o trezești pe Ivy?

Bree pare surprinsă:

— Dar e vremea pentru...

— Te rog, spun eu, încet.

— Așteaptă aici, în cameră, și măcar îmbracă-te de culcare. A, și este un balon poștal agățat de măsuța de toaletă.

— Mulțumesc.

Mă dezbrac și îmi pun cămașa de noapte. Un balon poștal portocaliu plutește deasupra trusei mele, ca o flacără. E de la Ceainăria Focului.

Edel.

Sfâșii balonul și scot biletul.

Dragă favorită, Lady Camellia Beauregard,

Sora dumitale, Edel Beauregard, nu se află în prezent la Ceainăria Focului. Dacă ai cunoștință despre locul unde s-ar putea afla, te rog să-mi trimiți un mesaj personal. Am reușit să păstrez programările pline și clienții mulțumiți, dar dacă Edel nu se întoarce curând, mă tem că totul se va duce de râpă.

Dacă afli vreo veste de la ea, spune-i că ar trebui să revină la ceainărie neîntârziat; altfel, va fi tratată ca fugară, pedepsită în conformitate cu legile măreței noastre regine și țări, precum și decăzută din drepturi de Ministrul Justiției.

Nu vreau să se întâmple așa ceva. O vreau doar înapoi.

Fie ca Zeița Frumuseții să te binecuvânteze.

Cu sinceritate,

Madame Alieas Saint Georges, Casa Maille, Șefă a Ceainăriei Focului

Inima începe să-mi bată mai repede.

Cum reușește Madame Alieas să țină știriștii departe de povestea asta? Cum de reușește să facă afacerea să meargă în continuare?

Unde ești, Edel?

Îi scriu lui Amber un balon poștal. Caligrafia mea e o mâzgăleală frenetică, lăbărțată pe toată foaia:

Amber,

Am nevoie să vorbesc cu tine. E vorba despre Edel și despre ceva ce Sophia m-a obligat să fac. Poți veni la palat? Sau voi încerca eu să vin la Ceainăria Crizantemei.

Edel are necazuri. Și cred că și eu.

Camellia

Trimit balonul de la marginea balconului meu.

— Camellia.

Ivy e în picioare, în ușă. Vocea îi e somnoroasă.

Mă reped spre ea:

— Sophia m-a pus să fac ceva oribil, iar eu...

Vocea mi se pierde. Ivy îmi ia mâinile în ale ei, închide ușile dormitorului și alungă servitorii, trezită dintr-odată.

— Ce s-a întâmplat?

— M-a pus să-i fac unei femei de la Curte un rât de porc! În fața tuturor celor din sala de jocuri.

Îmi reiau plimbarea apăsată prin cameră.

Ivy pare să se sufoce:

— Începe din nou. A făcut asta și cu Amber. Of, e numai vina mea.

— Ce anume a făcut? Ce e vina ta?

— I-am spus Ambrosiei să facă tot ce-i cere Sophia. I-am spus că treaba ei este s-o mulțumească pe Sophia. Iar Sophia a-nceput să-i ceară lucruri nerezonabile și ridicole.

Îmi amintesc ce mi-a povestit Elisabeth – că Amber i-a făcut uneia dintre doamnele de onoare piele transparentă, a acoperit-o pe alta cu pene și că i-a făcut Sophiei cea mai subțire talie cu putință. La momentul respectiv n-am crezut – nu puteam să cred că Amber ar face așa ceva. Iar acum eu i-am distrus fața unei fete.

— O să fie din ce în ce mai rău. Îți va cere să faci și mai mult. Îți testează loialitatea, zice ea, luându-mă de mână. Am încercat deja să-ți spun. Nimic nu poate opri asta. E doar începutul. Trebuie să plecăm.

— Dacă fugim, Sophia o va târî aici pe Valerie, pe Hana, pe Padma, sau chiar pe Edel ca să-i fie favorită. Nu se va sfârși niciodată.

— Nici nu trebuie să se termine. Noi ar trebui să facem ce ni se spune și să ne complacem. Eu, una, nu mai pot.

— Trebuie să facem ceva.

— Nu avem ce să...

— O voi ajuta pe regină, aproape că strig eu.

— Dar ai putea muri.

— Da, dar poate că nu.

Inspir adânc:

— ...și n-avem alternativă.

36

În dimineața următoare, îmi iau un săculeț cu pudră *bei*, două instrumente de netezire și câteva cutiuțe cu pigment. Le ascund pe toate în brâul de blană, apoi merg în camera de tratament numărul patru.

Servitoarele tocmai fac ordine acolo. Le plătesc câte o pungă de monede *spintria* și *leas* și le cer să mă ajute să distrug încăperea. Pun lipitori în produsele Belle. Toate femeile mă privesc nedumerite, dar mă ajută. Las în palma fiecăreia câte un jeton de frumusețe și le spun să-și țină gura.

Revin în salonul principal și bat atât de tare în ușa lui Elisabeth, încât lemnul se zguduie.

Deschide brusc:

— Cine mama...

Își înghite înjurătura.

— Ce e? Am treabă. De la petrecerea cu jocul de cărți încoace, telefoanele nu mă lasă să stau nicio clipă.

— În produsele Belle din salonul de tratament numărul patru au intrat lipitori, ia camera e făcută zob. Poate că a spart-o cineva?

— Ce? Cum așa?

— Nu știu. Trebuie să te grăbești. E un dezastru, mint eu. N-aș vrea să afle Madame Du Barry. Am da de belea amândouă.

Rămâne cu gura căscată și pălește. Apoi o rupe la fugă, lăsând ușa biroului întredeschisă.

După ce dispare, mă strecor înăuntru. Fiecare centimetru de perete este acoperit cu circuite de telefon care seamănă cu niște sfeșnice plutitoare. Receptoare conice puse unele peste altele zornăie din toate părțile. Țârâitul lor străpunge aerul din încăpere. Nu știu cum de rezistă Elisabeth aici. O scară rulantă stă sprijinită de zid, ca să poată ajunge la telefoanele care sunt aproape lipite de tavan. Safe-uri din fier pentru *spintria* sunt suprapuse ca niște cărămizi, lângă ușă.

Mă reped la pupitrul din colț. E acoperit cu frumoscoape, ocheane, registre pentru programări, pungi cu *spintria*, scrisori pentru baloane poștale și foi de frumusețe. Deschid fiecare sertar, căutând o agendă cu adrese. Unul e plin cu ziare și tabloide, altul cu mini-clepsidre și abace. Ultimul e plin cu baloane poștale nefolosite și cu foi de pergament. Scormonesc pe sub ele și găsesc un registru regal cu adrese.

Mulțumesc, Zeiță.

Caut rapid adresa familiei Pompadour din Le Nez, Casa Parfumeurilor. Îmi scriu informațiile pe mână cu tocul lui Elisabeth și ies din birou, exact când i se aude vocea furioasă răsunând pe hol. Alerg înapoi în dormitor și trag de șnur ca s-o chem pe Bree.

Apare de după perete:

— Da, milady.

— Bree, umple patul cu perne și trage draperiile

baldachinului ca și cum aș fi aici. Dacă întreabă ceva Elisabeth, spune-i că nu mă simt bine și mă odihnesc. Nu spune nimănui că am ieșit, bine?

Face ochii mari:

— Dar...

Îi strecor câțiva *leas* în palmă. Scutură din cap și mi-i dă înapoi.

— Mergi, dar vino repede înapoi.

O strâng în brațe. Mă ajută să-mi pun pelerina de călătorie și îmi dă și un văl; merg pe vârfuri până la salonul principal și ies pe ușile din față ale apartamentului. Rémy se ridică imediat ce mă vede.

— Am nevoie să ajung în Cartierul Trandafirului, îi spun.

— Drumul a fost aranjat din vreme? mă întreabă.

— Desigur, îl mint eu, sigură pe mine.

Rémy pornește înainte. Am grijă să țin capul coborât când trecem pe lângă curteni. Mă uit să nu dăm peste Ministrul Frumuseții sau Du Barry. Ieșim pe poarta de nord. Cerul este alb ca zăpada și pare că, din clipă-n clipă, vor începe să cadă din el fulgi înghețați și se va porni vântul. Ricșele stau aliniate, gata să poarte pasageri importanți până la Trianon și chiar mai departe. Curteni îmbrăcați luxos urcă și coboară din trăsuri private. Bărcile de pe canalul imperial încarcă și descarcă oameni pe pontoanele aurite de pe malul Râului Palatului de Aur. Lampioane de foc se țin după cei care merg pe jos, ca să-i încălzească.

Bărbatul se oprește și se uită de jur împrejur:

— Unde este caleașca dumitale oficială?

Mă grăbesc spre cea mai apropiată ricșă și îi spun

omului adresa, iar el mă ajută să mă aşez înăuntru. Rémy aleargă după mine:

— Ce faci?

Bărbatul cu ricşa ridică brocartul gros care o acoperă, ca eu să pot vorbi cu Rémy:

— Urcă, o să-ţi spun.

— Asta încalcă protocolul, spune el, aproape îndurerat.

— Poţi să vii cu mine sau să rămâi.

— Sau te pot duce înapoi la palat.

— Te rog. Am nevoie de ajutorul dumitale.

Bat cu palma locul de lângă mine. Cu un pas hotărât, se urcă şi el.

Arunc o privire afară, printr-o ferestruică. Pot vedea în faţa ricşei, unde doi alergători imperiali îşi ocupă locurile. Mâinile lor aproape cenuşii ies şi mai mult în evidenţă, pe mânerele negre, lăcuite, ale ricşei.

— Unde mergem? întreabă Rémy.

— Să repar mizeria pe care am făcut-o aseară.

Nu-mi răspunde. Ricşa se pune în mişcare. Cozile împletite ale alergătorilor îi biciuiesc pe spate în vreme ce gonim pe podurile Râului Palatului de Aur. Roţile se rostogolesc zgomotos peste pietrele de pavaj. Strâng din dinţi până când văd porţile palatului deschizându-se, trecem în grabă prin Piaţa Regală, pe lângă uriaşa clepsidră a Orléans-ului; mă aştept ca, de nicăieri, să apară Ministrul Frumuseţii sau Du Barry şi să mă oprească. Inima îmi bate în ritm cu goana ricşei.

Rémy îşi loveşte uşor coapsele cu palma. Îi mai arunc câte o privire. Dunga argintie de pe capul lui aproape ras străluceşte în semiîntuneric, iar cicatricea de sub ochiul drept, cea în formă de semilună, pare şi mai adâncă. Are

chiar și un pistrui pe pleoapa stângă. Fata Belle care a creat această înfățișare a acordat mare atenție detaliilor, l-a făcut unic. L-aș întreba dacă el și-a ales acest *look*. Vreau să știu dacă îi pasă de felul în care arată, sau ține doar la îndatoririle sale. Parcă-l aud spunând *nu am nevoie de frumusețe*.

Râd ca pentru mine.

— Ce e atât de amuzant? mă întreabă.

— Pari agitat.

— Nu-mi place să încalc protocolul.

— Știu.

— Dar dumneata o faci.

— Mă declar vinovată.

Cărămizile roz din Piața Regală fac loc conacelor și vilelor din piatră albă, ornate cu trandafiri din cuarț și cu lampioane roz pal agățate la intrare.

— Numărul treisprezece este pe dreapta, strigă vizitiul.

Oprește ricșa. Îi dau un săculeț din care se aude zornăitul melodios al monedelor.

— Mulțumesc, îi spun.

Coborâm. Emblema Le Nez a Casei Parfumeurilor strălucește pe ușă – un buchet de flori care gâdilă un nas.

Ridic inelul greu de alamă și îl lovesc de ușă. Ecoul lui răsună ca un tunet. Deschide o femeie corpolentă:

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Astrid Pompadour este disponibilă? întreb.

— Vă așteaptă?

— Nu, dar...

— Nu primește pe nimeni astăzi, răspunde ea și e cât pe ce să închidă ușa.

O opresc și mă înfig în deschizătura rămasă:

— Spune-i că o caută Camellia Beauregard. Te rog. Și, dacă tot nu vrea să mă primească, voi pleca.

— Este complet nepotrivit și neobișnuit. Cine ești dumneata, de fapt?

Îmi ridic vălul. Femeia se înecă la vederea feței mele.

— Milady. Îmi cer scuze, *la favorite*. Nu v-am recunoscut, spune ea, cu o mică plecăciune. Veniți în hol, nu mai stați în frig.

Accept cu un gest scuzele ei formale, iar ea dispare în altă încăpere. Holul arată ca baza unei clepsidre – deschis și rotund – deasupra căruia se află un balcon cu balustradă poleită. Fiecare suprafață este acoperită cu vaze pline de flori de sezon – gălbenele portocalii, iberiși crem și ciclame stacojii.

— Camellia!

Îmi aud numele, strigat de la balcon. Astrid coboară în fugă pe o scară în spirală, acoperită cu un covor de pluș. Are fața acoperită cu un văl împodobit cu nestemate. De sub el, privesc doi ochi căprui, triști. Mă cuprinde într-o îmbrățișare strânsă, cât pe ce să mă dărâme.

— Nu-mi vine să cred că ești aici, spune ea, dându-se puțin în spate. Iartă-mă. Nici nu-mi mai dau seama ce fac. Te sufoc.

— Nu-i nimic.

Îmi scot vălul. Slujnica ei îmi ia haina de pe umeri.

— Voiam să-mi cer scuze pentru aseară.

— Nu a fost vina dumitale. Sophia te-a forțat.

Prin văl, îi văd ochii cum se umplu de lacrimi.

— Sunt aici ca să repar asta.

Îi strâng mâna într-a mea. Rémy îmi aruncă un

zâmbet așa de iute, încât mă întreb dacă nu cumva mi s-a părut.

— Într-adevăr? chițăie Astrid, încântată. Dar cum rămâne cu...

— N-o să fie nicio problemă, îi răspund eu pe un ton mult mai sigur decât mine. Unde putem fi singure?

Astrid mă strânge, la rândul ei, de mână:

— Mergem în dormitorul meu.

Se întoarce spre slujnică:

— Carina, adu-mi ceai de trandafiri Belle. Avem puțin în dulapul de ceaiuri. Pe raftul de sus, colțul din stânga.

— Aștept aici, spune Rémy și se așază lângă ușa de la intrare.

Dormitorul lui Astrid e ca o floare gigantică. În jurul nostru se ridică pereți ce par făcuți din tulpini împletite. Pe plafonul boltit stau lampioane aurii din care lumina curge ca picăturile de soare.

Astrid se așază la măsuța ei de toaletă:

— Am mers la Ceainăria Crizantemei azi-dimineață, dar Madame Claire nu m-a primit. Prințesa Sophia a anunțat toate ceainăriile să-mi refuze orice servicii.

— Totul va fi bine.

Sophia o să se înfurie cumplit pe mine când o să afle.

Slujnica bate la ușă, apoi intră cu o tavă de ceai. Îi toarnă o ceașcă lui Astrid.

— Mulțumesc. Mulțumesc, Carina.

— Va trebui să porți vălul în continuare, iar prințesa nu trebuie să afle că ți-ai schimbat nasul. Și nici că eu am fost cea care a făcut-o.

— Sigur că nu, Lady Camellia. N-aș îndrăzni sa fac

așa ceva. Sunt atât de recunoscătoare!

— Nu trebuia să se-ntâmple ce s-a întâmplat.

Scot săculețul de la brâu. Îi examinez nasul. Râtul îi răsare direct din mijlocul feței. Sunt copleșită de rușine și dezamăgire.

Îi acopăr nasul cu pudră *bei* și înmoi unul dintre instrumentele mele de metal în vasul cu apă clocotită.

— Pregătită?

— Da.

Astrid încuviințează și închide ochii. Inspiră adânc.

Harul se aprinde în mine. Îl simt șuierându-mi prin vene. Trec instrumentul lat de metal peste puntea nasului ei. Surplusul de piele se topește și dispare. Îl sculptez, readucându-l la forma inițială – ușor coroiat și alungit. Micșorez părul din nări. Fostul rât se transformă într-un nas puțin cârn. Retușez nuanța de cenușiu din păr și piele, ca un bonus.

— Am terminat.

Deschide brusc ochii. Strigă, își atinge fața, apoi izbucnește în lacrimi:

— Mulțumesc, mulțumesc. Pur și simplu... nu-ți pot mulțumi îndeajuns.

O frec ușor pe spate.

— Măcar atât să fac.

O las pe Astrid în fața oglinzii, examinându-și noul nas. Rémy și cu mine mergem prin soarele dimineții târzii; trecem din Cartierul Trandafirului în Cartierul Pieței ca să oprim o ricșă și să ne întoarcem la palat.

— Drăguț din partea ta, îmi spune el.

— Drăguț?

— Vreau să spun, îmi pare bine că ai făcut-o, mormăie.

— Chiar dacă nu era pe agenda oficială? Și chiar dacă, cel mai probabil, prințesa se va supăra?

— Da, ai făcut ce trebuia.

— Așadar, ești dispus să încalci regulile pentru cauze nobile? îl întreb.

Îmi răspunde cu un mormăit. Un fel de râs, cred.

Ne croim drum prin străduțele întortocheate ale Cartierului Pieței, cu lampioanele lor albastru-cobalt și cu magazinele aglomerate. Reprezentanții caselor negustorești își laudă mărfurile. Femeile poartă rochii pe care sunt expuse produse de vânzare: perle, atomizoare de parfum, săculeți cu mirodenii și altele. Bărbații strigă din corturile lor și atrag clienții, descriindu-le oferta. Îmi ridic vălul ca să văd mai bine toate astea.

— Pot avea încredere în dumneata să nu fugi? mă întreabă Rémy.

— Da.

— Stai aici, merg să aduc o ricșă.

Rémy pleacă, grăbit, spre un pavilion de trăsuri și ricșe. Peste tot, curteni se târguiesc la preț, iar ricșe aduc în continuu pasageri veseli și nerăbdători.

O caleașcă regală oprește peste drum. În soare, strălucește pe ea emblema uneia dintre doamnele de onoare ale Sophiei. Când se deschide ușa caleștii, mă ascund în umbra unuia dintre pavilioane.

Este Claudine. Coboară din caleașcă și întinde o mână înăuntru. De acolo iese una dintre tinerele servitoare pe care le-am văzut îngrijindu-se de Sophia. Poartă o luxoasă haină de blană de sub care i se ițește uniforma. Claudine deschide o umbreluță care să le ferească

pe amândouă de soare și sub care dispar ca două doamne de la curte, aflate în mijlocul unei bârfe.

Chicotesc, schimbă priviri și intră în piață. Mă uit după ele. Se opresc să admire coliere și tot felul de nimicuri, apoi intră într-un magazin de rochii. Proprietara se agită pe lângă ele cu mătăsuri, brocarturi și taftale. Femeia alege o rochie pentru servitoare. Când proprietara se întoarce cu spatele, Claudine se apleacă, sărută fata pe buze și își trece degetele prin părul ei scurt și castaniu.

— Ai spus că nu te miști din locul acela, spune Rémy, speriindu-mă.

Mă lovesc de ușa magazinului. Proprietara se întoarce. Fata se uită la mine și se îndepărtează rapid una de cealaltă.

Claudine vine mai în față:

— Cine-i acolo?

— Rémy, hai să mergem, repede.

Încerc să mă îndepărtez în grabă. Claudine deschide brusc ușa și mă apucă de braț.

Inima îmi ajunge în gât.

— Lady Claudine, spun cu o plecăciune și îmi ridic vălul.

— Camellia.

Mă privește înspăimântată. Rujul i s-a întins dincolo de buze:

— Ce cauți aici? Sophia știe? continuă ea.

— Iertare, Ducesă de Bissay, spune Rémy și se înclină. E numai vina mea. Îi făceam un tur al Trianonului.

— Ei, bine, eu căutam rochii. Cu slujnica mea, spune Claudine, arătând spre fata care își ține ochii în pământ.

Nu făceam nimic, adaugă ea.

Își șterge gura cu o batistă și își aranjează obsesiv părul, încercând să se adune. În ochii albaștri îi lucesc lacrimi. Le alungă cu evantaiul.

— Violet, du-te și pregătește trăsura. Ne întoarcem la palat.

Fata pleacă în grabă.

O tăcere grea se întinde între noi trei.

— Camellia, putem vorbi în privat?

— Da.

Rémy se îndepărtează câțiva pași.

Claudine mă ia de mâini:

— Te rog să nu spui nimic. Nici măcar dacă Sophia întreabă despre vizita mea la Trianon.

— Eu...

— Nu-mi permit să afle Sophia, spune ea cu buze și mâini tremurânde. Sunt îndrăgostită de Violet, Camellia.

Înghite în sec.

— ...și știu că n-ar trebui, pentru că ea nu are un statut adecvat. Sophia încearcă să-mi asigure un mariaj. Cu cineva potrivit. Cineva cu titlu de noblețe. Cineva pe care tatăl meu l-ar respecta și l-ar vrea pentru mine. Cineva care l-ar ajuta să acopere datoriile. Și știu că ar trebui să-i spun Sophiei despre Violet. Dar...

— Nu voi spune nimic, milady. Promit.

O iau în brațe ca s-o opresc din tremurat.

Claudine inspiră adânc. Rămânem așa, îmbrățișate, până când se crispează și face un pas în spate.

Își îndreaptă spinarea. Își șterge lacrimile scurse și scutură brațele:

— Mă voi mărita cu primul pretendent pe care mi-l propune.

Vorbele ei sună ca un text lipsit de substanță și îndelung exersat.

— De ce nu-i spui, pur și simplu, pentru ca, apoi, să te măriți cu cine vrei?

— Așa cum bine știi, Camellia, nu-i poți spune nu Sophiei.

Tânăra slujnică revine. Claudine mă mai strânge o dată de mână, apoi își adună poalele imense ale rochiei și pleacă.

Merg cu Rémy spre intrarea în piață, unde ne așteaptă o ricșă; sunt amorțită.

Odată ce este coborâtă mica draperie, Rémy șoptește:

— Ai grijă când păstrezi secretele altora la Curte.

37

SEARA, DIN PAT, VĂD cum se strecoară lumina printr-un spațiu îngust dintre draperii.

— Milady, spune Bree. Ești trează?

Pun cartea lui Maman deoparte.

— Da.

— A sosit un balon poștal pentru dumneata.

Eliberează balonul galben-canar. Strălucește ca un soare în semi-întunericul de sub baldachinul meu și se izbește de lampionul de noapte.

— Mulțumesc, îi răspund, și trag la loc draperiile.

Apuc panglicile din coada balonului și îl sfâșii ca să scot scrisoarea.

C,
Sunt în siguranță.
Mai multe, mai târziu.
E

Întorc pagina și văd cuvintele MIRODENII și PRUZAN scrise cu acuarele. Nu sunt sigură ce înseamnă aceste cuvinte codificate, dar măcar știu că e bine. Strâng la piept, lângă inimă, mica bucată de hârtie și simt un val

de ușurare. Sting lampionul de noapte și ațipesc.

Mă trezesc brusc, zgâlțâită de umeri.

— Lady Camellia! Treziți-vă repede!

Apartamentul răsună de țipete și strigăte. Picioare aleargă grăbite pe podea.

Mă ridic în capul oaselor și mă frec la ochi. Nasul îmi e invadat de miros de pene, pergament și lemn, toate arse. Două brațe puternice mă trag afară. Flăcările se învolburează undeva în stânga patului. Draperiile flutură și șuieră.

Fumul umple încăperea.

— Stați! Cartea mea Belle, spun eu, încercând să mă întorc.

— Arde patul! strigă Rémy.

Mă agăț de draperii. El mă apucă de braț, dar mă zbat să scap.

— Nu mă atinge!

Mă reped iar spre pat.

Mă aruncă pe umăr ca pe un sac. Îl lovesc cu pumnii și picioarele. Nu contează:

— Treaba mea e să te apăr.

— N-am nevoie de ajutorul tău!

Mă dezechilibrez și cad pe podea. Îmi mușc buzele ca să maschez durerea. Rémy se întinde să mă ridice. Îi refuz ajutorul.

Elisabeth mă așteaptă în salonul principal, cu obrajii roșii și cu mâna la gură.

— Trebuie să intru înapoi. Trebuie să-mi iau cartea Belle! țip eu.

Se uită la mine de parcă tocmai aș fi spus că am aripi și pot zbura.

— Pot să-i cer mamei să-ți trimită alta.

— Dar...

O iau la fugă și încerc să intru iar în dormitorul meu. Servitorii au blocat ușile.

— E periculos, domnișoară, îmi spune cineva.

— Focul va fi stins în curând, mă asigură un altul.

Încep să tușesc. Slujnice aduc cărucioare de servit micul dejun, pline de carafe cu suc de pepene și cu apă.

Rémy îmi întinde un pahar. Îl iau în silă și beau cu sete lichidul rece.

Ușile dormitorului se deschid brusc. O servitoare își șterge dârele de funingine de pe obraji:

— Focul e stins. Patul va fi înlocuit.

— De la ce a pornit? întreb eu.

— Încălzitorul de pat, milady. Era o carte în el.

Fiecare mușchi mi se contractă și alerg în cameră. De data asta nu mă mai oprește nimeni.

Slujnicele demontează patul ars și scot lemnele mușcate de flăcări. Așternutul este înnegrit de fum și topit de foc. Încălzitorul metalic de pat stă deschis ca o plăcintă fără crustă. Înăuntru sunt rămășițele cărții Belle a lui Maman. Cum a ajuns acolo? Mirosul de foc îmi aduce, proaspătă, în minte, înmormântarea lui Maman, flăcările care i-au cuprins trupul, mistuind patul de trandafiri Belle, croindu-și cale mai întâi prin straturile rochiei ei de mătase, apoi prin piele și, în fine, prin carne. Când mă gândesc prea intens la asta și ochii mi se încețoșează, tot zăresc acele mici scântei ce se ridicau din rug ca licuricii, în vreme ce trupul lui Maman dispărea și, odată cu el, și vechea mea viață.

Acum, că am pierdut cartea ei Belle, simt că am

pierdut ultima părticică din ea. Stau pe marginea patului ars, cu capul în mâini, până când vin niște bărbați care desfac și ultimele rămășițe.

Nu mă mișc din locul acela ore întregi. Nici măcar atunci când Elisabeth îmi spune că am programări de înfrumusețare. Nici când Bree aduce o măsuță volantă cu mâncare. Nici când bărbații aceia se întorc, să construiască un pat nou.

Stau cu capul pe genunchi și îmi ascult bătăile inimii.

— Ai de gând să stai aici toată ziua? mă întreabă o voce.

Ridic privirea. Arabella stă în picioare, în fața mea.

— Ridică-te, îmi ordonă, apucându-mă de braț ca să mă tragă în picioare.

— Ce faci? o întreb și mă smulg din strânsoarea ei.

— Verific dacă ai arsuri. Ai?

— Nu?

— Dureri?

Îmi ridică brațele și îmi examinează mâinile, cu atingeri destul de brutale.

— Nu.

— Atunci trebuie să te concentrezi s-o ajuți pe Prințesa Charlotte înainte de declarația reginei. Asta va fi peste trei zile. Palatul e tot mai periculos, iar Sophia va deveni tot mai rea. De data asta nu ai fost rănită, dar...

— Sophia a avut de-a face cu asta?

Bree intră pe ușă cu un braț de ziare.

— Sophia e implicată în toate; cu cât realizezi asta mai repede, cu atât mai bine, spune Arabella și pleacă în grabă.

Bree o salută cu o plecăciune. Ușile se trântesc în

spatele fetei.

— Te simți bine, domnișoară?

Nu pot să-i răspund. Ochii mi se umplu de lacrimi. Pielea mi se face de găină. Furia crește în mine ca o furtună uriașă. Căldura ei îmi încinge sângele mai ceva decât harul. Părul de pe brațe mi se ridică exact ca atunci când fulgeră în apropiere.

Sophia mi-a luat ultimul lucru care îmi mai rămăsese de la mama.

38

Merg la Biblioteca Imperială ca să aflu dacă există dovezi scrise că fetele Belle au abilitatea de a vindeca. În acel spațiu ar putea încăpea toate cele patru aripi ale *Maison Rouge de la Beauté*, plus pădurea din jur și grădinile. Rafturile sunt, de fapt, munți lipiți de pereți, ridicându-se spre un cer de vitraliu. Balcoanele împart încăperea în niveluri. Pe numeroasele scări glisante se urcă servitori care îndeasă cărțile în tot felul de firide. Alte scări, în spirală, și niște lifturi micuțe ajung până sus de tot. Pe pereți sunt hărți ale Orléans-ului, ce indică felul în care regatul a crescut în timp. Un întreg zid de embleme regale ilustrează rangul caselor înalte și de mijloc. Fotolii de catifea și canapele moi sunt puse ici-colo, pe lângă măsuțe. Lampioane de citit stau ciorchine în dreptul vizitatorilor.

Sunt sigură că aici este locul unde voi găsi răspunsuri la întrebările mele despre har. Lucrurile pe care Du Barry nu ni le-a spus niciodată.

Rémy mă așteaptă lângă ușă.

— Stau doar câteva minute. Poate preț de-o clepsidră întreagă?

Încuviințează cu un gest.

Merg printre rafturi, mângâind cotoarele volumelor. Scot o carte și îi deschid paginile ca să le miros. Când eram mică și o supăram pe Du Barry, mă ascundeam în biblioteca de acasă cu orele. Maman mă găsea chircită pe după câte un raft, cu un lampion de citit și o carte de povești. Îmi făceam un mic cort din pelerina de călătorie. Se lăsa și ea pe vine și-mi citea câte o poveste cu cuvinte prea dificile pentru mine. Preferam să mă scufund în câte o istorie, în loc să fac temele date de Du Barry.

Peste tot plutește aroma lămpilor cu ulei și mirosul de piele tăbăcită. Asta îmi trezește dorul de vocea lui Maman, de parfumul pielii ei, de felul în care brațele ei mă făceau să cred că n-o să cad niciodată. Alung amintirea cărții Belle a lui Maman făcută scrum; alung și lacrimile pe care imaginea asta mi le stârnește. Ea ar vrea ca eu s-o ajut pe Charlotte. Ar vrea ca eu să fac ce trebuie.

De-a lungul unui perete sunt vitrine în care stau expuse ziare din diferiți ani. Mă uit la ele. Titlurile sunt șterse din cauza vechimii. Mă atrag cele despre Prințesa Charlotte.

PRINȚESA CHARLOTTE NU S-A TREZIT DE O LUNĂ

REGINA IZOLEAZĂ PALATUL DUPĂ ÎMBOLNĂVIREA PRINȚESEI

SERVITORII IMPERIALI, PUȘI ÎN BUTUCI DUPĂ CE PRINȚESA REFUZĂ SĂ SE TREZEASCĂ

PRINȚESA CĂZUTĂ AR FI ÎN PRAGUL MORȚII

SPECIALIȘTII REGALI ÎN OTRĂVURI, CHEMAȚI LA PALAT SĂ GUSTE SÂNGELE PRINȚESEI ADORMITE

Portretul ei este tipărit în ziar. Cele două camei stau față-n față, prezentând-o așa cum arăta înainte – ochi mari, căprui, nas pistruiat, față rotundă, frunte îngustă ca a tatălui ei – și după boala somnului. Chiar și adormită, e tot frumoasă. Gura îi e moale, buclele îi cad în jurul umerilor și, în loc de coroană, poartă un pieptăn împodobit cu pietre prețioase.

Articolele enunță diferite teorii: doctorii imperiali dau vina pe privarea de somn și pe *boala-macului*, tabloidele fac speculații cum că Prințesa Charlotte ar suferi din dragoste, după ce pretendentul ei favorit, Ren Fournier, s-a înecat accidental cu câteva zile în urmă; în fine, mulți curteni cred că cineva a-ncercat s-o omoare pentru că, pur și simplu, era prea frumoasă.

— Vă interesează istoria regală, Lady Camellia? întreabă o voce.

Mă întorc și dau de o pereche de ochi căprui, pătrunzători. În jurul pleoapelor și al gurii, fața femeii este brăzdată de riduri adânci. Părul zburlit îi încadrează figura într-o frumoasă formă de disc.

— Sunt librăreasa regală. Vă pot ajuta cu recomandări?

— Ca să spun drept, mă interesează istoria fetelor Belle.

— Pe aici.

Mă conduce printre nenumărate rafturi, cotind când la stânga, când la dreapta. Pe cotoare zăresc titluri ca *Istoria Orléans-ului*, *Politicile Reginei Marjorie II*, *Legi Imperiale în Dinastia Verdun* și așa mai departe. Sunt acolo și albume de artă, și romane de amor, și cărți pentru copii și mii de șiruri pe care nu le pot vedea.

Trage o perdea subțire și mă poftește într-o nișă. Pe rafturile de aici stau cărți legate în piele roșie. Pe mese sunt hărți ale *Maison Rouge de la Beauté*, ziare cu reclame ale ceainăriilor și registre de legi imperiale ale frumuseții. În vitrine sunt expuse ediții princeps ale frumoscoapelor, portrete înrămate ale gardienilor frumuseții, ilustrate Belle din generațiile trecute și străvechi instrumente de înfrumusețare, degradate de trecerea timpului. În colțuri sunt mici truse de frumusețe de dimensiuni și vechimi diferite.

— Ar trebui să avem tot ce căutați. Dacă nu aici, atunci trebuie să fie în biblioteca din casa dumneavoastră.

Scoate niște ceasloave grele din rafturi și le așază pe o masă din apropiere. Le citesc titlurile: *Istoria Zeiței Frumuseții și a fetelor Belles, Primele fete Belles, Mitologia originii fetelor Belles, Tendințe în frumusețea fetelor Belles, Regine și fete Belles – cea mai importantă relație regală*, și mai sunt.

— Iată câteva, pentru început.

— Mulțumesc.

Mă plimb prin încăpere și admir părticelele de folclor despre Belles. Deschid câteva jurnale de gardieni ai frumuseții și mă uit în diagonală peste text, în căutarea vreunei notițe despre har și puterile lui vindecătoare.

Unul dintre jurnale este scris de a paisprezecea străbunică a lui Du Barry:

> *Ziua a 12-a a Dinastiei Philippe, Anul Zeului Cerului*
>
> *Una dintre fetițele Belles nu are harul Stilului. De fiecare dată când fetele sunt testate, ea nu reușește să îmblânzească temperamentul sau să dăruiască talent. În*

schimb, pielea subiecților ei se încălzește iar șira spinării le devine atât de protuberantă, încât pare gata să le iasă prin carne. Fata nu va fi viabilă. Trebuie să reexaminez modul în care a fost deteriorată.

Un altul îi aparține celei de-a șasea străbunice:

Ziua 274 a Dinastiei Clothan, Anul Zeului Mării

Trebuie s-o opresc acasă pe una dintre fetele Belle din cea mai nouă generație. Și-a creat o parte întunecată a harului. Darurile ei se comportă haotic. Aproape de-a-ndoaselea. În loc să înlăture riduri, ea le creează. În loc să îmblânzească stilul cuiva, îl înrăutățește. În loc să-și înfrumusețeze clienții, îi deformează. Ieri a omorât o pisică din casă oprindu-i inima. Iar cu o zi în urmă, a făcut să înghețe sângele unei păsări.

Voi lucra cu ea pentru ca, împreună, să inversăm asta. Sau să reușească să controleze manifestările părții întunecate. Dar toate acestea mă tulbură. Ceva a mers prost în timpul nașterii ei. O pun să se roage în fiecare noapte Zeiței Frumuseții și să-i aprindă lumânări pe altar. A fost blestemată.

Harul lui Maman a făcut același lucru, accidental. Dar o inversare completă a harului? Îmi cuprind venele de la încheietură cu cealaltă mână și le pipăi, întrebându-mă dacă și eu pot face asta. Dacă harul poate ucide, cu siguranță poate să și vindece. Dar cum?

Librăreasa revine cu câteva albume pline de tăieturi din ziare:

—M-am gândit că, poate, le veți găsi interesante. Sunt surse reputate, dar o să vedeți și câteva tabloide. Uneori, acestea din urmă dau indicii care ne conduc

spre adevăr, dar să nu spuneți nimănui că un librar v-a spus asta, zice ea, și îmi pune în față trei dintre ele.

— Mulțumesc, strig în urma femeii.

Paginile foșnesc ca acelea din cartea Belle a lui Maman, atunci când le întorc. Simt din nou durerea pricinuită de pierdere. Multe titluri sunt atât de vechi, încât nici nu mai pulsează pe foi. Sunt acolo imagini cu fetele Belle stând în picioare, pe butuci pentru vânzare, în Piața Regală, așteptând să fie cumpărate de familiile curtenilor. Mă cutremur când le văd lanțurile.

O FATĂ BELLE PERSONALĂ PENTRU FIECARE CASĂ REGALĂ

ZEIȚA FRUMUSEȚII PEDEPSEȘTE O GENERAȚIE ÎNTREAGĂ DE FETE BELLES CU DARURI TRUNCHIATE

CARNAVALUL FRUMUSEȚII VA DURA DOUĂ LUNI ANUL ACESTA, VOR FI PREZENTATE 212 FETE BELLES

MEMBRU AL CURȚII, RĂMAS GRI ÎN CIUDA INTERVENȚIILOR BELLE, DIN CAUZA SÂNGELUI CONTAMINAT

Arunc într-o parte albumele cu articole. Nu m-am apropiat deloc de ceea ce venisem să caut. Piesele acestui puzzle par neclare și îndepărtate.

— Te documentezi despre tine însăți? Nu e cam narcisist?

Un Auguste zâmbitor intră în cămăruță. De fiecare dată când îl văd, am senzația că e pentru prima oară. Mirosul lui îmi pătrunde în nări de la distanță – sare, nisip și apă de mare: aromele care-mi aduc alinare dimineața, când îmi pătrund în cameră prin fereastra proaspăt deschisă.

— Caut informații ca s-o ajut pe regină. Dumneata ce cauți aici?

— Caut ceva pentru tatăl meu, dacă ții neapărat să știi.

Inima îmi tresare când Auguste se apropie de mine.

— N-ar trebui să fii aici.

— Credeam că am trecut de faza avertismentelor dumitale.

— Mă urmărești, cumva?

— Da, te-am văzut, îmi spune, clipind. Și am simțit că *trebuie* să te deranjez.

— Asta îi vei spune Ministrului Justiției? Când vei fi arestat, să nu vii la mine plângând ca să ceri ajutor.

Îmi ascund zâmbetul uitându-mă în jurnalul altui gardian al frumuseții. În liniștea aceea, îl aud cum își linge buzele, respiră sacadat și înghite în sec. Încerc să mă concentrez asupra cuvintelor. Dar par să se amestece pe pagină.

— Dacă cineva ar vrea să-și schimbe fiecare părticică din corp – inclusiv forma unghiilor – ai putea face asta?

— Te-ai săturat de felul în care arăți? îl tachinez.

— Nu, răspunde el, jucându-se cu un frumoscop.

— Pui multe întrebări.

— Unele femei găsesc că asta este fermecător.

Mă privește cu atâta intensitate încât mă trec fiori.

— ...dar presupun că dumneata nu te numeri printre ele.

Râd.

— Îmi place, pur și simplu, să știu lucruri, spune el, trântind frumoscopul. Și știu multe despre dumneata.

— Ca de exemplu?

Vine lângă mine:

— Că ai trei daruri de la Zeița Frumuseții.

Încuviințez, deloc impresionată. Asta e ceva de notorietate.

— Că, în mod evident, poți schimba felul în care arată o persoană, îi poți schimba felul de a fi și vârsta.

În plus, pot să urâțesc pe cineva. În plus, pot să opresc inima cuiva.

— Te-am pierdut?

Ochii lui încearcă să-i găsească pe ai mei.

— Nu, doar mă gândeam la seara trecută. La jocul de cărți.

— Am auzit despre asta. Dar n-ar trebui să te simți prost. Sophia este...

— Înspăimântătoare, șoptesc eu.

Sprâncenele lui se ridică a mirare:

— Este îndrumată greșit.

— Așa o numești dumneata?

Ridică din umeri și își trece mâinile prin păr. Onduleurile castanii îi cad înapoi, pe umeri.

— N-ar fi trebuit să spun asta.

— Nu ești timidă.

— Și nici fricoasă, completez, gândindu-mă cum eram înainte de a fi desemnată favorita – înainte de a veni la Curte, înainte de a o cunoaște pe Sophia.

— Iar ea este viitoarea mea soție.

Tresar. Cuvintele lui îmi provoacă o durere neașteptată:

— A ales deja? Nu auzisem.

— E inevitabil, spune el, obraznic.

— Serios?

— Dumneata nu m-ai alege pe mine?

Râd iar.

— Înțeleg că da. Dar nu știu dacă vreau să mă căsătoresc cu ea. Suntem atât de...

— Diferiți.

— Ai putea spune și așa.

Mă măsoară cu privirea:

— ...cred că, de fapt, caut altceva.

Întind mâna după un ziar, ca să-mi distrag puțin atenția. Mă prinde de braț:

— Știi ce mai știu despre fetele Belles?

Ar trebui să-mi trag brațul, dar nu o fac. Degetele lui calde îmi strâng încheietura. Îmi întoarce mâna, urmărind cu buricele degetelor drumul venelor mele pe sub piele. Stomacul mi se strânge brusc, apoi mi se relaxează când realizez că eu *voiam* ca el să mă atingă. Voiam să știu ce aș simți.

— ...Puterea ta trăiește în sângele tău.

N-ar trebui să știe lucrurile astea. Eu nu ar trebui să vorbesc despre lucrurile pe care le pot face fetele Belles. Asta încalcă toate regulile învățate de la Du Barry. Dar curiozitatea lui despre mine, despre fetele Belles, este flatantă.

Degetul mare îi urcă până la manșeta gofrată a rochiei mele, apoi îmi revine în palmă. Inima îmi bate așa de tare încât mi-e teamă că și el o poate auzi. Înghit în sec. Mă străbate o fierbințeală, ca aceea pe care o simt când se trezește harul. Își împletește degetele cu ale mele. Îmi desenează cu ele în palmă și pe pielea încheieturii. O stea. Un pătrat. Un cerc. Un triunghi.

— Ai renunța vreodată la harul tău? șoptește Auguste.

— Nu, răspund și îmi retrag mâna.

— N-am vrut să te jignesc.

— Niciodată nu vrei asta.

Îmi reiau cercetările, în speranța că, așa, va dispărea și buimăceala care m-a cuprins.

— Ce cauți?

— Nu e treaba dumitale, îi răspund, fără să-l privesc, de teamă că aș putea zâmbi.

— Poate că te pot ajuta...

— Cu ce să-mi ajuți favorita?

Vocea Sophiei îl întrerupe. Inima mi se oprește. Animalele ei pitice țopăie prin cameră și chițăie ascuțit.

— Cu nimic, Alteță, îi răspund, făcând o plecăciune adâncă menită să-mi mascheze panica.

Eram singură cu unul dintre pretendenții ei. Oare ce-mi va face pentru această ofensă?

— Cu siguranță, trebuie să fie ceva, de vreme ce ești în Biblioteca Imperială, înconjurată de atât de multe cărți. Am trecut pe la apartamentele tale, iar servitoarele mi-au spus că nu ești acolo. Nu mi-au spus, însă, că pretendentul meu, Auguste, este cu tine.

Clipește ostentativ și nu-mi dau seama dacă e cu adevărat supărată sau ne tachinează.

— Am fugit de la o întâlnire de cabinet, cu tatăl meu, și am dat de ea în drumul spre ieșire.

Auguste se duce lângă ea. Îi sărută mâna și îi șoptește ceva la ureche. Prințesa chicotește, iar Auguste se strecoară afară din încăpere.

— Am venit aici pentru Alteța Voastră, mint eu, arătându-i tăieturile din ziare. Voiam să fie o surpriză. Căutam stiluri vintage pe care să vi le prezint. Idei de

tendințe uri noi și *look*-uri neașteptate pe care să le încercați. Mai ales pentru Declarare.

Buzele ei se lăbărțează într-un zâmbet larg.

— Oamenii care își fac un scop din a mă mulțumi vor fi mereu prețuiți.

Se apropie de mine și realizez brusc că suntem complet singure. Maimuța ei pitică, Singe, sare de pe masă pe umărul meu. Îngheț. Unghiile de pe picioruşele creaturii mi se înfig în piele. Vietatea mă mângâie pe păr și se lipește de mine.

— Dar cei care îmi sunt potrivnici...

Singe sâsâie ca o pisică furioasă, iar dinții lui ascuțiți îmi ating urechea. Tresar și el sare în brațele Sophiei, care pleacă. În urma ei, pe hol, rămâne ecoul râsului.

39

Când mă întorc de la Biblioteca Imperială, îl găsesc pe nepotul regelui, Prințul Alfred, stând în salonul principal, așteptându-și programarea. În jurul său roiesc mai multe aghiotante. Știriștii au umplut ziarele, tabloidele și foile de scandal cu aventurile lui Alfred – bani pierduți la jocuri de noroc, mai multe mariaje și gusturi costisitoare. E celebru.

— Lady Camellia, spune și vine greoi spre mine. E o plăcere să vă cunosc.

— Bine ați venit, îi spun, cu o mică reverență. Alteță.

Parfumul lui greu plutește în toată încăperea. Se întinde să-mi sărute mâna, dar se oprește la jumătatea gestului.

— Îmi este permis?

— Mă tem că nu, îi răspund.

Rânjește și o sărută, totuși.

Îmi trag mâna. Obrajii mi se încălzesc. Burta lui proeminentă e lăsată peste curea, iar el își mângâie pântecele de parcă ar purta un copil înăuntru.

— Am nevoie de o soție nouă și m-am gândit că cea mai bună fată Belle din regat m-ar putea ajuta să obțin o

înfățișare pe placul femeilor.

Râde într-un fel care îmi întoarce stomacul pe dos:

—Cred că-mi trebuie și ceva mai mult farmec. Dispare cam repede și femeile mă părăsesc.

Aghiotantele lui râd fals și îl laudă pentru cât este de amuzant. Servitorii îl ajută să se așeze și îi smulg cizmele groase.

—La ce număr ați ajuns acum? întreb.

—Patru, dar cine stă să le numere?

Dezgustător.

—Servitorii vă vor duce într-o sală de îmbăiere. Apoi putem începe.

Insistă să se dezbrace în salonul principal. Îi este adus un paravan. Se aude cu ecou sunetul fiecărui nasture desfăcut și al fiecărui fermoar tras. Îmi fixez privirea pe un punct de pe perete. Aghiotantele lui mă privesc cu interes nedisimulat. Una dintre ele ține în brațe un tigru pitic. Micul animal toarce încet. O alta se holbează printr-un ochean.

—Pe aici, vă rog, să mergem la sălile de îmbăiere, domnule, spune un servitor.

În loc să facă ce i se spune, Prințul Alfred iese, țanțoș, de după paravan. Halatul îi atinge labele cenușii ale picioarelor.

—Cum arăt? mă întreabă, răsucindu-se.

—Bine, îi răspund.

Aghiotantele lui nu mai contenesc cu complimentele și dovezile de afecțiune.

În sfârșit, se lasă condus afară din cameră. Dau peste Bree, care încarcă un cărucior cu produse de înfrumusețare.

— Unde e Ivy?

— A chemat-o Du Barry astăzi, șoptește Bree.

— De ce?

— Nu știu.

Mergem în salonul de tratament. Patul este pregătit, cu prosoape calde și cu perne.

— Aprindeți mai multe lampioane de frumusețe și puneți deja la topit pastilele de ceară. Ceaiul de trandafiri Belle este la făcut?

— Da, milady.

Bree aduce ceainicul și saltă capacul, să-mi arate petalele de trandafiri care plutesc în apa fierbinte. Îi mulțumesc cu un gest. Sunt foarte neliniștită. Au mai pregătit camera asta de câteva ori până acum. Mereu a fost perfectă. Dar, acum, fără Ivy și cu acest prinț mă simt nelalocul meu. Amintirea lui Auguste îmi distrage atenția; îmi face mintea să se desprindă de ancora realității și să plutească precum un balon poștal.

Bree scoate tăvi cu perii și piepteni, fiare pentru păr și ondulatoare, cutii întregi cu rujuri, borcănele cu roșu de obraji și pastă pentru pigmentarea pielii, pensule și diverse creioane kohl. Îmi trec degetele peste crinii regali, simbolul Belle, de pe fiecare obiect, și sper să-mi pot liniști inima care bate prea repede.

— Pune scaune cu perne pentru aghiotantele prințului.

— Da, milady.

Bărbatul dă buzna în cameră și înghite pe nerăsuflate două cești de ceai din trandafiri Belle. Aghiotantele lui își ocupă locurile pe scaunele cu spătar înalt așezate în colțurile încăperii. Întorc privirea când slujitoarele

încep să-l dezbrace. Se urcă pe masă, care scârțâie sub greutatea lui. Femeile îi acoperă trupul gol cu prosoape.

— Îți place ce vezi? o întreabă pe una dintre ele.

Nu-i răspunde nimeni. O servitoare chicotește. Îi arunc o privire și tace.

Încerc să nu mă îngrețoșez când mă apropii de el. Îmi pun degetele pe tâmplele lui.

— Ai mâini foarte moi.

— Vă mulțumesc, Alteță, șoptesc. Nu mai vorbiți deacum. Lăsați ceaiul de trandafiri Belle să lucreze și relaxați-vă mintea.

— E greu să stai relaxat în preajma atâtor femei frumoase.

Aghiotantele lui ciripesc aprobator, la unison.

— Să adaugi farmecul la sfârșit. Îmi place să fiu eu însumi în timpul întregului proces.

— Da.

— Sunt foarte curios despre fetele Belles și...

— Ca să mă pot concentra și ca să-mi pot lăsa harul să lucreze, am nevoie de liniște deplină. Înțelegeți, așa-i?

— Înțeleg.

Întoarce capul în așa fel încât obrazul îi ajunge în palma mea. I-l centrez din nou și trec la marginea mesei.

Împăturesc prosoapele ca să-i dezvelesc picioarele. Pielea de un cenușiu bolnăvicios seamănă cu o trompă de elefant din care iese păr aspru. Înhață un baton de cărbune. Trag linii pe părțile mai cărnoase ale coapselor, apoi trec la abdomen. Femeile îmi studiază fiecare mișcare. Toate patru îmi inspectează liniile. Îl acopăr cu pudră *bei*.

Bree îmi aduce o tavă cu borcănele de pigment

pentru piele. Aleg unul care se potrivește cu înfățișarea lui regală. Nuanța gălbuie îmi amintește de bananele zdrobite. Modelez mica bilă păstoasă între degete. Adaug puțin maroniu-roșcat, ca să dau profunzime culorii, și câteva tușe din alte nuanțe.

Femeile dau să se ridice de pe scaune. Servitoarele le pun să se așeze la loc.

Cu o pensulă, reușesc să acopăr toată pielea bărbatului cu pasta de pigment, ca și cum aș întinde marmeladă pe pâine prăjită.

Închid ochii și mă concentrez la brațul lui pufos. Îi frec pielea cu degetele. Începe să-mi transpire fruntea. Bătăile inimii bărbatului și zgomotul pe care îl face sângele când îi străbate venele se aud tot mai tare. Amestec pigmenții.

Deschid ochii și șterg pasta. Culoarea îi urcă pe braț, schimbându-i culoarea pielii dintr-un gri pal, într-o nuanță caldă cu tentă gălbuie.

Femeile suspină aprobator.

— Cum stați cu durerea, Alteță?

— E bine. Sunt ca un pursânge, spune el.

Fac semn unei servitoare să-i tamponeze fruntea transpirată.

— Voi trece acum la intervențiile de profunzime pe care le-ați cerut.

Îmi trec degetul peste abdomenul lui, să-mi dau seama cât e surplusul.

Se foiește puțin.

Închid ochii și îmi imaginez pielea în exces și grăsimea dinăuntru. Presez un instrument metalic peste burta lui mare.

Se strâmbă și geme. Apar mușchii, îngropați sub tot acel balast de țesuturi. Pielea îi devine fermă și se înroșește. Iar se strâmbă de durere.

Le fac semn servitoarelor.

— Ridicați-l în capul oaselor. Mai dați-i o ceașcă plină cu ceai de trandafiri Belle. Adăugați și un strop de elixir.

Fac exact ce a făcut Ivy cu Prințesa Sabine. Femeile îi saltă capul și îi pun ceașca la buze. Îmi mulțumește.

— Și pregătiți-i o baie de gheață.

Bree iese, grăbită.

— Ești bine, Alfie? întreabă una dintre aghiotante.

El ridică mâna și face un gest scurt într-o parte. Ca la un ordin, femeile se ridică toate și ies din încăpere.

— Unde vă duceți? le întreb.

Ies toate fără o vorbă și închid ușa în urma lor.

Prințul se ridică.

— Domnule, vă rog să rămâneți întins. Nu am terminat.

Mă înhață – o mână mă prinde de încheietură, cealaltă încearcă să mă apuce de gât sau de rochie. Gura i se lipește de fața mea. Mă cuprinde panica.

— Alteță, spun eu și-l împing.

— Vreau să-ți știu gustul. Să aflu dacă faptul că te-ai născut colorată schimbă și alte lucruri.

Îmi sfâșie un strat al fustei și încearcă să-mi desfacă brâul.

— Probabil că toate sunteți diferite. Am vizitat-o pe una dintre surorile tale. Cea cu părul alb – Edelweiss, da, așa o chema – și a fost minunată.

Țip.

Mâinile lui ajung sub fustele mele. Ne lovim de tăvi și împrăștiem produse Belle pe toată podeaua.

— Îmi plac țipetele, mârâie el ca un animal.

Îl lovesc cu piciorul și reușesc să scap, să ajung de partea cealaltă a mesei de tratament. Sare din nou pe mine și mă lipește de perete. Mă sărută pe gât și-mi miroase părul. Bag mâna în brâu și, dintre instrumentele de acolo, scot o vergea metalică de netezire și-l înjunghii cu ea. Vergeaua îi străpunge burta. Geme, dar tot se împinge în față, încercând să mă prindă între corpul lui și masa de tratament. Înfig vergeaua și mai adânc și reușesc, în fine, să scap.

— Vino-ncoace! urlă el. Doar un sărut.

Își smulge vergeaua din carne și o aruncă de parcă ar fi o așchie și nimic mai mult.

Mă aleargă în jurul mesei și mă prinde de talie. Îmi folosesc harul ca să readuc trandafirii Belle din ceainic la forma lor proaspătă. Se umflă și cresc; ceainicul explodează. Porțelanul se face țăndări. Lichidul țâșnește în toate părțile, iar el tresare când picăturile fierbinți îl ating pe spate. Desfac florile răsucite, le întind petalele și tulpinile. Se transformă în niște lanțuri cu spini cu care fixez brațele și picioarele prințului Alfred pe perete. Se luptă să scape din legături.

— Îmi placi. Ești aprigă, spune el.

Sângerează în dreptul legăturilor. Îi împing spinii și mai adânc în piele, apoi las un lăstar să i se încolăcească în jurul gâtului. Prințul scoate un sunet ca și cum m-ar pupa.

Furia îmi alimentează harul. În urechi îmi tună sunetul inimii lui. În minte îmi apare forma ei roșie și

cărnoasă. Bătăile ei bubuie ca niște tobe.

O încetinesc, bătaie cu bătaie.

Culoarea i se scurge de pe față.

Strâng și mai tare tulpina spinoasă din jurul gâtului. Țepii se înfig și mai adânc, făcându-l să sângereze mai mult. Ochii îi ies din orbite. Se îneacă, tușește și scuipă.

Ușile se dau de perete.

Rémy se năpustește înăuntru:

— Camellia!

Mă apucă de braț. Concentrarea îmi slăbește. Eliberez trandafirii. Prințul Alfred se prăbușește în față și cade peste două cărucioare. Produsele Belle se fac praf și se împrăștie peste tot. Aghiotantele dau năvală înăuntru și țipă, îngrijorate.

Și eu sunt cât pe ce să cad. Mă prinde Rémy și mă ridică în brațe. Mă lipesc de el, cu picioarele strânse și cu capul pe pieptul lui.

40

Sunt dusă imediat la regină – încă mânjită de sângele Prințului Alfred și de ceai din trandafiri Belle, încă furioasă din cauza avansurilor lui dezgustătoare, încă tremurând după ce am fost pe punctul de a-i opri inima. Sunt acoperită cu un văl, în încercarea de a mă proteja de eternii știriști și curteni de pe holurile palatului.

— Cum va fi look-ul definitiv al Sophiei? strigă mulți când trec pe lângă ei, gata să pună un nou pariu la cea mai nouă loterie deschisă în tot palatul.

Îmi tot vâră sub nas diverse camei animate:

— Ce zici de ăsta?

— Nu, nu-i ăsta.

— Va fi blondă?

— Pistrui?

— Va prelua culorile mamei și tatălui ei?

Rémy îi împiedică să se apropie prea mult. Eu nu ridic ochii din pământ. Zumzetul din cap, din inimă și din trup mă împiedică să mă gândesc la orice altceva. Luăm un lift ca să evităm alte întâlniri cu membrii Curții.

Rémy se postează în fața ușii reginei.

În lămpi speciale se topesc pastile de ceară medicinale

și vase de abur aruncă vapori în încăpere. În șemineu arde un foc strălucitor.

— Majestate. A sosit Lady Camellia, favorita, spune aghiotantul ei.

Regina stă lângă o fereastră arcuită. E flancată de Ministrul Frumuseții și de cel al Justiției.

— Ia loc lângă noi, Camellia.

Vocea blândă îmi amintește de cea a mamei.

Mă așez față-n față cu ea.

— Ia să te văd.

Îmi face semn să-mi ridic vălul. O servitoare mă ajută să-l scot. *Nțțț*, zice ea, când îmi vede obrazul învinețit de Prințul Alfred.

Cineva îmi pune în mână o ceașcă și o farfurioară; beau cu înghițituri mici.

Mă mângâie pe brat:

— Am auzit de nefericitul incident cu Prințul Alfred. Te-am chemat aici ca să-ți spunem ce avem de gând să facem în legătură cu asta. În primul rând, dă-mi voie să-mi cer scuze pentru acest comportament oribil și complet nepotrivit din partea un gentleman.

— Nu vreau scuze. Vreau să fie pedepsit. Vreau să nu se mai întâmple niciodată așa ceva. Nimănui.

Furia din mine se aprinde și își croiește drum la suprafață. Îmi amintesc că Alfred a spus că a fost la Edel. Oare i-a făcut și ei același lucru? De-asta să fi fugit sora mea?

Ministrul Justiției își răsucește mustața neagră între degetele groase:

— Camellia, îi vom amenda proprietatea cu câteva mii de *leas*.

— Și nu va mai putea niciodată să-și facă o programare la tine, adaugă Ministrul Frumuseții.

— Dar surorile mele? La ele va putea merge?

— Este prinț, Camellia, îmi amintește Ministrul Frumuseții. Are nevoie să se îngrijească.

Mă simt de parcă m-ar fi pălmuit.

— N-ar trebui să aibă această posibilitate.

— Vom avea grijă ca, de-acum înainte, în orice sală de tratament s-ar afla, să fie însoțit de gărzi imperiale, adaugă Ministrul Frumuseții.

— Am prefera să nu transformăm asta într-un scandal, spune regina, dând din cap. Dacă află știriștii... Servitorimea din apartamentele tale a fost plătită pentru a fi discretă.

— Așadar, vreți ca eu să mint în legătură cu ceea ce s-a întâmplat? scrâșnesc eu.

— Nu, nu e cazul, spune Ministrul Frumuseții.

— Doar să fii discretă, zice regina.

Vreau să-l văd pe Prințul Alfred făcut de râs. Vreau să văd cum Prințul Alfred își pierde hoarda de admiratoare. Vreau să-l văd ostracizat de tot regatul.

— Va fi exilat. Trimis în Insulele de Aur, declară Ministrul Justiției.

— Ar trebui pus în butuci, spun eu.

Ministrul Justiției își drege glasul și își lărgește eșarfa de la gât:

— Dacă asta dorești, spune regina.

Răspunsul ei mă ia prin surprindere.

— Da, asta doresc.

— Prea bine, atunci, spune regina, gesticulând spre Ministrul Justiției. William, asigură-te că, în primele zile

de exil în Insule, va sta în butuci. Și să fie strâns bine. M-am săturat de nefăcutele lui.

Îmi aruncă o privire sumbră:

— Dar, Majestate, nu credeți că e cam aspru? întreabă Ministrul Justiției.

— Deloc. Fetele Belles nu sunt jucării sau obiecte făcute să fie abuzate, răspunde ea.

Ministrul Justiției deschide gura să protesteze în continuare. Regina se întoarce spre cei doi miniștri:

— Aș vrea să rămân singură cu Camellia. Vă rog să ne scuzați câteva clipe.

Imediat ce se închide ușa, regina mă întreabă:

— Ai luat o decizie legată de rugămintea mea, Camellia?

Îmi fac de lucru cu gura cești. Vânătaia de pe obraz încă îmi zvâcnește.

— Cred că ai avut ocazia să afli cât de sălbatică poate fi Sophia. Am văzut ce i-a făcut uneia dintre gemenele Pompadour. Și presupun că ți-a arătat și portretele ei? *Obsesiile* ei.

— Da.

— Îmi asum toată responsabilitatea pentru acțiunile ei.

Regina ia un album de lângă scaunul pe care stă. Îmi arată schițe cu Sophia mică, împreună cu Charlotte.

— Îi e dor de sora ei. Boala Charlottei ne-a afectat pe toți, spune ea, mângâindu-le fețele cu vârful degetelor. Îmi asum responsabilitatea pentru orice fel în care te-a rănit. E, pur și simplu, dărâmată.

Mă ia de mână și mă privește în ochi. Degetele îi sunt fragile și osoase, așa cum erau ale lui Maman. Ridurile

din jurul ochilor s-au adâncit.

— Nu poate fi regină. Care este răspunsul tău? O vei ajuta pe Charlotte acum? Ceremonia de Declarare se apropie cu pași repezi, mai sunt doar trei zile.

Tușește. Aghiotanții se reped să-i aducă mai aproape vaporizatorul. Îl țin lângă ea până când i se potolește tusea.

Nu vreau s-o dezamăgesc pe regină. Nu vreau să-i spun nu. Nu vreau să recunosc că s-ar putea să nu fiu în stare s-o ajut pe Prințesa Charlotte. Încă nu am găsit răspunsul.

— Mai am trei zile să mă hotărăsc, nu?

— Da, așa este. Credeam că, de vreme ce ai văzut cu ochii tăi de ce Sophia nu este aptă, vei fi gata să ajuți.

— Am văzut, dar... mai am nevoie de timp.

— E drept așa. Camellia, vrei să-mi faci o favoare înainte să pleci?

— Da, Majestate.

— Împrospătează-mi fața puțin, ca să nu mai par chiar așa de bolnavă. Lumea va afla în curând, dar mai am nevoie de puțin timp. Exact ca tine.

— Mergem în salonul de tratament al Majestății Voastre?

— Nu, nu. Fă-o aici. Nu am forță, spune ea, bătându-mă ușor pe brat.

Mă întreb dacă pot întineri organele reginei, astfel încât ea să poată trăi veșnic și Sophia să nu trebuiască să fie niciodată regentă.

— V-aș putea ajuta să inversați o parte din ceea ce vi se întâmplă. Poate că ați putea domni încă mulți ani – și atunci Sophia nu ar mai trebui să fie regină deloc. Cel

puțin, i-am putea da timp să se maturizeze suficient.

Buzele reginei se ridică într-un zâmbet mic:

— Da, ai putea, dar nu vreau asta. Una dintre noile mele legi ale frumuseții va interzice complet această practică. Atunci când îmi va veni vremea să apun, vreau să fiu împăcată. Așa cum ar trebui să fim cu toții.

— Dar...

— Și nu cred că Sophia se va maturiza vreodată. Unii oameni se pot schimba, alții nu. Sunt doar insecte prinse în chihlimbar.

Mă atinge pe obraz:

— Scoate-mi câteva riduri. Fă-mi pielea mai închisă, dă-i o culoare mai intensă. Ca de melasă. Cu cât avansează boala, cu atât mai mult iese la iveală cenușiul, se pare.

Un aghiotant o servește cu ceai din trandafiri Belle, pus în cea mai frumoasă ceașcă de porțelan roșu-granat pe care am văzut-o vreodată.

— Aveți aici pudră *bei*? o întreb pe o slujnică.

O frumoasă casetă apare pe masa dintre noi.

— Lăsați-ne, le spune regina tuturor slugilor.

Își termină ceaiul și se lasă pe spătarul fotoliului. Ochii i se închid iar respirația i se liniștește. Suntem, iar, singure.

Închid ochii și-mi închipui fața ei. Pulsul meu se accelerează, ținând pasul cu ritmul neuniform al inimii ei și cu încetineala cu care sângele i se mișcă prin vene. Folosesc harul Vârstei ca să netezesc șanțurile adânci din jurul ochilor, ca și cum aș freca o bucată de cocă uscată, cu un deget ud. Adâncesc culoarea cafenie a pielii. Sforăitul încet și șuieratul reginei umplu încăperea.

Cât ea se odihnește, îmi scot oglinjoara din rochie.

Iau un ac din trusă și mă înțep în deget. Stropul de sânge urcă prin striațiile oglinzii. Trandafirii se răsucesc și își arată mesajul: SÂNGE PENTRU ADEVĂR.

Geamul se încețoșează, apoi se limpezește. Îi privesc adevărata reflexie. Din oglindă mă privește fața cu riduri adânci a unei femei adormite, zugrăvită cu grație, fragilitate și tristețe. Obrajii îi sunt brăzdați de lacrimi care urmează liniile ridurilor. Imaginea reginei poartă toată greutatea titlului și a grijilor ei. Le simt ca pe niște poveri imense.

Strecor pandantivul înapoi în sân. Regina deschide, brusc, ochii:

— Te rog, ajut-o pe Charlotte, spune ea. Mai ai trei zile, apoi voi dori un răspuns. După aceea va fi prea târziu.

Mă strânge de mână:

— Am avut senzația că răspunsul pe care erai pe cale să mi-l dai nu era cel pe care voiam să-l aud.

— Eu...

— Te rog, Camellia. Nu mă face să te înlocuiesc și pe tine.

Mâinile îmi îngheață.

Închide ochii înainte să apuc să-i răspund.

— E vremea să plecați, Lady Camellia, spune aghiotantul ei.

Mă ridic fără o vorbă și ies din încăpere; amenințarea reginei mă ustură ca o tăietură proaspătă.

41

A DOUA ZI, DUPĂ PRIMA programare, Ministrul Modei mă așteaptă în salonul principal.

— Ei, bună dimineața, păpușico.

— Ce faceți aici? Mi-ați mai adus rochii? îl întreb, sărutându-i obrajii pudrați.

— Nu; dar ce răsfățată ești! spune el, luându-mă de mână. Azi vii cu mine și cu prințesa la Bazarul de Rochii.

— Dar mai am programări, spun și arăt spre panoul de pe perete, unde sunt scrise.

— Iar aceasta este cea mai importantă dintre ele. Tot n-am găsit un material potrivit pentru rochia de nuntă. Nimic nu se compară cu *look*-ul pe care l-ai creat. Ea insistă că are nevoie de tine acolo, iar viitoarele regine obțin ce-și doresc. Sau n-ai învățat asta încă?

Îmi flutură în față cea mai recentă foaie de scandal.

— Haide, spune el, simțind că ezit. Niciodată nu știi în ce năzdrăvănii poți intra. Poate că o să te distrezi. Bazarul de Rochii din Trianon este cel mai mare din tot Orléans-ul.

Când aud toată denumirea îmi amintesc ceva. O emblemă de pe trăsura care m-a purtat în prima mea noapte ca fată Belle oficială.

— Bazarul de Rochii din Trianon. Asta nu e pe lângă Ceainăria Crizantemei?

— Ba chiar acolo este, răspunde ministrul și-mi face cu ochiul, de parcă ar ști exact la ce mă gândesc.

Amber.

Alerg să mă îmbrac.

Ministrul zâmbește:

— Așa mai merge.

Nu după multă vreme, trecem în procesiune pe lângă marea clepsidră regală. E acoperită cu un strat de gheață și zăpadă, iar nisipul din ea, ce pare praf de diamante, se învolburează înăuntru ca o furtună pe cale să pornească.

— Mai puneți ceai, le comandă Ministrul Modei servitorilor din caleașcă.

Bree ațâță micul foc și mai pune câteva ceainice pe grătarul de fier. Este cea mai mare caleașcă în care am stat vreodată – e cât trei calești normale puse laolaltă.

Îmi lipesc nasul de geam. Caleașca regală a Sophiei strălucește în fața noastră ca un soare. Răsuflarea mea desenează norișori plați pe sticlă. Pe lângă nelipsita panică amestecată cu teamă, în minte îmi răsare un plan de a mă strecura cumva ca să-mi văd sora. Rémy stă, vigilent, lângă mine de parcă ar simți că pun ceva la cale.

Râd și mă alătur conversației, sperând să-i alung suspiciunile.

Trecem pe lângă Cartierul Pieței. Lampioane albastre se luptă cu vântul, agățate în cârligele de deasupra tarabelor. Vânzătorii stau în fața pavilioanelor și prăvăliilor, lăudându-și mărfurile.

— Viermi de mătase de cea mai bună calitate!

— Eșarfe care-și schimbă culoarea!

— Cele mai bune brocarturi din tot regatul!

— Mărgele de sticlă de la Savoy – culoarea asta e

făcută pentru tine!

— Rochii care aprind noaptea!

Cumpărătorii își țin deasupra capului lampioane de zăpadă, ca pe niște umbrele menite să le țină cald. Acestea plutesc peste cocuri înalte și peste pălării ca niște steluțe legate cu panglici.

Caleștile și trăsurile se furișează pe aleile înguste ce duc spre Cartierul Grădinii. Magazinele sunt îngrămădite unele peste altele, ca niște cutii de cadouri în toate culorile curcubeului. Lampioane de culoarea smaraldului strălucesc deasupra ușilor și pe la geamuri. Lifturi și scări spiralate aurii își duc pasagerii tocmai la cele mai de sus magazine – unele, ascunse de nori albi denși. Zăresc Ceainăria Crizantemei undeva, în depărtare, cu turnulețele ei ce strălucesc precum licuricii din *bayou* în întunericul nopții.

Caleștile se opresc. Coborâm în stradă. Doamnele Sophiei se minunează cu *oh*-uri și *ah*-uri de ceea ce văd.

— Nu-i așa că-i frumos? îmi zice Sophia.

— Da, Alteță, răspund, desenându-mi un zâmbet.

Îmi dă un lampion de zăpadă. Căldura lui îmi încinge cocul Belle. O parte din mine și-ar dori ca lampionul să mă ridice departe, în nori.

Gărzile imperiale eliberează de clienți magazinele pe care Sophia alege să le viziteze. Ministrul Modei o conduce prin complexa rețea verticală de magazine. Gabrielle, Claudine și Henrietta-Marie se îngrămădesc în urma ei. Oamenii fac plecăciuni și strigă binecuvântări de nuntă. Știriștii schițează imagini și trimit în jurul nostru roiuri întregi de baloane-tabloid.

Filfizonii Ministrului Modei ne spun în ce magazine

ar trebui să intrăm: unde e cea mai bogată mătase, ce negustor le oferă clienților cea mai bună șampanie, ce croitori au ochiul cel mai ager, ce proprietari de prăvălii sunt preferații reginei sau chiar ai Ministrului Modei.

Luăm și noi unul dintre lifturi, ca să urcăm. Geamurile sunt pline de reclame: rochii vivante care-și schimbă culoarea la fiecare zece secunde, eșarfe parfumate pentru bărbații care vor să miroasă bine tot timpul, ținute asortate pentru animalele pitice și stăpânii lor, pălării și podoabe pentru păr înalte până-n tavan, pantofi de dantelă care emit o muzică plăcută.

Încerc să-mi imaginez momentul în care voi reuși să mă strecor de acolo. Înconjurați de șapte gărzi și cu Rémy în spatele meu, o să fie greu. Diverse modalități de evadare îmi aleargă prin minte. Poate că aș putea s-o însoțesc pe Sophia într-o cabină de probă și să mă strecor afară printr-o ieșire secundară? Poate că mă pot urca pe un scaun sau scrin, pentru ca, apoi, să ies pe fereastră?

Încerc să memorez scările, lifturile și numele magazinelor, dar coridoarele se răsucesc haotic. E un labirint.

Sophia zboară dintr-un magazin în altul. Croitorii, fabricații de rochii și negustorii încearcă s-o ademenească oferindu-le daruri doamnelor însoțitoare, sau servindu-le cu dulciuri și șampanie. Peste tot se aude vocea prințesei, care vorbește cu Ministrul Modei și cu doamnele din suită:

„Ce credeți despre materialul ăsta?"

„Nu pot să mă hotărăsc, Gustave."

„Brodat cu mărgele sau nu?"

„Cu mâneci sau fără?"

„Nu mi-a plăcut nimic din ce mi-ai arătat, Gustave. Ești

Ministrul Modei. Găsește-mi ceva nemaivăzut."

Încetinesc pasul în mijlocul gărzilor și arunc o privire într-un magazin din apropiere, înainte să fiu mânată iar înainte. Rafturile îi sunt pline cu sticluțe strălucitoare de spițerie, iar pe măsuțe sunt încă și mai multe. Conțin vopsele animate pentru materiale vivante. Culorile ca de nestemată se schimbă de la albastru ca oceanul, la cobalt și magenta, de la stacojiu la galben ca floarea soarelui. Altele se transformă din rozuri pastelate, în albastru ca cerul sau crem cu tentă de lămâie.

Mi-ar lua câteva zile s-o studiez pe fiecare în parte, să mă uit la fiecare culoare. Sunt câteva mii.

—Cei mai buni viermi de mătase din tot bazarul, spune proprietarul, arătând spre peretele opus.

Viermi vii se întind pe vergele care se răsucesc încet. Mătasea se desface fără trudă de pe ei și se înfășoară pe o roată de tors.

—E perfectă pentru orice rochie. Poate fi colorată cu vopsea animată, continuă el.

Dau din cap în semn de apreciere și caut din ochi o ieșire.

—Camellia.

Rémy mă grăbește să mă alătur cozii alaiului regal și îmi ratez șansa. În următorul magazin, stau lângă Sophia și doamnele ei, în vreme ce vânzătorii defilează pe lângă ea cu țesături și mostre de rochii. Din nou, mă uit după ieșiri. Sunt două: ușa pe unde am venit și încă una, în spate.

—Nu știu ce să zic de rochia asta, spune Sophia, examinând o rochie pe care Gabrielle i-o ține ridicată. Dar ar putea fi un punct de pornire. Firește, va trebui

modificată.

— Probeaz-o, o îndeamnă Gabrielle. Hai să vedem cum e croiala, ca să știm de unde începem

— Da, adaugă Claudine. N-o să știi cum îți stă până nu o pui pe tine.

— Stați, stați, vreau părerea Camelliei despre toate astea. A fost extraordinar de tăcută, spune Sophia.

Doamnele din suită râd și își ascund șușotelile în spatele evantaielor.

— Tu ce ai alege dacă te-ai mărita? mă întreabă prințesa.

— Nici măcar nu pot concepe așa ceva, Alteța Voastră.

— Ba sigur că poți. Nu erai cu unul dintre pretendenții mei, nu mai departe de ieri?

Colțul stâng al gurii i se arcuiește în sus.

În stomac mi se prăbușește o piatră rece.

— M-a întrerupt. Nu m-a bucurat compania lui, mint eu. Îl găsesc nesuferit și încrezut.

— Așa să fie, oare? spune ea.

— Da. Sunt recunoscătoare că nu va trebui să mă mărit niciodată.

Răspunsul meu pare s-o satisfacă.

— Ei, bine, dar dacă ar trebui, ce fel de rochie ai purta?

Mă privește drept în ochi, cu pupile neliniștite ce par să caute răspunsul undeva în adâncul meu.

Nu mă gândesc la preferințele mele, ci la ale Sophiei. La felul în care își schimbă look-ul aproape zilnic – la cât de mult urăște ideea de a alege o singură înfățișare regală pentru toată viața.

— Aș lua în calcul o rochie care să se schimbe pe parcursul ceremoniei și al recepției. Nu doar ca nuanțe, ci

și ca formă. Ceva care să se transforme în toate croielile care vă plac. O rochie de bal pentru ceremonie, una suplă pentru primire, o fustă înfoiată pentru dans – și, toate astea, fără să fie nevoie să părăsiți petrecerea.

Sophia face ochii mari:

— Crezi că este posibil?

— Ar putea fi. Am putea să lucrăm cu tuș animat și să facem experimente cu viermii de mătase, îi spun.

Sophia îmi face cu ochiul:

— Știi cât de mult îmi place să testez lucruri. Știam eu că nu te-am vrut degeaba lângă mine.

Intră după un paravan.

Aghiotanta ei se pregătește s-o îmbrace pe Sophia; îi scoate haina și mănușile. Gabrielle ridică umerașul și îi duce rochia. Preț de câteva clipe, se aud doar foșnete și complimente murmurate. Apoi Sophia țipă. Sunetul mă străpunge ca o suliță.

Gărzile se reped să intervină. Rémy mă dă la o parte și ajută la îndepărtarea paravanului. Sophia e chircită pe podea. Aghiotantele o înconjoară. Îi smulg rochia de pe ea. Pe piept și pe brațe e plină de bube oribile și de arsuri. Lacrimile îi brăzdează fața și îi întind machiajul. O zguduie hohote de plâns. Dintr-odată, pare extraordinar de mică și vulnerabilă.

— Rochia e otrăvită, spune cineva.

— Eu n-am făcut nimic, jur, spune proprietara magazinului.

Gărzile dau s-o aresteze, dar femeia fuge. Câțiva aleargă după ea, afară din magazin. Locul se umple imediat de oameni – știriști cu baloane poștale, curteni băgăcioși, simpli trecători. Rémy și gărzile rămase restabilesc

ordinea și îi dau afară pe curioși. Vocile explodează ca artificiile de tort pe lângă mine. Nenumărate mâini se întind spre prințesă, s-o aline.

Apar și mai multe gărzi. În tot haosul, îmi las lampionul de zăpadă să se apropie prea mult de una dintre rochiile expuse, iar materialul se aprinde. Focul adăugat haosului nu face altceva decât să atragă și mai mulți curioși. Rémy mă ia pe sus și mă scoate din magazin.

— Stai aici, îmi spune.

— Aici stau, mint eu.

În clipa în care dispare, o iau la fugă pe coridorul întortocheat. Mă lupt cu mulțimea ca să ajung la scară. Cobor câte trei trepte odată și sunt cât pe ce să cad.

— Pe aici este ieșirea? întreb pe cineva.

— Da, trei etaje mai jos. Ajungeți mai repede cu liftul, domnișoară. A, ia stați, nu cumva sunteți...

Nu aștept să-și termine fraza. Mânată de frică, încerc să-mi cer scuze când mă lovesc de umeri, genți și copii mici. Reușesc să străbat labirintul și ajung în stradă. Ies în calea unei ricșe și încep să dau din mâini.

Bărbatul se oprește brusc. Pălăria lui de blană îi zboară de pe cap. O femeie aproape că smulge draperia ce o separă de el și îi strigă ceva, apoi țipă la mine. Cea de lângă ea i se alătură în ploaia de insulte până când mă vede.

— Viola! spune ea, lovind-o pe cealaltă peste brat.

— Au! protestează Viola.

— E favorita, îi zice, arătând spre mine.

— Nu-i adevărat. N-are cum să fie ea.

Se apleacă în față și își încrețește nasul, studiindu-mă:

— Vai de mine, conchide ea, cu o mână pe pieptul generos.

— Mergeți la Ceainărie? întreb eu. Mă puteți lua și pe mine? Promit să vă dau câte un jeton de frumusețe pentru deranj.

— Nu mergem acolo, dar vă putem duce. Urcați, îmi spune, gesticulând. Ajut-o, țipă la conducătorul ricșei.

— Pot urca singură.

Îmi adun poalele lungi, calc pe treaptă și mă strecor între cele două femei. Stăm înghesuite. Conducătorul o ia la fugă.

— Ce făceați acolo, Lady Camellia? mă întreabă una dintre ele.

— Da, milady, unde vă e caleașca? adaugă cealaltă.

— M-am pierdut în Cartierul Grădinii, mint eu.

— Ei, asta nici nu-i greu. E o harababură. Toate magazinele acelea răspândite peste tot, puse unele peste altele.

— Da, n-am mai fost acolo, spun eu.

— Nicio grijă. V-am salvat noi, pe dumneavoastră, cea mai drăguță dintre favorite.

Cele două femei îmi povestesc despre partida de cărți la care vor participa în orașul Verre. Mă sărută pe obraji, mă țin de mână și îmi spun cum au câștigat o grămadă de bani la loteriile din regat când au pariat că eu voi fi favorita.

Ricșa oprește în fața Ceainăriei Crizantemei. Le pun în palmă câte un jeton de frumusețe și le mulțumesc, iar ele pleacă în grabă, râzând.

Inima îmi bubuie.

Îmi strâng jacheta și mai mult, ca să mă feresc de vânt. Evit intrarea și ocolesc ceainăria, prin grădinile de lângă verandă. Îmi scot haina și o arunc peste balustradă, apoi îmi salt poalele ca să mă cațăr. Pe sub piele simt

un zumzet, ca atunci când se trezește harul.

Mă las în jos când văd servitoarele care aranjează veranda pentru prânz. Aștept să dispară în bucătărie, apoi țâșnesc în hol. Pe deasupra mea plutesc lampioane de zi.

Urc pe scară. Se aude vocea ascuțită a lui Madame Claire, așa că mă ascund în cea mai apropiată cameră și mă lipesc cu spatele de zid.

— Ambrosia tot se mai odihnește? întreabă ea, nemulțumită.

— Da, milady, îi răspunde o aghiotantă. Mereu se odihnește o oră înainte de prânz.

— În intervalul acesta eu pierd trei posibile programări. Cine i-a dat voie să o țină așa?

— Își revine încet zilele astea.

Vocile lor se estompează pe măsură ce trec în alte încăperi ale casei.

Ies cu grijă și verific holul, apoi aleg în sus, pe scări, spre fostul meu dormitor de la etajul trei.

Apăs pe clanță și mă strecor înăuntru. Camera este decorată în nuanțe adânci de roșu și portocaliu, ca penele unui phoenix. Flori de ambrozie clipesc și se deschid pe tapetul animat. Draperiile patului sunt trase.

Mă reped spre el:

— Amber? șoptesc.

Niciun răspuns.

Îi rostesc numele iar și trag draperiile.

Patul este gol.

Simt cum mă inundă dezamăgirea. Aproape că izbucnesc în plâns. Pe noptiera lui Amber sunt câteva mici tablete mortuare ale lui Maman Iris.

— Ce-ar trebui să fac, Maman?

Aștept un răspuns. Mângâi cu vârful degetelor tabletele mortuare.

Caută.

Cuvântul zvâcnește în mine.

Mă întorc la ușa dormitorului. Zumzetul servitorilor de pe hol mă face să mă lipesc iar de perete. Îmi trec degetele peste el în căutarea unui curent de aer. Apoi împing. Vechea cameră a lui Bree e goală. Mă strecor pe acolo și urc pe scara servitorilor. Cercetez fiecare cameră de la acest etaj, apoi de la următorul și de la următorul până când ajung la ultimul etaj, al zecelea.

Apartamentele lui Madame Claire sunt pe dreapta. Toate ușile sunt încuiate, în afară de una.

De îndată ce o deschid, sunt întâmpinată de sunetul aba audibil al unui plânset. În încăpere e beznă, cu excepția unui mic triunghi de lumină provenită de la un lampion de zi legat de un cârlig.

— Cine-i acolo? întreabă o voce tânguitoare.

Dezleg lampionul și mă îndrept spre sursa sunetului:

— Amber? Tu ești?

Un obiect metalic cade cu zgomot.

— Nu e nicio Amber aici, țipă o a doua voce.

Lumina blândă a lampionul de zi se întinde.

O fată se apleacă în față. Are un singur ochi și jumătate de nas. Tresar și cad pe spate. O altă fată întinde mâinile spre mine. Lampionul îi luminează fața. Părul îi crește pe partea stângă a capului – doar pe partea stângă.

— Ajută-ne, spune ea.

Încerc să mă ridic și să mă îndepărtez cât mai repede, în vreme ce alte voci i se alătură, ca un cor.

42

Lampionul de zi luminează fețele femeilor. Frânte. Desfigurate. Rănite. Au lanțuri de argint înfășurate la încheieturi ca niște brățări, iar zgărzi încrustate cu pietre prețioase le țintuiesc în scaune cu spătare înalte.

— Cine sunteți? întreb.

Mă lovește o tiradă de nume: Kata, Noelle, Ava, Charlotte, Violaine, Larue, Elle, Daruma, Ena. Și Delphine.

Fața ei îmi este întipărită în memorie.

— Și noi suntem fete Belles, spune Delphine. Madame ne ține încuiate aici.

Se apleacă, în așa fel încât lumina să-i cadă pe față: sub ochi are cearcăne imense.

— Ce vi s-a întâmplat? Cum ați ajuns aici? Nu-mi amintesc să vă fi văzut acasă...

— Ne pune să muncim toată noaptea.

— Plânsetele, îmi amintesc eu.

— Plângem pentru că ne obligă să facem ședințe de înfrumusețare până când devine dureros să ne folosim harul.

Delphine se smucește în față. Lanțurile îi zornăie pe podea.

— Ajută-ne.

— Te rugăm, spune alta.

— Stați! spune Delphine și ridică mâna. Șșșt.

Amuțesc toate. Se mai aude doar cântecul răsuflării lor încordate. Eliberez lampionul de zi, care plutește spre mijlocul încăperii. Toate auzim pași apropiindu-se.

— Ascunde-te, spune Delphine.

Mă bag în spatele unuia dintre scaunele înalte și mă înfășor într-o draperie groasă. Mă lipesc cu spatele de perete, încercând să mă aplatizez cumva.

Se deschide ușa:

— Dragile mele mici, gângurește Madame Claire.

Tocurile îi răsună pe podea când pornește spre lampionul de zi. Fetele încep să se tânguie și să plângă.

— Hmm... E timpul să munciți.

Încet, dă ocol încăperii.

— Larue, cred că o să am nevoie de tine azi.

Madame Claire o dezleagă pe una dintre femei. Vaietele și protestele lui Larue umplu încăperea.

— Te rog, nu-mi strica ziua, spune Madame Claire, nerăbdătoare. Vino și gata, bine?

Larue își înfige picioarele în podea, dar Madame Claire o târăște ca pe un câine. Ușa se deschide și se închide la loc.

Inspir adânc de cinci ori, apoi ies din ascunzătoare:

— Câte sunteți aici?

— Cred că treisprezece, spune Delphine. Dar nu sunt sigură. Numărul variază. Unele fete dispar.

De unde au apărut fetele astea? Cum le pot ajuta? Un singur răspuns îmi vine în minte.

— Trebuie să vă scot de aici.

Vedem după aceea ce e de făcut.

— Va trebui să faci rost de chei, spune Delphine. Le ține la brâu.

— N-o să faci rost de nimic.

Vocea lui Madame Claire tună în cameră dintr-o altă intrare. Femeia eliberează în încăpere patru lampioane de zi, care fac o lumină orbitoare.

Fetele țipă, un sunet rece și ascuțit.

— Nț. Am știut că ceva nu e în regulă de când am intrat. Lampionul de zi nu era agățat în cârlig; pe lângă asta, ți-am simțit mirosul.

Mirosul?

— Mereu vi se pune lavandă în săpun. E aroma preferată a reginei.

— Trebuie să le dai drumul acestor fete. Nu le poți ține așa, în lanțuri.

Madame Claire râde:

— O, ba pot. Sunt în serviciul Ceainăriei Crizantemei.

Se întoarce cu spatele la mine:

— Gărzi!

Garda lui Du Barry se ține scai de mine pe fiecare treaptă a scărilor palatului. N-aș mai putea să fug oricât aș vrea. În apartamentele Belle e agitație mare – gărzile palatului mișună pe toate holurile, iar baloane poștale zboară de colo-colo. Înăuntru, Rémy se plimbă ca o fiară în cușcă. Du Barry își răsucește mătăniile, iar Elisabeth și-a mușcat buzele până la sânge. Ministrul Frumuseții bate nervoasă din picior, dar încremenește când intru.

— Iată-te! strigă Du Barry.

Rémy lasă să-i scape un oftat prelung.

— Am adus-o înapoi teafără și nevătămată, îi spune Madame Claire surorii ei.

Du Barry mă apucă așa de strâns de umeri, încât unghiile ei cu vârfuri roșii mi se înfig în piele până la os.

— Unde-ai fost?

— Ești bine, dragă mică? mă întreabă Ministrul Frumuseții, salvându-mă din ghearele lui Du Barry. Ești întreagă?

— Da, sunt bine. M-am rătăcit în tot haosul acela după ce Sophia a pățit ce-a pățit, mint eu. Cum se simte? întreb, adăugând o nuanță ușor exagerată de îngrijorare.

— Își revine, spune Ministrul Frumuseții. Ce experiență înspăimântătoare! Trebuie să fii tare zdruncinată.

Îmi pune o mână pe obraz, apoi face semn unei slujitoare.

Rémy își drege glasul. Vibrația adâncă a tonului său traversează încăperea:

— Madame Ministru, permiteți-mi să exprim cel mai profund regret. Responsabilitatea mea este s-o protejez pe Camellia. V-am dezamăgit, pe dumneavoastră și pe regină, încheie el cu o plecăciune.

Ministrul Frumuseții îi pune o mână pe umăr:

— Ai avut grijă ca prințesa să fie în siguranță. Ai făcut ce era necesar. În plus, se pare că favorita noastră știe exact unde să meargă atunci când se rătăcește. A ajuns în mâinile cui trebuie, spune ea, zâmbindu-i lui Madame Claire. Acum, că ai ajuns acasă în siguranță, pot să plec. Trebuie să-i dau reginei raportul despre toată această poveste și să văd ce face Sophia.

Mă sărută pe frunte, lăsându-mi pe piele o urmă de

ruj de culoarea prunei.

Imediat ce se închid ușile, Madame Claire spune:

— Ana, ai pierdut controlul asupra favoritei. A dat târcoale prin ceainăria mea. Le-a găsit pe celelalte.

Du Barry se întoarce spre mine:

— Le-ai văzut?

— Da, le-am văzut. Pe *celelalte* fete Belles pe care le țineți în pod.

Du Barry îi aruncă surorii sale o privire agasată și strânge din buze. Cu un gest scurt, o concediază pe Elisabeth care, pentru prima dată în viața ei, pleacă fără să protesteze.

— Ce au fetele alea? De ce nu știe nimeni despre ele?

— Ar trebui să le fii recunoscătoare – și nouă, care le-am crescut – și celorlalte madames de la ceainării pentru că au grijă de ele, spune Du Barry.

— Recunoscătoare?

Ia o sorbitură lungă de ceai:

— Toate v-ați stinge mult mai repede dacă n-ar fi fetele acelea.

Ne-am stinge?

— Ne-ați mințit.

— Mințit? Nu. Doar că nu v-am spus lucruri care nu sunt treaba voastră. Astea sunt chestiuni care ne privesc pe noi, gardienii frumuseții. E datoria mea. Dar, da, de vreme ce le-ai văzut, presupun că nu mai are rost să încerc să păstrez secretul – sunt mai multe fete Belle pe lume decât credeai. N-aș fi vrut să afli așa. De fapt, n-aș fi vrut să afli niciodată.

Se uită furioasă la Madame Claire, apoi continuă:

— Nu sunt la fel de puternice ca tine, ca voi, dar sunt

necesare pentru a acoperi nevoile crescânde ale regatului.

— De ce nu ne-ați spus? Lor ce le-ați spus?

— Îngrijirea fetelor Belles este o artă inexactă, Camellia. Într-o zi vei vedea și tu, atunci când te vei întoarce acasă și îți vei crește propria fiică. Unele cresc întregi, frumoase și ascultătoare. În vreme ce altele sunt defecte și rebele.

— Așa s-au născut? Sau le-ați muncit atât de mult încât harul nu le-a mai funcționat?

— Ambele, spune ea.

Fețele acelor fete mi se perindă prin fața ochilor. Urmate de fețele surorilor mele. Ne vom ofili toate ca florile pe vrej dacă muncim așa cum ar vrea ei.

— Le ține în lanțuri, spun eu, arătând spre Madame Claire.

Madame Claire începe să tremure:

— Ana, trebuie să înțelegi că...

— Claire, nu-ți vor mai fi încredințate dacă nu le poți îngriji cum trebuie, latră Du Barry.

— Dar devin neascultătoare.

— Găsește o cale mai bună de a păstra controlul și ordinea. Altfel, te voi înlocui de la ceainărie și voi numi pe altcineva. Mama spunea mereu că nu ești în stare.

Du Barry o amenință cu degetul pe Madame Claire, apoi oftează:

— Îmi pare rău că ai văzut asta, Camellia. Dar trebuie să înțelegi...

— Nu voi înțelege niciodată, scrâșnesc eu.

— Într-o zi, odată cu înțelepciunea vârstei, vei pricepe că ceea ce am făcut eu era necesar pentru supraviețuirea acestei arte. Pentru zeiță. Pentru noi toți.

Scot un urlet, ca un mârâit.

Du Barry râde. Îi dă un ordin scurt unei slujnice, care aduce un teanc de ziare. Du Barry citește cu voce tare:

PRINȚESA SOPHIA, APROAPE UCISĂ CU O ROCHIE OTRĂVITĂ

INTERVENȚIILE DE ÎNFRUMUSEȚARE, LA TARIFE RECORD – SE PARE CĂ DEPĂȘESC COSTURILE HRANEI ÎN GOSPODĂRII

PROPRIETARA DE LA GERALD'S NU COOPEREAZĂ CU GARDA REGINEI

UN COMPLOT ÎMPOTRIVA PRINȚESEI A EȘUAT – MOȘTENITOAREA REGENTĂ E ÎNCĂ ÎN VIAȚĂ

FAVORITA ALEGE O NOUĂ ROCHIE DE NUNTĂ PENTRU PRINȚESĂ

—Știi care dintre titlurile astea mă interesează? *Se pare că depășesc costurile hranei în gospodării!* Îți dai seama?

Aruncă ziarele cât colo.

—*Spintria* și *leas* și longevitatea lui *Maison Rouge de la Beauté* și a Orléans-ului. Asta mă interesează. Să duc mai departe munca mamei, a bunicii și a străbunicii mele. Ceainăriile vor continua să funcționeze așa cum au făcut-o mereu: în ordine, cu grație și demnitate. Va exista un set favorit de fete Belles și unul secundar, care să asigure satisfacerea nevoilor regatului. Regulile simple ale cererii și ofertei. Așa a fost mereu. Și sper că voi reuși să am chiar mai multe fete Belles. Pe vremea mamei mele, erau câte o sută în fiecare generație. Eu nu am fost atât de norocoasă, dar am de gând să schimb asta cât de curând. Zeul Norocului mă va binecuvânta în

truda mea divină.

Fumeg de furie.

— Iar dacă tu sau oricine altcineva mi se așază în cale, utilizarea ta va fi redirecționată, amenință ea. Acum du-te în dormitorul tău. Îngrijitoarele te așteaptă cu lipitori. Ai avut parte de agitație cât pentru o săptămână. Cu siguranță, toxinele din sângele tău au valori ridicate. De asta te și porți așa.

Acestea fiind spuse, sunt concediată cu un gest.

43

ÎN DIMINEAȚA URMĂTOARE, MĂ ÎMBRAC să merg la regină. Nu am programări de înfrumusețare săptămâna asta. Festivitățile prilejuite de Ceremonia Declarării încep astăzi, iar eu i-am trimis vorbă Majestății Sale că am luat o decizie cu două zile mai devreme decât spusesem că o voi face.

Balonul poștal al reginei, auriu cu alb, stă legat de măsuța mea de toaletă. Biletul l-am întins pe capacul trusei mele de frumusețe.

Dragă Camellia,
Îți aștept cu nerăbdare decizia.
Cu sinceritate,
MSR

Artificiile luminează norii grei de zăpadă care se văd pe geam. Regatul Orléans va afla despre boala reginei și, tot săptămâna asta, va primi și anunțul legat de o moștenitoare – fie Sophia, fie Charlotte, trează. Stomacul meu pare să urmeze mișcările scânteilor de pe cer. Gândurile mele pline de furie șuieră și pocnesc precum trăsnetul. Inima îmi bubuie în piept. Mâinile îmi tremură de

mânie. Fiecare gând despre Du Barry, Madame Claire, celelalte fete Belles și despre cartea Belle a mamei aprinde un nou foc în mine.

— Mai strâns, îi spun lui Bree, care tocmai îmi leagă brâul.

Trebuie să le țin pe toate în mine.

— Unde crezi că te duci? întreabă Elisabeth, intrând ostentativ în dormitorul meu, cu brațele încrucișate și cu veșnica ei expresie nemulțumită.

— Ivy și cu mine avem o întâlnire importantă cu regina.

— Ivy a fost trimisă acasă.

Aproape că mi se oprește inima:

— De ce?

— Mamei nu-i place influența pe care o are asupra ta. Iar eu sunt de acord cu ea. Nu mi-a plăcut Ivy niciodată. Nu era prea amabilă.

— Unde e? întreb eu, dând buzna pe hol în direcția dormitorului lui Ivy.

— A plecat deja.

Mă întorc pe călcâie ca s-o privesc în față. Elisabeth rânjește superior.

— De ce nu m-ai lăsat să-mi iau la revedere de la ea?

— Ca să-ți spună iar să fugiți? Sau chiar să fugiți împreună? O, da, mama știe că Ivy ți-a spus să fugi, iar faptul că tu chiar ai făcut-o – la Ceainăria Crizantemei – a dezamăgit-o și mai mult. Credea că îți dorești cu adevărat să fii favorita.

Deschid gura ca să mint. Dar oroarea mă cuprinde încet. În aceste apartamente nu există niciun loc unde să te poți bucura de intimitate. S-ar putea să se fi aflat

tot ce am discutat vreodată cu Ivy sau cu Bree.

— Nu te obosi, dă Elisabeth din mână. Dar Ivy va fi pedepsită pentru asta. Așa cum se și cuvine. Pentru că s-a băgat în treburile noastre și a îngreunat lucrurile.

— Nu s-a *băgat*. M-a avertizat.

— Nu acela era rostul ei. Nu asta trebuie să facă surorile mai mari. Treaba ei era să te pregătească.

— Asta a și făcut, șuier eu.

— Te-a pângărit, mai degrabă. Și ai face bine să treci înapoi la treabă, înainte ca mama să te aducă și pe tine acasă.

Rémy și cu mine mergem spre apartamentele reginei. Pașii lui lovesc cu zgomot greu podeaua.

— Mai ești supărat pe mine?

Trece în fața mea și scrâșnește din dinți:

— Pe aici.

— Înțeleg că da.

Cotește brusc la stânga.

— Aveam mare nevoie să-mi văd sora. Sunt sigură că poți înțelege asta.

— Sunt multe lucruri pe care nu le înțeleg la dumneata. Sau la alegerile dumitale, spune el.

Ne ies în cale două gărzi și o aghiotantă.

— Lady Camellia.

Aghiotanta face o plecăciune și îmi înmânează un balon poștal roz.

Sophia.

— Ați fost chemată de Alteța Sa, prințesa.

— Merg să o văd pe regină.

Femeia îmi îndeasă în mână cozile balonului poștal și îmi face semn să-l desfac. Îi rup sigiliul.

Prezența dumitale este solicitată fără întârziere de Alteța Sa Regală Prințesa Sophia, în salonul de prânz. Mama mea spune că poți veni să o vezi după aceea.

Trag cu ochiul spre Rémy. Privirea lui furioasă e ațintită drept în față.

Să știe Sophia de ce mă întâlnesc cu regina?

— Trebuie să veniți acum.

În grădini, văd un pavilion sclipitor pentru ceai: o copertină groasă din blană albă aranjată deasupra unei mese joase, frumos decorată cu flori, cești de ceai în culori pastelate și lumânări pâlpâitoare. Vântul rece îmi desface buclele din cocul Belle în timp ce, alături de Rémy, merg în urma aghiotantei, ocolind tufișurile iernatice. Mă scutură un fior și nu știu dacă e un avertisment că urmează să mai ningă sau e din cauza mâniei care mi-a cuprins fiecare părticică din trup.

Doamnele de onoare ale Sophiei stau pe perne de pluș și mănâncă mini-gustări. Lampioane de foc plutesc pe deasupra lor, răspândind o lumină caldă, arămie, și încălzind interiorul cortului.

Aghiotanta îmi anunță sosirea.

— Dați-mi voie s-o prezint pe Lady Camellia, Favorita, spune ea, cu o reverență.

Înclin capul, apoi îl zăresc pe Auguste așezat în stânga prințesei pe care o hrănește cu boabe de strugure.

Simpla lui vedere îmi taie răsuflarea. Îmi face cu ochiul.

— Cum vă simțiți, Alteță? întreb eu cu prefăcută îngrijorare.

— Mult mai bine. Iritația a dispărut. Otrava a ieșit

din mine. Mă simt eu însămi din nou.

— Și ești gata de joacă, adaugă Auguste, făcând-o să chicotească.

— Sunt, spune ea, dându-i un morcov lui Zo, elefantul ei pitic, și mângâindu-l pe cap. Vino, stai jos. Avem o dezbatere.

Dacă n-ar purta la gât emblema regală a Orléansului, aproape că n-aș recunoaște-o. Are părul ca Hana – perfect drept, negru cu șuvițe aurii și foarte lung.

Mă uit puțin cam fix.

— Nu fi geloasă, Camellia, gângurește ea. Trebuia să mai obțin un ultim *look* de la Ivy înainte să fie trimisă acasă.

— Și știa că-mi plac brunetele, adaugă Auguste. Crețe, dar...

— Nimănui nu-i pasă ce preferi, *Auguste Fabry*, spune ea, râzând. Un știrist m-a provocat să fac ceva diferit – să renunț la părul blond, măcar o dată. Nu mă dau în lături din fața niciunei provocări.

Mă fixează, așteptând să-i susțin privirea.

— Dar nu fi geloasă, tot tu ești favorita mea – îmi suflă o bezea – deocamdată.

Bate cu palma o pernă de lângă ea.

— Vino, stai lângă mine.

Mă așez cu atâta grijă, de parcă m-aș scufunda într-o cadă cu apă fierbinte.

Mă împinge în joacă și mă dezechilibrez.

Gabrielle și Sophia râd. Mă înroșesc și mi-e teamă ca nu cumva furia să-mi explodeze în orice clipă.

— Ai grijă. Era să te așezi pe Zo.

Elefantul ei pitic se uită pe după pernă.

— Scuzele mele.

Sophia mă măsoară. Zo își freacă trompița de panglicile de pe rochia mea. Îl prind de trompița care seamănă cu un vierme și vietatea și-o înfășoară pe degetul meu. Are o nuanță frumoasă de cenușiu, nu ca oamenii *Gris*. E intensă și profundă, ca pietrele din ocean. Elefantul pitic îmi zgârie rochia cu unghiuțele lui vopsite în albastru, apoi se întoarce și-mi arată floarea de crizantemă de pe burtică. Îl scarpin, iar animăluțul scoate niște sunete de încântare.

— Zo, strigă Sophia, iar micul animal se dezlipește de mine și își întinde trompița în direcția opusă. Las-o în pace pe Camellia. Trebuie să se alăture acestei minunate conversații.

Micuța creatură se trântește pe o altă pernă, cu piciorușele răschirate.

O rafală puternică de vânt lovește copertina. Lampioanele de foc șuieră și trosnesc, răspândind mirosul de lemn ars prin tot cortul. Gabrielle o împunge în coaste pe Claudine și-i fură fursecul. Henrietta-Marie stă în cel mai îndepărtat colț, cu nasul vârât într-o carte. Singe trage de panglicile lampioanelor de foc.

— Tocmai ne contraziceam dacă ar trebui sau nu să schimbi Stilul oribil al lui Auguste, în cazul în care îl aleg pe el, spune Sophia.

El râde, apoi se uită spre mine, încercând să-mi prindă privirea. Îmi țin ochii ațintiți în poală.

— Poți să faci asta, nu? mă întreabă ea.

— Da, Alteță, spun eu, mulțumindu-mă să dau răspunsuri cât mai scurte.

— Îl poți transforma într-un netot gângav?

— Am impresia că deja mă vezi astfel, o tachinează el.

— Poate, spune Sophia, întorcându-se iar spre mine. Îl poți face să-mi asculte *toate* ordinele?

— Scopul nostru este acela de a îmbunătăți, Alteța Voastră. Primul har este menit să rafineze dispoziția naturală a cuiva, sau să ajute pe cineva să-și dezvolte talentele ori să-și atingă țelurile.

Vorbesc exact așa cum și-ar dori Du Barry. Ca un papagal. Ca o unealtă gata să fie folosită.

— ...uneori, comportamentul cuiva poate fi un obstacol pentru persoana respectivă, adaug.

Ochii ni se întâlnesc. Privirea ei este curioasă și intrigată. Poate, dacă aș fi reușit să-i schimb Stilul, mama ei ar avea încredere s-o lase să fie regină.

— Ce fel de dispoziție ar trebui să aleg pentru el? Categoric, ar trebui scăpat de orgoliu. Aroganța – deși drăguță uneori – trebuie redusă, spune ea, marcând cu degetele fiecare cuvânt. Fetelor, ce credeți?

— Camellia l-ar putea face mai umil, spune Gabrielle.

— Mai dulce, zice și Henrietta-Marie, abia ridicându-și ochii din carte.

Auguste își slăbește eșarfa, de parcă i-ar fi prea strânsă la gât, apoi îi zâmbește fiecărei fete în parte.

— Claudine, spune Sophia.

Fata ridică privirea dintr-o tavă cu tarte. Ochii îi sunt umflați și roșii:

— N-am nicio părere.

Sophia pufnește.

— E prost dispusă, spune Gabrielle, dându-și ochii peste cap.

— Taci, Gabrielle, sare Claudine.

Gabrielle continuă:

— Al doilea pretendent pe care i l-ai prezentat a refuzat să meargă la întâlnire cu ea. Toată dimineața, n-a făcut decât să-și înghită sentimentele odată cu mâncarea.

— Voi scoate în afara legii proasta dispoziție – mai ales în cazul doamnelor mele de onoare oficiale – când voi deveni regină, spune Sophia, ciugulind din tăvile cu pufuleți de cireșe, tarte cu miere, macarons și mini-tarte.

Mă uit urât la ea. *Nu vei deveni regină niciodată.*

— Regentă, o corectează Claudine.

Sophia încremenește cu mâna în dreptul gurii. Macaron-ul de piersică pe care se pregătea să-l mănânce îi cade în poală.

— O precizare inutilă, spune Gabrielle. Și nepoliticoasă.

— Păi, n-o să fii doar regentă? O să ai dreptul să schimbi legi? întreabă Claudine, cu voce îmblânzită. Nu încercam să fiu nepoliticoasă. Ziceam doar că... ignorați-mă. Am o zi proastă. Am vorbit aiurea.

În cort se așterne tăcerea, genul de tăcere în care plutesc fulgere, foc și tunet.

— Îți mulțumesc că mi-ai amintit că nu voi fi niciodată regină din cauza surorii mele, explodează Sophia, aproape urlând.

— Îmi... îmi... se bâlbâie Claudine, înroșindu-se toată.

— Nu crezi că ar fi mai bine să pleci, Claudine? spune Gabrielle.

— În regulă, răspunde aceasta, ridicându-se stângaci. Sophia, n-am vrut să fiu...

Gabrielle ridică o mână:

— Înrăutățești lucrurile.

Claudine se năpustește afară. Aș vrea să pot pleca și eu cu ea. Gabrielle se întinde și o mângâie pe Sophia pe păr:

— Acum, că a plecat, poate că putem să ne distrăm cu adevărat.

Fața Sophiei se relaxează. Singe o sărută pe obraji și îi dă o boabă de strugure. Zo scoate un sunet mic, ca de trompetă.

— Poți să urâțești pe cineva? mă întreabă Gabrielle, iar asta face ca pe buzele Sophiei să înflorească un zâmbet rău.

— Asta urma să te întreb, spune prințesa.

— M-ați obligat să-i fac lui Astrid Pompadour un rât de porc. Cred că asta a fost destul de urât, spun.

Toată lumea de la masă râde. În afară de Auguste, care devine încordat.

— N-a fost chiar așa de rău. Și am auzit că și l-a corectat.

— A, da? întreb eu.

— Da, deși am dat instrucțiuni clare tuturor ceainăriilor să-i refuze tratamentul. Cineva mi-a nesocotit ordinele.

— Poate că s-a dus la *Maison Rouge,* încearcă Henrietta-Marie.

Servitorii se grăbesc să adune farfuriile goale, să umple paharele și să aducă alte gustări delicioase și deserturi. Sophia apucă de braț o slujnică din apropiere. Femeia tresare și scapă din mână un pahar, care se face țăndări.

— Lasă-l, spune Sophia, nu-i nimic. Și dacă vreau să testez asta? mă întreabă pe mine. Să văd dacă poți face

în așa fel încât femeia asta să ajungă în tabloidul *Cei mai urâți* la sfârșitul anului?

Slujnica scâncește de frică.

— Dar nu ar fi ceva greșit, Alteță? întreb.

Sophia eliberează brațul femeii, iar aceasta fuge afară din cort. Prințesa mă privește, furioasă:

— Trebuie să fii tare obosită, Camellia. Poate că din această pricină și tu ai o dispoziție neplăcută. Poate că ar trebui să ne retragem fiecare în camera sa.

Mă ridic, mai mult decât încântată că pot scăpa.

— Tu nu, Camellia. Nu încă. Mai stai puțin.

Încremenesc cu un picior în aer.

Auguste zăbovește la intrarea în cort. În sfârșit, ochii lui îi întâlnesc pe ai mei. Mă privește întrebător și îngrijorat. Mă uit în altă parte.

— Vreți să vă plimbați cu mine, Alteță? În câteva ore va veni o nouă furtună de zăpadă. Mi-ar plăcea enorm să prind primii fulgi, spune Auguste.

— Nu, țipă Sophia.

Pare abătut.

— Pleacă. Am treabă cu Camellia.

— Cum doriți.

Face o plecăciune, mă mai privește o dată, apoi iese din cort.

Masa este eliberată, iar doamnele ei de onoare o sărută și ies. Sophia se ridică și alege o tartă cu cremă de pe un platou de desert cu mai multe etaje. Mușcă din ea câte puțin. Exact ca maimuța ei pitică, Singe. Cireșele din tartă îi pătează buzele cu roșu.

Pielea mi se acoperă cu o peliculă de transpirație. În mine crește o furie ce amenință să dea pe dinafară.

— Sunt prințesă. Voi fi regentă, spune ea, fixându-mă cu privirea. Te-au învățat despre lucrurile astea?

Nu-i răspund. Nici n-o privesc. Mă uit în gol, drept în față.

Se apropie atât de mult de mine, încât, cu fiecare răsuflare, inhalez mirosul amestecat al parfumului ei floral și al tartei pe care tocmai a mâncat-o.

— Trebuie să-mi răspunzi la întrebări, scuipă ea printre dinți.

— Da, Alteță. Știu că veți fi regină.

— Te-au învățat ce fac reginele?

— Da, Alteță.

— Ce ți s-a spus?

— Regatul Orléans este condus de regine; coroana este transmisă între femeile din familia Alteței Voastre. Reginele asigură buna guvernare a regatului și păstrarea bunăstării lui.

Se apleacă atât de mult spre mine, încât ar putea să mă sărute dacă ar vrea. Îmi aruncă în față răspunsul, ca pe o lovitură de bici, dar nu-mi tresare niciun mușchi:

— Greșit! Reginele fac ce vor.

Singe dansează pe jos, apoi i se cațără de pe fuste până pe umăr. O mângâie pe obrajii de-acum înroșiți și o sărută de câteva ori. Ea îi răspunde cu o bezea.

O servitoare intră cu o tavă goală, ca să mai strângă de pe masă.

— Pleacă imediat! latră Sophia. Și nu te întoarce nechemată.

Femeia se chircește și dispare.

Pe fața mea nu se citește nimic.

Nu mi-e frică de tine.

Singe își acoperă fața cu mâinile.

— Ai văzut ce repede ascultă de comenzi? Ai văzut că nu mi-a pus la îndoială ordinul? Asta trebuia să înveți. Du Barry trebuia să te învețe să ai condescendență și respect pentru regina ta.

— Dar nu sunteți regină. Nu încă.

Și nici n-o să fii, dacă asta depinde în vreun fel de mine.

Sophia se repede iar spre mine:

— Ce-ai spus?

Îmi înclin capul în așa fel încât să-mi îndepărtez fața de a ei. Mă apucă de bărbie și mă forțează s-o privesc în ochi. Pupilele îi aruncă scântei de mânie. Singe trage cu ochiul la mine de după cocul ei înalt. Sophia își trece degetele peste fața mea.

Strâng din dinți și o privesc sfidător.

— Nu te mișca.

Își continuă explorarea peste buze, gât, piept și brațe. Îmi ridică mâna dreaptă:

— Ar trebui să-ți faci o manichiură-lună. O să-mi trimit aghiotanta-manichiuristă să se ocupe de tine. Când voi fi regentă, o voi stabili ca obligație. Chiar și pentru fetele Belles. Totul ar trebui să fie frumos la un om.

Mă strânge și mai tare de mână, iar unghiile ei cu vârfuri încrustate mi se înfig în piele.

Țip și încerc să-mi trag mâna.

— Ți-am zis să nu te miști, scrâșnește ea. Nu te mișca, *Belle*, sau îți rup mâna. O fată Belle cu o mână ruptă nu poate fi o fată Belle prea bună. În niciun caz *favorita*. Poate că o să-i spun mamei că trebuie să desemnăm o nouă favorită. Exact cum am făcut cu Ambrosia. Sunt sigură că una dintre surorile tale ar fi bucuroasă să-ți ia

locul. Hana, poate? Sau Valeria? A plâns după ce s-au anunțat repartizările voastre. Poate că o voi alege iar pe Ambrosia. S-o aduc pentru încă o tură.

Mă strânge și mai tare.

Mă înconvoi de durere. Presiune. Căldură. Umflătură. Simt că îmi pocnește ceva. Strâng celălalt pumn. Încerc s-o împing. E în fața mea, neclintită, și mă strânge și mai tare.

Sophia întoarce capul, fără să-și slăbească strânsoarea:

— Zo, dragă.

Elefănțelul pitic trage cu ochiul de după fața de masă groasă. I se vede numai trompa.

— Zo, dulceață, ieși de-acolo.

Animăluțul înaintează încet, cu ochii în jos și cu piciorușele tremurânde. Până și vietatea asta se teme.

— Te rog, pleacă. Nu vreau să vezi asta. Așteaptă-mă lângă cort.

Elefantul se întoarce și pleacă la trap.

— Singe, și tu. Stai cu Zo.

Singe sare de pe umărul Sophiei și o rupe la fugă. Sophia îmi zâmbește moale, în colțul gurii. E același zâmbet din toate portretele, tablourile, ziarele și foile de scandal.

— Vezi, până și ele știu să asculte.

Furia îmi iese prin toți porii.

— Să nu-mi mai nesocotești ordinele niciodată.

Scrâșnesc din dinți.

— M-ai auzit?

Îmi țin buzele lipite. Ea mărește presiunea până când mă face iar să țip.

— Da, am auzit.

— Da, ce?

— Da, Alteță.

Îmi răsucește încheietura și mai mult:

— Îmi datorezi scuze. Nu te poți purta așa cu o prințesă.

— Îmi pare rău, Alteță.

— Nu te cred.

— Jur, Alteță. Îmi pare rău.

În fine, mă eliberează. Mă împleticesc în spate, ținându-mi mâna rănită cu cealaltă. Sophia se apleacă și mă sărută pe nas, apoi cheamă slujnicele.

— Chemați-i garda personală. Spuneți-i că a avut loc un mic accident. Că biata Camellia trebuie dusă de îndată la Infirmeria Palatului. Anunțați-l pe doctorul regal.

— Da, Alteță, spune femeia și dispare.

O altă servitoare îi acoperă umerii Sophiei cu o haină albă până la pământ, apoi o conduce afară din cort. Îmi țin în continuare mâna, cuibărită în cealaltă. Durerea este insuportabilă. Apare Rémy; nicicând n-am fost mai fericită să-l văd. În spatele lui, un servitor aduce un scaun cu rotile.

— Pot să merg, spun eu.

— N-ar trebui, răspunde Rémy, studiindu-mi mâna. În felul ăsta vom ajunge acolo mai repede.

Mă ridică și mă așază cu blândețe în scaun.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă.

Deasupra mea se ridică o copertină, menită să mă ascundă vederii. Lacrimi nestăpânite încep să-mi curgă pe obraji. Sunt prea tulburată ca să răspund. Nu vreau ca

el să știe că plâng. Rémy merge pe lângă scaunul care se bălăngăne pe pământul înghețat.

— Mi s-a răspuns că ți-ai ridicat singură trusa și că ți-ai rănit mâna, dar nici măcar n-aveai trusa cu dumneata. Te-am adus aici fără nimic.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Nu te pot apăra dacă nu-ncepi să-mi spui adevărul.

Nu mă poți apăra de ea. Trebuie să mă apăr singură.

Intrăm iar în palat. De pretutindeni ne urmăresc șoapte. Rémy îi gonește pe știriștii care se țin după noi ca să afle cum de a ajuns favorita într-un scaun cu rotile. Luăm unul dintre lifturile aurite ca să ajungem la un etaj superior.

Drumul până la Infirmeria Palatului mi se pare lung. Sunt împinsă cu scaunul prin coridoare întortocheate și prin balcoane. Ușile Infirmeriei Palatului sunt luminate de lampioane ce poartă emblema spițeriei regale. Strălucirea lor trece prin materialul copertinei care mă acoperă.

Rémy împinge cu putere ușile, iar eu sunt dusă înăuntru. Asistenta ridică vălul, mă ajută să ies din scaun și mă duce într-o zonă izolată de restul încăperii.

— Vai de mine, ce s-a întâmplat? Trebuie să verificăm și nivelurile harului. Doctorul va veni curând.

Umple o tavă cu ace și scoate măsurătorul de har din buzunar.

— Pare că degetele acelea sunt rupte. Ultimele două. E o treabă complicată, să fii o fată Belle la curte, nu-i așa? Toată ziua repari fetițe și băieți răzgâiați.

Încearcă să mă facă să râd.

Nu pot. În cap am o furtună de gânduri, iar mâna îmi

pulsează de durere.

— Alteța Sa Regală a trimis vorbă că ați încercat să vă ridicați singură trusa de frumusețe. Du Barry ne-a avertizat că sunteți încăpățânată și puțin neastâmpărată. Dar chiar să faceți munca servitorilor, domnișoară? spune ea, bătându-mă ușor pe brat. N-ar fi trebuit. Odihniți-vă acum și doctorul va aranja oasele astea imediat. Harul le va ajuta să se vindece rapid.

— Harul nu vindecă, mormăi eu.

— Mda, dar proteinele lui pot reîmprospăta, iar asta grăbește vindecarea.

Harul împrospătează.

Harul reîntinerește.

Proteinele din sânge.

Prințesa Charlotte.

— Unde este slujnica mea personală, Bree?

— Voi trimite după ea.

Mă las să cad înapoi, în scaun. Am pe mine lipitori, sunt îndesată de mâncare și două ceainice de trandafiri Belle, iar degetele mi-au fost îndreptate și puse în atele. Rémy își ocupă locul dincolo de uși, în vreme ce eu aștipesc și mă trezesc dintr-un somn agitat.

— Camellia.

— Camellia.

Șoaptele mă trezesc și văd fața îngrijorată a lui Bree.

— Ce s-a întâmplat?

— Sophia.

Fata îmi atinge mâna ușor.

— Am nevoie s-o găsești pe fata Belle a reginei, pe Arabella. Spune-i să vină la mine.

— Da, sigur că da.

— Cât poți de repede.

Bree dă din cap, apoi dispare. Mă uit la clepsidrele de pe un raft. Aproape că se scurge una întreagă până la sosirea Arabellei.

Se repede lângă pat. Vălul i se confundă cu întunericul din cameră.

— Ești bine? mă întreabă.

— Atât de bine pe cât se poate.

Îmi examinează mâna, apoi își suflecă mânecile cu volane și-mi arată niște cicatrici care par a fi zgârieturi de pană și mușcături.

— Furia Sophiei poate să și muște.

— Spune-i reginei că sunt gata s-o ajut pe Charlotte. Voi face tot ce pot. Cu tot cu mâna ruptă, spun eu, ridicând atela, să i-o arăt.

— Slavă zeiței, șoptește ea.

44

ÎMI MĂSOR CU PAȘI MARI dormitorul, așteptând-o pe Arabella, un mesaj de la regină sau garda Majestății Sale. Cu mâna zdravănă, mi-o țin pe cealaltă, pusă în atelă. Ziua se transformă în seară și seara în noapte, iar printr-o fereastră deschisă îmi pătrunde în cameră o simfonie de râsete și voci vesele. Ies în balcon și mă uit la caleștile imperiale așezate sub el, una lângă alta. Luna arde alburiu și aruncă lumină pe siluetele lor poleite. Probabil că Sophia dă o altă petrecere.

Bree deschide ușa.

— A venit?

— Cine, milady?

— Arabella?

— Nu, milady, doar căruciorul cu cina.

În urma ei plutește un nor de baloane poștale.

— Ce-i cu toate astea? o întreb.

— Știriștii au aflat despre mâna dumitale, spune ea. Și, de la ei, întregul regat.

Salonul principal e plin ochi de baloane poștale. Roșu-sângeriu. Verde smarald. Vișină putredă. Onix. Azuriu. Galben-șofran. Roz. Vernil-jad. Argintiu.

Elisabeth se plânge și mormăie, alungându-le cu palmele. Baloanele se feresc de atacul ei și plutesc și mai sus, spre tavan.

Unul dintre ele îmi atrage atenția. Are forma unei corăbii negre din Portul Regal. Mă întind să-l apuc. Inima îmi bate mai repede. Scot biletul din el.

Camellia,

Se pare că nu-ți șade bine să ridici obiecte grele. Te rog să încetezi.

Sper să te simți mai bine. Scrie-mi. Cel mai probabil, nu o vei face, pentru că ești foarte importantă și vei primi o duzină de baloane ca acesta, dacă nu mai multe. În ciuda acestui fapt, te provoc să-mi răspunzi.

Al dumitale,

Auguste

Zâmbetul îmi încălzește tot trupul. E singurul moment senin al acestei zile.

Ușile apartamentului Belle se deschid brusc. La fel de brusc, mă simt ușurată.

Arabella.

Mă grăbesc să-i ies în întâmpinare.

—Alteța Sa Regală, Prințesa Sophia, Casa de Orléans, anunță un aghiotant. Urmată de doamnele sale de onoare și de Ministrul Regal al Modei, Gustave du Polignac.

Încremenesc, apoi strecor biletul în sân.

Oare Sophia a aflat de mesajul pe care i l-am transmis reginei? I s-a întâmplat ceva Arabellei?

Sophia se repede spre mine:

—Cum te simți, iubirea mea mică?

Își flutură genele lungi și își țuguie buzele. Gura îi seamănă cu un mini-fursec roz în formă de inimioară din vitrina vreunei patiserii din Trianon. Lupta noastră de mai devreme nu a lăsat nici măcar o urmă.

Fac un pas în spate, ferindu-mi mâna.

— Sunt bine.

Zâmbește:

— Ți-am adus cina. Măcar atât să fac. Mai devreme eram furioasă. Claudine mă provocase. Iartă-mă, vrei?

Se întoarce spre Claudine:

— Cere-ți scuze că m-ai provocat, Claudine, strigă prințesa.

— Îmi pare rău, Alteță, spune Claudine, cu o reverență. Îmi asum întreaga responsabilitate. Îmi pare rău, Camellia. E doar vina mea.

Camera se umple de servitori care aduc măsuțe volante pline de vase aburinde și cară tăvi grele. Un adevărat festin se așterne în fața mea în doar câteva secunde. Flori minunate împodobesc platourile – trandafiri, floare-de-colț, sângeriță, violete, rămurele de dafin și lalele. Doamnele ei de onoare se așază pe scaune și fotolii, cu ochii la armata de baloane poștale care plutesc pe deasupra noastră.

— Te doare? întreabă Gabrielle.

— Da.

Claudine ia o căpșună de pe un cărucior cu deserturi.

— Nu mânca mâncarea aia, latră Sophia la ea. E numai pentru Camellia.

Claudine roșește precum căpșuna pe care-o și scapă din mână. Henrietta-Marie țopăie prin încăpere și studiază fiecare cotlon. Ministrul Modei bate darabana

cu unghiile pe piept. Mă aștept să spună ceva simpatic, să facă o glumă, măcar să mă privească, dar stă cu ochii ațintiți în poală.

— Nu trebuia să vă întrerupeți programul aglomerat ca să-mi aduceți cina și să vorbiți cu mine. Sunt bine, spun eu, în speranța că Sophia și doamnele ei vor pleca.

Mă uit spre ușă, așteptând sosirea Arabellei.

— O, dar nu e o simplă vizită de curtoazie. Așa-i, Gustave? zice ea, întorcându-se spre Ministrul Modei.

— Alteța sa mi-a cerut să încerc să fac câteva rochii vivante, pornind de la cea pe care ai creat-o drept *look* pentru nuntă. Am vrea să-ți aflăm părerea despre ele.

Tonul îi e plat, iar ochii sticloși. Pocnește din degete.

Ușile apartamentului Belle se redeschid și intră filfizonii lui, împingând clopote uriașe de sticlă; fiecare dintre ele acoperă o rochie pusă pe suport. Prima strălucește în culoarea sângelui proaspăt, apoi se face albă ca zăpada, ca să revină după aceea la culoarea inițială. Cea de-a doua are textura unui fagure; materialul este tăiat în unghiuri ascuțite ce înfășoară manechinul ca pe regina stupului, iar culoarea îi oscilează între nuanțe intense de portocaliu, nuanțe aprinse de galben și tonuri mai blânde, ca miezul de grapefruit. A treia rochie are pene și este acoperită cu perle mici care trec prin toate nuanțele de alb – crem, lăptos, petale de crin, ivoar sau culoarea osului.

Dau ocol fiecăreia. Se schimbă când trec pe lângă ele.

— Sunt frumoase, îi spun Ministrului Modei.

— Dar tot nu sunt ce trebuie, spune Sophia, care vine lângă mine și mă ia de mâna nevătămată.

Mă mângâie ca și cum aș fi unul dintre animalele ei

pitice. Atingerea ei mă face să tresar, dar ea mă apucă și mai strâns.

— Am nevoie de înțelepciunea ta. Am nevoie să-l ajuți pe Gustave să le îmbunătățească.

Mă retrag din strânsoarea ei:

— Desigur, Alteță.

— Asta vreau să aud, îmi zice, așezându-se triumfătoare la loc. Spune-mi ce idei ai.

— Poate că materialele pot modifica lungimea și croiala rochiei pe parcursul ceremoniei, îi spun.

Sophia sare de bucurie:

— Da, da! Ar fi complet neașteptat!

Se întoarce spre Ministrul Modei:

— Se poate face?

Ochii lui se măresc de panică:

— Voi face tot ce îmi stă în putință.

— Nu mă dezamăgești niciodată. Te voi păstra în cabinetul meu pentru totdeauna, îi răspunde Sophia și îl sărută pe obraz. Acum haide, Camellia, mănâncă. Am adus toate astea special pentru tine.

Bree îmi pune pe o farfurie diverse cărnuri și legume pe care le culege de pe mai multe tăvi. Sophia presară flori pe farfurie:

— Nu uita de astea. Sunt la modă acum. Ministrul Sănătății spune că toți ar trebui să consumăm legume colorate și chiar flori. Se presupune că asta ne-ar face bine.

Mănânc, în vreme ce toată lumea se uită la mine. Mâncarea are un miros ciudat. Înțepător. Floral. Straniu.

Sophia zâmbește. Se discută despre ceremonia ce se apropie și despre ce ținută va purta Sophia. Ministrul

Modei îi sugerează câteva *look*-uri.

Mă concentrez cu greu la conversație. Vocile li se aud tot mai înfundat, iar cuvintele plutesc din ce în ce mai departe. Mă trece un fior, cald și rece deopotrivă. Camera se învârte ca o rolă de telefilm. Stomacul mi se întoarce pe dos.

— Ești bine? întreabă Sophia.

— Nu mă simt... reușesc să îngaim, înainte ca mâncarea să-mi iasă pe gură și să-mi năclăiască rochia.

Bree se repede lângă mine:

— Ce s-a întâmplat, domnișoară?

— N-o atinge, îi ordonă Sophia.

Bree sare în spate.

— Nu cumva tu ai servit-o? spune prințesa, pe un ton acuzator.

— Ba da, Alteță – se bâlbâie Bree – dar...

— I-ai pus ceva în mâncare? adaugă Gabrielle.

Camera se leagănă ca o barcă. Pe obraji îmi curg șiroaie de transpirație. Nu pot să vorbesc. Nu pot s-o apăr pe Bree. Nu pot să mă opresc din vomat.

— Chemați gărzile. Luați-o. A încercat să omoare favorita.

Gărzile Sophiei o târăsc afară din cameră pe Bree care se zbate, țipă și plânge. Vreau să-i opresc, dar nu pot alcătui cuvinte. Bree se micșorează până ajunge cât un vârf de ac, apoi totul este cuprins de întuneric.

Orele se amestecă într-un haos de transpirație, medicamente și vărsături. Otrava îmi aleargă prin vene. Îmi erodează harul și-l reduce la tăcere. Nu-mi mai simt darurile; zumzetul blând al puterii care zace sub pielea mea a dispărut. Conexiunea cu surorile mele și cu Zeița

Frumuseții s-a pierdut. Îmi e prea greu să rezist toropelii care mă cuprinde. Abia reușesc să-mi țin pleoapele deschise.

Cineva îmi atinge încheieturile. Simt o ciupitură când acele îmi înțeapă pielea.

— Tensiune mică.

— E foarte ametită.

— Pupile dilatate.

— Nivelul harului foarte scăzut.

— Somn profund. Aproape ca o comă.

— Cu siguranță, otravă.

— Dar sângele îi e curat.

— Cum de se poate una ca asta?

— S-ar putea să nu aflăm niciodată.

45

Trec trei zile, ca nisipul care se scurge dintr-o parte în cealaltă a unei clepsidre. O nouă slujitoare imperială – Marcella – mă ajută să mă îmbrac. E prima zi în care mă dau jos din pat. Balonul poștal al reginei plutește agățat de cârligul măsuței mele de toaletă. Biletul de la ea – în care îmi cere să merg în apartamentele ei de îndată ce mă simt suficient de întremată – îl am ascuns în rochie. Ceremonia de Declarare a Moștenitorilor a fost amânată până când atât regina cât și prințesa pot fi pregătite de favorită.

În salonul principal este haos. În timp ce servitorii aprind lampioanele matinale, batalioane întregi de baloane poștale-tabloid roiesc în seră. Boturile lor negre se lovesc cu zgomot de geamuri, cerând parcă să fie lăsate înăuntru. Știu că toate conțin tuburi cu pergamente pe care sunt scrise întrebări și foi de scandal pline de speculații despre ceea ce mi s-a întâmplat.

Ușa apartamentului Belle se zguduie de bătăi.

—Lady Camellia nu primește pe nimeni, încă. Vă rog să vă faceți o programare, strigă Elisabeth, din biroul ei.

Circuitele telefonice stau să explodeze.

Vocea sonoră a lui Rémy răzbate de dincolo de ușă:

— Puteți lăsa flori și urări de însănătoșire, dar trebuie să eliberați holul.

Din ziarele de pe măsuța de ceai clipesc titluri:

FAVORITA, APROAPE UCISĂ DE FOSTA FAVORITĂ RANCHIUNOASĂ

LA CURTE, OTRAVA A DEVENIT MAI PERICULOASĂ DECÂT PUMNALUL UNUI ASASIN

PRINȚESA SOPHIA, REVOLTATĂ DE TRATAMENTUL ADMINISTRAT FAVORITEI, CONCEDIAZĂ TOT PERSONALUL DE SERVICIU

SERVITOAREA IMPERIALĂ RESPONSABILĂ PENTRU OTRĂVIREA FAVORITEI, PUSĂ ÎN BUTUCI PÂNĂ LA MOARTE

— Jacheta mea, Marcella, cer eu, scurt.

O vreau pe Bree înapoi.

Femeia îmi pune haina pe umeri. Deschid ușile apartamentului Belle. Dau peste Claudine, care stă acolo, cu aghiotanta ei.

— Nici n-am apucat să bat, spune ea.

— Plec. Am o programare.

Ies. Rémy adună flori, cărți de vizită și baloane poștale împrăștiate pe hol.

— Așteaptă. Trebuie să vorbesc cu tine. Am ceva să-ți spun.

— Dacă e vorba despre cele văzute în Cartierul Pieței, nu-ți face griji, n-am spus nimănui. Ți-am promis că nu spun.

— Știu că n-ai spus, șoptește ea. Și sunt extrem,

extrem de recunoscătoare. Te simți mai bine? mă întreabă, după ce trage aer adânc în piept.

— Otrava mi-a ieșit din corp, datorită lipitorilor.

Nu-i spun că a durat o zi întreagă până mi-a revenit harul.

— Și îmi pare rău pentru slujitoarea ta imperială. Cum o chema? Am văzut titlurile despre cum a fost pusă în butuci.

— Bree, îi răspund, abia stăpânindu-mi lacrimile.

— Putem intra o clipă? întreabă ea, rotindu-și privirea de parcă am fi urmărite. Nu durează mult.

Oftez și revin în salonul principal.

Claudine își mușcă buzele:

— De fapt, am putea intra într-o sală de tratament?

— Claudine, chiar trebuie să plec.

— Te rog.

În ochi i se citește disperarea.

O conduc într-un salon de tratament și închid ușa după noi.

— Ce este?

Se apleacă spre mine și șoptește:

— Să nu reacționezi la ce-o să-ți spun. Suntem urmărite în permanență. De servitori. De aghiotanți. Râzi de parcă ți-aș povesti ceva ridicol, ca să nu fie atenți la noi.

Așteaptă ca eu să încuviințez, apoi continuă:

— Sunt aproape sigură că Sophia ți-a otrăvit mâncarea în seara aceea. Ne-a spus să nu mâncăm nimic de pe cărucioare. Vorbea ca și cum ar fi fost un cadou special pentru tine. Dar știam. Bănuiam.

Îmi ascund șocul și furia cu un hohot de râs.

— Când eram mici, Sophia ne făcea rău. Dacă nu

făceam ce voia – fie și să jucăm un joc nou în grădini sau în camera de joacă – se înfuria. Și, dacă petreceam timp cu alți oameni în afară de ea, ne pedepsea.

— Cum?

Se oprește când aude pe cineva trecând prin dreptul ușii.

— Ne strecura prafuri în ceai sau ne punea în crema de trandafiri ceva care să ne facă rău, ca să nu mai putem petrece timp cu altcineva sau merge în locuri unde ea nu voia să meargă. Mereu obține ce-și dorește.

Se oprește și se preface a chicoti, iar eu o imit. Continuă:

— ...iar eu m-am supus mereu.

— Nu mai poate scăpa așa ușor, spun eu.

— Ba poate. Și o va face. Abia a început să te manipuleze, Camellia, și cu cât ripostezi sau te opui, cu atât va fi mai rău, zice ea, cu capul plecat. Eu nu sunt îndeajuns de puternică să mă lupt cu ea.

— *Eu* n-o s-o las să scape.

— E obsedată, spune că i-ar plăcea să-și poată schimba pe loc înfățișarea, pocnind din degete, dacă intră într-o încăpere și vede pe cineva mai frumos decât ea. Încearcă să descopere cum să înfăptuiască asta. Experimentează...

— Trebuie s-o oprim.

— Nu am curajul necesar, spune Claudine, scuturând din cap. Eu plec. Imediat după nunta ei. Voiam doar să-ți zic s-o pui pe Madame Du Barry să-ți angajeze un degustător pentru mâncare. Ai fost bună cu mine și vreau să-ți întorc favorul.

— Unde te vei duce?

— Nu știu. Departe de aici.

După ce Claudine pleacă, trântesc pe masă borcane de pigment pentru piele și pastile de ceară. Cu un borcănel dau de perete. Se sparge și își împrăștie conținutul vâscos ca o dâră de sânge.

— Prost dispusă? întreabă o voce, din spatele meu.

— Auguste?

Mă întorc spre el. Stă în picioare, lângă paravanul pentru schimbat.

— Cum ai intrat aici?

— Am mijloacele mele, spune el, apropiindu-se dintr-o mișcare.

Are sacoul și cămașa descheiate, eșarfa îi stă înfășurată larg în jurul gâtului, iar pantalonii de marinar sunt tociți în genunchi. Miroase a parfum și a șampanie. E nebărbierit și ochii îi sunt obosiți, de parcă n-ar fi dormit toată noaptea. Își scoate sacoul.

— Ai trecut de Rémy.

Acest gând mă încântă și mă înspăimântă deopotrivă.

— Și de Claudine. Am văzut-o pe hol, spune el. Prima oară când te-am vizitat, mi-am dat seama că există trei căi de a intra și de a ieși din aceste apartamente fără să fii văzut. Așa și trebuie. Ferească zeii să fie vreun asediu. Ar trebui să existe o cale de a scoate în secret oamenii valoroși, spune, mângâindu-mă pe obraz. Ești bine? Am citit în ziare despre otrăvire.

Îi las mâna să mi se odihnească pe piele puțin mai mult decât ar trebui, apoi fac un pas în spate. Moliciunea și căldura atingerii lui zăbovesc.

— Sunt mai bine. Sunt bine.

— Ți-am trimis un balon poștal. Nu mi-ai răspuns.

— Am primit peste patru mii de scrisori și baloane. Încă nu le-am deschis pe toate.

Mă atinge pe umăr și degetul lui mare îmi mângâie pielea de lângă tivul țesăturii.

— Sunt foarte ocupată, Auguste. Am o întâlnire cu regina.

— Poate că ar trebui să plec, atunci, spune el, dezamăgit.

Simt o înțepătură în stomac.

— Nu trebuie să pleci, nu încă.

Pot să-i acord un minut. Doar atât.

— Nu. Ar trebui să plec, repetă el, devenit timid dintr-odată. Adevărul e că mi-e puțin teamă de tine.

Încep să râd, crezând că glumește. Expresia îi devine serioasă. Se încruntă:

— Mi-e teamă de asta, spune și gesticulează între noi, de parcă ar atinge o panglică ce ne unește.

Mă întorc cu spatele la el.

— Nu sunt sigură că înțeleg la ce te referi.

Îmi apuc poalele rochiei ca să-mi opresc mâinile din tremurat. Îi simt pașii care îl aduc mai aproape. Îi simt căldura ca pe un lampion de foc, o fierbințeală ce străbate materialul rochiei care-mi acoperă spatele. Îi simt răsuflarea pe cocul meu Belle.

— Te-ai întrebat vreodată despre iubire?

— Iubire? repet, abia audibil.

Mă prinde de talie și mă răsucește. Mirosul lui mă învăluie și inspir. Îl las să mă tragă mai aproape. Își pune degetele deasupra sânului meu. Îmi apasă pielea cu degetul mare. Îmi ia mâna și o pune pe pieptul lui.

— Simți asta?

— Da.

Inima lui bate nebunește.

— Iubire e atunci când două inimi bat împreună.

Mă retrag din strânsoarea lui.

— Am parte de asta cu surorile mele.

— Ți-ai dorit vreodată să ai asta și cu altcineva în afară de ele?

— Nu îmi este permis să cultiv această idee. Ar fi periculos.

— Altă regulă?

— O realitate.

— Voi pleca, spune el. De la Curte, adică.

Inima îmi cade în gol, deși nu ar trebui. Oare Sophia chiar alungă pe toată lumea?

— De ce?

— Mă retrag din cursa pretendenților la mâna Sophiei.

— De ce ai face una ca asta?

Revine lângă mine, îmi atinge fața. Degetele lui mi se plimbă pe frunte, pe obraji și pe buze.

Pulsul mi-o ia razna. Obrajii mi se înroșesc. Căldură lampioanelor de foc și a trupului său mă face să transpir. Răspunsul la întrebarea mea mi-l pune direct pe buze; îi simt gustul, amestecat cu aroma slabă a pigmentului de trandafiri pe care l-am folosit eu și a scorțișoarei pe care probabil că și-a pus-o în ceai. Sărutul e blând la început, apoi devine mai intens. Îmi deschide gura cu limba, iar eu îl las s-o facă.

Inima îmi palpită. Uit de toate avertismentele lui Du Barry – sângele nostru, harul, darurile. Sunt doar eu. Și el. Sunt gurile noastre care se întâlnesc; la fel și pielea.

Și trupurile. Adâncește sărutul. Mâinile i se plimbă pe spatele meu. Îl trag ușor de păr. Lumea întreagă este camera în care ne aflăm și tot ce-mi doresc este să simt iar și iar ce simt acum. Aș putea să-l sărut preț de o mie de clepsidre. Chiar dacă Du Barry spune că asta îmi va afecta harul.

Mă opresc ca să-mi trag răsuflarea.

— Mi-am dorit să fac asta de când te-am văzut prima oară, spune el.

Îmi ating buzele umflate. Îmi pulsează. Nu vreau să pierd senzația asta.

— Știu, spun eu, cu respirația tăiată. Și eu.

— Ar trebui să pleci cu mine, îmi zice, sărutându-mă pe frunte, pe nas, apoi din nou pe gură.

Greutatea cuvintelor lui îmi apasă umerii.

— Unde ne-am duce?

— La capătul lumii, dincolo de barieră.

— Ne-ar vâna. Sophia ar...

— Nu vreau să mă căsătoresc cu ea. Este...

— ...un monstru, spun eu, făcându-l să zâmbească.

— Atunci, hai cu mine. Ar fi o aventură. Am fi împreună.

— M-aș îmbolnăvi. Eu n-ar trebui să iubesc. Sunt o fată Belle.

— Dar poți iubi.

Își trece un deget peste conturul gurii mele. Îmi ridică bărbia și mă sărută iar. Îmi imaginez cum ar fi – noi doi pe un vapor, părăsind Orléans-ul să vedem lumea, să-l sărut în fiecare zi, să descopăr cum e să fiu iubită de altcineva decât de surorile mele.

Mă scufund mai adânc în sărutul lui. Mă las purtată

de fantezie, căreia îi dăruiesc suflare, carne și oase. S-ar putea întâmpla. Aș putea pleca împreună cu el.

Vocea lui Maman șoptește: *Fă ceea ce trebuie.*

În minte îmi apare chipul lui Charlotte.

Promisiunea făcută Arabellei și reginei.

Îi pun o mână pe piept și îmi desprind încet gura de a lui:

— Nu pot.

Șoptesc asta atât de încet, încât poate că n-o să mă audă; poate că n-o să fie adevărat.

— Din pricină că iubești toate astea prea mult? întreabă el și se îndepărtează, încruntat.

Căldura lui dispare, înlocuită de un fior.

— Nu, Auguste...

— N-ar fi trebuit să vin aici.

Expresia îi devine dură. Mă întind să-l iau de mână, dar și-o smucește.

— Auguste.

Fără un cuvânt, iese ca o furtună. Merg după el, pe hol. Ochii mi se umplu de lacrimi. A dispărut fără urmă. O văd doar pe Marcella, care ține de panglici aurii un balon poștal sclipitor, de la regină.

I-l smulg și scot scrisoarea:

Camellia,

Sophia își vizitează sora astăzi. Voi trimite o escortă mâine.

MSR

46

A DOUA ZI, PRIN PÂNTECELE PALATULUI răsună clopotele care bat în onoarea reginei. În timpul pregătirilor pentru Ceremonia Declarării, a făcut anunțul despre boala care o macină. Curtea a trimis baloane poștale de doliu cu un mini-portret zâmbitor al reginei și câteva cuvinte despre tot ce a făcut pentru regat în timpul domniei sale. Baloanele plutesc de-a lungul holurilor și coridoarelor, lăsând în urmă o dâră tristă de confetti în formă de lacrimi și sunetul unor bocete mititele. La intervale bine stabilite, Curtea este chemată la rugăciune în Sala de Primire. Astăzi este zi de doliu.

Aștept o veste de la ea, dar primesc, în schimb, o rochie și o convocare din partea Sophiei. Merg spre camerele prințesei alături de Rémy.

Sufrageria privată a Sophiei strălucește ca un diamant. Totul este plin de flori de iarnă. Pocaluri, pahare de șampanie și pahare joase – toate sunt pline cu lichide în nuanțe de pietre prețioase. Piramide de macarons pudrate cu argint stau pe masa mare ca niște copaci ninși. Deasupra noastră sunt, precum stelele, lampioane de zăpadă care-și împrăștie lumina și căldura.

Îmi este anunțată sosirea, sunt ultimul oaspete.

— Mă bucur că ai reușit să ajungi la ospățul meu spontan, spune Sophia.

E îmbrăcată într-o rochie neagră, de doliu, iar la gât are un diamant negru. În cocul ei blond și înalt stă o camee cu chipul mamei ei.

— Permiteți-mi să-mi exprim cele mai sincere regrete pentru boala mamei Alteței Voastre, regina, spun eu făcând o plecăciune, apoi îmi sărut trei degete și le duc la inimă.

Toți cei aflați la masă îmi imită gestul de respect pentru muribunzi.

Da, voi juca acest joc cu ea astă seară.

Prințesa dă din cap și-mi face semn să mă alătur mesenilor. Rémy merge lângă celelalte gărzi, răspândite prin încăpere. Auguste stă în stânga Sophiei, lângă o roșcată frumoasă. Prințul Alfred este așezat în dreapta ei, cu un rânjet unsuros. Tresar la vederea lui.

Trebuia să fi fost alungat.

Îmi trimite o bezea când trec pe lângă el. Fiecare părticică din corpul meu se crispează. Mânia îmi clocotește sub piele, amestecată cu harul. O văd pe Elisabeth așezată la o masă separată, pentru copii, cu privirea furioasă ațintită în poală. Doamnele din suita Sophiei – Gabrielle, Henrietta-Marie și Claudine – stau în dreapta ei. Nu cunosc niciun alt membru al Curții dintre cei prezenți.

Singe ia masa cu noi, iar Sophia prezintă grupului un micuț leu alb ca zăpada. Un cadou de la mama ei. Animalele mănâncă de pe farfurii de porțelan și se plimbă pe masă.

— Camellia? strigă Sophia. Ai cunoscut-o pe Lady Georgiana Fabry, stimata mamă a pretendentului meu Auguste?

— Nu, răspund eu. Mă bucur să vă cunosc, milady.

Femeia își ține buzele strânse. Îmi aruncă o privire și mă salută cu o mișcare scurtă din cap, apoi se întoarce să-i șoptească ceva lui Auguste. Încerc să-i prind privirea. Evită să mă privească în ochi.

— Unde e mâncarea? glumește Claudine și bate cu cuțitul într-o farfurie.

— Ah, poartă-te frumos, spune Gabrielle.

— Mai așteptăm un oaspete, spune Sophia, zâmbind.

Se întoarce și îi face semn unei gărzi. La masă este pus încă un tacâm.

Printre meseni, circulă ca un val purtat de boxe șoapte despre oaspetele misterios.

— Ghicește cineva? întreabă Sophia. Voi dărui un jeton de frumusețe oricui va ghici corect.

Gabrielle și Henrietta-Marie pariază pe o cântăreață celebră. Alții înșiră membri ai Curții frumoși, bărbați sau femei, care au ajuns în frumoscoapele de săptămâna asta.

— A venit, spune Sophia.

Ușile se deschid cu un scârțâit.

Ne întoarcem cu toții.

Rămân cu gura căscată când intră Amber. Rochia albastru-păun capătă volum imediat sub talie, iar trena șerpuiește în urma ei când traversează încăperea.

— Ambrosia Beauregard, anunță aghiotantul. Așa cum ați cerut, Alteță.

— Amber!

Inima mi se umple imediat de bucurie și realizez cât

de singură m-am simțit fără ea. Sar de pe scaun, traversez în fugă încăperea și o îmbrățișez.

— Mi-a fost dor de tine, șoptesc, cu gura îngropată în părul și gâtul ei.

— Și mie, îmi răspunde.

E atât de bine să-i aud vocea după tot acest timp, încât aproape că izbucnesc în lacrimi.

— O surpriză plăcută, nu, Camellia? spune Sophia.

— Da, Alteța Voastră.

Amber se așază lângă mine. Trebuie să-i eliberez mâna când este adusă mâncarea, deși n-aș vrea. Am atâtea să-i spun, atâtea s-o întreb.

Felurile de mâncare sunt aduse într-o succesiune rapidă – iepure delicios, rață și pește prăjite, platouri de legume și salate. Am grijă să mănânc doar după ce îi văd pe ceilalți că au gustat și îi spun lui Amber să facă la fel. Amândouă ne izolăm în propria bulă. În jurul nostru se aud conversații, dar noi ne șoptim doar una alteia.

— Ce ți s-a întâmplat cât ai fost aici? o întreb.

— Îți povestesc mai târziu. Ai vreo veste de la celelalte?

— Nu, de câteva zile. Dar Edel...

Ea dă din cap și ridică din sprâncene, semn că știe.

Sophia bate într-un pahar de șampanie:

— Am un anunț.

Orice discuție de la masă încetează. Toți ochii se ațintesc asupra ei.

— Draga mea doamnă de onoare Claudine se va căsători.

Șocată, Claudine scapă din mână macaron-ul roz pe care se pregătea să-l mănânce. Mi se face milă de ea.

— Nu se poate ca doamnele mele să se ofilească în

glastră, spune Sophia. Așa că am decis să aranjez mariaje potrivite pentru fiecare dintre ele, înaintea nunții mele.

— Pe cine a picat norocul? strigă unul dintre meseni.

Sophia își împreunează mâinile la piept:

— Unul dintre verii mei. Prințul Alfred.

Strâng furculița atât de tare, încât crizantema de pe mâner mi se întipărește în palmă.

Sophia ridică mâna:

— Nu-i nevoie să-mi mulțumești, Claudine. El ți-a remarcat frumusețea și mi-a tot vorbit despre tine. Iar eu m-am gândit că veți alcătui un cuplu adorabil. Mă gândisem să te aranjez cu fiica lui Lady Walden, Rebecca, din Casa Lothar, dar e deja logodită.

Prințul Alfred se ridică. Merge lângă Claudine și se lasă într-un genunchi:

— Sunt sigur că te pot face cea mai fericită femeie din Orléans.

Obrajii lui Claudine sunt roșii ca focul. Fruntea i-a transpirat.

— Dar...

— Cu mare plăcere. Vei fi prințesă *du sang*. Vom fi verișoare, spune Sophia, ridicând-o pe Claudine de pe scaun și îmbrățișând-o.

Claudine e ca o statuie. Doar buzele îi tremură.

— Nu cred că sunt pregătită pentru o căsătorie, Sophia, spune Claudine când prințesa se îndepărtează puțin.

— Ei, nu fi prostuță. Ai fost complet devastată când ultimul pretendent te-a lăsat baltă. M-am gândit să te scutesc de viitoare umilințe. În felul ăsta, ești aranjată.

— Dar te rog, Sophia. Trebuie să-ți spun...

— Nicio vorbă în plus. E timpul să sărbătorim.

O zăresc pe slujitoarea lui Claudine într-un colț îndepărtat. Se uită în gol, cu ochi sticloși, gata să plângă.

— Acum, trebuie spus că vărul meu Alfie are niște preferințe speciale cu privire la felul în care trebuie să arate soția lui. Și n-au fost puține soții.

Alfred râde încet. Toată masa izbucnește în hohote.

— ...dar, de vreme ce avem încă o fată Belle în mijlocul nostru, m-am gândit să-ți ofer ocazia să încerci un nou *look*. Să te simți mai sigură pe tine. Să vă alegeți împreună *look*-urile definitive. O ocazie pentru cei mai apropiați prieteni ai mei să vadă, pe viu, o demonstrație a talentului dragilor noastre fete Belles. Ar trebui să avem în mod regulat prezentări ca acelea de la Carnavalul *Beauté*.

Își pune mâinile pe umerii, acum prăbușiți, ai lui Claudine:

— Ridică-te.

— Sophia, sunt mulțumită de *look*-ul meu, spune ea. Voi rămâne așa.

— Dar eu nu sunt, spune Prințul Alfred. Cred că ai putea fi ceva mai subțire în talie. La fel și eu, ce să zic.

Toți mesenii râd din nou. În ochii albaștri ai lui Claudine se aprinde panica.

— Hai să fim puțin aventuroși, vreți? spune Sophia. În fond, sunt în doliu în urma veștilor despre mama mea și am nevoie să fiu înveselită.

— Sophia, te rog, imploră Claudine.

Sophia se întoarce spre masă.

— Ambrosia și Camellia, alăturați-vă nouă, vă rog.

Fața lui Amber se înroșește ca un trandafir Belle când se ridică de pe scaun.

— Alteța Voastră, este complet neobișnuit, spune Elisabeth, ridicându-se. Nu putem face modificări de înfrumusețare în felul acesta. Cu atâta expunere. La vedere.

Sophia îi aruncă o privire.

— Poți pleca. Nu ți-am cerut părerea.

— Dar... dar, Alteța Voastră..., se bâlbâie Elisabeth.

— Conduceți-o pe Domnișoara Du Barry afară din apartamentele mele, direct în biroul său, ordonă Sophia.

Elisabeth se holbează la mine când gărzile o flanchează și o conduc afară. Încerc să-mi controlez respirația.

— Noi două nu ne-am înțeles când ai venit prima dată la Curte, îi spune Sophia lui Amber. Nu *te-am* înțeles. Mi-ai părut cam plictisitoare. Te interesau numai regulile și ordinea. Dar, acum, cred că te vreau aici și pe tine, și o vreau și pe Camellia. Cel puțin pentru o vreme. Tot acest proces poate provoca mari tensiuni între surorile Beauregard. Atâta presiune să fii favorita, nu, Camellia? Și atâta supărare să nu mai fii favorita, așa-i, Ambrosia? spune ea, împreunându-și palmele mici.

Amber strânge pumnii. Căldura furiei ei radiază ca soarele din miez de zi. De pe buze îi scapă un mic sughiț când deschide gura să vorbească, dar, ca de obicei, dă răspunsul potrivit:

— Vă mulțumesc pentru această onoare și ocazie, Alteța Voastră.

Sophia pune câte o mână pe umărul fiecăreia:

— Abia aștept să vă văd în acțiune stilurile diferite.

Mă simt de parcă aș fi înghițit un cub de gheață.

— Nu suntem diferite, spun eu. Nu e nevoie să facem spectacol.

— Sunt de acord, intervine Auguste. Aceasta este o petrecere, Sophia. Fetele Belles n-ar trebui să muncească.

— Auguste, taci, spune mama lui. Lasă-le să ne arate divinitatea lor, conexiunea pe care o au cu Zeița Frumuseții.

— Este sora mea. E talentată. Ați experimentat personal cu ea când a fost aleasă inițial, spun. Nu mai este nevoie de comparații suplimentare.

Sophia rânjește la ea, apoi se întoarce spre mine:

— Camellia, trebuie să-ți iubești sora tare mult ca să spui așa o minciună. Ai fost încântată să-i iei locul Ambrosiei la Curte. Credeai că tu trebuia să fii aleasa, de la bun început.

Mă învăluie o fierbințeală. Știu că, pe clipă ce trece, fața îmi e tot mai roșie și mai transpirată:

— Nu voi participa. E ridicol.

Cuvintele mele aprind artificii în încăpere. Oaspeții se înecă, șocați de nesupunerea mea. Fața Sophiei se înroșește de jenă.

Mă gândesc la Ivy.

Mă gândesc la Astrid.

Mă gândesc la Arabella.

Mă gândesc la toată durerea pe care prințesa a provocat-o deja.

Claudine expiră, iar răsuflarea ei sună ca aerul scos dintr-un balon poștal dezumflat.

— Nu vei *participa*? îmi râde Sophia în față. Ce vrei să spui? Îți ordon s-o ajuți pe Claudine.

Amber mă strânge de mână și se apleacă, îngrijorată,

să-mi șoptească la ureche:

— Camellia, te rog. Cântă-i în strună, ca să scăpăm de aici.

— Ei, favorito? spune Sophia, încrucișându-și brațele.

Amber îmi eliberează mâna și se ridică în picioare.

— Mă prind în joc. Haideți să vedem cine e cea mai bună favorită.

Curtenii dau din cap și aplaudă, pregătiți pentru spectacol. Sophia țopăie, încântată.

— Amber, eu nu voi face asta.

— Ți-e frică? mă întreabă ea, stârnind râsul mesenilor.

Cuvintele ei mă dor. Dar privirea ei mă imploră să intru în joc.

— Nu, îi răspund.

— Doamnelor, vă rog. Este scandalos, strigă Auguste.

— Nu avem nevoie de părerea ta, Auguste, sare Sophia. Camellia o va face pentru că eu vreau s-o facă, spune Sophia, privindu-mă drept în ochi. Știe ce se va întâmpla dacă nu o face.

Alege o căpșună și o floare dintr-un coș cu fructe și se duce lângă Amber:

— Îți plac căpșunele, Ambrosia? Sau florile?

Trece căpșuna peste buzele lui Amber, apoi îi gâdilă obrazul cu floarea.

Mă reped spre ele:

— N-o mânca, Amber!

Sophia o mângâie pe Amber pe cap și îi înfige floarea în cocul Belle.

— De ce nu? mă întreabă Amber, și deschide gura să mănânce căpșuna.

Îi dau Sophiei peste mână; scapă fructul pe jos, apoi

face un pas rapid în spate:

— Te porți de parcă ar fi otrăvită, chicotește ea. În plus, dacă mă lovești, fie și accidental, poți petrece doisprezece ani în temniță. Știai asta?

— Bine! Accept provocarea.

Sophia ia o altă căpșună din coș și mușcă din ea. Pulpa fructului îi pătează dinții cu roșu.

— Va fi un joc amical. Iar Alfred va alege *look*-ul câștigător. Pariuri?

O femeie ține pariurile și adună monedele de *spintria* și *leas* în pungă.

— Aduceți-mi o oglindă! strigă Sophia.

Cineva aduce una imediat și o proptește de perete. Slujnicele ne aduc, pe cărucioare, trusele de frumusețe. Sophia o duce pe Claudine în fața oglinzii:

— Trei încercări. *Look*-ul care îi place lui Alfred cel mai mult câștigă.

Claudine izbucnește în lacrimi. Sophia i le șterge cu batista.

— Îmi vei mulțumi, îi spune ea, sărutând-o pe obraz. După ce te căsătorești, vei putea chiar să-ți iei servitoarea cu tine. Știu cât ții la ea.

— Vai de mine, ce-mi place asta! spune cineva de la masă.

— Înțelegeți regulile? întreabă Sophia.

Mă uit la Amber. E încruntată. Miza jocului pare reală.

— Da, răspund.

— Da, spune și ea.

Sophia întinde în lateral brațele lui Claudine, apoi se dă la o parte. Amber îi acoperă fața cu pudră *bei*, apoi își ia produse din sertarele trusei. Eu cer unei slujnice să

aducă ceai de trandafiri Belle. I-l ofer cu mâini tremurânde. Bea doar câteva înghițituri prea fierbinți. Ochii îi înoată în lacrimi. O strâng încet de umăr, în speranța că asta o consolează.

— Nu-ți iei produse? mă întreabă Amber.

— Nu, n-am nevoie de ele.

Rămâne cu gura căscată, neplăcut surprinsă.

— Foarte bine, atunci începe tu, că doar ești noua favorită, îmi spune, cu o privire subțire.

Trec de cealaltă parte a lui Claudine. Trupul mi se încălzește ca șemineul care duduie în spatele nostru. Venele mi se umflă. Cele de pe mâini ies în relief.

În minte îmi apare Claudine: carne cenușie, păstoasă, talie groasă, păr castaniu, mat, ochi căprui.

Îi ating părul. Șuvițele se închid la culoare și îi cad pe spate ca niște panglici.

Îi ating pleoapele. Irișii i se deschid până ajung la culoarea penelor de porumbel. Pe pleoape îi apar umbre de fard maroniu, iar mascara îi alungește genele.

Îi ating buzele, desenându-le în așa fel încât să semene cu o floare abia deschisă.

Îmi trec degetele peste conturul corpului ei, netezindu-i picioarele și șoldurile ca s-o fac subțire și mlădioasă, ca dansatoarele imperiale când stau pe vârfuri.

Claudine își șterge fruntea cu o batistă. Începe să respire tot mai repede și face o grimasă.

Mă opresc:

— Ești bine?

— N-are nimic, intervine Sophia. Continuă. E foarte frumos!

Îi fac sânii mai mari.

— Am terminat.

Toți mesenii aplaudă.

— Nu te bucura prea tare, Camellia. E rândul meu. Dă-te la o parte.

Amber ia un drot încins din suportul lui. Înfășoară o șuviță din părul lui Claudine pe fier, iar firele se fac blond deschis și se răsucesc în bucle-tirbușon. În scurt timp, părul îi înconjoară capul, ca un halou.

Dinspre curtenii de la masă se aude un cor de *oh* și *ah*.

Cu mișcări rapide, Amber aplică pe pielea lui Claudine o pastă de culoarea nucilor pecan. Fața lui Claudine iese puțin mai închisă decât restul. Dar nu-i atrag atenția asupra erorii. Amber îi readuce ochii la culoarea de mai-nainte, căprui.

— Adorabil, spun eu.

Amber strânge din buze.

Lui Claudine i se înmoaie genunchii. Aghiotantul Sophiei se repede în spatele ei, s-o prindă înainte să se prelingă pe podea.

— Ar trebui să ne oprim, spun eu.

— Încă nu, răspunde Sophia. Uite ce frumoasă iese. Nu pățește nimic. Așa-i, Claudine? Ești bine.

— Eu...

Vocea i se pierde, iar pleoapele abia îi stau deschise.

— Mai dați-i ceai, spune Amber.

Mă uit la sora mea și mă întreb dacă, într-adevăr, acesta este doar un tertip ca să scăpăm de aici. Dacă doar se face că intră-n joc, sau nu cumva ia toată povestea cât se poate de în serios. Privirea îi e aspră și rece.

— Hai să ne oprim acum și cei de la masă vor alege, sugerez eu.

— Nu, spun Amber și Sophia într-un glas.

— E rândul tău, adaugă Amber.

Închid ochii și mă gândesc bine la ce voi face în continuare. De data asta, nu o mai ating pe Claudine. Îmi las mintea să completeze detaliile la întâmplare. Buclele strânse create de Amber se desfac și se împletesc într-o coadă care îi cade mai jos de talie. Părul i se închide la culoare până ajunge un auriu pal, precum monedele *spintria*. Îi remodelez corpul – îi întind brațele și picioarele ca pe caramele, îi subțiez și conturez talia și o înalț cu opt centimetri.

Pielea i se deschide în nuanța untului proaspăt bătut. Din rochia pe care o poartă îi creez una nouă, pe care o lungesc și o umflu în talie ca pe o umbrelă.

Amber pufnește.

Deschid ochii și o admir pe Claudine. Ar putea sta în vârful unui tort de nuntă regală.

Claudine se sufocă și își mușcă buzele. Capul îi cade într-o parte:

— Nu știam că poate să doară atât de rău, murmură ea.

— Trebuie să ne oprim.

O prind de braț pe Claudine înainte să cadă iar.

— Nu înainte de a-mi da o a doua șansă. Încerci să mă păcălești, spune Amber.

— Nu vezi că suferă? strig eu.

— Mai dați-i niște ceai. N-o să pățească nimic, spune Sophia, apoi ia ceașca de pe tavă și o obligă să o bea pe toată.

Lichidul clocotit i se scurge pe bărbie, lăsând în urmă două arsuri roz. Claudine țipă.

Întreaga încăpere tace, încremenită.

Auguste se ridică în picioare:

— Am văzut destul.

Pornește spre ușă. Sophia le face semn gărzilor. Bărbații îi ies în cale. Auguste încearcă să-i ocolească.

— Așază-te, Auguste, sau gărzile te vor așeza cu forța, ca pe un copil.

— Sophia, asta e o nebunie, protestează el, iar mie îmi crește inima.

Măcar el e de partea mea.

— Spectacolul abia a început. Bucură-te de el, îi face prințesa cu ochiul.

Mama lui se ridică și îl aduce înapoi la masă. Privesc cu răsuflarea tăiată ce se întâmplă.

Amber face un pas în față:

— E rândul meu!

Gărzile o ridică pe Claudine. Amber îi trage linii cu kohl negru pe piept, brațe și față, trasând o hartă a frumuseții. Schimbă contururile trupului lui Claudine, micșorând-o și anulând înălțimea pe care eu i-am dat-o. Tot cu un creion kohl îi desenează și fața. Îi sculptează pomeți mai înalți și o frunte mai bombată.

Claudine își pune mâinile pe obraji. E roșie ca focul. Sângele îi fierbe și pare că încearcă să-i iasă din vene.

Întind mâna, s-o opresc pe Amber.

Amber se smucește și mâzgălește cu puțin albastru-safir rochia lui Claudine. Țesătura își schimbă culoarea, imitând-o pe cea a rochiei pe care o poartă mama lui Auguste. Brațele lui Claudine se albesc ca boabele de orez, iar părul îi explodează din împletitura făcută de mine și se așterne până la podea, în cascadă. Amber ia un drot ca să-l îndrepte, dar se răzgândește și înhață un

ondulator cu abur.

Claudine e gata să cadă.

— Amber, oprește-te! urlu eu.

— Nu, n-o să câștigi, îmi răspunde fără să se oprească. N-am terminat încă. N-am terminat.

Corpul lui Claudine se schimbă așa de repede, încât nici nu pot urmări toate modificările. Pielea trece printr-un mozaic de culori. Maro-mahon. Maro-nisipiu. Negru-tăciune. Alb ca laptele. Textura și lungimea părului alternează fără oprire. Sânii i se umflă, se micșorează, apoi se umflă iar.

— Amber! o apuc de braț.

— Lasă-mă, Camellia. N-o să trișezi. O să te învinge.

Închide strâns ochii și continuă. Machiajul aleargă pe fața lui Claudine.

Închid ochii și o văd iar pe Claudine. Intervențiile de înfrumusețare ale lui Amber se perindă pe corpul lui Claudine ca o rolă de telefilm. Încerc să-i țin piept, s-o împiedic să mai facă schimbări. Simt bătăile inimii lui Claudine și nu sunt normale. Sunt departe de orice am mai auzit vreodată. Nu pot permite să se întâmple asta. Nu acum.

Un urlet mă smulge din concentrare. Deschid ochii și o văd pe Claudine prăbușită pe podea, ca o creangă căzută dintr-un copac. Gura i se umple de sânge care, apoi, i se scurge pe bărbie. Ochii îi ies din orbite, după care se sting. Inima, care îi bubuia adineauri, a tăcut.

47

Slujnica lui Claudine țipă. Curtenii rămân așezați la masă, cu ochi sticloși și mâini tremurânde. Auguste își ține privirea ațintită în poală. Mama lui și-a acoperit gura cu o batistă.

Mă clatin de epuizare, vinovăție și părere de rău. Cad în genunchi și îmi lipesc urechea de pieptul ei. Îi caut pulsul, oricât de slab. Închid ochii; harul se trezește din nou. Încerc să găsesc ceva viu în ea, dar e doar hău.

Este adusă o lectică și trupul lui Claudine este scos din încăpere. Servitorii vin cu cărucioare de desert, încărcate de tăvi cu fursecuri-semilună, tarte cu pepene și mini-prăjituri.

— Vom mânca desertul. Ne va înviora după un joc atât de competitiv, anunță Sophia, sorbind o gură de șampanie.

Eu am încremenit în locul unde, până mai adineauri, era trupul lui Claudine. Amber tremură lângă mine.

— Așază-te, comandă Sophia. Acum!

— Nu vă pasă deloc de ceea ce tocmai s-a întâmplat? o întreb.

— A venit desertul, spune ea, de parcă asta mi-ar

alunga îngrijorarea.

— E moartă, îi răspund.

— Vino. Și o să-ți spun o poveste, zice Sophia, făcându-mi semn să-mi reiau locul.

Mă târăsc spre scaun; îmi simt picioarele ca de plumb.

Oaspeții încearcă să guste din dulciuri. Nimeni nu ridică ochii.

— Era o fată la Curte. Una dintre cele mai bune mincinoase. Era un talent îndelung exersat. M-a făcut să cred că vrea să mă ajute. Că îi face plăcere să petrecem timp împreună. Că mă va sprijini să fiu cea mai bună regină. În tot acest timp, ea de fapt mă ura. Ba chiar m-a numit *monstru*.

Ia o înghițitură de șampanie și se uită la mine. Inima mi se oprește la auzul acelui cuvânt.

— E cineva aici care crede că sunt un monstru? E un cuvânt atât de dur... De obicei, e folosit pentru creaturile din basme. Nu pentru prințese. Nu pentru viitoare regine.

Inspir adânc de câteva ori. Mă uit drept înainte, fără să mi se citească ceva pe față.

— Asta crezi cu adevărat despre mine, Camellia?

— Poftiți, Alteță?

— Mi s-a spus că tu mă crezi un monstru. Că m-ai și numit așa, de fapt.

Privirea îmi zboară între Rémy și Auguste. Niciunul nu se uită la mine.

— Am spus...

— Nu mă minți, spune Sophia și bate cu pumnul atât de tare în masă, încât lemnul se zguduie. Ai vorbit despre mine. Și nu e prea frumos să spui despre cineva că e

monstru. E chiar periculos, de fapt. Nu pot permite ca cineva din regat să spună astfel de lucruri despre mine.

Bate cu degetele în marginea farfuriei.

Nimeni nu respiră.

— Nu pot permite nici ca tu să te vezi pe ascuns cu unul dintre pretendenții mei.

— Dar nu am...

— Încă o minciună.

Fața lui Auguste se face stacojie.

— Continui să mă insulți ducând mai departe această prefăcătorie. Mă faci să par lipsită de inteligență. De parcă nu ți-aș vedea afecțiunea pentru Auguste.

Se ridică de pe scaun și vine în spatele meu. Parfumul ei mi se oprește în gât.

— ...ți-ai zis *„ei, biata Sophia, nu știe nimic. E demnă de milă. Regentă. Nu e la fel de bună ca sora ei mai mare"*. Dar m-am deșteptat. Am învățat să fiu atentă la mărunțișuri – cine la cine se uită când intră într-o încăpere, cum se schimbă vocea cuiva când vorbește despre o anumită persoană și câte și mai câte.

Se apleacă și se apropie de urechea mea:

— Ai fost o fată neascultătoare.

Strâng pumnii până când unghiile îmi intră în carne. Mânia mă cuprinde, clocotind, de la călcâie până la cap, amestecată cu frică.

— Dar am ceva să-ți spun.

Își face mâna căuș la urechea mea și coboară vocea:

— Adorabilul tău Auguste – în fine, adorabilul *meu* Auguste – este responsabil pentru fiecare lucru rău care ți s-a întâmplat. Trandafirii morți din sala de baie, atunci când ai ajuns, focul din patul tău, otrava din mâncare.

Cuvintele ei sunt niște șoapte blânde, dar mă lovesc în piept și-n inimă ca niște pumni.

Ridic privirea spre Auguste.

— I-ai spus? întreabă Lady Georgiana.

— Da, da! spune Sophia, țopăind și bătând din palme.

Lady Georgiana oftează:

— E vina mea, Camellia. Și îmi pare rău că trebuie să-ți spun asta chiar de la prima noastră întâlnire. Eu voi deveni Ministru al Frumuseții când Sophia va fi regină. Și mi-am trimis foarte arătosul fiu să afle secretele fetelor Belles. Familia Du Barry a deținut monopolul asupra acestui meșteșug prea multă vreme. Se cere o schimbare.

Simt în piept trădarea, ca pe un val de lavă. Inima parcă mi-a luat foc. Stomacul mi se strânge de rușine.

Sophia pocnește din degete. Se deschide ușa unei încăperi alăturate. Mai mulți servitori împing o mașinărie pe roți. În cuve transparente ca niște leagăne de copil plutesc bebeluși. Tuburi aurii îi conectează la aparate de măsurat harul și la vase mari pline cu sânge.

Amber icnește, șocată.

Sophia se duce, mândră, lângă mașinărie.

— Nu-i așa că e frumos?

Sărută unul dintre leagănele de sticlă, apoi șterge pata de ruj.

— Chiar că sunteți trandafirii regatului nostru. Și puteți fi cultivate ca trandafirii. Plantate ca bulbii de flori, să germinați în sângele fetelor Belles moarte. Apoi răsăriți.

Puțina mâncare pe care am înghițit-o mi se ridică în gât. Sophia continuă:

— Sângele vostru este, cu adevărat, divin. Iar acum

voi putea să cresc câte vreau. Aș putea chiar să vă și vând. Să construiesc un butuc din aur, pentru vânzare, în Trianon – sau și mai bine, în Piața Regală, în fața clepsidrei Orléans-ului, așa cum era pe vremuri.

— Nu puteți face asta, spun eu, tremurând.

Sophia râde.

— Lucrurile pe care i le-ai spus lui Auguste au făcut asta posibil. El a scos mai multe de la tine decât am fi reușit să scoatem de la familia Du Barry. Ei sunt destul de loiali celor de felul tău. Iau foarte în serios toată povestea cu desemnarea divină.

Amber se prăbușește, în hohote de plâns.

— Vă voi opri.

Mă ridic în picioare.

— Nu știu cum ai putea face asta, de vreme ce vei putrezi în temniță pentru tot restul zilelor tale.

Ochii Sophiei sunt două ace. Cheamă gărzile:

— Arestați-le pe amândouă pentru moartea lui Lady Claudine, Ducesă de Bissay, iubită doamnă de onoare a prințesei.

48

RÉMY ŞI ÎNCĂ TREI GĂRZI ne duc pe mine şi pe Amber prin holuri înţesate de curteni. Se aud şuşoteli de peste tot. Mulţi îşi scot de prin buzunare monocluri şi ocheane. Alţii îşi ridică la urechi cornetele de ascultare. Ştiriştii schiţează imagini. Baloane poştale tabloide roiesc deasupra mea ca norii negri de furtună.

Mă zbat în strânsoarea lui Rémy. Credeam că pot avea încredere în el. Lacrimi de furie îmi curg pe obraji. Mă împiedic de poalele rochiei, din cauză că mă târăşte după el. Mă îndeasă pe o scară îngustă care coboară. Mă trag în spate, încerc să mă smucesc din mâna lui; aş vrea să-i sfâşii faţa. Umărul mi se dizlocă şi revine la loc. Durerea care mă străbate e cumplită.

— Unde mă duci? strig.

Nu-mi răspunde.

— Dă-mi drumul, îi spune Amber gărzii care o ţine.

Încerc să fug. Mă apucă de talie şi strânge cătuşele şi mai tare în jurul încheieturilor mele. Pe cap îmi este pusă o pânză neagră care blochează lumina. Apoi, mă ridică pe umăr, ca pe un sac. Mă cară aşa o distanţă considerabilă. De fiecare dată când mă zbat sau încerc să-l

lovesc, mă strânge și mai tare.

Coboară încă un rând de trepte. Umărul meu rănit se lovește de alt zid rece. Clincănitul metalului pe metal se aude cu ecou. De peste tot răsună plânsete și gemete.

Pânza îmi este smulsă de pe cap. Sunt aruncată pe jos. Contactul cu suprafața tare pe care aterizez îmi scoate aerul din plămâni. Sub palme, simt podeaua aspră și umedă. Din plafonul prea jos picură apă infectă. Amber se face ghem lângă mine.

Rémy închide poarta și o încuie.

— De ce îmi faci asta?

— Fac ce mi se spune, vorbește el în cele din urmă, apoi se întoarce pe călcâie și pleacă, pășind apăsat.

Alerg la gratii și trag de ele. Se zgâlțâie, dar nu cedează. Îmi trec degetele peste suprafața lor rece. Îmi bag de câteva ori vârful unui deget în încuietoare, sperând s-o pot deschide cumva.

Amber izbucnește într-un neîntrerupt hohot de plâns:

— Ce-o să ne facem?

— Poate că ne putem folosi harul?

Lovesc iar gratiile, deși știu că forța nu ajută la nimic. Simt că tot aerul mă părăsește și ametesc. Mă prăbușesc pe podea, înfrântă.

Sophia ne-a păcălit.

Ne-a forțat s-o ucidem pe Claudine în fața tuturor. De-acum, ne poate lăsa închise aici pentru totdeauna.

Capul mi se învârte ca un titirez. Închid ochii. Răceala pietrei de pe jos îmi trece prin rochie. Îmi așez capul pe genunchi și mă concentrez asupra harului.

Îmi închipui gratiile ca pe un trup, o pânză de pictat

sau o lumânare. Încep să simt furnicături în degete când harul se trezește în mine din nou. Este slăbit pentru că am exagerat cu Claudine. Pe spate îmi curg șiroaie de transpirație, iar tâmplele îmi sunt inundate de durere. Tremur.

— E metal zdravăn, Camellia. Nu-l putem manipula.

Plânsul lui Amber s-a transformat în sughițuri.

Oftez și mă las să cad în față. Dacă barele ar fi fost din lemn, scândurile s-ar fi înmuiat și ar fi devenit maleabile; când aș fi deschis ochii, lemnul ar fi fost un morman de așchii, numai bune de ațâțat focul. *Darurile voastre nu folosesc la nimic în cazul metalelor și al pietrelor prețioase*; așa ne-a zis Du Barry.

— Scoate-ți un ac din coc, spune Amber, în timp ce face același lucru, distrugându-și cocul Belle.

Cu o mână tremurândă, extrag și eu unul dintr-o buclă.

— Ajută-mă.

— N-are rost, spun eu.

— Trebuie să încercăm.

Ne răsucim mâinile printre gratii și înfigem acele de păr în încuietoare.

— Încearcă să împingi spre dreapta.

Geme și răsucește acul.

— Mai tare!

— Nu merge. Broasca e prea groasă.

Împing mai tare. Mâna îmi obosește, degetele îmi transpiră și devin alunecoase; acul îmi scapă din mână și cade unde nu-l pot ajunge.

Amber se lasă pe spate, cu capul în mâini.

— N-are rost.

Îmi trec degetele prin părul ei. Cândva strălucea în culorile bogate ale frunzelor de toamnă, dar acum e mat. E galbenă în jurul ochilor. Pielea îi e mai palidă decât un paravan alb.

— Îmi pare rău. Pentru tot, șoptesc.

— Și mie îmi pare rău, spune ea.

O iau în brațe și redevenim fetițe, două linguri aliniate într-un sertar. Îi simt răsuflarea, bătăile inimii.

— Ce s-a întâmplat când erai favorita?

Amber se uită în sus. Pe obrajii palizi are dâre de kohl. Își șterge nasul:

— M-a pus să fac lucruri oribile.

— Elisabeth mi-a povestit câte ceva.

— M-a concediat după ce am refuzat s-o omor pe Lady Ophelia Thomas din Casa Merania.

— S-o omori?

— Voia s-o îmbătrânesc. Să inversez harul. Spunea că a citit undeva că putem face asta. Voia s-o fac atât de bătrână încât să moară rapid.

— Dar de ce?

— Pentru că Ophelia era prea frumoasă, așa zicea.

Amber începe iar să plângă, dar măcar nu mai hohotește:

— N-am vrut s-o fac. Așa că m-a dat afară.

O îmbrățișez mai strâns.

— Și pe tine te-a pus să faci asta? mă întreabă.

— M-ar fi pus, dacă ar fi apucat.

Își lasă capul pe umărul meu.

— Cum... o să... ieșim de aici? Cum... o să... ne refacem... nivelurile?

— N-o să câștige. Nu o s-o lăsăm. Ne trebuie un plan.

—Mai bine v-ați culca, domnițelor, strigă cineva dintr-o celulă. Pen' că de aici nu se iese. Gratiile temniței nu se frâng niciodată.

Amber și cu mine ne lipim și mai tare una de cealaltă. Îmi curg lacrimi pe obraz, iar suspinele îmi zguduie umerii. Plâng pentru toate surorile noastre. Padma, Hana, Edel, Valerie și Ivy. Nu le-am putut salva. Nu m-am putut salva nici pe mine.

49

Nu mai știu câte clepsidre s-au scurs. De cinci ori pe zi, o fată aduce o găleată cu apă și un polonic. Gărzile patrulează de două ori pe zi.

Regina ar trebui să mă caute. Ce i s-a întâmplat? De ce n-a venit? Oare nu știe?

O gardă strecoară un castron printre gratii. Nu ne mai înfometează acum. Carnea e stricată și legumele sunt mucegăite, dar e prima oară când primim mâncare, de când suntem aici. Îi duc vasul lui Amber.

— Ce este? mă întreabă.

— Nu știu.

— Trebuie să mâncăm ca să ne echilibrăm nivelurile. Trebuie să ne recăpătăm forțele.

Ia o gură de mâncare, dar o scuipă imediat și tușește:

— E dezgustător!

Eu mănânc un pic. Simt pe limbă gustul rânced, dar stomacul se bucură că primește hrană. Mai trec câteva ore și ni se pare că suntem aici de o veșnicie.

— Ia te uită, ce drăguțe sunteți!

Sophia își lipește de gratii fața pudrată. Mă ridic și mă duc la ea:

— Dă-ne drumul de aici.

— Prea bine, răspunde ea, zâmbind.

Inima îmi bate mai tare când gărzile descuie poarta. Ce se-ntâmplă?

Ies, urmată de Amber.

— O, nu se poate fără lanțuri.

Gărzile ne pun cătușe de metal la mâini.

— Mai strâns, ca să nu-ncerce vreo ghidușie.

Una dintre gărzi mă târăște după el. Mâinile lui mari mă țin strâns de brațe și îmi fac și mai multe vânătăi. Un al doilea o înșfacă pe Amber.

— Unde e regina? Unde e Du Barry? Vreau să vorbesc cu ele.

— Nu ai cum să vrei lucruri. Ești o criminală acum.

Rochia ei aurie scoate un cântecel la fiecare mișcare.

— Regina nu ar permite așa ceva! Nici regele! strigă Amber.

— Ce amabil din partea ta să întrebi despre mama. Boala i s-a agravat. Mi-am oferit ajutorul, cât se odihnește ea. Am fost numită regentă de cabinetul ei, așa cum ar fi trebuit să se întâmple în ziua Declarării. Va oficializa asta cât de curând, de îndată ce se va simți mai întremată. Iar tatăl meu este în sud, la palatul de iarnă, locul lui preferat, cel unde se retrage la prima zăpadă.

Le face semn gărzilor, care ne târăsc prin temniță.

Împing, încerc să mă trag și să lovesc cu picioarele, dar forța mea nu se compară cu a lor.

— Încă te mai lupți? râde Sophia. Credeam că te-am înfometat cât să nu mai poți face asta.

Ne cară sus, apoi pe holurile reci. Picioarele mele slăbite nu pot ține pasul cu gărzile. Mă împiedic și mă

împleticesc.

Se deschid ușile Sălii de Primire. Lanterne de doliu, negru-obsidian, își răspândesc lumina tristă. Peste tot ard lumânări aducătoare de liniște. Cale negre și trandafiri la fel umplu vasele și coșurile din încăpere. Cameea cu chipul reginei este pusă la loc de cinste, alături de mesajele cu urări de însănătoșire.

Prințesa Charlotte, adormită, este așezată pe tron. Sophia urcă cele câteva trepte și se așază lângă ea. Mama lui Auguste, Ducesa Georgiana, aranjează coroana de pe capul lui Charlotte și admiră sceptrul sclipitor din poala ei. Animalele pitice ale lui Charlotte se fâțâie peste tot – maimuțica Singe și elefănțelul Zo îi conduc pe noul tigru și pe cei trei dragoni pitici.

— Aduceți-le aici! zbiară Sophia.

Gărzile mă trântesc în genunchi pe treptele care duc la tronuri. Amber este pusă lângă mine. Obrajii îi sunt transpirați și roșii. Gâfâie și nu reușește să-și tragă răsuflarea.

Întind mâna spre ea. Garda mă calcă pe degete.

Simt că inima vrea să-mi iasă pe gură, urmată de tot ce mai este înăuntrul meu.

Sophia coboară încet, însoțită de clincănitul tocurilor ei mici pe pardoseală.

— Niciodată n-ai fost chiar așa de drăguță, Camellia; nu fără ajutor. Și cu siguranță nu după câteva zile fără baie.

Se apleacă și mă adulmecă:

— Miroși dezgustător, spune ea, fluturându-și o mână în dreptul nasului. Ridicați-o, le ordonă gărzilor.

Îmi dă târcoale, apoi își face palma căuș la urechea mea:

— Am câștigat, am câștigat! Tot ce trebuia să faci era să-mi fii loială. Puteai să-mi stai alături acum.

Sar la ea. Gărzile mă apucă de mâini înainte să i le pot înfige în beregată.

Sophia se dă mai în spate și se întoarce s-o studieze pe Amber. Îi ridică bărbia, cu un *ntțț*:

— Atât de slabă. Fata Belle de calitatea a doua.

Amber își dezvelește dinții.

Sophia o plesnește:

— Să nu te-aud.

Se întoarce pe tron, unde se scufundă în pernele de pluș roșu de pe spătarul înalt.

Deasupra noastră fulgeră, apoi aude un tunet al cărui ecou vibrează prin încăpere. Ploaia lovește plafonul de sticlă.

— Nu găsiți că furtunile sunt minunate? Mai ales cele de zăpadă? Zeul Cerului ne ajută să curățim pământul. Să eliberăm regatul de lucruri care nu ne trebuie. E perfect pentru această seară, spune Sophia, bătând din palme. Trebuie să iau prima decizie în calitate de regentă. Primul meu proces. Veți fi judecate și întemnițate pentru uciderea dragii mele doamne de onoare, Claudine.

Mă zbat în strânsoarea gărzii, dar bărbatul mă ține bine.

— Este singura cale prin care Casa Maille vă va ierta. Justiția trebuie să-și urmeze cursul. Dar, în loc să vă condamn să fiți puse în butuci, spânzurate în Piața Regală sau aruncate de pe una dintre marile bariere de stânci din sudul regatului, vă voi cruța viața. Așa-i că e o dovadă de bunătate din partea mea?

Îi arunc o privire încărcată de ură.

— Arătați-mi recunoștința voastră.

Garda ne forțează pe mine și pe Amber să facem o plecăciune.

— Mulțumiți-i Majestății Sale, ne ordonă el.

Eu nu spun nimic. Amber refuză și ea să vorbească. Bărbatul îmi răsucește brațul la spate. Mă străpunge o durere ascuțită, ca un fier încins.

— ...ți-l smulg.

Cealaltă gardă o lovește pe Amber cu piciorul în coaste, făcând-o să tușească și să țipe.

— Mulțumesc, spun eu, urmată de Amber.

— Ce-ai zis?

— Mulțumesc, Majestate, urlu.

— Oh, dar poate că n-ar trebui să-mi mulțumiți încă. Aduceți-mi-o pe mica Du Barry, îi cere ea unui aghiotant.

Se deschide o ușă laterală. Pe acolo este târâtă înăuntru Elisabeth, roșie la față și smiorcăindu-se. Stă în picioare, lângă mine. Ochii îi înoată în lacrimi, iar frica îi este atât de puternică, încât i-o pot simți.

— Elisabeth Du Barry, n-ai fost suficient de atentă la favorită. A petrecut timp cu unul dintre pretendenții mei – a încălcat legea noastră privind fraternizarea. A fugit la Ceainăria Crizantemei când trebuia s-o supraveghezi. Și, cel mai rău, a spus despre mine că sunt un monstru.

— Îmi pare rău, Majestate, îngaimă Elisabeth. Nu se va mai întâmpla.

— Ai dreptate, nu se va mai întâmpla.

Sophia se ridică iar și ia un baston lung, din aur, care

are în vârf un diamant imens și strălucitor, de mărimea unui ou de struț. Lovește podeaua cu bastonul de câteva ori, ascultând încântată ecoul.

— Elisabeth, vei fi întemnițată alături de Camellia.

Elisabeth izbucnește într-un hohot de plâns.

— Îi vei lua sânge în fiecare zi, vei aduna fiecare picătură, și vom face un elixir din el. Îl voi testa eu însămi.

— Asta n-o să ajute la nimic, strig eu.

— Dar nu i-ai spus lui Auguste că harul trăiește în sânge?

În minte îmi apare, clară, fața lui Auguste. Îmi amintesc conversațiile noastre. Atingerea degetelor lui.

Frica mi se strânge în jurul gâtului ca un laț. Încep să tremur din tot corpul. Amintirea lui e ca o otravă ascunsă într-o sticluță frumoasă.

— Credeai că te place, sau, mai mult, că te iubește? Credeai că-ți va păstra secretele?

Cuvintele ei mă dor. Se lasă o tăcere grea, de moarte. Vorbele *că te iubește* se lovesc de ziduri, apoi se întorc să mă lovească în față și să-mi explodeze în piept.

Mama lui Auguste, Georgiana, iese în față, cu un zâmbet impecabil:

— Dintre cei trei fii ai mei, pe el l-am făcut cel mai arătos pentru că, având în vedere farmecul lui natural, știam că asta îl va face și cel mai puternic. Te-a deschis ca pe un ou, iar secretele harului vostru le-ai pus, de bunăvoie, în mâini iubitoare în care aveai încredere.

Pe față îmi curg șiroaie de transpirație, ca ploaia care se scurge pe geamul de deasupra noastră.

— Ai ceva de zis, Camellia? Nu-ți stă în obicei să rămâi fără cuvinte, spune Sophia.

Ducesa Georgiana Fabry își împreunează mâinile la piept:

—Cu sângele tău, Camellia, vom introduce o nouă formă de intervenții de înfrumusețare, una care va aduce regatului milioane de *leas* și miliarde de *spintria*.

—Iar partea cea mai bună, adaugă Sophia, este că Ambrosia va fi noua noastră favorită până când voi fi pregătită să dezvălui cel mai nou și cel mai puternic produs Belle, Elixirul Belle. Da, cred că așa îl voi numi, spune ea, agitându-și bastonul prin aer.

Gărzile încep s-o târască pe Amber afară din sală.

Amber țipă.

—Nu ți-ai dorit mereu să fii favorita? o întreabă Sophia, apoi îi face semn de rămas bun.

Mânia mi se strânge în stomac, ca un nod fierbinte. Inima îmi bate în ritmul tot mai alert al fulgerelor de afară. Venele de pe brațe se umflă ca niște șerpi furioși. Simt pulsul și fluxul de sânge al fiecărei persoane din încăpere. Toate aceste zgomote cresc tot mai mult, ca un râu umflat de furtună.

Harul se trezește în mine. Trag de trandafirii negri din vazele puse în spatele platformei cu tronuri. Mă folosesc de tulpinile lor spinoase ca de niște lanțuri. Vlăstarii o apucă pe adormita Prințesă Charlotte de pe tronul ei și o ridică deasupra tuturor. Spinii îi înțeapă pielea neatinsă. Firicele de sânge încep să i se prelingă pe brațe.

Sophia țipă. Animalele ei pitice fug care-ncotro.

—Dă-i drumul lui Amber, și mă poți avea pe mine. Cu tot sângele meu.

—Las-o jos, urlă Sophia.

Gărzile mă trântesc pe podea. Răsucesc o tulpină în jurul gâtului Prințesei Charlotte. Începe să tușească. Alte gărzi taie vlăstarii cu săbiile, dar asta nu-i face decât să crească mai groși și mai îndrăzneți.

— Opriți-o, le ordonă ea gărzilor.

Bărbații mă lovesc cu picioarele în coaste și mă dau cu capul de scară, dar nu mă las; ba chiar îmi foțez harul și mai mult. Începe să-mi curgă sânge din nas. Fac vlăstarii să se retragă. Trupul lui Charlotte se prăbușește ca o stea ce cade din ceruri.

— Charlotte, urlă Sophia și-și deschide brațele ca să încerce s-o prindă.

Calele negre se umflă până ajung de mărimea unei calești și prind trupul inert. Închid în jurul ei petalele întunecate, strângând-o ca într-un cocon. Gărzile încearcă să le desprindă, dar eu o fac să se înalțe până aproape de plafonul de sticlă.

— Dă-mi-o pe Amber.

— Nu! țipă Sophia.

— Știi că-i pot opri inima.

— Eliberează-o! urlă Sophia.

Strâng și mai tare petalele calei, micșorând spațiul dintre ele.

Deasupra noastră bubuie un tunet.

— Am s-o sufoc. Tu vei fi regină. Nu doar regentă. Nu asta vrei? strig eu.

— Îmi vreau sora.

— Și eu o vreau pe a mea.

— Pearl! Sapphire! Jet! cheamă Sophia.

Dragonii ei pitici i se adună deasupra capului.

— Ardeți-o! Mâncați-i carnea!

Dragonii își întind aripile, șuieră și sughit, apoi zboară spre mine. Mici bile de foc îmi aprind hainele.

— Nu, oprește-te! țip eu când arsura îmi pârjolește brațele.

Mă înnecă mirosul cărnii mele arse. Cala neagră începe să se micșoreze. Nu mă pot concentra la două lucruri deodată.

— Las-o jos, îmi ordonă o voce.

O durere ascuțită și adâncă îmi străpunge trunchiul. Rémy ține în mână un cuțit plin de sânge. Sângele meu.

Puterile îmi slăbesc. Cobor coconul în fața Sophiei. Dezlipesc petalele, scoțând-o la iveală pe sora ei, complet neatinsă. Sophia atinge fața fetei adormite.

— Dragoni! strigă ea, iar micile animale se întorc spre ea. Destul! Nu trebuie s-o irosim.

Se apleacă peste pieptul surorii ei, să-i caute bătaia inimii, apoi cheamă o lectică s-o ducă pe Charlotte în odăile ei.

Mă holbez la Rémy:

— Cum ai putut să faci asta?

Bărbatul mă smulge din mâna celeilalte gărzi:

— O duc eu.

50

RÉMY MĂ TÂRĂȘTE PE HOL. Rana încă îmi sângerează, dar harul începe s-o vindece, încet.

— Ești un mincinos, îi spun eu, scuipându-l.

Mă apucă și mai strâns. Îl împroșc cu insulte:

— Te urăsc. Aș vrea să nu te fi cunoscut niciodată. Surorilor tale ar trebui să le fie rușine cu tine.

Mă îndeasă prin ganguri umede și reci și mă forțează să cobor pe trepte alunecoase. Mâinile i se estompează în întuneric. Trecem pe lângă celule de temniță și gardieni. Îi spune unuia dintre ei:

— Dă-mi cheile. Am ordin s-o închid la loc.

Bărbatul mormăie ceva și-i dă inelul cu chei. Rémy mă împinge în față. Tunelul ăsta e mai întunecos decât celelalte. Îmi aud bătăile inimii peste zgomotul pașilor noștri și șuieratul lampioanelor de temniță.

N-o să mă mai găsească nimeni aici, niciodată. N-o să mai pot ieși niciodată. N-o să-mi mai găsesc surorile niciodată.

— A fost ceva real în tot ce mi-ai spus? Am fost vreodată prieteni cu adevărat? întreb eu.

— Eu nu am prieteni, spune el, iar vocea îi răsună ca

o petardă prin tuneluri.

Mă lupt iar cu cătușele. Mă lupt cu amintirea clipelor în care am stat de vorbă cu el, a clipelor când chiar l-am plăcut și i-am căutat sfatul.

Tunelul se deschide spre trei cuști. Într-una zace Amber.

— Camellia, spune ea cu voce înăsprită ca glaspapirul.

Întinde mâinile și își lipește de gratii fața murdară.

— Ești bine.

— Sunt întreagă, răspunde ea.

— Când o să înveți să-ți ții gura? spune Rémy, întârindu-și vorbele cu un cot înfipt în spinarea mea.

Cheile îi zornăie în mână. Apoi se aude un clic. Și încheieturile mele sunt libere. Mă răsucesc și-l văd pe Rémy uitându-se urât la mine:

— Scoate-o din celulă, spune el, aruncându-mi o altă cheie.

Încremenesc.

— Rémy.

— Grăbește-te, mă scoate el din amorțeală. Poți să-mi mulțumești mai târziu.

Rémy ne duce, pe Amber și pe mine, printr-un pasaj întunecat. Cotește brusc de câteva ori. Amber se împiedică de pietrele de pe jos.

— Îmi pare rău că te-am înjunghiat, îmi spune el.

— S-ar putea să te iert.

— Unde mergem? întreabă Amber.

— De zile întregi, tot testez ieșirea asta din palat. Ne va duce la poarta estică – unde e cel mai liniștit ponton – și, de acolo, ne va fi ușor să luăm o barcă. O s-o scot în

port, în loc să intru în Trianon.

Planul lui le dăruiește mușchilor mei slăbiți puterea pe care nu mai au.

— Râul Palatului de Aur se varsă în port. Putem fugi pe acolo.

Mă opresc:

— Stai! Nu putem pleca.

Din spate, Amber se izbește de mine.

— Dar trebuie să plecăm, insistă Rémy.

— Nu putem. Trebuie s-o ajut pe Charlotte, spun eu.

— E șansa noastră să scăpăm, zice Amber.

— Am făcut o promisiune. Am o datorie.

Rémy face ochii mari și zâmbește:

— Nici măcar după ce te salvez nu poți să-mi urmezi instrucțiunile.

— Nu. Și nu trebuie s-o lăsăm pe Sophia să rămână la putere, adaug eu, privind-o pe Amber în ochi. Nu dacă o putem împiedica.

Rémy se gândește puțin, apoi încuviințează:

— Am putea folosi tunelul reginei.

Rețeaua de tuneluri private ale reginei se întinde de la pontoane până în apartamentele ei, care comunică, firește, cu odaia lui Charlotte. Pastile de ceară medicinale ard pe vase încinse în jurul patului lui Charlotte. Lampioane de încălzire plutesc pe deasupra ei ca niște nori încărcați de soare. Șemineul duduie și șuieră. Îngrijitoarele intră și ies din cameră, purtând tăvi cu fiole și pulberi. Arabella stă în picioare, lângă ea, cu umerii căzuți; o ține de mâna fragilă și o mângâie.

Prințesa zace acolo, cu brațele încrucișate la piept. Nu există nicio urmă a tentativei mele de mai devreme

de a o sufoca.

— Arabella, șoptesc eu.

Fata se întoarce imediat.

— Oh, Camellia, spune ea și vine la mine.

În spatele meu, Rémy și Amber ies din tunel.

— Am auzit ce a făcut Sophia. N-am reușit să ajung la tine. Îmi pare rău.

Mă îmbrățișează.

— Nu-i nimic. Suntem bine cu toții.

— Unde e regina?

— E foarte bolnavă.

— Trebuie să-i spui ce se întâmplă. Trebuie s-o trezești.

Arabella încuviințează, face semn unei slujnice, apoi revine la mine:

— Grăbește-te. Probabil că Sophia a aflat că ai ieșit din temniță.

Mă uit la Amber, întrebând-o din ochi: *Poți să faci asta? Ești destul de puternică? Suntem destul de puternice?*

Amber dă din cap că da.

— Avem nevoie de lipitori și de un ac, spun.

Servitorii dispar și se întorc imediat cu un cărucior încărcat de produse.

— Ce are? întreabă Amber.

— Nu știu sigur, dar am o teorie.

Se deschide o ușă laterală, pe care intră, șchiopătând, regina. Se sprijină într-un baston, iar spatele îi cocârjat ca un semn de întrebare. Părul îi cade pe spinarea deformată într-un val cenușiu. Pielea ei, cândva cafenie, este aproape gri acum.

— Camellia, ai venit. Ajut-o pe fetița mea dulce, îmi

spune, reușind cu greu să se așeze pe un scaun.

— O vom ajuta, îi răspund.

Arabella îmi dă chiar ea un ac. Scot oglinda din sân.

— Ce-i aia? mă întreabă Amber.

— O *miroir métaphysique*, răspunde Arabella. Arată numai adevărul.

— Mi-a lăsat-o mama.

Îmi înțep degetul și las sângele să urce pe mâner. Trandafirii și tulpinile lor se descolăcesc; apare mesajul: SÂNGE PENTRU ADEVĂR. Mă uit la sticlă și aștept să se limpezească, să pot vedea reflexia lui Charlotte. Ochii ei se luptă să se deschidă. Îi simt dorința de a trăi și furia. Imaginea îi este înconjurată de o strălucire roșie.

Îi arăt lui Amber:

— Vezi?

Amber se apropie și aproape că se sufocă.

— Nu pricep, spune ea.

— Încearcă să se trezească.

Studiez imaginea lui Charlotte. *Ce încerci să ne spui?*

Ridic privirea spre regină. Se leagănă în scaunul ei, cu mâinile împreunate și mătăniile înfășurate pe degete.

— Scoateți-o pe Charlotte din hainele astea, spun eu.

Slujnicele îi scot rochia, corsetul și crinolina, apoi ciorapii și mănușile. A rămas doar în cămașa de corp, iar acum pare și mai fragilă.

— Și bijuteriile.

Îi sunt trase inelele de pe degete, brățările îi sunt desfăcute de la încheieturi. Până și emblema regală e scoasă de la gât.

Arată banal. Ca o femeie din piața Trianonului sau din Alpii Vennei.

— Și podoabele din păr.

O servitoare se întinde să-i ia pieptănul din creștet.

— Stai, spune regina. Nu stă niciodată fără pieptănul ei preferat. I l-a dat bunica ei cu un an înainte să se îmbolnăvească. Îl purta peste tot. Chiar și la baie.

Gura ei obosită se destinde într-un zâmbet mic:

— Nu las pe nimeni să i-l dea jos. Am impresia că din el își ia putere. Iar Sophia i-l împodobește cu flori în fiecare săptămână.

— Dar trebuie, Majestate. Vreau să fie cât se poate de goală.

Începe să plângă:

— Nu suport s-o văd așa.

Merge cu pași mici până la pat, atinge pieptănul, apoi îl scoate din părul prințesei și-l strânge la piept. Îi face semn unei slujnice care începe să înlăture șuvițe întregi din părul lui Charlotte. Pune, apoi, bucățile de perucă pe noptieră. Prințesa e aproape cheală, cu doar câteva fire aproape lipite de scalp.

— Părul nu i-a mai crescut. Am încercat de nenumărate ori, spune Arabella.

Amber și cu mine ne urcăm în pat, de-o parte și de alta a lui Charlotte.

Servitoarele revin cu borcanul de porțelan, plin cu lipitori. Îmi bag mâinile în umezeala din el și scot două – una pentru mine, una pentru Amber. Îmi înfășor vietatea pe încheietură. Amber face la fel. Dinții micuței creaturi mi se înfig în vână și secrețiile ei încep să curgă.

— Trebuie să lucrăm împreună.

Întind mâinile peste trupul lui Charlotte. Amber mă apucă strâns.

—Ultima dată când am făcut asta, am omorât un om, șoptește ea.

—Nu o vom schimba simultan. Trebuie doar să vedem structura ei naturală și să aflăm ce nu e bine.

Amber înghite în sec, apoi încuviințează:

—Dar niciuna nu avem harul echilibrat.

O strâng de mână:

—Atâta vreme cât rămânem conectate, nu pățim nimic, îi spun, deși mă simt de parcă aș minți-o.

Închidem ochii.

Cineva bate cu putere în ușă.

—Majestate, strigă o gardă.

Amber tresare.

—Continuați, spune regina. Ignorați-l.

Arabella inspiră adânc. Scutur mâinile lui Amber. Închide ochii la loc. În întuneric, văd trupul lui Charlotte. E slabă, numai oase. Aproape un schelet. Descopăr fiecare imperfecțiune: părul ei tot mai rar, obrajii surpați, pielea pământie, bătăile prea slabe ale inimii. Și tensiunea îi e scăzută. Îmi amintește de mine când am fost otrăvită.

Deschid brusc ochii:

—Majestate, pot să mai văd pieptănul o dată?

Mi-l dă.

Îl întorc pe toate părțile, apoi îl îndoi. Se rupe. Regina se îneacă. Din dinții pieptănului curge un lichid limpede. Mirosul îmi e cunoscut:

—E otravă. Exact ca aceea pe care mi-au dat-o mie. E făcută din polen de sângerariță.

Regina vine imediat lângă mine:

—Dar sângele i-a fost analizat. Chiar atunci când s-a

îmbolnăvit.

Ușa se zguduie din nou:

— Majestate! Vom dărâma aceste uși! strigă iar gărzile.

— Da, dar otrava are miros și gust de flori. Nici eu n-am știut, îi spun.

— Cum de nu au văzut asta doctorii?

— Nu poate fi detectată. Când am fost otrăvită, le-am auzit și pe îngrijitoarele mele spunând că sângele meu e curat. Dar acum cunosc acest miros. Nu-l voi uita niciodată.

Amber o atinge pe Charlotte pe cap:

— E de la scalpul ei. Uitați-vă unde sunt porțiunile fără păr. Supurează. Pieptănul a înțepat-o acolo.

Regina își trece vârful degetelor peste scalpul lui Charlotte. Se dă înapoi, învinsă. Arabella o conduce înapoi pe scaun, apoi ridică pieptănul rupt și-l ține sub un lampion de noapte. Îl adulmecă:

— Cu siguranță e ceva pe dinți.

Ușa se zgâlțâie și mai violent.

— Trebuie să-i curățăm sângele.

Îndepărtez lipitoarea de pe mâna mea și de pe a lui Amber și mai scot câteva din borcan. I le punem lui Charlotte: la încheieturi, la baza gâtului și chiar în creștet, lângă mica rană de acolo. Lipitorile se înroșesc puternic pe măsură ce se umplu cu sângele ei.

— Acum, Amber, concentrează-te asupra sângelui ei. Împrospătează-i proteinele, așa cum ai face în cazul părului sau pielii cuiva.

— N-am mai făcut asta niciodată.

— Nici eu.

Amber se uită la regină.

— Trebuie să încercați, hohotește aceasta.

Amber dă din cap, și o picătură de transpirație i se scurge pe nas.

Ușa începe să crape. Lemnul se face așchii. Regina țipă. Gărzile ei aleargă și se lipesc cu spatele de scânduri.

— Mi-e frică, șoptește Amber. Și sunt așa de obosită... nici nu-mi mai simt harul.

— Și eu sunt obosită. Dar harul e tot aici. Trebuie să fie, spun eu, luându-i mâna și urmărindu-i cu degetul venele de la încheietură.

Pleoapele îi sunt tot mai grele de epuizare. Mă întind peste Charlotte și o îmbrățișez pe Amber. Își regăsește rapid locul, între gâtul și umărul meu. Din păr îi mai răzbate, slab, aroma florilor de portocal, în ciuda duhorii care a îmbibat-o în temniță.

— O să reușim. Împreună suntem puternice.

Cuvintele mele intră în pielea gâtului ei și – sper – îi ajung undeva, în adâncul ființei.

O scândură din ușă se rupe. Sophia ordonă să fie lăsată înăuntru, să-și vadă sora. Amber și cu mine închidem ochii, strâns.

Harul îmi șuieră pe sub piele.

Inima lui Charlotte bate în ritm cu a mea. O văd pulsând – cărnoasă, roșie, vibrantă. Sângele curge prin ea, apoi i se mișcă, greoi, prin vene. Forțez harul ca să-i refac proteinele, așa cum aș face-o dacă i-aș supune oasele unui tratament de înfrumusețare.

Trupul lui Charlotte este zguduit de o convulsie.

Regina țipă.

Amber se prăbușește în față, peste mine.

— Amber! strig eu, scuturând-o și ridicând-o.

Charlotte tușește și geme.

— Oh, fetița mea, spune regina și se repede lângă ea. Trezește-te, te rog, deschide ochii.

— Trebuie să plecați, îmi spune Arabella.

Rémy mă ajută să ridic trupul lui Amber de pe pat.

— Mergeți prin tuneluri. V-am lăsat cufere cu tot ce vă trebuie.

— Îi conduc eu, zice Arabella, apoi ridică o bucată de tapet și împinge o ușiță secretă.

— Îți mulțumesc, spune regina și mă sărută pe obraz.

Rémy dispare cu Amber în pasajul întunecat. Zăbovesc, cât s-o aud pe Charlotte trăgându-și răsuflarea și murmurând ceva.

Ușile dormitorului se fac praf, zboară așchii în toate direcțiile.

— Du-te, strigă regina.

Simt o pereche de mâini pe umeri. Arabella mă smucește după ea. Ușa se închide în urma noastră și ne lasă în beznă.

51

Ne ținem după Arabella. Rochia ei lungă mătură pietrele cu care este pavat tunelul.

—Gărzile vor ajunge aici din clipă-n clipă. Sophia are propriile ei pasaje pe sub palat. Grăbiți-vă.

Merge repede, aplecată, cotind brusc și, aparent, la-ntâmplare, printr-o serie de coridoare întunecate. Prin ele plutește un aer sinistru, de moarte. Pe pereți atârnă lampioane de noapte, care aruncă pete de lumină tremurătoare și întreruptă pe ziduri și pe jos.

Tot corpul îmi tremură. În față sunt cotloane întunecate. Pânzele de păianjen alcătuiesc o rețea a timpului scurs aici, întinzându-se între lampioane. Nu-mi dau seama sub ce zonă a palatului ne aflăm. Arabella știe fiecare treaptă, fiecare colț și fiecare potecă prin întuneric. Pașii grei ai lui Rémy țin ritmul inimii mele.

În fine, Arabella încetinește. Zgomotul de dincolo de ziduri tace. De undeva se strecoară mirosul de pâine proaspătă, iar zidurile de piatră sunt, acum, calde la atingere.

Arabella se lasă în genunchi și pipăie pământul. Trage de un inel și ridică un chepeng sub care se vede

un cufăr Belle. Rémy o lasă pe pământ pe Amber, care doarme, și îl scoate de acolo.

Arabella deschide cufărul și ridică privirea spre mine:

— Nu mai ești o fată Belle. Jos cu hainele de pe tine, spune ea, și scoate din cufăr o rochie verde, simplă.

Rémy se întoarce cu spatele ca să mă pot schimba. Tremur de frig și de frică. Groaza îmi umple fiecare particică din corp.

— Te numești Corinne Sauveterre și ești fiica unui negustor de dragoni din Insulele de Aur, spune Arabella.

Îmi pune la gât emblema Casei Reptilelor Rare și îmi îndeasă în mână o bocceluță. Documente de călătorie. Un portret al meu în miniatură mă privește de pe ele. Văd acolo noul meu nume și numele părinților mei.

— Nimeni n-o să ți le ceară dacă nu te faci remarcată.

Arabella continuă să scotocească în cufăr.

— De ce mini-dragoni?

— Aduc noroc. Și valorează mult.

Ridică un săculeț și-mi arată rapid conținutul lui. Patru ouă mititele. Sunt înfășurate cu grijă.

— Mi le-a dat regina să le pun bine, ca să nu ajungă Sophia la ele. Cojile nu se pot sparge. Poartă-le cu tine. Ține-le la căldură.

Îmi leagă săculețul în talie și îl acoperă cu un brâu pe care este brodată emblema casei.

— Vinde-le dacă e nevoie.

Ne privim prin vălul ei negru. Și-l ridică. Fața îi e la fel de netedă ca a mea. Părul îi e roșcat, cu bucle mici, iar în cocul Belle are prinse bijuterii; la gât poartă emblema

Belle. Zâmbește. Are aceeași gropiță în obraz ca și mine. Am putea fi un set asortat. Mamă și fiică.

Inspir scurt.

— Încă nu ți-ai dat seama, zice ea.

— Ce să-mi dau seama?

— Eu i-am spus lui Du Barry să te țină acasă, îmi zice, în timp ce pregătește o mică trusă de toaletă.

— Ce-ai făcut?!

Îmi aruncă o privire mânioasă:

— Știam că o să se întâmple ceva cumplit dacă vii la Curte.

— Nu înțeleg.

— Tu și cu mine suntem la fel. Tu ești eu. Au încercat să creeze o nouă versiune a mea, în tine. Linnea ți-a dat chiar și oglinda mea, încheie ea, arătând spre locul unde țin ascuns micul obiect, în corset.

— Ce vrei să spui?

— Știi că nu ne naștem. Suntem cultivate, ca florile.

— Am văzut coconii Sophiei.

Pe limbă îmi stau mii de întrebări despre cine și ce sunt, deși știu că nu e timp să primesc răspunsuri.

— Da, de asta m-au păstrat la Curte. Ca să supraveghez acest proces. Se folosesc de sângele meu ca să se asigure că se nasc suficiente fete Belles.

Mă dau în spate, până când mă lovesc de zid:

— Le-ai permis să facă asta?

— Dacă le-am *permis*? Fac doar ce mi se spune. Ca și tine. Până astăzi.

— Ai putea pune capăt acestei povești.

— Puteam să mă omor, dar atunci te-ar fi adus aici pe tine și te-ar fi scurs de sânge în fiecare zi. Atâta timp cât

există fete Belles puternice pe care să le folosească, nu se vor opri.

— Dar *trebuie* să se oprească, îi spun.

— Știu.

De pe partea cealaltă a zidului se aud zgomote. Trag o gură mare de aer și îmi țin respirația până când se face iar liniște.

— Ajută-mă să-i schimb hainele.

Arabella o dezbracă pe Amber care zace, sleită, pe jos.

— ...și, când ajungeți într-un loc sigur, ar trebui ca amândouă să vă vopsiți părul. Mai ales Ambrosia.

Se aude gălăgie de undeva, de deasupra. Pași grăbiți.

— Trebuie să mergem, spune Rémy.

— Da. Te voi mai căuta. Dă-mi de știre când sunteți în siguranță.

Arabella îmi ridică bărbia și îmi mângâie obrajii, exact așa cum făcea Maman:

— Ține ochii larg deschiși.

Îmi pune două pelicule ca să-mi schimbe culoarea ochilor. Strâng pleoapele, apoi le redeschid. Privirea mi se încețoșează și lăcrimez.

— Continuă să clipești. Se vor așeza la locul lor. Mai ai câteva în trusa de toaletă; tot acolo găsești și pastă de pigment pentru piele. În numai câteva ore, fața ta o să fie lipită pe zidurile din tot regatul. Puținii oameni care nu știau cum arăți vor afla acum.

Trei bătăi zgâlțâie zidul.

— E vremea să plecați.

Îmi pune trusa de toaletă în mână și îmi așază pe umeri o pelerină cu glugă:

— Te voi ajuta în orice fel voi putea.

Mă sărută pe obraji, apoi se întoarce spre perete și îl împinge cu forță incredibilă. Zidul se desface ca o ușă pe balamale, spre bucătăria palatului.

— La pontonul curtenilor, îi comandă ea lui Rémy.

Bărbatul dă din cap și o ia înainte. O cară în brațe pe Amber, ca pe o păpușă de cârpe. Trecem prin intrarea servitorilor. Lemnul întunecat din care e făcut pontonul subteran al palatului sclipește în lumina slabă a lampioanelor de mare. Totul pare săpat în străfundul palatului, ca o gură imensă, deschisă către ocean. Bărcile împodobite sunt pline de pasageri îmbrăcați elegant.

— Pontonul se închide, strigă un bărbat. Încărcați-vă bărcile și plecați, dacă aveți de plecat. Ordinul reginei.

— Trebuie să stea pe picioarele ei.

Rémy încearcă s-o țină dreaptă pe Amber. O scutur de umeri. Geme.

— Amber, trebuie să te trezești. Să mergi.

Clipește și încearcă să pășească, dar picioarele i se înmoaie. Rémy îi ia un braț și și-l pune pe după gât, iar pe celălalt, pe umerii mei. Ne așezăm la coadă, alături de alți pasageri care se îmbarcă. O târâm cu noi.

— Barca asta merge în Insulele de Aur! strigă cineva.

— Insulele de Sticlă, cu oprire în Portul Mătăsii, zice altcineva.

— Insulele Mirodeniilor, strigă un bărbat printr-o goarnă.

Bărbați și femei, cu toții îi lasă monede mari în palmă și înaintează încet.

Îmi trag gluga pe cap.

— Pe aici, Rémy. Insulele Mirodeniilor.

Rémy îmi pune o mână pe talie:

— Trei locuri pentru soția mea și cu mine și pentru sora ei extrem de beată, îi spune el bărbatului.

Acesta din urmă începe să râdă când o vede pe Amber, dar nu ne mai aruncă nicio privire când Rémy îi dă bani. Biletele noastre ne asigură cele mai ieftine locuri de pe vapor. Prin hublouri vedem apa întunecată sub cerul nopții.

— Ce-o să se întâmple? întreb eu. Unde o să...

Rémy își duce degetul la buze:

— Nu vorbi o vreme.

Vaporul se îndepărtează încet de ponton și intră în *La Mer du Roi*.

52

Surorile mele și cu mine am amenințat o dată că fugim de la Du Barry. Edel ne-a pus pe toate să umplem câte o trăistuță cu pâine și brânză, furate de la bucătărie. Trei dintre noi ne-am agățat lampioane de noapte de cocurile Belle. Am ieșit pe geamurile dormitoarelor noastre, în pădurea întunecată care înconjura *Maison Rouge de la Beauté*. Poalele cămășilor noastre de noapte au adunat tot noroiul, bețele și frunzele din cale. Edel ne conducea. Amber a plâns tot drumul. Valerie a scâncit și a tresărit la orice sunet. Hana și-a ținut respirația. Padma și cu mine ne-am ținut de mâini. Am mers până la micul doc din sudul insulei și ne-am pregătit să urcăm într-o barcă de *bayou*. Chiparoșii albi răsăriți din apele întunecate semănau cu niște oase, în vreme ce licuricii săreau pe luciul apei și micile lor trupuri păreau scântei roșii ce luminau noaptea. Ne-am certat atunci despre caracatița de *bayou*, cea despre care se spunea că trăiește în acele ape și că ne va mânca dacă încercăm să plecăm înot.

Niciuna dintre noi n-a avut curaj să urce în acea barcă înainte ca Du Barry să ne prindă. Acum, când puntea se leagănă sub mine, am aceeași senzație.

Marea pare nesfârșită, la fel și spațiul dintre noi, și întrebările mele. Du Barry ne-a obligat să învățăm harta Orléans-ului și îmi amintesc uriașa tapiserie din salonul principal al apartamentelor Belle; dar, să fiu pe apă – plecată de pe insula imperială către necunoscut – îmi dă senzația amețitoare că mă îndrept spre capătul lumii.

— Ți-e foame? întreabă Rémy.

E primul lucru pe care l-a spus de când vaporul a părăsit pontonul subteran de la palat.

— Da. Să mă duc eu?

— Nu, e periculos. Încă poți fi recunoscută.

Îmi strâng mai tare pe mine pelerina de la Arabella și cuprind în căușul palmei punguța de la brâu, cea cu ouă de dragon. Amber doarme liniștită, cu capul în poala mea. Aș vrea să pot dormi și eu, dar grija și întrebările nu tac și mă țin trează.

Rémy pleacă să caute mâncare; îi urmăresc cu privirea spinarea care avansează pe trepte, spre suprafață. Oamenii de pe puntea asta cară tot felul de boccele, iar unii dintre ei au sacouri brodate cu embleme ale caselor negustorești, la fel ca mine.

— Apă de orz? strigă un vânzător ambulant. Ușurează stomacul pe mare. Apă de orz, careva?

Îmi țin respirația când se apropie.

— Apă de orz, domnișoară?

Mă bate pe umăr. Tresar și dau din cap că nu.

Mă sperii la fiecare sunet. *Așa o să fie noua mea viață?* spune o voce din mine. Mă întreb dacă Charlotte e trează și dacă regina s-a mai întremat.

Mă trece un fior și mă uit în jur. Oare Sophia a trimis pe cineva după noi? Oare ne caută toți soldații din

Orléans? Ce recompensă o fi pus pe capetele noastre? Ce le face surorilor mele? Ce-o să spună Du Barry când o să afle ce s-a întâmplat?

După o vreme, sunt sigură că Rémy a fost identificat și arestat de echipaj. Mă uit spre scara pe care a urcat și, când îi reperez silueta familiară, răsuflu ușurată.

Se așază înapoi, lângă mine, de parcă ar fi lipsit doar câteva secunde. Îmi întinde un rulou cu cârnat.

— Doar asta aveau. Ciugulește și tu pe lângă carne. Miroase cam rânced.

Desfac hârtia și miros ruloul care mustește de grăsime.

— Al tău unde e?

— Trebuie să economisim pentru când ajungem pe uscat.

— Îl împărțim.

— Nu, mănâncă tu.

Îl rup la jumătate.

— De ce nu poți să urmezi, pur și simplu, instrucțiuni?

— Credeam că mă cunoști de-acum.

Mestecăm în tăcere. Nu e cel mai rău lucru pe care l-am gustat vreodată, dar e pe-aproape.

Amber se întinde.

— Trezește-te, șoptesc.

Clipește de câteva ori, apoi deschide ochii:

— Camellia...

— Șșșt!

Îi prind fața în palme. Se ridică încet în capul oaselor:

— Unde suntem?

Îi ridic gluga:

— Pe un vapor, în drum spre Insulele Mirodeniilor.

— Ce s-a întâmplat? întreabă ea, confuză.

— Îți povestesc când coborâm.

— Uite!

Rémy arată spre geam. În depărtare se văd turnurile strălucitoare din orașul-port al Insulelor Mirodeniilor. La ferestre atârnă lampioane poleite care scaldă toate clădirile într-o lumină aurie. În port sunt ancorate nave cu pânze albastre.

— Port în față! Orașul Grillton, strigă un bărbat și sună dintr-un clopot.

Oamenii își adună lucrurile și se îndreaptă spre scări.

Rémy se ridică. Îmi trage gluga mai strâns în jurul feței.

— Ochii în pământ, da? Amândouă. Sunteți negustorese acum, nu-i un rang prea respectat.

Amber și cu mine încuviințăm.

Vasul ancorează în port. Ne târâm în ritmul mulțimii. Pe ponton e un haos de oameni, sunete și mișcare. Știriștii țin ziare în mâinile ridicate, iar pe deasupra noastră e un uragan de baloane poștale.

— Regina a murit! strigă unul dintre ei. Regina a murit!

— Ce? Nu, suspin eu, cu ochii mari.

— Cele mai noi știri din Grillton!

— Citiți totul despre asta! Zece *leas* bucata.

— Am cele mai noi imagini!

— Tabloidul meu vă zice tot! Numai surse de încredere! Relatări la prima mână!

Încerc să trag cu ochiul la titluri. Mâinile știriștilor se agită în aer și împrăștie tușul de pe pagini. Prind câteva frânturi.

INIMA REGINEI S-A OPRIT

CHARLOTTE, PRINȚESA ADORMITĂ, A DISPĂRUT

REGELE SE RETRAGE

REGENTA SOPHIA VA FI ÎNCORONATĂ

PALATUL, ÎN DOLIU

PRINȚESA SE VA CĂSĂTORI CU FIUL MINISTRULUI MĂRILOR, AUGUSTE FABRY

LADY PELLETIER, AMANTA DE ATÂTA TIMP A REGINEI, FUGE DE LA PALAT

Inima mi se face țăndări. Mă opresc și mă aplec, cu mâinile pe genunchi. Negustorii pe lângă care trecem muncesc de zor să schimbe lampioanele de port, suspendate la intrarea în prăvălii, cu unele de doliu. O aură neagră se așază peste mica piață.

— Trebuie să ne mișcăm, spune Rémy.

— Unde? întreb, prostește; e prea mult pentru mine.

— Pe aici.

Rémy deschide calea prin aglomerație, până când ajungem într-un loc unde e mai puțină lume. Vedem bărbați strânși în grupuri mici, care stau aplecați peste lăzi de lemn. Joacă toți cărți, trântind jetoane și strigându-și insulte unii, altora.

— Aici e, spune Rémy.

Ne oprim în fața unei clădiri cu o firmă mică pe care scrie PRUZAN: CÂRCIUMĂ ȘI HAN, WHISKEY FIN, PATURI, MÂNCARE DECENTĂ. Cârciuma nu pare cine știe ce; are ferestrele bătute în scânduri, iar deschizăturile pentru baloane poștale par cusute cu sârmă. O verandă șubredă se desfășoară pe lângă fațadă ca un zâmbet strâmb.

Cu o înălțime de cinci etaje, clădirea înghite aproape jumătate din stradă. La primul nivel are trei spații de prăvălii, goale, cu geamuri pline de pânze de păianjen și firme decolorate.

Urcăm cele câteva trepte.

— Așteaptă aici, cu Amber, spune Rémy.

Cartoforii se uită spre noi.

— De ce suntem aici? întreabă Amber.

Întâi nu-i aud întrebarea. Prin cap mi se învârt titlurile despre regină și Auguste.

Rémy se întoarce, bălăngănind o cheie:

— O cameră cu două paturi pentru soția mea și pentru slujnică.

— Slujnică? pufnește Amber.

— Nu erai trează ca să-ți exprimi părerea, spune el.

Înăuntru, locul seamănă cu una dintre căsuțele de păpuși din camera noastră de joacă de acasă. Pe balustrade sunt constelații întregi de pânze de păianjen. Saloanele sunt pline de canapele jerpelite și de cuverturi mâncate de molii. Mobila zace sub mormane de baloane poștale demodate, găleți, lampioane de casă, țesături, telefilme vechi, rulouri de dantelă, lumânări pe jumătate arse, ocheane sparte, cornete de ascultat și câte și mai câte.

— Pe aici.

O femeie ne conduce sus, pe scara principală. Merge aplecată și șchioapătă de parcă ar păși pe cărbuni încinși.

— V-am pus în spate, unde e liniște.

E îmbrăcată cu o rochie lungă, cusută de mână, cu tivul deșirat, și poartă pantofi cu toc mic, care probabil că-i umplu degetele de bășici. Holurile scârțâie la fiecare pas al ei. Merg cu capul plecat și evit s-o privesc în ochi.

Îi arată lui Rémy cum să deschidă ușa și ne spune încotro e sala de baie. Spațiul modest conține două paturi, un birou, o mică plită și o fereastră mare care dă spre stradă.

— Cina e la opt. Bucătăria se închide cu trei ore înainte de steaua de miazănoapte.

— Mulțumim, spune Rémy.

Femeia pleacă și închide ușa în urma ei. Scot trusa de toaletă de la Arabella pe o măsuță și pun ouăle de dragon înapoi, în cutiuța lor.

Ne găsim, fiecare, câte un loc unde să ne așezăm. Se așterne tăcerea între noi și suntem prea obosiți și temători ca să vorbim despre ce vom face în continuare.

Se aude o bătaie puternică în ușă.

Rémy se apropie precaut:

— Cine e?

— Macarons proaspete. Pentru dumneata și soție.

Mi se ridică părul de pe brațe.

— Nu vrem. Mulțumim.

Persoana bate din nou.

Rémy pune mâna pe pumnal.

— Sunt cele mai bune din tot Grillton-ul.

— Ieși și spune-i să plece, oricine ar fi, îi zic eu.

Amber și cu mine ne tragem glugile pe față.

Rémy deschide ușa. O femeie acoperită, la rândul ei, cu glugă stă în prag, cu o tavă de macarons galbene în brațe. Își dezvelește fața și în clipa aceea simt că mă înec.

Din ușă ne zâmbește Edel:

— Da' știu că nu v-ați grăbit.

Dragă cititorule,

Această carte conține propriii mei monștri.

Am început să scriu *Magia fetelor Belles* acum aproape un deceniu, și totuși povestea a fost cu mine încă de când aveam unsprezece ani, cu mult înainte de a fi visat să devin scriitoare, înainte de a crede măcar că așa ceva este posibil.

Pe când eram o puștoaică cu acnee și frizură pufoasă, pe la mijlocul anilor '90, am auzit fără să vreau o conversație în mall-ul meu de suburbie, o conversație între mai mulți bărbați vorbind despre corpul prietenelor lor. Răsfoiau o revistă atunci la modă în timp ce discutau despre cât de mult mai bine ar arăta prietenele lor dacă ar avea picioare mai lungi și mai zvelte, sâni mai mari, și au ținut-o tot așa, comparându-le cu vedetele votate ca fiind cele mai frumoase femei din lume în acel an.

Această conversație a rupt ceva adânc în mine, iar din acea fisură s-a născut un monstru.

Am început să caut reviste glossy în biblioteca publică și am petrecut ore lungi trecând prin paginile lor, disecând imaginile și studiind femeile fotografiate. Mi-am găzduit obsesia într-un mic loc secret din dormitorul copilăriei. Dacă te duci la dulapul meu și dai la o parte hainele, e o ușă foarte mică, perfectă pentru un hobbit, un spațiu pentru citit construit de părinții mei, fani ai cărților, pentru a-mi hrăni pasiunea mea pentru citit. Însă eu am folosit acea micuță cameră pentru a explora toate conceptele pe care le aveam despre trupuri și frumusețe. Am decupat fotografii cu femei care credeam eu că ar fi frumoase în ochii bărbaților și le-am lipit pe micuții pereți: picioare, sâni, brațe, torsouri, ochi, texturi de păr, tonuri de piele și stiluri de coafuri.

Cu timpul, pereții sprijineau toate dorințele pe care eu le aveam pentru propriul trup, și asta m-a cuprins de întrebări. Ce aș face dacă aș putea să-mi schimb în totalitate felul în care arăt? Cât de departe aș merge? Cât de urâtă aș

putea deveni și de ce? Era oare vreo cale de a ajunge cea mai frumoasă femeie din lume?

Universul din Orléans este construit pe carnea și oasele acelui monstru. Este urât, dureros, neliniștitor și deseori răvășitor.

Pe cât de inconfortabil se dovedește că ar putea fi, eu sper ca această carte ne inspiră să punem în discuție obiectualizarea părților trupului femeii și mesajele media pe care le transmitem tinerelor referitor la valoarea sinelui lor exterior, la a ceea ce este considerat frumos și la forțele care determină ca aceste lucruri să se transforme în forme dezgustătoare.

Nu am mai intrat de când am absolvit liceul în micuța cameră din dormitorul copilăriei. Mi-e frică să mă uit îndeaproape la monstrul pe care l-am lăsat în urma mea. Însă poate că această carte va ajuta pe mulți să își interogheze monștrii care trăiesc în fiecare dintre noi.

Îți mulțumesc pentru lectură.

Mulțumiri

Această carte m-a bântuit timp de douăzeci de ani, și o mulțime de persoane m-au ajutat să o așternpe hârtie.

Nu aș fi putut să reușesc fără ajutorul părinților mei. Vă mulțumesc pentru felul în care ați suportat eu-ul meu adolescent. Vă mulțumesc pentru că ați spus întotdeauna *da* și pentru că m-ați sprijinit în urmărirea visurilor mele. Nimic din cele de față nu ar fi fost posibil fără voi.

Cea mai profundă recunoștință se îndreaptă către agenta mea, Victoria Marini. Îți mulțumesc că te-ai dat mereu peste cap și ai scuturat fiecare vizuină de iepure pentru mine. Sprijinul tău necontenit și entuziasmul și înghiontitul și vorbele de încurajare sunt motivul pentru care mă aflu acum aici. Îți mulțumesc că mi-ai fost alături întotdeauna.

Mulțumiri imense către editorii mei, Emily Meehan și nepoata ei Annabel. Mulțumesc că mi-ați îmbrățișat universul creat de mine, că i-ați înțeles complexitatea și pentru că ați început această călătorie împreună cu mine.

Cele mai intense și copleșitoare mulțumiri către Kieran Viola, care este pavăză-contra-rahaturilor, reparator-a-toate-cele-stricate, cea mai sclipitoare, cea mai talentată și cea mai *răbdătoare* editoare din întreaga lume largă. Îți mulțumesc pentru că mi-ai înțeles creierul, anxietățile, nevrozele și lucrurile în care mi-am dorit să sap. Această carte nu ar fi fost *cartea* dacă nu ai fi existat tu. Mă simt extrem de norocoasă. Sunt o scriitoare mai bună datorită ție.

Marci Senders, vrăjitoare sclipitoare de coperte, grafica ta va schimba pentru totdeauna felul în care fetele de culoare se vor privi în oglindă. Ai schimbat deja perspectiva din întreaga lume a atâtor micuțe fete care arată asemeni mie. Îți mulțumesc pentru acest dar. Ești profundă. Ești minunată.

Le mulțumesc tuturor celor din echipa Freeform: MaryAnn Zissimos (creatoarea de magie care este campioana infinită), Deeba Zargarpur, Anna Leuchtenberg (m-ați făcut să mă îndrăgostesc de

copy-editori), Seale Ballenger, Elka Villa, Holly Nagel, Dina Sherman, Andrew Sansone, Mary Mudd și Shane Rebenschild. Sunteți cu toții minunați și ați pus enorm de multă pasiune în ceea ce faceți. Vă mulțumesc pentru că ați avut atât de multă grijă de cartea aceasta și că ați ajutat-o să își găsească cititorii.

Îi mulțumesc echipei mele de la We Need Diverse Books. Sunteți oamenii *mei* și nu aș fi aici fără voi. Ellen, ești fenomenală și mereu reușești să îmi dai să mănânc cea mai delicioasă mâncare coreeană și să te asiguri că sunt suficient de energizată încât să pot face această muncă importantă. Nu te voi părăsi niciodată. Lamar Giles, îți mulțumesc că mi-ai trimis mereu poze cu Idris Elba și că m-ai ajutat să trec cu bine peste groaznicele termene limită de predare. Te apreciez. Olugbemisola Rhuday-Perkovich, ești îngerul meu păzitor. Îți mulțumesc pentru înțelepciune, îndrumare și prietenie.

Mulțumesc tuturor oamenilor care m-au susținut și care mi-au acordat dragostea, suportul și sfaturile lor: Zoraida Córdova, Marie Lu, Elsie Chapman, Nicola Yoon, Tracey Baptiste, Scott Westerfeld, Renée Watson, Adam Silvera, Karen Strong, Justina Ireland, Alex Gino, Preeti Chhibber, Laura Lam, Ann Marie Wong, Sabaa Tahir, Megan Shepard, Daniel José Older, Leigh Bardugo, Kami Garcia, Marie Rutkoski, Danielle Paige, Heidi Heilig, Elle McKinney, Amalie Howard, Gretchen McNeil, Nicole Brinkley, Jenny Han, Roshani Chokshi, Kate Elliott, Samira Ahmed, Rhoda Belleza, Veronica Roth, Tiffany Liao, Sarah Enni, Kate Hart, Brandy Colbert, Holly Black, Rainbow Rowell, Victoria Schwab, Miriam Weinberg, Tara Hudson, Lisa Amowitz, Kate Milford și Anna-Marie McLemore.

Jason Reynolds, hai să vedem dacă citești toată cartea și îți găsești numele. Mulțumesc pentru insistență și pentru judecată. Amintiri, ha-ha!

Phyllis Sa, te poți ridica la înălțimea oricărei provocări, și apreciez faptul că mi te-ai alăturat în această călătorie. Îți mulțumesc pentru cum ai reușit să îmi transpui ideile nebunești în spațiu și imagine de web. Ești magică și îți sunt extrem de recunoscătoare.

Justine Larbalestier, prietenia ta este neprețuită. Îți mulțumesc pentru spirit, onestitate, povețe și încredere. Sunt norocoasă că am o astfel de prietenă.

Pentru tovarășii de la Madcap – Natalie C. Parker, Tessa Gratton și Julie Murphy – vă iubesc până la lună și-napoi. Vă mulțumesc pentru că m-ați sprijinit în clipele grele, pentru că ați fost spațiul meu sigur și mi-ați permis întotdeauna să fiu eu însămi.

Companioanei mele de drumuri – Renee Ahdieh – îți mulțumesc

pentru că ai avut mereu grijă de mine și pentru că ai fost chiar prima care m-a girat. O să fiu întotdeauna acolo pentru tine.

Pentru tovarășii mei din buncăr – Nick Stone, Ashley Woodfolk, Tiffany Jackson și Angie Thomas – mulțumesc pentru doza zilnică de râsete, dragoste și loialitate. Ați făcut ca toată joaca asta la carte să fie cu atât mai tolerabilă.

Riddhi Parekh, îți mulțumesc că ești parte din viața mea pentru atât de lung timp și pentru că m-ai suportat.

Către companioana mea de muncă, parteneră la datul iama în PRĂJITURI și soră, Sona Charaipotra, mulțumesc pentru că te-ai aruncat în necunoscut alături de mine și pentru că ai acceptat orice idee nebunească. O să facem așa cum am zis. Îți mulțumesc că m-ai ajutat să îmi îndeplinesc visurile și să ajung în acest teribil carusel. Sunt mult prea ambițioasă, dar tu mă înțelegi și spui întotdeauna *da*. Să creez povești alături de tine mi-a schimbat viața pentru totdeauna. Te iubesc.

Și mulțumirile mele către voi, cititorii. Vă mulțumesc pentru că mi-ați fost alături în această călătorie.

Camellia Beauregard este o fată Belle. În lumea opulentă din Orléans, fetele Belles sunt venerate pentru că ele controlează Frumusețea, iar Frumusețea este un bun mai de preț decât orice. În Orléans, oamenii se nasc gri, se nasc damnați și numai cu ajutorul unei fete Belle și al harului său pot să fie transformați și să capete splendoare.

Însă pentru Camellia nu este suficient să fie o fată Belle. Ea își dorește să fie *favorita* – acea fată Belle aleasă de către regina din Orléans pentru a locui la palat, pentru a îngriji familia regală și curtea sa, recunoscută astfel drept cea mai importantă fată Belle din lume. Dar atunci când Camellia și surorile sale Belles ajung la curte, îi devine clar faptul că a fi favorita nu înseamnă tot ce a crezut ea înainte. În spatele strălucirii și luxului palatului se ascund secrete întunecate, iar Camellia află curând că însăși esența existenței sale este bazată pe o minciună – că puterile sale sunt cu mult mai mari și că pericolele pot fi cu mult mai înspăimântătoare decât și-ar fi imaginat. Atunci când regina îi cere Camelliei să își rişte propria viață pentru a o salva pe prințesa cuprinsă de boală folosindu-și puterile Belles în moduri nepermise, Camellia se confruntă cu o decizie imposibilă.

Cu viitorul ținutului Orléans și al locuitorilor săi în joc, Camellia trebuie să aleagă: să se salveze pe sine, pe surorile sale și însăși tradiția fetelor Belles, sau să o readucă la viață pe prințesă, să se confrunte cu primejdii teribile și să schimbe pentru totdeauna mersul lumii ei.

TIEN FICTION
HERG BENET